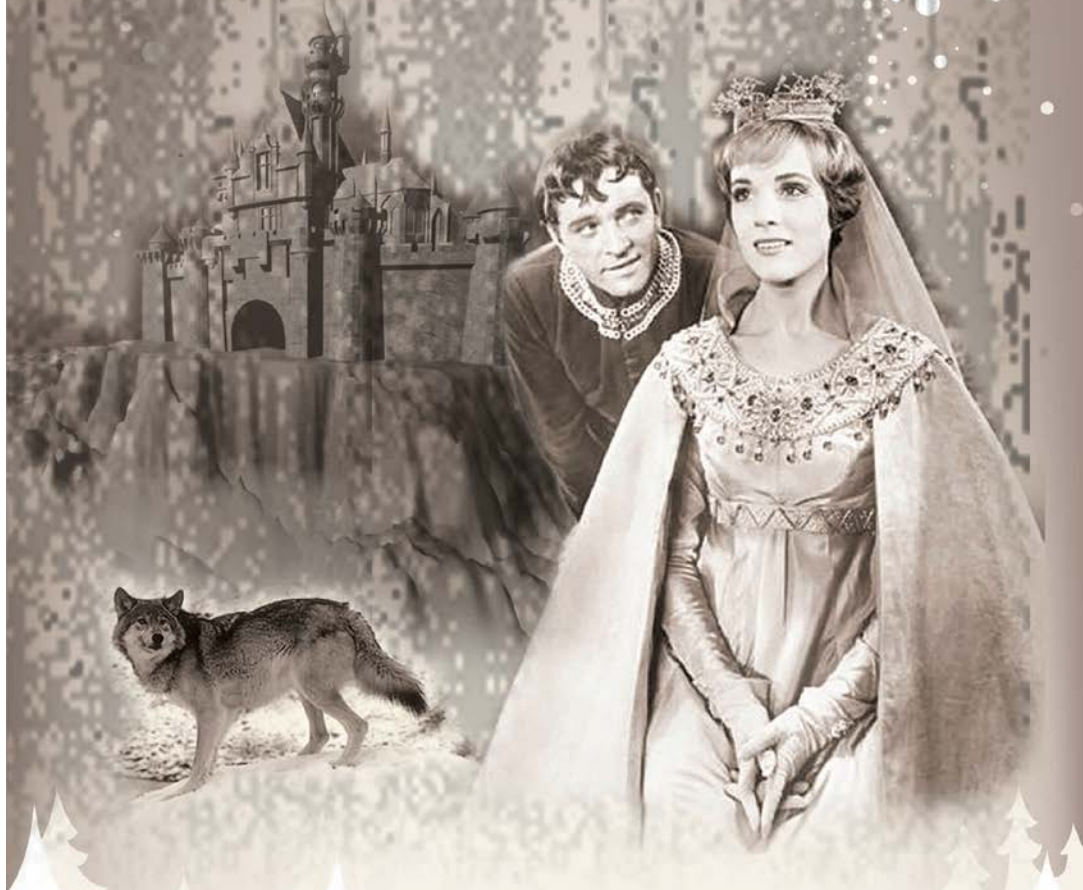

THE DEVIL AND MISS PRYM
PAULO COELHO

ဘာသာပြန်သူ
ဒေါက်တာခင်မောင်ညို

မိစ္ဆာနှင့် မစ္စပရမ်း

ဘာသာပြန်သူအမှာ

ဘဝအသိတွေ အတွေးတွေကိုပေးသည့် စာတွေကို ကျွန်တော်ရေးချင်ပါသည်။

ယခုဘာသာပြန်ထားသည့် PAULO COELHO ၏ THE DEVIL AND MISS PRYM စာအုပ်သည် အသိအတွေးများစွာ ဒဿနတွေဖွေရှာ၍ ဇာတ်အသွင်ဖွဲ့ တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီအတွက် ပိုပြီး စွဲမက်စရာဟု ကျွန်တော်မြင်သည်။

ကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှု တိုက်ပွဲတွေအကြား လူတွေရပ်တည်နေကြသည်။

မူရင်းစာရေးဆရာ PAULO COELHO ၏ အကောင်းဆုံးဖွဲ့ဆိုထားသည့် နိမိတ်ပုံရိပ်တွေကို မြင်နိုင်ပါသည်။

ဒေါက်တာခင်မောင်ညို

Hail Mary, conceived without sin, pray for us who turn to Thee for help. Amen.

ယုဒအမျိုးသား အရာရှိတစ်ယောက်က ‘ကောင်းမြတ်တော်မူသော ဆရာ၊
ထာဝရအသက်ကို ရအံ့ငှာ အကျွန်ုပ်သည် ဘယ်အရာကို ပြုရမည်နည်း’
ဟု ကိုယ်တော်အား မေးလျှောက်၏။ သခင်ယေရှုက ‘သင်သည်
အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို ကောင်းမြတ်သည်ဟု ခေါ်သနည်း။
ဘုရားသခင်မှတစ်ပါး ကောင်းမြတ်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိ’
(ရှင်လုကာခရစ်ဝင် အခန်းကြီး ၁၈၊ အခန်းငယ် ၁၈-၁၉)

နိဒါန်း

မူရင်းစာရေးသူမိတ်ဆက်

ပထမပိုင်း

ဒီအကြောင်းအရာအစ ဆင်းသက်လာတာကတော့ ပါရှင်းလူမျိုးတွေ ပြောတဲ့ ပုံပြင်တွေကပါပဲ။

ရှေးအခါက ‘အချိန်နတ်’ ဆိုတာ ရှိတယ်တဲ့။ စကြဝဠာကြီးကို ဖန်တီး ကြတဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့အပါးမှာ ဟန်ချက်ညီညီနဲ့ အားလုံးတည်နေကြသတဲ့။ သူဟာ ဒီလိုတည်နေတာမြင်နေပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ခုတော့ လိုနေသေးပါလား လို့ ခံစားမိတယ်။ ဒီလိုအလှအပတွေကို အတူတကွ လက်တွဲခံစားဖို့ အဖော် တစ်ယောက်လိုသတဲ့။

နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာ - သူဟာ သားတစ်ယောက်လောက် လိုချင်တဲ့ အကြောင်းကို ဆုတောင်းပါလေသတဲ့။

ပုံပြင်ထဲမှာတော့ ဘယ်သူ့ဆီကို ဆုတောင်းတယ်လို့ မပါရှိဘူး။ တကယ်တော့ သူဟာတစ်ဦးတည်း တန်ခိုးအကြီးဆုံးသော အရှင်ဖြစ်တယ်လို့ လက်ခံ ထားကြတာပါပဲ။ သို့သော် သူ ဆုတောင်းတာပဲတဲ့။

နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပါလေရော။

သူ့ရဲ့ဆုတောင်းအတိုင်း ပြည့်လာပြီလို့ သိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ အချိန်နတ်ဟာ နောင်တတွေ ရလာလေသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ အရာရာကို အချိုး ညီညီဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်မှုတွေ ပျက်ပြားလာသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျ နေပြီ။ ကလေးက မွေးတော့မယ်။ သူ့ရဲ့ကြေကွဲမှုကြောင့် သူ့ရဲ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ လွယ်ထားတဲ့ကလေးဟာ နှစ်ခြမ်းကွဲကာ နှစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေသတဲ့။

ပုံပြင်ထဲမှာတော့ ‘အချိန်နတ်’ဟာ ကောင်းမှု (Ormuzd)ကို သူ့ရဲ့ ဆုတောင်းအရ မွေးဖွားခဲ့ပြီး မကောင်းမှု (Ahriman) ကိုတော့ သူ့ရဲ့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခြင်းကနေ မွေးဖွားလာသတဲ့။

ဖခင်ကြီးဟာ အစစအရာရာကို ပြင်ဆင်ပြီး သားတော် ကောင်းမှု (Ormuzd)ကို ဝမ်းဗိုက်ကနေ မွေးတယ်။

ကောင်းမှုဟာ ညီတော် မကောင်းမှု (Ahriman)က စကြဝဠာကြီးကို ရှုပ်ထွေးပွေလီစေဖို့ မဟုတ်တာတွေ မလုပ်နိုင်အောင် တားဆီးကာကွယ်ဖို့ ဖြစ်တယ်။

သို့သော် ညီတော် မကောင်းမှု(Ahriman) ဟာ အစ်ကိုဖြစ်သူ
ကောင်းမှု (Ormuzd) ကို မွေးဖွားချိန်မှာ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။
ဒီအခါ သူဟာ ပထမဦးဆုံး ကြယ်ရဲ့ အလင်းကို မြင်လိုက်ရလေသတဲ့။

အချိန်နတ်ဟာ ကောင်းမှု (Ormuzd) နဲ့ ပတ်သက်ပြီး များစွာ စိတ်
မကောင်းဖြစ်ကာ လူသားတွေအတွက် ကောင်းမှု (Ormuzd) နဲ့အတူ
လက်တွဲကာ မကောင်းမှု(Ahriman) ရဲ့ ချုပ်ထိန်းမှုကို
တိုက်ခိုက်သတဲ့။

ပါရှင်းရှေးဟောင်းပုံပြင်အရတော့ လူသားတွေဟာ ကောင်းမှုနဲ့ ဆက်
နွယ်မွေးဖွားခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံး ကောင်းမှုသာ အနိုင်ရမယ်လို့ ပုံပြင်က ဆို
တယ်။

သို့သော် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အခါ နောက်ထပ် ပုံပြင်တစ်ခု
ထွက်ပေါ်လာသတဲ့။

ဒီပုံပြင်ကတော့ လူသားတွေဟာ မကောင်းမှုရဲ့ လက်နက်လို့ ဆိုထား
တယ်။

+ + + + +

ဒုတိယပိုင်း

ဒီပုံပြင်ကိုတော့ လူအများသိကြမယ်လို့ထင်ပါတယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အေဒင်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိကြသတဲ့။ သူတို့ဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့လျက်ရှိကြပြီး ဘာအပူအပင်မှလည်း မရှိကြဘူးတဲ့။ သို့သော် တစ်ခုတော့ တားမြစ်ထားသတဲ့။ ဒီနှစ်ယောက်ဟာ ကောင်းမှုနဲ့ မကောင်းမှုကို ဘယ်တော့မှ မသိစေရဘူးတဲ့။ ဘုရားသခင်က ပြောသတဲ့။ (Genesis 2: 17) ‘အသိဉာဏ်ပညာရှိစေသော အပင်က အသီးကို သူတို့ မစားစေနဲ့ . . .’

တစ်ရက်မှာ မြွေနဂါးတစ်ကောင် ရောက်လာလေတယ်။ သူက ပြော တယ်။ အသိဉာဏ်ပညာဆိုတာ ချမ်းမြေ့ခြင်းဆိုတာထက် အများကြီး ကောင်း တယ်တဲ့။

အမျိုးသမီးက ‘ဒါ ဘုရားသခင် တားမြစ်ထားတာ။ ငါတို့စားရင် အပြစ် ဖြစ်မယ်’လို့ ဆိုတယ်။

‘မဟုတ်တာ။ ဒါတွေကို စားသောက်လိုက်ရင် အသိဉာဏ်ပညာ ရှိလာ လိမ့်မယ်။ ဒီအခါ ဘုရားသခင်နဲ့တန်းတူရည်တူဖြစ်လာမယ်’လို့ တိုက်တွန်း သတဲ့။

ဒီအခါ ဧဝဟာ တားမြစ်ထားတဲ့ အသီးကိုစားတယ်။ အချို့ကိုလည်း အာဒမ်ကို ကျွေးသတဲ့။

ဒီအခါမှာ ဟန်ချက်ညီစွာ တည်ရှိနေတဲ့ ချမ်းမြေ့ဘုံဟာလည်း ပျောက် ကွယ်သွားလေသတဲ့။

ဒီအခါ ဘုရားသခင်က ပြောသတဲ့ ။

‘ကြည့်ကြပါ။ လူသားတွေဟာ တို့အထဲကတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ ခုဆို ကောင်းမှုနဲ့ မကောင်းမှု ကို သူတို့သိသွားကြပြီ’ တဲ့။

ဒါဆိုရင် မြွေနဂါးရဲ့ စကားဟာလည်း မှန်နေပြန်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ဘုရားသခင် ဘယ်သူ့ကို ပြောသလဲ။

သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာ မရှင်းပြထားပါဘူး။

ဘုရားသခင်ဟာ ဘယ်သူနဲ့မှမတူ တစ်ဦးတည်းသာရှိတယ်ဆိုရင် သူက
'တို့ထဲကတစ်ယောက်' (one of us)လို့ ဘာကြောင့်
သုံးစွဲထားရပါသလဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် လူသားတွေရဲ့ အစခရီးကနေ ခုထိ ကောင်းမှုနဲ့
မကောင်းမှု 'တစ်ဘက်ကနေ တစ်ဘက်' ဆန့်ကျင်ဘက်တွေနဲ့ အမြဲတစေ
ပြောင်းလဲနေတယ်။

ဒီတော့ ဒီစာအုပ်ဟာ ရှေးဟောင်းပုံပြင်တွေကနေ လူသားတွေရဲ့
သဘာဝကို ထုတ်နုတ်ဖော်ပြတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ဘဝဆိုတာ တစ်ဦးချင်းတစ်ယောက်ချင်းရဲ့
အဖြစ်အပျက်တွေပါပဲ။ အဲဒီကနေ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးမှာ ဖြစ်နေ
တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအတွက် ကျွန်တော် 'သီတင်းတစ်ပတ်- ၇ ရက်' သာ
အချိန်ပေးထားတယ်။

တစ်ပတ်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ပန်းတိုင်အတွက် လမ်းပြဖို့
လုံလောက်ပါတယ်။

တစ်ခုတော့ သေချာသည်။

သူမသည် မိစ္ဆာကို သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရသည်။

မိစ္ဆာသည် အသွေးနှင့် အသားနှင့် ဘုရားဖူးလာသလို ဝတ်စားထား သည်။

၁၅နှစ်လောက်ကြာပြီပေါ့။ အဘွားအိုဘာတာသည် အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ အချိန်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ဗစ်စကို့စ်မှနေကြတဲ့ လူတွေကတော့ ဒါဟာ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ အတွက် ပုံမှန်ဖြစ်စဉ်ပဲ ဆိုတာကို သိကြပါသည်။ သူတို့သည် အတိတ်က သူတို့ ငယ်စဉ်ဘဝကို အိပ်မက် မက်နေကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မိမိတို့ဆက်လက် ပါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်ခြင်းမရှိသည့် လောကကမ္ဘာကြီးကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ပြီး တော့ အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် စကားပြောစရာ အကြောင်းအရာများကို ဖွေရှာကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမယ်အိုဘာတာတွင် ထိုကဲ့သို့ ထိုင်နေရခြင်းအတွက် အကြောင်းတော့ ရှိပါသည်။ ယခု နံနက်မှာတော့ သူမ၏ အလုပ်ပြီးဆုံးသွားပြီဟု သိလိုက်ပါ သည်။ သူမ စောင့်နေသော ‘လူစိမ်း’သည် မတ်စောက်သည့် ချောက်ကမ်းပါး မှ တစ်ဆင့် ဒီရွာဆီကို မရောက်ရောက်အောင် တက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ရွာထဲက ဟော်တယ်ကို ရှေးရှုသွားနေသည်။ သူသည် သူမ ထင်ထားသည့် ပုံစံတော့မဟုတ်။ မုတ်ဆိတ် မရိတ်မသင်ထား။ ပုံမကျ ပမ်းမကျ ဘောင်းဘီ နှင့် အင်္ကျီကိုဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ကလည်း ဖက်ရှင်မကျ ရှည်လျားလှသည်။

ပြီးတော့ သူနှင့်အတူ မိစ္ဆာ ကပ်ပါလာသည်။

‘အင်း၊ ငါ့ယောက်ျားပြောတာ မှန်နေတာပဲ’

သူမသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောနေသည်။

‘ငါသာ ဒီမှာမရှိရင်တော့ ဘယ်သူမှ သတိထားမိကြမှာမဟုတ်ဘူး’

သူမသည် လူတွေရဲ့အသက်ကို ဘယ်တော့မှ မှန်မှန်ကန်ကန် ခန့်မှန်းနိုင်လေ့မရှိ။ ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ ဒီလူရဲ့ အသက်ကိုတော့ ၄၀ နှင့် ၅၀ ကြားဟု သာ မှတ်သားထားမိလိုက်သည်။

လူငယ်တစ်ယောက်ပဲလေ။ လူကြီးများ၏ အတိုင်းအတာဖြင့် ထိုလူကို လူငယ်ဟုသတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မသိနားမလည်သေးသည့် အရွယ်ပါ။ သူ ဒီမှာ ဘယ်လောက်နေမှာလဲဟု သူမစဉ်းစားနေမိသည်။ အတိအကျတော့ မသိနိုင်ဘူး။ သူ့မှာ ကျောပိုးအိတ်တစ်ခုသာ ပါလာလေတော့ ခေတ္တသာ နေ မည့်ပုံစံဟုတော့ ယူဆနိုင်သည်။

သူဒီမှာ တစ်ညတလေသာနေပြီးနောက် ပိုပြီးကောင်းသည့် နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားမည်လော။

သူမ ဘာမှသိပ်ပြီးတော့လည်း မသိ၊ သိပ်တော့လည်း ဂရုမစိုက်ပါ။

သူမသည် သူ့အလာကို နှစ်ရှည်လများအိမ်အပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေတာ ဒီတစ်ခါမှာဖြင့် အကျိုးမဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမသည် ဒီနေရာမှာ ထိုင်ကြည့်ရင်း တောင်တန်းတွေရဲ့ အလှအပကို သိမြင်လာသည်။ သူမအနေနှင့် အရင်ခပ်ငယ်ငယ်က ဒီလို အလှကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှ သတိမထားမိခဲ့ဖူးပါ။ ဒီအရပ်မှာမွေး၊ ဒီအရပ်မှာကြီးလေတော့ ဒီလို ရှုခင်း အလှတွေကို

ရသင့်တဲ့အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေဖြင့်

ပေါ့ပေါ့တန်တန်သာ

သဘောထားခဲ့မိသည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ‘လူစိမ်း’သည် ဟော်တယ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အမယ်အိုဘာတာသည် ဒီလို မလိုလားအပ်သည့် လူစိမ်းတစ်ယောက် ရွာကို ရောက်လာခြင်းအတွက် ဓမ္မဆရာကို သတိပေးရလျှင် ကောင်းလေ မလားဟုပင် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် ဓမ္မဆရာသည် သူမ ပြောသည် ကို နားထောင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူမ သိနေသည်။ ဘယ်သူကမှ သူမလို သက်ကြီးရွယ်အိုများ၏စကားကို အရေးတယူ နာယူမှု ပြုလိုသည်မဟုတ်။

ဒီတော့ ဘာဖြစ်မလဲ။ ဒါကိုဆက်ပြီး စောင့်ကြည့်ဖို့သာ ကျန်တော့သည်။ တကယ်တော့ မိစ္ဆာတစ်ကောင်အတွက် ဖျက်ဆီးဖို့ရာ အချိန်သိပ်များ များစားစား မလိုပါ။ သူတို့သည် လေမုန်တိုင်းနှင့် တူသည်။ ဟာရီကိန်းလိုမျိုး ပင် ဖြစ်သည်။ ဒါမှမဟုတ် နှင်းတွေပြိုကွဲသည့် အဗလင်ချီလိုမျိုးသာ ဖြစ် သည်။

သစ်ပင်တွေ အဆောက်အဦတွေ နှစ်ပေါင်းရာချီတည်တံ့ခိုင်မြဲနေသည် များကို သူတို့က နေ့ချင်းညချင်း တစ်ခဏအတွင်း ပျက်စီးစေနိုင်သည်။

သို့သော် အမယ်အိုဘာတာကတော့ သူမအတွေ့အကြုံကို သတိတရ စဉ်းစားမိသည်။ ဗစ်စကို့စ်ရွာလေးကို မိစ္ဆာတွေ မကြာခဏဆိုသလို ရောက် လာကြပါသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေလည်း ရောက်လာဖူးပါသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ဒီရွာလေးကိုတော့ ဘာမှမထိခိုက်စေခဲ့ပေ။

‘မိစ္ဆာတွေဟာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လျှောက်သွားနေကြတာပါ’ ဟု အမယ်အို ဆင်ခြင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက . . .

‘တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မိစ္ဆာတွေဟာ တိုက်ခိုက်ဖို့ပစ်မှတ်ကို ရှာနေကြသည်သာဖြစ်သည်။ ဒီလို ဗစ်စကို့စ်ရွာလေးမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဘာကို တွေ့မှာမို့လို့လဲ’ ဟူ၍ ကောက်ချက်ချမိသည်။

သူမသည် အခြားအကြောင်းအရာများကို လှည့်ပတ်စဉ်းစားဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် ဒီလူစိမ်းကို ခေါင်းထဲက မထုတ်နိုင်ပါ။ မကြာသေးမီက လင်းလက်နေသော ကောင်းကင်သည် ယခုအခါတွင် တိမ်မည်းညိုတွေနှင့် ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

‘ဒါဟာ ပုံမှန်ပါပဲ။ နှစ်စဉ် ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုဖြစ်နေကျပဲ’

သူမသည် လူစိမ်းရောက်လာသည်နှင့် တိမ်မည်းညိုဖုံးသည်ကို တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဟုသာ ယူဆချင်ပါသည်။ ထိုစဉ် ‘မိုးခြိမ်းသံ’ကို ကြားလိုက်ရသည်။ နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းက နောက်ထပ် မိုးခြိမ်းသံနှစ်ခုကိုလည်း ကြားရ ပြန်သည်။ သာမန်အားဖြင့် ဒါဟာ မိုးရွာဖို့ အစပျိုးခြင်းသာဖြစ်သည်။ သို့သော် အယူသီးသူများက ဒါဟာ ဘုရားသခင်က မကောင်းဆိုးဝါးများ ဒီရွာကို ဒုက္ခ မပေးဖို့ သတိပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယူဆကောင်း ယူဆကြမည် ဖြစ်သည်။

‘အင်း၊ ငါတစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်။ နောက်ဆုံး ငါစောင့်နေတာ ခုရောက်လာပြီပဲ’

သူမသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်နေပျက်နေတာတွေကို ပိုပြီး ဂရုတစိုက်ကြည့်ကာ ခေတ္တထိုင်နေလိုက်သည်။

တိမ်များသည် ရွာ၏အပေါ်မိုးကောင်းကင်တွင် စုပုံ၍ လာသည်။ နောက် ထပ် အသံတွေကို မကြားတော့။

သူမသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသော ကက်သလစ် ဘာသာဝင်ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ယခုကဲ့သို့ ရိုးရာအယူသီးမှုတွေကို ဘေးဖယ် ထားပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဗစ်စကို့စ်ရွာကလေးသည် ဆဲလ်တစ်တို့၏ မျိုး ဆက် စတင်အခြေချရာဒေသဖြစ်ခဲ့သည့်နေရာဖြစ်၍ အယူသီးမှုများစွာ ရှိခဲ့ ပါသည်။

‘မိုးခြိမ်းတယ်ဆိုတာကတော့ သဘာဝတရား စစ်စစ်ပါပဲလေ။ ဘုရား သခင်ဟာ လူသားတွေကိုပြောကြားလိုတယ်ဆိုရင် ဒီလို ခက်ခက်ခဲခဲ ပြော ကြားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး’

ဒီအခါမှာ လျှပ်စီးလက်တာနှင့်အတူ မိုးခြိမ်းသံကိုပါ ထပ်မံကြားလိုက် ရသည်။ ပိုပြီးနီးလာသည်။

အမယ်အိုဘာတာသည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူမ၏ ကုလားထိုင် ကိုလည်း ယူလိုက်သည်။ မိုးမရွာခင် အိမ်ထဲဝင်ပါမှ။

ထိုအချိန်တွင် သူမ၏ရင်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့မှုတွေ၊ စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် ပြည့် နှက် နေသည်။

‘ငါဘာလုပ်ရမလဲ’

သူမသည် ‘လူစိမ်း’ကို ဒီအရပ်ကနေ ချက်ချင်း ထွက်သွားစေချင်နေ သည်။

သို့သော် ဒီလိုလုပ်နိုင်ဖို့ သူမအရွယ်က လွန်နေပြီဖြစ်သည်။ တကယ်လို့ ဘုရားသခင်အကူညီလိုတယ်ဆိုလျှင် မိမိထက်အများကြီးငယ်ရွယ်သူ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို ခိုင်းစေသင့်သည်။

ဒီအဖြစ်အပျက် အားလုံးသည် သူမ၏ ရူးသွပ်နေသည့် အိပ်မက်များသာ ဖြစ်သည်။

သူမ၏ ခင်ပွန်းသည်လည်း အခြားနည်းလမ်းတွေကို သိဟန်မတူပါ။ သူမ အား အချိန်တွေကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကုန်ဆုံးစေဖို့အတွက်သာ ဒီနည်းကို တီထွင်ကာ အကူအညီပေးခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

တစ်ခုတော့ သေချာသည်။

သူမသည် မိစ္ဆာကို သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရသည်။

မိစ္ဆာသည် အသွေးနှင့် အသားနှင့် ဘုရားဖူးလာသလို ဝတ်စားထား သည်။

‘ရှင်ဟာ အာဂျင်တီးနားက ကာလို့စ် မဟုတ်လား။ တစ်ရွာလုံးက လူတွေ ရှင့်ကို သိတယ်။

ရှင်က ကိုလံဘီယာလမ်းမှာနေတယ်။

ခုဆို ရှင့်အကြောင်း တစ်ရွာလုံးသိနေကြပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမဲလိုက်ရာသီ မဟုတ်တဲ့အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ရောက်လာတာ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား ရှိကြတာပေါ့။ . . . ’

‘တကယ်တော့ ငါဟာ အသက်၅၂ နှစ်ရှိပြီ။ ငါ့နာမည်ဟာလည်း ကာလို့စ် မဟုတ်ဘူး။

ဟော်တယ်မှာ ငါရေးထားတာတွေ အားလုံးဟာ

အလိမ်အညာတွေချည်းပဲ

ဗစ်စကို့စ်ရွာက ဟော်တယ်ဆိုသည်မှာ တစ်မီးတရံဆာတွေ
တည်းခိုရာလည်း ဖြစ် သည်။ ဈေးဆိုင်လည်းဖြစ်သည်။
စားသောက်ဆိုင်လည်း ဖြစ်သည်။ ဗစ်စကို့စ်သား အပေါင်း
စုဝေးရောက်လာကာ ပေါက်တတ်ကရထိုင်ပြောကြသည့် အရက်ဆိုင်(ဘား)
လည်းရှိသည်။ ဗစ်စကို့စ်သူ ဗစ်စကို့စ်သားတို့သည် ဘားတွင်
ရာသီဥတုအကြောင်း လည်း ပြောသည်။ ခုခေတ်လူငယ်များ ရွာကို
များစွာစိတ်မဝင်စားကြတော့ကြောင်း ကိုလည်း ပြောကြသည်။ သူတို့က
ရွာအခြေအနေကို '(၉)လ ဆောင်းနဲ့ (၃)လ ငရဲ' ဟု ဆိုသည်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့အတွက် တစ်နှစ်လျှင် ပွင့်လင်းရာသီ
ရက်(၉၀) သာရရှိသည်။ ဒီရက်(၉၀)သည် လယ်ကွင်းထဲ
အလုပ်လုပ်ရသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး၊ ရိတ်သိမ်း၊
ကောက်ရိုးတွေပုံ၊ သိုးမွေးတွေ ရိတ်ရသည်။

ထိုအရပ်တွင် နေထိုင်သူများအားလုံး သိကြသည်။ သူတို့သည် တစ်နှစ်
မှာ ရက်အကန့်အသတ်နှင့် အလုပ်လုပ်ရသည်။ သို့တိုင် သူတို့သည် ဤ
တောင်ပေါ် ဤဒေသတွင် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာနေထိုင်ခဲ့သော လယ်ယာ
စိုက်ပျိုးသူများနှင့် သိုးထိန်းများ၏ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဖြစ်သည်ကို
လက်မခံ နိုင်ကြပေ။ မကြာမီမှာ ဤအရပ်ကို
စက်များရောက်ရှိလာတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ
ဒီမြေတွေဒီလယ်ယာတွေကို ရောင်းချရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထို နေရာတွင်

လူအများအပန်းဖြေသည့်ရေခဲလွှာလျှောစီး (ice skating) ပြု လုပ်သော နေရာဖြစ်လာပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ အပိုင်သိမ်းပိုက်ဖို့ အတွက် ဝယ်ယူတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဒါဟာ ဒီအရပ်၊ ဒီဒေသ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာအများ ခံစားခဲ့ပြီးသော အတွေ့အကြုံဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗစ်စကိုစ်ကတော့ ဒါကို တွန်းလှန်ခဲ့သည်။ ဒီရွာသားများသည် အတိတ်ကို အကြွေးတင်နေကြသည်။ သူတို့ မိဘဘိုးဘွား များ၏ လက်ငုတ်လက်ရင်းအမွေအနှစ်တွေကို ပြင်းထန်စွာ အစွဲအလမ်းထား နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို မိဘဘိုးဘွားများက ခါးသီးသော တိုးတက်မှု ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ဖို့ သွန်သင်ဆုံးမခဲ့သည်။

လူစိမ်းသည် ဟော်တယ်က ဖြည့်စွက်ရန်ပေးသော ပုံစံကို သေသေ ချာချာ ဖတ်နေသည်။ သူဘာတွေဖြည့်ရမလဲဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်နေဟန် တူ သည်။ သူ့ပြောပုံဆိုပုံတွေကို လေ့လာသည့်အခါ သူသည် တောင်အမေရိက တိုက်မှလာကြောင်း အားလုံး သိကြမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏နေရပ်ကို အာဂျင်တီးနားဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။ သူက အာဂျင်တီးနား ဘောလုံး အသင်းကို သဘောကျသည်။ လိပ်စာနေရာမှာတော့ သူက ကိုလံဘီယာလမ်း ဟု ထည့်သည်။ အမေရိကတောင်ပိုင်းနိုင်ငံများသည် မိမိအိမ်နီးနားချင်းတွေ ကို ဦးစားပေးသည်။ သူ၏ အမည်။ ဒါကိုတော့ သူတို့နိုင်ငံက နာမည်ကြီး အကြမ်းဖက်သမားအမည်ကို ရွေးချယ် ကင်ပွန်းတပ်သည်။

တစ်နာရီအတွင်းမှာ ဗစ်စကို့စ်ရွာတွင်နေထိုင်သော လူ ၂၈၁ယောက်လုံး သည် သူတို့ရွာကိုရောက်ရှိလာသော လူစိမ်း၏အမည်သည် ကာလိန်ဖြစ်ပြီး အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားကာ ယခုအခါတွင် ဗြူနိုအေးရိစ်မြို့က လမ်းမ ကြီး တစ်ခုတွင် နေထိုင်ကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသွားပြီဖြစ်သည်။ ဒါဟာ ရွာသေးသေးလေးမှာနေလျှင် ရရှိသည့် အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်သည်။ ဘာမှ ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေစရာမလိုဘဲ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝကို အတွင်းကျကျ သိရှိနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၎င်းသည် ထိုလူစိမ်းအလိုရှိသည့် အချက်အတိအကျပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ၏ဟော်တယ်အခန်းကို ဝင်သွားကာ ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြေသည်။ အထဲတွင် အဝတ်အစား နည်းနည်းပါးပါးသာပါသည်။ ဖိနပ်အပို တစ်စုံပါသည်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား ပါသည်။ ဆေးဝါးအချို့ ပါသည်။ မှတ်စု စာအုပ်ခပ်ထူထူတစ်အုပ်ပါသည်။ နောက်တော့ ရွှေချောင်း ၁၁ ချောင်း ပါ သည်။ ထိုရွှေချောင်း တစ်ချောင်းလျှင် ၂ ကီလိုလေးသည်။ (တစ်ကီလိုသည် (၆၀)ကျပ်သားနှင့် အကြမ်းအားဖြင့် တူညီသည်ဖြစ်ရာ ရွှေချောင်း တစ် ချောင်းသည် တစ်ပိဿာ (၂၀)ကျပ်သား အလေးချိန်ရှိသည်။) လေးလေး ပင်ပင် သယ်ဆောင်ကာ တောင်တက်လမ်းကို လာခဲ့ရသောကြောင့် ‘လူစိမ်း’ သည် အိပ်ယာပေါ်ခေါင်းချချင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မပျော်ခင်တော့ သူဟာ တံခါးချက် မင်းတုပ်အောက်မှာ ကုလားထိုင်တော့ ခံဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ တကယ်တော့ ဒီလိုလုပ်ရန်မလိုမှန်း သူသိပါသည်။ ဒီက လူ ၂၈၁ ယောက် လုံးကို သူ စိတ်ချပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်။

သူ နံနက်စာစားသည်။ သူ၏ ညစ်ပေနေသောအဝတ်များကို လျှော်ဖွတ်ရန် ကောင်တာတွင် အပ်ခဲ့သည်။ သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ရွှေချောင်းများ ပြန်ထည့်ကာ ရွှေအရှေ့ဖက်တောင်ကုန်းဆီသို့ ဦးတည်ကာ ထွက်ခဲ့လေသည်။ သူ၏ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရွှေသားတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ခဲ့သည်။ ထိုသူ ကတော့ အမယ်အိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူမသည် အိမ်ရှေ့တွင် ထိုင်နေကာ သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်သည်ကို သူသတိထားမိလိုက် သည်။

သူတောထဲကို ဝင်ရောက်သွားသည်။ တစ်နေရာရောက်လျှင် သူ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။ သူ့နောက်က လိုက်လာသူ ရှိ၊ မရှိ၊ လူသံသူသံကြား၊ မကြား နားစွင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အတန်ကြာလျှင် ငှက်သံများ၊ ပိုးမွှားသံများ၊ သစ်ရွက်လေတိုးသံများကို ထင်ရှားစွာ ကြားလာသည်။ ထိုအခါမှ သူ ဆက် သွားသည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာအောင်သွားပြီး ဘာသံမျှမကြားတော့သည့် အခါမှ သူ ထိုင်ချသည်။ အဲဒီနောက် သူသည် မြေကြီးတွင် တွင်းတစ်တွင်းကို တူးသည်။

သူတူးသောနေရာသည် အင်္ဂလိပ်စာလုံးဝိုင် (Y)ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် ကျောက်တုံးကြီး၏ ခြေရင်းတွင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် သူ၏ရွှေချောင်းတစ်ချောင်းကို မြှုပ်သည်။ ပြီးတော့ မူလပုံသဏ္ဍာန်မပျက် မြေကြီးတွေကို ဖုံးထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူတောင်ပေါ်ကို ဆက်တက်သည်။ တစ်နေရာ ရောက်သည့် အခါ သူတစ်နာရီခန့် နားပြန်သည်။ ဒီအခါ လင်းယုန်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော ကျောက်ဆောင်၏ခြေရင်းတွင် နောက်ထပ် ရွှေချောင်း (၁၀)ချောင်းကို မြှုပ် သည်။

စုစုပေါင်း ရွှေချောင်း ၁၁ ချောင်းကို သူမြှုပ်ပြီးသွားလေပြီ။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မှတ်သားလိုက်သည်။

ဝိုင်ပုံသဏ္ဍာန်

ကျောက်ဆောင်ခြေရင်းတွင်

ရွှေချောင်းတစ်ချောင်း။လင်းယုန်ပုံသဏ္ဍာန်

ကျောက်ဆောင်ခြေရင်းတွင်

နောက်ထပ် ရွှေချောင်း (၁၀)ချောင်း။

ရွာကိုပြန်လာတော့ ပထမဦးဆုံးတွေ့သူမှာ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး ဖြစ် သည်။ သူမသည် ရေခဲပျော်ရာတွင် ဖြစ်လာလေ့ရှိသော ချောင်းလေးနံဘေး တွင် ထိုင်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည်။ သူမသည် သူ့ကို မော့ကြည့် လိုက်ပြီး စာဆက်ဖတ်နေသည်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူမအမေက သူမကို ‘လူစိမ်းတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ စကားမပြောနဲ့’ဟု မှာထားဟန် လက္ခဏာရှိသည်။

လူစိမ်းတွေကလည်း သူတို့ရောက်လေရာအရပ်တွေမှာ ဒေသခံတွေကို သိသိ၊ မသိသိ စကားပြောဖို့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး ရှိသည်ဟု ယူဆတတ် ကြသည်။ ဒီတော့ သူလည်း သူမဆီကို သွားသည်။

‘ဟဲလို၊ ဒီလိုအချိန်တွေမှာ အတော်ပူတာပဲနော်’

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

လူစိမ်းက ဆက်ပြီး ပြောသည်။

‘ငါက တစ်ခုခုကို လာကြည့်ဖို့ လာတာ’

‘ဟုတ်လား’

သူမသည် ယဉ်ကျေးမှုအရစာအုပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်သည်။

‘ကျွန်မနာမည်က ချင်တဲလ်လို့ခေါ်တယ်။ ညနေဘက် ကျွန်မ ဟော်တယ် က ဘားမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ရှင်နေတဲ့ ဟော်တယ်ပဲပေါ့။ မနေ့ညက ရှင် ညစာ လာမစားတာ ကျွန်မသတိပြုမိတယ်။ ဟော်တယ်တွေဆိုတာ အခန်း ငှားခနဲ့ အလုပ် မဖြစ်ဘူး။ လူတွေစားသောက်သုံးဆောင်မှ အမြတ်ရတယ် ရှင့်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ရှင်ဟာ အာဂျင်တီးနားက ကာလို့စ် မဟုတ်လား။ တစ်ရွာလုံးက လူတွေ ရှင့်ကို သိတယ်။ ရှင်က ကိုလံဘီယာလမ်းမှာနေတယ်။ ခုဆို ရှင့်အကြောင်း တစ်ရွာလုံးသိနေကြပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမဲလိုက်ရာသီ မဟုတ်တဲ့ အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ရောက်လာတာ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား ရှိကြတာ ပေါ့။ အသက် ၅၀ဝန်းကျင်အရွယ် ဆံပင်ဖြူစ ပြုနေတဲ့သူတဲ့။ သူတို့ပြော နေကြပါတယ်ရှင်။ အနီးအနားရှုခင်းအလှအပတွေကို ကျွန်မ လိုက်ပြရမလား ရှင်’

‘မင်း ပြောတာနဲ့ပဲ ကျေးဇူးတင်နေပါပြီ။ ငါတော့ ဗစ်စကိုစ် အနီးအပါးက တောတွေတောင်တွေထဲတော့ လျှောက်ကြည့်ပြီးပြီ။ အင်မတန်လှတဲ့ ရှုခင်း တွေကိုလည်း မြင်ခဲ့တယ်။ မင်း တစ်ခုခုကြည့်မယ်ဆိုရင် ငါလိုက်ပြမယ်။ မင်း မမြင်ဖူးတဲ့’

အရာတစ်ခုကိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ အလုပ်လုပ်စရာ များများ
စားစားမရှိဘူး ထင်ပါရဲ့’

သူမ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲတွေနေတယ်။

‘တကယ်တော့ ငါဟာ အသက်၅၂ နှစ်ရှိပြီ။ ငါ့နာမည်ဟာလည်း
ကာလို့စ် မဟုတ်ဘူး။ ဟော်တယ်မှာ ငါရေးထားတာတွေ အားလုံးဟာ
အလိမ် အညာတွေချည်းပဲ’

ချင်တဲလ်က ကြောင်ကြည့်နေသည်။

‘ငါ့ပြောတာက ဗစ်စကိုစ်အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီရွာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။
မင်းတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာကို ပြမယ်’

သူမ ဒီလိုအကြောင်းအရာတွေ ဖတ်ဖူးထားတာ အများကြီးရှိသည်။

မိန်းကလေးငယ်ငယ်ချောချောတွေကို ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ကာ
တောထဲကိုခေါ်သွားကြသည်။ နောက်တော့ လက်စလက်နမကျန်
ပျောက်ဆုံး သွားတတ်သည်။

ပထမတော့ သူမ ကြောက်သွားပါသည်။ သို့သော် သူမ၏ ကြောက်ရွံ့
ခြင်းကို စွန့်စားလိုစိတ်က အစားထိုးဝင်ရောက် နေရာယူသွားသည်။ နောက်
ပြီး ဒီလူသည် သူမကို တော်ရုံတန်ရုံ ဘာမှလုပ်ရဲမည်မဟုတ်ဟု စဉ်းစားမိ
သည်။ သူ့အကြောင်းကို တစ်ရွာလုံး သိထားသည်။ သူ့ကို လူတွေ
သတိထား နေကြသည်။ သူပြောတာတွေ မှန် မမှန် ကိစ္စတော့မရှိ။
အသေးစိတ် မဟုတ် သော်လည်း သူ့ကို သူတို့ သိနေကြသည်ပဲ။

‘တကယ်တော့ ရှင်ဘယ်သူလဲ’

သူမက စမေးသည်။ သူပြုံးနေသည်။

‘တကယ်တော့ ရှင့်ကို မဟုတ်တဲ့ သတင်းအချက်အလက်အမှားတွေကို ရေးထားတဲ့အတွက် ရဲလက်ကိုအပ်လို့ရတယ်’

‘အင်းပါ။ မင်းရဲ့ မေးခွန်းတွေ အားလုံးကို ငါဖြေပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ပထမ ဦးဆုံး မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းကိုငါ တကယ်ကို ပြချင် တာ တစ်ခုရှိလို့ပါပဲ။ ဒီကနေ ငါးမိနစ်လောက်လျှောက်လိုက်ရင် ရောက်သွား မယ့်နေရာပါပဲ’

ချင်တဲလ်သည် သူမ၏ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသက် ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်ပြီး ကြောက်လန့်နေသည့်စိတ်ကို တည်ငြိမ် စေရန် ဘုရားကို အာရုံပြုလိုက်သေးသည်။

သူမ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လူစိမ်းခေါ်ရာနောက်ကို လိုက် သွားလေသည်။

၎င်းသည် နောက်တစ်မျိုးသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ ကနဦးအစလေလား ဟုပင် တွေးတောနေမိသေးသည်။ တကယ်တော့ ဒီလိုမျိုးသည် ကြုံတောင့် ကြုံခဲ မဟုတ်ပါပဲလား။

လူစိမ်းသည် အင်္ဂလိပ်စာလုံး ဝိုင်ပုံသဏ္ဍာန်ကျောက်တုံးဆီသို့ ဦးတည် သွားသည်။ ချင်တဲလ်ကို မကြာသေးမီက တူးထားသော မြေကြီးပွပွကို ပြ သည်။

‘မင်း ဒီနေရာကို တူးကြည့်’ဟု သူမကို ပြောသည်။

ချင်တဲလ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

‘မြေကြီးတွေကို တူးထုတ်ရင် ကျွန်မလက်တွေ ပေကုန်မှာပေါ့။ နောက် ပြီး ကျွန်မအဝတ်တွေပါ ညစ်ပတ်သွားမှာပေါ့’

လူစိမ်းသည် နီးရာသစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ချိုးပြီး ‘ရော့ ဒါနဲ့တူး’ ဟု ပေးလိုက်သည်။

ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသည့်အခါ သူမသည် အဝါရောင် သတ္တုချောင်းကို ကိုင်မိ လေသည်။

အပြင်ကိုထုတ်လာတော့ သူမ ပြောသည်။

‘ဒါဟာ ရွှေနဲ့တော့ တူသားပဲ’

‘ဒါ ရွှေပဲလေ’

ရွှေချောင်းကို သူမအတန်ကြာ ကိုင်ကြည့်နေသည်။

‘ဒါ ငါ့ပစ္စည်းပါပဲ။ ကျေးဇူးပြုလို့ ပြန်ထည့်ပြီး မြေကြီးတွေနဲ့ ဖုံးလိုက်ပါ’

သူမသည် သူပြောသည့်အတိုင်း လုပ်သည်။

သူသည် သူမကို နောက်တစ်နေရာ ထပ်ခေါ်သွားသည်။

‘ဒီမှာတူး’

သူမ တူးသည်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဒီလောက်များတဲ့ ရွှေတွေကို တွေ့သည့်အတွက် သူမ အတော်လေး အံ့ဩသွားသည်။

‘ဒါလည်း ရွှေတွေပဲ။ ငါ့ပစ္စည်းတွေပဲပေါ့’

ချင်တဲလ်သည် ရွှေတွေကိုပြန်ဖုံးသွားအောင် မြေကြီးတွေကို ပြန်ယက် ထည့်ဖို့ လုပ်သည်။

သို့သော် လူစိမ်းက ‘ဒီအတိုင်းပဲထားပါ’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူသည် ကျောက်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိပြီးသောက်သည်။ အဲဒီနောက် ဟိုအဝေးက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ကြည့်နေလေသည်။

‘ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မကို ဒါတွေပြတာလဲ’
ချင်တဲလ်က မေးသည်။

သူ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ပါ။

‘ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ။ ရှင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ရှင် ဒါတွေကို ဘာလို့ ကျွန်မကို ပြတာလဲ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဘာတွေ ဝှက်ထား လဲဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို တစ်ရွာလုံးက လူအားလုံးကို ပြောပြလို့ရတယ် ဆိုတာ ရှင်လည်းသိသားပဲ မဟုတ်လား’

‘မေးခွန်းတွေ များလှချည်လား’

လူစိမ်းသည် တောင်တွေကို မျက်စိကမခွာဘဲ ပြောလိုက်သည်။

‘တကယ်တော့ ငါက လူတိုင်းကို ဒီအကြောင်းပြောစေချင်လို့ မင်းကို ခေါ်ပြတာပဲပေါ့’

ချင်တဲလ် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို ကတိပေးထားတယ်လေ။ ရှင့်နောက် ကျွန်မ လိုက်လာ ရင် ရှင် ကျွန်မ မေးတာတွေကို ဖြေမယ်ဆို’

‘ပထမဆုံးအနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ မင်း ကတိတွေကို မယုံသင့်ဘူး။ ကမ္ဘာကြီးမှာ ကတိတွေ အများကြီးပဲ။ ချမ်းသာဖို့ ကတိပေးတာတွေ၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်အောင် ကယ်တင်မယ်ဆိုတဲ့ ကတိတွေ၊ တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမယ် ဆိုတဲ့ ကတိတွေ . . . ကတိတွေအများကြီး

ရှိတာပဲ။ တချို့လူတွေကတော့ သူတို့ဟာ ဘာကိုမဆို ကတိပေးနိုင်တယ်။
အချို့ကလည်း နက်ဖြန်အတွက်

(ထမင်းတစ်နပ်စားသောက်ရဖို့အတွက်)ဘာကိုပဲပြောပြော လက်ခံကြတယ်။

ကတိပေးတဲ့လူတွေဟာ သူတို့ကတိပေးတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်တဲ့အခါ လူတွေ
ရဲ့ ယုံကြည်လက်ခံမှုကို မရတော့ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုတွေ
ကျဆင်း လာတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ၊ သူများပေးတဲ့ ကတိတွေကို
ယုံတဲ့လူတွေလည်း ဒီလို ကံကြမ္မာမျိုးနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရတယ်’

သူသည် ဘဝ၏ ခက်ခဲသည့်ကိစ္စများကိုပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည်
သူ၏ဘဝ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကို ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။
သူ၏ဘဝလမ်းကြောင်း ကို ပြောင်းခဲ့သည့် ညတစ်ညအကြောင်း
သူပြောပြသည်။ သူ့အနေနှင့် လိမ်ညာမှု တစ်ခုကို ယုံကြည်မိခဲ့ခြင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ ခံစားခဲ့ရပုံကို ပြောပြသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူသည်
အစစ်အမှန်ဘဝကို မယုံကြည်လို့ပဲ ဖြစ် သည်။ တကယ်တော့ သူသည်
မိန်းကလေးငယ် နားလည်နိုင်သည့် စကား လုံးများကို ရွေးချယ်ကာ
သုံးစွဲသင့်သည်။

သို့သော် ချင်တဲလ်သည် သူပြောသမျှ အားလုံး တစ်လုံးမကျန် နားလည်
ခဲ့သည်။

သူသည် အခြားအသက်ကြီးသော အမျိုးသားတွေလိုပါပဲ။ မိန်းကလေး
ငယ်တွေကို လိင်မှုကိစ္စမှာ ဆွဲဆောင်ချင်သည်။ လူသားတွေအားလုံး
စဉ်းစား သလိုပဲ ‘ငွေသည် အရာရာကို ဝယ်ယူနိုင်သည်’ဟု
ယူဆထားဟန်တူသည်။ အခြားသော လူစိမ်းတွေလိုပါပဲ။ အကယ်၍

ထိုမိန်းကလေးတွေကို ဘဝထွက် လမ်း
(လွတ်မြောက်ရာလွတ်မြောက်ကြောင်း အခွင့်အလမ်းလေး) ပေးလိုက်
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရွာက မိန်းကလေးများသည် လူစိမ်းယောက်ျား ပြော
သမျှ လက်ခံမည်ဟု သူ ယူဆထားဟန် တူသည်။

သူသည် သူမ တွေ့ဖူးသည့် ပထမဆုံးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်။

နောက်ဆုံး တစ်ယောက်လည်း ဟုတ်ဟန်မတူ။

သူတို့သည် မိန်းကလေးတွေကို ဒီလိုပဲသွေးဆောင် ဖြားယောင်းလေ့ရှိ
ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

သူမစိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေတာက ဒီလောက်များတဲ့ ရွှေတွေကို ဘာလို့
သူက ပေးနေတာလဲ။

သူမသည် ဒီလောက်များတဲ့ရွှေတွေနဲ့ ထိုက်တန်သည်ဟူ၍ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိခဲ့။

ထိုသို့စဉ်းစားမိသည့်အခါ သူမသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သလို ခံစားရသကဲ့
သို့ တစ်ချိန်တည်းမှာ နည်းနည်းလည်း တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

‘ကျွန်မဟာ ကတိတွေကို ယုံစားတတ်တဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး’
စိတ်ကိုတင်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် မင်းခုထိ ယုံသေးတာပဲမဟုတ်လား။ ဒီနေ့တောင် ယုံသေး
တယ်လေ’

‘ရှင် မှားနေပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ချမ်းမြေ့ဘုံမှာနေတယ်။ ကျွန်မ
ကျမ်းစာ (ဘိုင်ဘယ်)ကိုလည်း ဖတ်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မဟာ ဧဝလို

အမှားမျိုး နောက်ကျူးလွန်တော့မှာ မဟုတ်တာသေချာတယ်။ ဧဝဟာ သူ့မှာရှိတာနဲ့မှ မရောင့်ရဲနိုင်ခဲ့တာပဲ'

၎င်းသည် သူမ၏ အတွင်းစိတ် မဟုတ်ပေ။

ပြောနေရင်းက သူမသည် အနည်းငယ် စိုးရိမ်ပူပန်သွားသေးသည်။ လူစိမ်းသည် သူမကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ထွက်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေမိသည်။ တကယ်တော့ သူမသည် 'ပိုက်ကွန်'ကို ချထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တောထဲမှာတွေ့ကြပြီးနောက် သူ မြို့ကိုပြန်သွားမှာ သေချာပါသည်။ ဒီတော့ ဒီမှာ သူ ကတိတစ်ခုခု ပေးခဲ့မည်။ စကားတွေကို ပြောမည်။ ထိုနေရာမှာ သူမသည် အချစ်ကို တွေ့ကောင်း တွေ့နိုင်ပေမည်။ သူက သူမကိုခေါ်ပြီး ဒီရွာကနေ ထွက်ခွာသွားနိုင်သည်ပဲ။ သူမ မွေးဖွားရာ ဒီရွာကလေးကနေ ထွက်ခွာသွားဖို့ . . .

သူမသည် အကြိမ်ကြိမ် အသည်းကွဲခဲ့ရသည်ပဲ။

သို့ပေမဲ့တစ်ချိန်ချိန်မှာဖြင့် ချစ်သူခင်ပွန်းကို ဒီမှာတွေ့ရမည်ဟု ယုံကြည် နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ရှေးက သူမသည် အခွင့်အလမ်းများစွာကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခံခဲ့ရသည်။

ဒါဟာလည်း သူမအတွက် သင့်တော်သည့်သူ ရောက်မလာသေးလို့ပါပဲ ဟု ယူဆမိသည်။

ခုတော့ အချိန်တွေ ကုန်တာ မြန်လွန်းလှသည်။ သူမသည် မိမိအား ခေါ် မည့်သူ မည်သူနှင့်မဆို ဗစ်စကိုစ်မှ ထွက်သွားရလျှင်ပြီးရော . . . ခေါ်သည့်သူ နောက် တကောက်ကောက် လိုက်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုသူကိုတော့ သူမ ချစ်မှဖြစ်မည်။

အချစ်ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဖန်တီးယူနိုင်မည်ဟု သူမယုံကြည်သည်။
အချစ်သည် အချိန်ဖြစ်သည်။ အချိန် ကြာလာလျှင် ချစ်လာမည်။ အချိန်တန်
လျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြတ်နိုးလာမည် ဟူသော ယူဆချက်ကို
သူမ အလေးအနက် ခံယူထားသည်။

‘တို့တစ်တွေဟာ ချမ်းမြေ့ဘုံမှာ နေနေကြတာလား။ ငရဲမှာ နေထိုင်နေ
ကြလား။ ငါ ဒါကို ရှာချင်တယ်’
လူစိမ်းက ပြောလိုက်သည်။

ချင်တဲလ်၏ တွေးလက်စအတွေးများ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ ခု
သူ့စကားကြားရသောအခါ သူသည် သူမ၏ ထောင်ချောက်ထဲကို
ရောက်နေ ကြောင်း သူမ သိလိုက်ရသည်။

‘ကျွန်မတို့တစ်တွေက ချမ်းမြေ့ဘုံမှာ နေနေကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်
တစ်နေရာတည်းမှာ အကြာကြီးနေရင် ငြီးငွေ့လာတတ်တာပဲလေ။ အဲဒီအခါ
နောက် တစ်နေရာကို ပြောင်းချင်တာပဲမဟုတ်လား’

သူမသည် ပထမဦးဆုံးငါးစာကို ချလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မသည်လွတ်လပ်သည်။ ရှင် အလိုရှိလျှင် ရနိုင်သည်။ . . .’
စသောစကားလုံးတွေ မပါသော စကားများဖြင့် သူမက
လမ်းကြောင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆက်ပြီး သူပြောမည့်စကားကို သူမ သိနေသည်။

‘မင်းလိုလား’ တဲ့။

ဒီစကားကို သတိထား ပြောရပေမည်။ သူမအနေနှင့် ရှေ့အရမ်း
တိုးသွား ပါက သူ နောက်ကို ဆုတ်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။

‘အင်း၊ မသိပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ကျွန်မ အဲဒီလိုပဲ စဉ်းစား မိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျပြန်တော့လည်း ကျွန်မဟာ ဒီရွာသားတစ်ယောက် ပဲလေ။ ဒီမှာပဲ ငါ့အတွက်နေရာရှိတယ်ဆိုတာမျိုးကို ခံစားရတယ်။ ဗစ်စကိုစ် ရွာကနေ ထွက်သွားပြီး ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာကို တစ်ခါမှ မစဉ်းစား တတ်ဘူး’

ပထမအဆင့်စာမေးပွဲ အောင်သွားပေပြီ။

နောက်တစ်ဆင့်ကတော့ ဘာမှမထူးခြားသလို ဟန်ဆောင်ဖို့ပါပဲ။

‘ကောင်းပြီ။ ရှင်က ဘာမှမပြောဘူး။ ရွှေတွေကို ပြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မစာဖတ်ဖို့ စောစောကထိုင်နေတဲ့ မြစ်ဘေး ကို ပြန်ပါဦးမယ်’

‘ခဏလေး’ တဲ့။

တွေ့လား။ လူစိမ်းသည် ငါးစာကို ဟပ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

‘ငါ ရွှေတွေအကြောင်း မင်းကို ပြောပြမှာပေါ့။ နို့မို့ဆိုရင် မင်းကို ဒီကို ဘာလို့ ခေါ်ခဲ့ရမှာလဲ’

ကာမဂုဏ်၊ ငွေကြေး၊ အာဏာ၊ ကတိ . . . ဒါတွေပဲပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ချင်တဲလ်ဟာ ဒါတွေကို ဘာမှမသိသလို နားထောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ယောက်ျားများသည် နေရာတကာ သူတို့အပေါ်စီးရသည်ဟု ထင်နေ ကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့၏ စိတ်အစဉ်ကို ခန့်မှန်းရ မခက်လှပါ။ သူတို့ အတွေးများသည် ရှင်းရှင်းကြီးပေါ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လွယ်လိုက်တာ။ သူမသည် ကြိုးစာကိုလှုပ်လိုက်သည်။

‘ရှင်က အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိတဲ့လူပဲ။ ရှင်ကျွန်မကို အများကြီး သင်ပြပေးနိုင်မှာပဲ’

ဒါပါပဲ။ သားကောင်ကို မကြောက်မရွံ့စေဖို့အတွက် မြှောက်ပင့်ပေးခြင်း သည်လည်း မိန်းကလေးတို့၏ ပရိယာယ်သာဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် အရေးကြီး သော စည်းမျဉ်းဖြစ်သည်။

‘ဒါပေမဲ့လေ ရှင်ဟာ ကတိအကြောင်းကို လေအရှည်ကြီး ပြောနေ တယ်။ ကျွန်မတို့ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေလုပ်သင့်လဲဆိုတာကိုသာ ပြောနေ တာပဲ။ ကျွန်မမေးတဲ့ မေးခွန်းက ရိုးရိုးလေးရယ်။ ဒါကို ရှင်မဖြေခဲ့ဘူး။ အစ ကတည်းက ကျွန်မ မေးနေတယ်။ ရှင်ဘယ်သူလဲ။ ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်လဲ’

လူစိမ်းဟာ တောင်တွေကို ကြည့်နေရာကနေ ရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ သူမကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ လူအမျိုးမျိုးနှင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သေချာတာကတော့ အခြားလူတွေတွေးတာကို သူခန့်မှန်း သိရှိနိုင်သည်။ ဒီရွှေတွေကို ပြကတည်းက သူ၏ ကြွယ်ဝမှုကို သူမ သိစေပြီး ဆွဲဆောင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် သူမ၏ နုပျိုမှု၊ မတုန်မလှုပ်နေထိုင်မှုနှင့် သူ့ကို ဆွဲဆောင် သည်။

‘ငါဘယ်သူလဲဟုတ်လား။ ငါဟာ လူတစ်ယောက်။ အချိန်တစ်ခုမှာ တစ်ခုသော အမှန်တရားတစ်ခုကိုဖွေရှာနေသူပါ။ နောက်ဆုံးမှာ ငါက သီအိုရီ တစ်ခုကို တွေ့သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသီအိုရီကို လက်တွေ့အကောင်အထည် မဖော်ရသေးဘူး’

‘ဘယ်လို အမှန်တရားမျိုးလဲ’

‘လူသားတွေရဲ့ သဘာဝပါပဲ။ ငါတွေ့တာကတော့ လူတွေရဲ့ လောဘ ပါပဲ။ လူတွေဟာ လိုချင်တပ်မက်မှုလောဘရဲ့ သားကောင်ဖြစ်တယ်။ တို့ အားလုံးဟာ အဲဒီလို လောဘနဲ့ဆိုင်လာရင် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်ကြတယ်။ အခြေအနေသာပေးလို့ရှိရင် လူတိုင်းဟာ မကောင်းမှုကိုလုပ်ဖို့ ဝန်မလေး ကြဘူး’

‘ကျွန်မထင်တာကတော့’

‘ဒါဟာ မင်းထင်တာတွေ ငါထင်တာတွေကို ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ ဘာကိုယုံကြည်လဲ ဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သီအိုရီဟာ မှန်ရဲ့လား ဆိုတာကို ရှာဖွေနေတာပဲ။ မင်းက ငါဘယ်သူလဲဆိုတာကို သိချင်တယ် ဟုတ်လား။ ငါဟာ အလွန်အမင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ကျော်ကြားတဲ့ စက်မှု လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်ပဲ။ ငါလက်အောက်မှာ ဝန်ထမ်းပေါင်းထောင်ချီ ရှိတယ်။ ငါဟာရက်စက်ရမယ်ဆိုရင်လည်း တကယ်ရက်စက်တယ်။ လိုအပ် ရင်လည်း သနားကြင်နာတယ်။

ငါဟာ ဘယ်သူမှ အိပ်မက်တောင်မမက်ဖူးတဲ့ ဘဝကို ရရှိတွေ့ကြုံခံစား ဖူးတယ်။ ဇိမ်ခံမှုနဲ့ ဗဟုသုတအရာ ဉာဏ်ပညာမှာလည်း လူတွေ သတ်မှတ် ကန့်သတ်ထားတဲ့ဘောင်တွေကိုကျော်လွန်အောင် ရှာဖွေခဲ့ဖူးတယ်။ လူတစ် ယောက်ဟာ မိသားစုဘဝမှာ အကျဉ်းသားပုံစံရှိတာကို ချမ်းမြေ့ဘုံလို့ ထင်ခဲ့ ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ဇိမ်ခံရတာကို ငရဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလူဟာ ငါပါပဲ။ ငါဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ မကောင်းမှုနဲ့ ကောင်းမှု နှစ်ခုလုံးကို လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငါဟာ

ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေဆိုဖို့ အသင့် တော်ဆုံး လူသားတစ်ယောက်ပဲဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ငါဒီကို ရောက်ရှိ နေတာဖြစ်တယ်။ မင်းနောက်ထပ် ဘာမေးခွန်းမေးမယ် ဆိုတာကို ငါသိနေ တယ်’

ချင်တဲလ်ဟာ ရေထဲကျပြီး အောက်ခြေမှာမြေကြီးကို မထောက်မိတဲ့ သူလို ဖြစ်နေတယ်။ သူမဟာ ဒါတွေကို ကျော်လွှားဖို့လိုတယ်။

‘ရှင်က ကျွန်မမေးမယ့်မေးခွန်းဟာ ‘ဒါဆိုရင် ဒီရွှေတွေကို ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ပြရတာလဲ’လို့ ဆိုရင် မှားသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ သိချင်တာက ရှင့်လို ချမ်းသာပြီးကျော်ကြားတဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်ဟာ စာအုပ် တွေ၊ တက္ကသိုလ်တွေနဲ့ ပညာရှင်တွေဆီမှာ အဖြေရှာလို့ ရလျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် ခုလို ဗစ်စကို့စ်လို ရွာကလေးကို လာပြီး အဖြေရှာနေရတာလဲ’

‘လူစိမ်း’သည် မိန်းကလေး၏ အမြော်အမြင်ဉာဏ်ထက်မြက်ပုံကို ကြား လိုက်ရသည့်အခါ အတော်လေးကျေနပ်သွားသည်။ ‘ကောင်းတယ်။ ငါ လူမှန် ရွေးမိတာပဲ’ဟု တွေးတောမိသည်။

‘ငါ ဗစ်စကို့စ်ကိုလာတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ အကြံအစည်တစ်ခု ရှိလို့ ပါပဲ။ တစ်ခါက ငါဟာ စာရေးဆရာ ဒူးရင်မက်ရဲ့ ပြဇာတ်တစ်ခုကို သွားကြည့် ဖူးတယ်။ အင်း၊ သူ့ကို မင်းသိမှာပါ . . . ’

သူ့စကားဟာ မိန်းကလေးကို ဖော်ကားလိုက်တာပါပဲ။ ဗစ်စကို့စ်လို ရွာ လေးတစ်ရွာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒူးရင်မက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ။ ဒီတော့ သူမဟာ ဘာမှမထူးခြားသလိုနှင့် ခပ်တည်တည် နေ

လိမ့်မည်ဟု သူခန့်မှန်းထားသည်။ သူမှန်းဆထားသည့် အတိုင်းပင် ချင်တဲလ် သည် ခပ်တည်တည်နှင့် နားလည်သယောင် ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပြီလေ။ ဆက်ပြောပါဦး’

‘မင်း သူ့ကို သိတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါပြောပြချင်တဲ့ သူရဲ့ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ရှိတယ်’

သူ၏ စကားများသည် သူမကို သရော်ခြင်း မဟုတ်ပါဘဲ အထူးဂရုစိုက် စေချင်သည့်အတွက် အင်အားထည့်ပြောနေမှန်း သိသာလှသည်။ တကယ် တော့ သူမ ညာနေတာကို သူသိပါသည်။ သူ ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒါက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အကြောင်းပါပဲ။ သူမဟာ ငွေကြေး အမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်ပြီးတဲ့နောက် ရွာကို ပြန်သွားတယ်။ ဒီလိုပြန်လာ တဲ့ အကြောင်းရင်းက ရွာမှာ ငယ်ရွယ်စဉ်က သူမနဲ့ ချစ်ခဲ့ပြီး သူမကို စွန့်ပစ် သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ သူ့ကိုလက်စားချေဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ သူမ ငွေကြေးချမ်းသာဖို့ လက်ထပ်တယ်။ အလုပ်ကြိုးစားတယ်။ ဒီလိုလုပ်သမျှ တွေ အားလုံးဟာ သူမရဲ့အချစ်ဦးကို လက်စားချေဖို့ပါပဲ။’

ဒီတော့ ငါလည်း အကြံတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ကစားပွဲတစ်ခုလုပ်မယ် ဆိုပါတော့။ ငါဟာဝေးလံခေါင်ဖျား ဒေသတစ်ခုကိုသွားမယ်။ အဲဒီက လူတွေ ဟာ ပျော်ရွှင်နေမယ်၊ ငြိမ်းချမ်းနေမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင် နေကြမယ်။ အဲဒီမှာ လူတွေဟာ ပညတ်တော်ဆယ်ပါး (Ten

Commandments) ထဲကနေ တစ်ခုခုကို ချိုးဖောက်နိုင်မှာလားလို့ စမ်းသပ်ချင်တယ်’

‘ဟောတော်’

ချင်တဲလ် စိတ်ထဲကနေ ပြောလိုက်တာပါ။ သူမသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းက တောင်တန်းတွေဆီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

သူမ သိလိုက်သည်။ လူစိမ်းယောက်ျားသည် သူမ အဲဒီစာရေးဆရာကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးတာကို သဘောပေါက်သည်။ ခုလည်း သူမေးတော့မှာကို သူမ ကြောက်နေသည်။ ပညတ်တော်ဆယ်ပါးကို သူမ မသိပါ။ တကယ် လို့များ မေးလိုက်ရင်ဆိုသည့် စိုးရိမ်မှုတွေ သူမဆီမှာ ရှိနေသည်။ တကယ် တော့ သူမသည် ဘာသာတရားကို ဘယ်တုန်းကမှ အရေးတယူမရှိခဲ့ပါ။

‘ဒီရွာကလူတွေအားလုံးဟာ မှန်ကန်ကြတယ်။ မင်းကစပြီး အားလုံးဟာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ကြတယ်’

သူစိမ်းယောက်ျားက ဆက်ပြောသည်။

‘မင်းကိုပြထားတဲ့ ရွှေချောင်းတွေထဲက တစ်ချောင်းဟာ မင်းကို ပေးဖို့ ပါပဲ။ ဒါကိုရရင် မင်း ဒီကနေ ထွက်သွားလို့ရတယ်။ ငွေကြေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ နေနိုင်မယ်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ပတ် အပျော်ခရီးထွက်လို့ရတယ်။ မင်းတို့လို မိန်းကလေးတွေရဲ့ အိပ်မက်ထားတာ မှန်သမျှ အကောင်အထည်ဖော်လို့ ရတယ်။ ဒီရွှေဟာ ငါ့ရွှေမှန်း မင်းသိတယ်။ ရွှေကို ငါ့အဲဒီနေရာမှာပဲ ထား ထားမှာပါ။ မင်းတကယ်လို့

လိုချင်စိတ်ရှိရင် ခိုးယူသွားနိုင်တယ်။ ဒီလို ခိုး ယူသွားတာနဲ့ မင်းဟာ
‘မခိုးမဝှက်ရ’ဆိုတဲ့ ပညတ်တော်တစ်ခုကို ဖောက်ဖျက် တော့တာပဲ’
မိန်းကလေးသည် သူစိမ်းယောက်ျားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘နောက် ရွှေချောင်း(၁၀)ချောင်းကတော့ ဒီရွာက လူတွေအတွက်ပါပဲ။
ဒီရွှေချောင်း(၁၀)ချောင်းကို ဝေမျှသုံးစွဲရင် ဒီရွာကလူတွေ ဘယ်သူမှ
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အလုပ်လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး။

ဒီရွှေချောင်း (၁၀)ချောင်းကို ငါမင်းကို ပြန်မမြှုပ်ခိုင်းဘူး။ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ ဒီရွှေချောင်းတွေကိုငါ နေရာပြောင်းမြှုပ်မှာဖြစ်လို့ပဲ။ မင်း
ရွာပြန် ရောက်ရင် မင်းဒီရွှေချောင်းတွေကို မြင်တဲ့အကြောင်းပြောပါ။
ငါဟာ ဒီရွှေ ချောင်းတွေကို ဗစ်စကိုစ်ရွာသားတွေကို ပေးမှာ ဖြစ်တယ်။
တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ဘက်က သူတို့တစ်သက်
အိပ်မက်တောင်မမက်ဖူးတဲ့ အရာတစ်ခုတော့ လုပ်ပေးရမယ်’

‘ဘာတစ်ခုလဲ ပြောပါဦး။ ဥပမာအနေနဲ့ပေါ့’

‘ဥပမာအနေနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ငါလိုချင်တာ အတိအကျပြောပြမယ်။ ငါ
သူတို့ကို ပညတ်တော်ဆယ်ပါးထဲက တစ်ခုကို ချိုးဖောက်ဖို့ခိုင်းမှာ
ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတစ်ခုကတော့ ‘မိမိသည် လူမသတ်ပါဘူး’ ဆိုတာပါပဲ’

‘ဘာ’

သူမ အော်လိုက်မိသည်။

‘ရှင်းနေတာပဲလေ။ သူတို့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပေးရမယ်’

‘ရှင်’

မိန်းကလေး၏ရင်တွင် တစ်ခါမ ၊ မခံစားဖူးသော တင်းကြပ်သည့် ခံစားမှု မျိုးဖြင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည်ကို သူမြင်နေရသည်။ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် သူမ ထပြေးတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူပြောစရာအတွက် ကျန်ရှိနေသေး သော အကြံအစည်ကို မြန်မြန်ပြောလိုက်ရသည်။

‘ငါ့သူတို့ကို တစ်ပတ်တိတိ အချိန်ပေးမယ်။ (၇)ရက်ပြီးဆုံးတဲ့ အခါမှာ ဒီရွာမှာ လူတစ်ယောက်တော့ သေရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စ မရှိဘူး။ သေကောင်ပေါင်းလဲ ရောဂါရနေသူဖြစ်ဖြစ်၊ ရွာမှာ ဘာမှအကျိုးမပြု၊ သုံးမရသူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိဘူး။ အရေးကြီးတာက လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ ပဲ။ တကယ်တော့ ဒါကို မလုပ်နိုင်လည်း ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ ဒီရွှေတွေ တခြားရွာကို ရောက်သွားရုံပါပဲ။

တကယ်လို့ မင်းက ဒီရွှေချောင်းကို ခိုးသွားပြီး ကျန်တဲ့လူတွေ ဘာမှ မလုပ်ရင်တော့ ဒီရွာထဲမှာ ကောင်းတဲ့သူလည်းရှိတယ် ဆိုးတဲ့သူလည်း ရှိ တယ်လို့ ငါကောက်ချက်ချမှာပဲ။ တကယ်လို့ ဒီရွာကလူတွေဟာ ရွှေတွေကို ရအောင်ယူဖို့ ကြိုးစားပြီး မင်းက ရွှေကို မခိုးဘူးဆိုရင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ‘ကောင်းတဲ့သူနဲ့ မကောင်းတဲ့သူတွေရှိနေတာပဲ’လို့ ကောက်ချက်ချနိုင်လိမ့် မယ်။

ငါ့အတွက် အရေးကြီးတာက မကောင်းတာနဲ့ ကောင်းတာ ဘယ်ဘက် က အလေးသာလဲဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ပါပဲ။ တကယ်တော့ တစ်ဘက်ဘက် က နိုင်မှဖြစ်မှာ။ ဒါမှလည်း ငါကလောကကြီးရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို အဖြေ ထုတ်နိုင်မှာပေါ့။ လောကမှာ ဘုရား သခင်ဖန်တီးထားတဲ့ ကောင်းမှုလုပ်တဲ့ နတ်ကောင်းနတ်မြတ် (Angel)နဲ့ မကောင်းမှုလုပ်တဲ့

မိစ္ဆာ (Devil) ဆိုတာ ရှိတယ်။ ကောင်းမှုနဲ့ မကောင်းမှု (Angel နဲ့ Devil)တို့ တိုက်ပွဲတွေ ဝင်နေ ကြတယ်ဆိုတာ မင်းယုံလား’

မိန်းကလေးက ဘာမှပြန်မဖြေပေ။ ဒီနေရာမှာ သူ မေးခွန်း ထုတ်မိတာ မှားသွားပြီဆိုတာကို သူရိပ်မိသည်။ အချိန်တွေ ကုန်သွားသည်။ သူ၏ စကား မဆုံးခင် မိန်းကလေး ဒီကနေ ရွာကို ပြေးသွားမှာ သူစိုးရိမ်မိသည်။ ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ စကားပလွင်ခံတာတွေကို ခေတ္တထားခဲ့ပြီး လိုရင်းတိုရှင်း ပြောရ တော့မည်ဆိုတာကို သဘောပေါက်သည်။

‘ငါ ရွှေချောင်း (၁၁)ချောင်းကို ဒီရွာမှာထားခဲ့ပြီး ငါသိချင်တာကို သိရ မယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါ့မယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ မကောင်းမှုတွေ ပြည့်နှက်နေတယ် ဆိုတာကို သက်သေပြနိုင်တယ်ဆိုရင် ငါလက်ခံနိုင်ပြီ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုအဖြေ မျိုး ရရှိဖို့ ငါ့အသက်ကိုလည်း စွန့်နိုင်ပါတယ်။ လောကမှာ လိမ်ညာမှုတွေ ပြည့်နှက်နေတယ်ဆိုတာ သိဖို့ပါပဲ။

ငါဟာ ဆက်ပြီး ဒုက္ခခံသွားဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး။ ဒါပေမယ့် လူတိုင်း ဟာ ဒီလိုပဲခံစားနေရတယ် ဆိုတာကို သိချင်နေတယ်။ လောကမှာ လူတချို့ သာ ဒုက္ခခံရတယ် ကျန်တဲ့လူတွေ ဟန်ကျပန်ကျနေနေရတယ်ဆိုရင် လောက ကြီးကို ဖန်တီးထားတာဟာ မှားယွင်းတဲ့ ဖန်တီးမှုပဲဖြစ်ရမယ်။ တကယ်လို့ လူတိုင်းဟာ ဒုက္ခနဲ့အတူနေတယ်ဆိုရင် ငါလည်း ဒုက္ခတွေကို ခံစားရတာ ဘာဆန်းလို့လဲ။ ဒီအတွက် ဘာပြဿနာမှမရှိဘူး။ ငါခံနိုင်ရည် ရှိရမှာပေါ့’

ချင်တဲလ်၏ မျက်ဝန်းမှာမျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ သူမ ပြန်ပြောလိုက် သည်။

‘ဘာကြောင့် ရှင်ဒီလို လုပ်ရတာလဲ။ ရှင်ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့ရွာကို ရွေးရတာလဲ’

‘ဒါဟာ မင်းနဲ့ ရော၊ မင်းတို့ရွာနဲ့ပါ မဆိုင်ပါဘူး။ ငါဟာ ငါ့ကိစ္စကို ငါ စဉ်းစား လုပ်ကိုင်နေတာပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းဟာ လူတိုင်းရဲ့ အကြောင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ငါ့အနေနဲ့ လူတွေဟာ အကောင်းတွေလား၊ အဆိုး တွေလား ဆိုတာကို သိချင်တယ်။ တကယ်လို့ တို့တစ်တွေ ကောင်းတာတွေ ကိုလုပ်ရင် ဘုရားသခင်ဟာ တို့ကို ခွင့်လွှတ်မယ်။ ငါအခု မကောင်းတာ လုပ်တာဟာလည်း ငါ့ကို မကောင်းတဲ့ဆီကို ပို့လိုက်တဲ့ လူတစ်စုကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်။ ခု ငါမင်းတို့ကို လုပ်ခိုင်းနေတာ ငါ့ကို သူက အမှောင်ထဲကို ပို့လိုက် တာပါပဲ။’

ဒါပေမဲ့ တို့တစ်တွေဟာ မကောင်းတဲ့သူတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတာပဲ။ ငါလုပ်တာမှားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆို တော့ တို့တစ်တွေဟာ အစောကြီးကတည်းက မှားနေပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဒီတော့ တို့လူ့ဘဝမှာ ဘာလုပ်လုပ် ပြဿနာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တို့တစ်တွေ လုပ်ဆောင်နိုင်တာတွေ အတွေးတွေဟာ တို့တစ်တွေမှ မပိုင်တာပဲ’

ချင်တဲလ်မထွက်သွားမီ သူဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘ မင်း ငါ့ကို မကူညီရင်လည်း ရပါတယ်။ မင်းရွာသားတွေကို သွားမပြော ရင် ငါကိုယ်တိုင် ပြောမှာ ဖြစ်တယ်။ ငါက သူတို့ချမ်းသာဖို့ အခွင့်အလမ်းကို ငါပေးထားခဲ့တယ်။ ဒီလိုအခွင့်အလမ်းကို မင်းကတစ်ဆင့်

ပေးခဲ့တယ်လို့ သူ တို့ကိုပြောပြမယ်။ မင်းမကူညီလို့ သူတို့မချမ်းသာဘူး ဆိုတာကိုသိရင် မင်းကို သူတို့ သတ်ချင်သတ်မှာပေါ့’

ဗစ်စကို့စ်ရွာကို မှီတင်းနေထိုင်ကြသော ရွာသူရွာသားများသည် လူစိမ်း ၏ နေ့စဉ် ပုံမှန် နေထိုင်ပုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး အသားကျသွားကြပါပြီ သူ အိပ်ယာစောစောထသည်။ နံနက်စာတွေ အများကြီး စားသည်။ နောက် တောင်ပေါ်ဖက် လမ်းလျှောက်ထွက်သည်။ သူရောက်လာပြီး ဒုတိယနေ့ ကတည်းက ရွာသည့်မိုးသည်လည်း အဆက်မပြတ်ရွာပြီးနောက် နှင်း မုန်တိုင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူဘယ်တော့မှ နေ့လည်စာ မစားပေ။ ညနေပိုင်း စောစော ပြန်လာပြီး သူ့ရဲ့အခန်းထဲ ဝင်နေတတ်သည်။ ရွာသား တွေက သူ့အခန်းထဲဝင်ကာ အနားယူအိပ်နေတာပဲဟု ယူဆကြသည်။

ညဘက်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လူစိမ်းသည် လမ်းလျှောက်ခြင်းအလုပ် ကို လုပ်တော့သည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ သူသည် ရွာအနီးဝန်းကျင်ကို လျှောက် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဟော်တယ်ကို ပြန်လာသည်။

သူသည် စားသောက် ဆိုင်သို့ အရင်ဆုံးရောက်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အကောင်းဆုံး အစားအစာကိုမှ မှာစားတတ်သည်။ ဈေးကြီးသည်ဟု ဘယ် တော့မှ မစားဘဲ မနေပေ။ အကောင်းဆုံး ဝိုင်အရက်ကိုလည်း မှာသောက် သည်။ ထိုဝိုင်အရက်သည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သော်လည်း ဈေးအကြီးဆုံး တော့ မဟုတ်ပေ။ နောက်တော့ သူ့စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုသောက်ကာ

အရက် ရောင်းသည့် ဘားဆီကို သွားသည်။ ဘားကို ပုံမှန်လာသူများနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ ကာ စကားတွေဖောင်နေအောင် ပြောတတ်သေးသည်။

သူသည် ဗစ်စကို့စ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကာလကြာမြင့်စွာ အခြေချနေထိုင် ကြသူ ရွာသားများ၏ ပုံတိုပတ်စများကိုနားထောင်ရသည်ကို စိတ်ဝင်စား တတ်သည်။ (အချို့က ပြောသည်။ ဗစ်စကို့စ်ရွာသည် တစ်ချိန်က အတော် အသင့် လူနေအိမ်ခြေထူထပ်သော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ အိမ်ပြိုအိမ်ပျက် များကို လက်ရှိလမ်း(၃)လမ်း၏ အစွန်အဖျားများတွင် ယနေ့တိုင် တွေ့မြင်နိုင် ကြောင်း သက်သေပြကြသည်) ဒေသဆိုင်ရာ ရိုးရာဓလေ့များနှင့် အယူသီး မှုများကိုလည်း တောဓလေ့အတိုင်း ပြောကြဆိုကြပါသည်။ ယနေ့ခေတ်မီ စိုက်ပျိုးရေး နည်းပညာများနှင့် မွေးမြူရေး အကြောင်းတွေကိုလည်း တင်ပြ ကြသည်။

သူစိမ်းသည် သူ၏ အလှည့်ရောက်လာသော အခါတွင် ဆန့်ကျင်သော အကြောင်းအရာ၊ ရှေ့နောက်မညီသော ပုံပြင်များကို ပြောဆိုတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံသူသည် သင်္ဘောသားဟု ဆိုသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် လက်နက်စက်ရုံကြီးတစ်ခု၏ အကြီးအကဲဟုလည်း ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် သူသည် မိမိရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေကို စွန့်လွှတ်ကာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဘုရားသခင်ကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့ကြောင်း ဆိုသည်။

သူ ဘားကနေ ပြန်သွားသောအခါ ဒေသခံများက ငြင်းခုန်ကြသည်။ သူသည် အမှန်တကယ်ပြောတာလား၊ လိမ်ပြောတာလား။

သူကြီးကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထောက်ခံ ပြောဆိုသည်။

ဒီ ဗစ်စကို့စ်ရွာမှာ လူဖြစ်လာလျှင်တော့ ကလေးဘဝကစပြီး လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်အထိ ဖြတ်သန်းရမည့်ခရီးလမ်းကို အပ်ချမတ်ချ ပြော နိုင်ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

ဓမ္မဆရာကတော့ လူစိမ်းသည် စိတ်မမှန်သော ဘဝပျောက်ဆုံးနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့ဘာသာသူ စိတ်ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့အတွက် ရောက်လာသူဖြစ်သည် ဟု ကောက်ချက်ချသည်။

သူတို့အတိအကျသိသည်ကတော့ သူစိမ်းသည် ဗစ်စကို့စ်တွင် (၇)ရက်သာ နေထိုင်သွားမည်ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက သူဖုန်းဆက်သည်ကို နားစွန်နားဖျားကြားခဲ့ကြောင်း ဖောက်သည်ချသည်။ သူသည် ခရီးထွက်ဖို့ မြို့တော်လေယာဉ် ကွင်းကို ဖုန်းဆက်ကာ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ် ဘွတ်ကင် လုပ်ထားသည်။ သူထွက်ခွာမည့် ရက်အတိအကျကို စီစဉ်ထားသည်။ ထို့အပြင် သူ၏ခရီးစဉ် သည် တောင်အမေရိကဆီသို့ မဟုတ်ဘဲ အာဖရိကတိုက်ကိုဖြစ်ကြောင်း ထူးဆန်းစွာ ကြားသိကြသည်။

သူ ဖုန်းခေါ်ပြီးနောက် ဟော်တယ်ခ ကျသင့်ငွေကို သူရှင်းသည်။ နောက် သူစားသောက်စရိတ်ကို ရှင်းသည်။ နောက်ထပ်ကုန်ကျမည့် ခန့်မှန်းခြေ စားသောက်စရိတ်ကိုပါ သူရှင်းလိုက်သေးသည်။

‘ကျွန်မရှင်ကိုယုံပါတယ်’ဟု ပြောနေသည့်ကြားထဲက သူ ငွေရှင်းသွားကြောင်း ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်က ပြောပြသည်။ သူမက အကြွေးကတ်နှင့် ငွေရှင်း ခိုင်းသော်လည်း သူက ငွေသားကိုသာ ပေးသည်။ တကယ်တော့ ဧည့်သည် အများစုသည် အကြွေးကတ်ကိုသာ သုံးစွဲတတ်သည်။ ငွေစင်ကိုတော့ သူတို့ လိုရာသုံးလိုရသည်။ ‘အကြွေးကတ်နဲ့သာငွေချေပါ’ ဟုပြောသော်လည်း သူ လက်မခံပေ။

‘အထူးသဖြင့် အာဖရိကတိုက်လို နိုင်ငံမျိုးတွေကိုသွားတဲ့အခါ အကြွေးကတ်စနစ်နဲ့ ငွေရှင်းလို့မရဘူး’ဟု သူမက ရှင်းပြသည်။ သို့သော် သူက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

ထိုညက အရက်ဘားအတွင်းရှိ လူတိုင်းအတွက် အရက်တစ်ခွက်စီကို သူက အကုန်အကျခံ တိုက်ခဲ့သည်။ ဒါကိုလည်း သူက ‘ငွေစင်’ဖြင့်သာ ပေး ချေသည်။ အကြွေးကတ်ကို မသုံးခဲ့ပေ။ ဘားထဲက လူတွေကတော့ လူစိမ်း ပြောသော အကျိုးအကြောင်း ညီညွတ်ခြင်းမရှိသည့် အကြောင်း အရာများကို ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြတော့ပေ။ လူစိမ်းသည် အလွန်တရာမှ သဘော ထား ပြည့်ဝသည်။ သူတို့ တောသားတွေကို မြို့သားတွေလိုပဲ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံကာ အရက်တွေဘာတွေတိုက်သည်ဟု ကျေးဇူးတင်ကာ ကျေနပ်နေ ကြသည်။

ယခုအခါ သူတို့ဆွေးနွေးပွဲ ခေါင်းစဉ်သည်လည်း ပြောင်းလဲလာသည်။ နောက်ကျသည့်အချိန်အထိ အရက်သောက်ကြသူများအနက် အချို့သည် သူကြီးဘက်ကို ထောက်ခံကြသည်။ သူတို့က လူစိမ်းသည် လူရည်လည်သူ

လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိတ်ဆွေများ၏တန်ဖိုးကို တကယ့်ကို သိတတ်သူ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

အချို့ကတော့ ဓမ္မဆရာကို ထောက်ခံကြသည်။ ဓမ္မဆရာသည် လူ့ အကြောင်းကို သိသူဖြစ်သည်။ သူတို့က လူစိမ်းသည် အထီးကျန်လူသား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိတ်ဆွေသစ်ရှာခြင်း သို့မဟုတ် ကမ္ဘာ့အမြင်သစ် ရှာဖွေ ခြင်းများကို ပြုလုပ်နေသည်ဟု ယူဆသည်။

သူ့ကို မည်သို့မြင်သည်ဖြစ်စေ သူသည် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူပြန်သွားသော တနင်္လာနေ့နောက်ပိုင်းတွင် ဗစ်စကို့စ်နေ မိတ်ဆွေများ သူ့ ကိုလွမ်းပြီး ကျန်ရစ်နေကြမည် ဖြစ်သည်။

ဒီအပြင်တော့ သူသည် အင်မတန် ထူးခြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး ရိပ်မိကြသည်။ ရွာသားများက ဒီဗစ်စကို့စ်ကို ရောက်လာသူ ခရီးသွား များအားလုံး အထူးသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း လာရောက်ကြသူများသည် စားပွဲထိုးမလေး မစ္စချင်တဲလ်ပရင်းမ်နှင့်သာ စကားလက်ဆုံကျလေ့ရှိသည်။ သူတို့သည် ဒီကလေးမကို ရိတ်တိပြောပြီး တစ်ခုခုတော့ရယူဖို့ ကြိုးစားတတ် ကြသည်။

ဒီလူစိမ်းကတော့တစ်မျိုး။ စားပွဲထိုးမလေးကို တစ်ခါမှ မကြည့်။ သူ အရက်မှာသည့်အခါမျိုးလောက်သာ လှမ်းစကားပြောတတ်သည်။ ကလေးမ ကို ဘယ်သောအခါမှ မရိုးသားသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရှုခြင်းမပြု။ ဒါကို အများက သတိပြုမိကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားခေတ္တပြောကြသည်။ ရသေ့စကားများသည်
နားဝင်ချို့ပါသည်။

သို့သော် သူက ဒါတွေကို မယုံကြည်။

လောကတွင် မကောင်းမှု ကောင်းမှု ဆိုသည်မရှိဟု သူ ခံယူထားသည်။
သူသည် ရသေ့သူတော်စင်ဆာဗင်အား အိပ်ဖို့နေရာကိုပြပေးပြီး သူ့ဓားကိုသူ
ဆက်သွေးနေသည်။

ရသေ့သည် မျက်စိမှိတ်လိုက်ရာ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။
အာဟတ်သည် တစ်ညလုံး ဓားသွေးနေသည်။

ချင်တဲလ်သည် ရေခဲအရည်ပျော်မြစ်နံဘေးတွင် သူစိမ်းနှင့်တွေ့ပြီးသည့်
နောက်ပိုင်း သုံးညစလုံး အိပ်လို့မရဖြစ်ခဲ့သည်။ မုန်တိုင်းဝင်လာပြီးနောက်
ပြန်ထွက်သွားသည်။ သတ္တုပြတင်းပေါက်ဘောင်များ တုန်ခါနေသည်။
ခန်းစီးလိုက်ကာတွေ အသံမြည်သည်။ သူမ ချွေးသံရဲရဲနှင့်
နိုးလာသည်။ တကယ်တော့ သူမသည် ညဘက်မှာလျှပ်စစ်ဓာတ်ချွေတာသည့်
အနေဖြင့် အပူပေးစက်ကို ပိတ်ထားသည်။ သို့သော် နိုးလာသည့်အခါ
ရေချိုးထား သကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံးချွေးတွေ ရွဲနေသည်။

ပထမညတွင် သူမသည် ‘ကောင်းမွန်ခြင်း’ နှင့်အတူ
နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အတွင်းတွင် သူမသည် ထမင်းလုံး
တစ္ဆေအခြောက်ခံရသကဲ့သို့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မြင်နေသည်။ ဘာကို
အိပ်မက်မက်သည်ကို မမှတ်မိပါ။ သူမသည် ဘုရားသခင်ထံသို့ မိမိအား
ကူညီဖို့ ဆုတောင်းခဲ့သည်။ လူစိမ်းထံမှ သူမကြားခဲ့သည်များကို

ရွာသားများကို ပြန်ပြောဖို့ ဝန်လေးနေမိသည်။ ဒီလို ပြောခြင်းအားဖြင့် သူမသည် သေမင်းတမန် ဖြစ်နေမည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုသို့ဆုတောင်းနေစဉ်မှာ ဘုရားသခင်သည် သူမနှင့် ဝေးကွာလွန်းသည်ဟု ယူဆမိသည်။ ဒီတော့ သူမသည် ဘုရားသခင်အစား မကြာသေးမီ ကမှ သေဆုံးသွားသော အဘွားကို ဆုတောင်းမိသည်။

ချင်တဲလ်၏ အဘွားဆိုသည်မှာလည်း အမေသဖွယ်ဖြစ်သည်။ ချင်တဲလ်ကို မွေးဖွားစဉ် မိခင်ကြီးသည် မီးတွင်းတွင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သို့အတွက် ဘွားအေကြီးက သူမကို ကလေးဘဝထဲက ပြုစုစောင့်ရှောက်လာသူဖြစ် သည်။

သူမအနေဖြင့် တစ်ချိန်က သူမတို့၏ ဗစ်စကို့စ်ရွာဆီသို့ ရောက်ရှိလာသော ‘မကောင်းဆိုးဝါး’သည် ယခုအခါတွင် မိမိတို့ရွာဆီမှ ထာဝရထွက်ခွာသွားပြီ ဟု ယူဆမိခဲ့သည်။

သူမတွင် ကိုယ်ရေးပြဿနာများ ရှိလင့်ကစား ဒီအရပ်က လူအများနှင့် နေထိုင်ရသည်မှာ အဆင်ပြေလှသည်။ ထိုသူတို့သည် သူတို့လုပ်သမျှတွေကို သိက္ခာရှိရှိ လုပ်ကိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် ဦးခေါင်းမတ်မတ်ထားကာ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ နေထိုင်ကြသည်။

သို့သော် တစ်ချိန်က ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ပါ။

ဗစ်စကို့စ်တွင် လူသားမဆန်သောလူများ ရာစုနှစ်စု(နှစ်၂၀၀ ခန့်) လောက် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း ဗစ်စကို့စ်သည် ကျိန်စာ သင့်ထားသောကြောင့်ဟု ယူဆကြသည်။

ဒီရွာကို ရောမတွေက ဆဲလ်တစ်လူမျိုး တွေ လက်ထဲက တိုက်ယူရရှိ သွားသည်။ ထိုအတွက် အနိုင်ခံလိုက်ရသောဆဲလ်တစ်လူမျိုး တွေက ဒီရွာ ကို ကျိန်စာတိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

သို့သော် လူတစ်ယောက်သည် ထိုကိစ္စကို သတ္တိရှိရှိနှင့် တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ သည်။ စင်စစ် သူသည် ကျိန်စာကိုမယုံ၊ ကောင်းချီးမင်္ဂလာကိုသာ ယုံသည်။

ချင်တဲလ်သည် ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးများက ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို ရိုက်ခတ်နေသည့်အသံကို နားထောင်နေရင်းက သူမ၏အဖွား ပြောကြား သော စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

တစ်ခါတုန်းက ကြာလှပြီပေါ့။ ရသေ့တစ်ပါးရှိသည်။ သူ့ကို နောက်ပိုင်း တွင် သူတော်စင် စိန့်ဆာဗင်ဟု သိလာကြသည်။ သူသည် ဤအနီးတစ်ဝိုက် က ဂူတစ်ဂူမှာ နေသည်။ ထိုအချိန်က ယခု ဗစ်စကို့စ်ရွာလေးသည် ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင် အနီးတစ်ဝိုက်မှာတည်နေပြီး ဝရမ်းပြေးများ လူဆိုးသူဆိုးများ၊ မှောင်ခိုသမားများ၊ ပြည့်တန်ဆာများနှင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်။

ရာဇဝတ်ကောင်များ လူဆိုးများ လူသတ်သမားများသည် စရိုက်ကြမ်းလှ သည်။ အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ကြသည်။ လိမ်လည်လှည့်ဖျားကာ အကောက် ကြံခြင်းသည်မှာ ဗစ်စကို့စ်ရွာအနေဖြင့် အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။

သူတို့အထဲတွင်အဆိုးဆုံးကတော့ အာရပ်လူမျိုးကဆင်းသက်လာသူ ‘အာဟတ်’ ဖြစ်သည်။

အာဟတ်သည် ထိုအရပ်တွင် လူဆိုးများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဗစ်စကို့စ်နှင့် အနီးဝန်းကျင်ကို သိမ်းပိုက်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ထိုအရပ်ရှိ လူတွေကို ဆက်ကြေးတွေကောက်သည်။ မပေးသူများကို သတ်သည်။ လူအများသည် မိမိအသက်မသေဘဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ရေးအတွက် အာဟတ်ကို ဆက်ကြေးတွေ ပေးနေကြရသည်။

တစ်ရက်တွင် ရသေ့ သူတော်စင်ဆာဗင်သည် သူ၏ဂူထဲမှ ထွက်လာပြီး ဗစ်စကို့စ်ကို ရောက်လာသည်။

ထို့နောက် အာဟတ်၏ အိမ်ကိုရှာ၍ တစ်ညမျှ တည်းခိုခွင့်တောင်းသည်။ အာဟတ်က ရယ်မောပြီးပြောသည်။

‘သင် ကျွန်ုပ်ကို သိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ လူသတ်သမားတစ်ယောက်ပါ။ လူအတော်များများရဲ့ ဦးခေါင်းတွေကို ဖြတ်ဖူးခဲ့ပါပြီ။ သင့်ရဲ့ ဦးခေါင်းဆိုရင် လည်း ကျွန်ုပ်ဖြတ်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ သင်ရဲ့ အသက်ဟာ ကျွန်ုပ်အတွက် ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိပါဘူး’

‘ဒါကိုကျွန်ုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဂူထဲမှာ နေရတာ ကြာလာတော့ ငြီးငွေ့လာတယ်။ ဒီတော့ သင်နဲ့အတူ တစ်ရက်လောက်တော့ လာနေချင်တယ်’

အာဟတ်အနေဖြင့် ရသေ့၏ ကျော်ကြားမှုကို သဘောပေါက်သည်။ ရသေ့သည် သူ့လိုပဲ နာမည်တစ်လုံးနှင့်နေသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒီအတွက် သူ နေရထိုင်ရခက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူသည် ဒီလိုအင်မတန်မှ ပျော့ညံ့အားနည်းသော လူတစ်ယောက်နှင့် အတူတွဲကာ ဂုဏ်သတင်းကြီး

ခြင်းကို မလိုလားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို သတ်ပစ်မယ်။
ဒီညပဲ သတ်ပစ်မယ်ဟူ၍ စိတ်ကဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒါမှလည်း လူတွေ သူ့ကို လေးစားမည် မဟုတ်လား။

ဘယ်သူက တကယ့်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သလဲ။ ဒါကို သူ သက်သေပြရ
ပေတော့မည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားခေတ္တပြောကြသည်။ ရသေ့စကားများသည်
နားဝင်ချို့ပါသည်။

သို့သော် သူက ဒါတွေကို မယုံကြည်။

လောကတွင် မကောင်းမှု ကောင်းမှု ဆိုသည်မရှိဟု သူ ခံယူထားသည်။

သူသည် ရသေ့သူတော်စင်ဆာဗင်အား အိပ်ဖို့နေရာကိုပြပေးပြီး သူ့ဓား
ကိုသူ ဆက်သွေးနေသည်။

ရသေ့သည် မျက်စိမှိတ်လိုက်ရာ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အိပ်ပျော်သွား
သည်။

အာဟတ်သည် တစ်ညလုံး ဓားသွေးနေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ရောက်တော့ ရသေ့သည် အိပ်ယာမှ နိုးလာသည်။
ထိုအခါ သူသည် သူ၏နံဘေး၌ မျက်ရည်တွေတွေကျနေသော အာဟတ်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

‘သင် ကျွန်ုပ်ကို မကြောက်ဘူး။ ကျွန်ုပ်ကို လူဆိုးလို့လည်း မယူဆဘူး။
ဒီတစ်ခါဟာ ပထမဦးဆုံးပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နံဘေးမှာ
စိတ်ချ လက်ချ အိပ်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိသေးတယ်။ သင့်ကို ကျွန်ုပ်
အိပ်ယာနေရာ ပေးတယ်။ ဒါကို သင်ယုံကြည် လက်ခံတယ်။’

ဘာကြောင့်လဲ။ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို လူကောင်းလို့ လက်ခံလို့ပဲပေါ့။
သင်သိထားတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ လူကောင်းလို့နေထိုင်ကျင့်ကြံနိုင်တယ်ဆိုတာ
သင်သိပါတယ်။ ခု ကျွန်ုပ် ဒီလို လုပ်နိုင်ပါပြီ။

ထိုအချိန်ကစပြီး အာဟတ်သည် သူ၏ လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်ကို
စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး ဗစ်စကို့စ်သည်လည်း လူဆိုးသူဆိုးတို့ခိုအောင်းရာ
ဝရမ်းပြေးတို့နေရာဌာန မဟုတ်တော့ပေ။

ထိုအချိန်မှစပြီး ဗစ်စကို့စ်ရွာလေးသည် နိုင်ငံနှစ်ခုအကြား အရေးပါ
သည့် ဒေသတစ်ခု ဖြစ်လာတော့သည်။

‘ဒါအဖြေပဲ’

ချင်တဲလ်သည် သတိပေးစကား ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည့်အတွက်
အဖွားကို ကျေးဇူးအထူးတင်မိသည်။

ဗစ်စကို့စ် ရွာသူရွာသားများသည် လူကောင်းများဖြစ်ကြသည်။ သူမ
သည် သူတို့ကို ယုံကြည်သည်။

သူမ ပြန်အိပ်သွားသည့်အခါ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်တွေးနေမိသေး
သည်။ အကယ်၍ သူမသည် လူစိမ်းပြောကြားသည်များကို ရွာသားတွေကို
ပြန်လည်ပြောကြားလိုက်လျှင် ရွာသားများသည် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွား
ကာ လူစိမ်းကို ချက်ချင်းရွာမှ မောင်းထုတ်မှာ အသေအချာပဲဟု တွေးနေ
မိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လူစိမ်းသည် ဟော်တယ်စားသောက်ဆိုင်ထဲကို
နောက်ဘက်ကဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် သူမအနေဖြင့်
အံ့ဩသွားမိသည်။

သူသည် အရက်ဆိုင်နှင့်တွဲထားသော ဧည့်ကြိုကောင်တာ ‘အမှတ်တရ
လက်ဆောင်ဆိုင်တို့ ဆီသို့ သွားရောက်ကာ အခြားသော ခရီးသွားများကဲ့သို့
စကားဖောင်အောင်ပြောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ဤရွာ၏
အရေးပါ သည့်အရာများကို စိတ်ဝင်စားဟန်ပြုကာ မေးမြန်းနေသည်။
ဥပမာ သိုးများ ကို အမွှေးညှပ်ခြင်းကိစ္စ၊ အသားများကို
ကျပ်တိုက်ခြင်းကိစ္စတို့ကို စိတ်ဝင် တစား ဆွေးနွေးနေသည်။

ဗစ်စကိုစ်ရွာသားများကလည်း သူတို့၏ တောသဘာဝကို မြို့သား ခရီး
သွားတွေ စိတ်ဝင်စားသည်ဟု အဟုတ်တကယ် ထင်နေကြသည်။

တောသဘာဝနေထိုင်ခြင်းသည် ကိုယ်လက်ကျန်းမာ ရောဂါကင်းပြီး
ခေတ်မီတိုးတက်သော မြို့ထက်သာသည်ဟု ပြောဆိုယူဆနေကြသည်။
စင်စစ် ထိုသို့ ကျန်းမာရေးအကြောင်းပြောနေသော လူတစ်ယောက်မကျန်
အဲဒီလို ကားတွေပြည့်နှက်ပြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းသော
မြို့တွေပေါ်မှာသာ နေချင်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး ဒီကနေ
ထွက်ခွာသွားချင်ကြသည်။ မြို့ပေါ် တွင် ကားတိုက်မှာကိုလည်း သူတို့
မစိုးရိမ်ကြပါ။ လမ်းပျောက်မှာလည်း ဂရုမစိုက်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲ။
မြို့ကြီးများသည် သူတို့အားလုံး မျှော်မှန်းထား သော
ဒေသဖြစ်သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း မြို့သားတွေရောက်လာတိုင်း သူတို့သည် စကားဖြင့် (စကားဖြင့်သာ)မိမိတို့အနေဖြင့် တောကို မြတ်နိုးကြောင်း၊ ဒီလိုနေရာတွင် လူဖြစ်ရသည်မှာ ကံကောင်းကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးလေ့ရှိကြသည်။

သူတို့သတိမမူမိသည်က ဟော်တယ်ကို လာရောက်တည်းခိုသူများသည် ဗစ်စကို့စ်ကို မေ့ချန်ပစ်သွားကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီညက သူတို့တစ်တွေဘားမှာ ဆူညံပျော်ရွှင်စွာစကားပြောနေကြ သည်။ သို့သော် လူစိမ်းရောက်လာပြီး ကံမကောင်းအကြောင်းမလှသော ကောက်ချက်ကို ချလိုက်သည့်အတွက် အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

‘ဒီနေရာက ကလေးတွေဟာ အတော်လေးလိမ္မာကြပါလား။ နံနက်ဘက် တွေမှာ သူတို့ရဲ့ ဆူညံအော်ဟစ်သံ ဘာတစ်ခုကိုမှ မကြားရဘူး။ ကျွန်တော် သွားလေ့ရှိတဲ့ အခြားနေရာတွေနဲ့ တခြားဆီပဲ’

ဗစ်စကို့စ်တွင် ကလေးများမရှိကြသည်ကို လူစိမ်းမသိ။ စကားဝိုင်းတစ်ခု လုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်မှာ အတော်ကြာသွားသည်။

အတန်ကြာမှ လူ တစ်ယောက်က သူ့ကို ‘ဒီတောမှာ စားရတဲ့ ဟင်းတွေ ဘယ်လိုနေလဲ’ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှသာ စကားဝိုင်း ပြန်လည် စိုပြေ လာသည်။

ထုံးစံအတိုင်း တောနှင့် မြို့ နေမှုထိုင်မှုတွေကို သူတို့ထင်ရာမြင်ရာ ဆွေး နွေးကြပြန်သည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ချင်တဲလ်သည် ပူပန်မှုများလာသည်။

လူစိမ်းသည် သူမနှင့်တောထဲတွင်တွေ့သည့်အကြောင်းများကို ထုတ် ဖော်ပြောဖို့ စေခိုင်းမည်လား။

စိုးရိမ်မှုများ သူမအပေါ် စိုးမိုးနေသည်။

သို့သော်လူစိမ်းသည်သူမကို လုံးဝလှည့်ကြည့်ခြင်းမရှိ။ စကားလည်း မပြော။ အမှန်မှာ သူမကို တစ်ကြိမ်တော့ စကားပြောပါသည်။ ၎င်းမှာ သူက လူတိုင်းအတွက် အရက်တစ်ခွက်စီမှာပြီး ငွေပေးချေသောအခါတွင်သာ ဖြစ် သည်။

စားသုံးသူများပြန်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူစိမ်းသည်လည်း သူ့ အခန်းရှိရာ ဟော်တယ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ ချင်တဲလ်သည် သူမ၏ အေပရွန်အဝတ်ကို ချွတ်လိုက်ကာ လူတစ်ယောက်ချန်ထားခဲ့သော စီးကရက်ဘူးမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ယူသောက်သည်။ ပြီးတော့ ဟော်တယ် ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကို ခွင့်တောင်းသည်။

‘ကျွန်မ အရမ်းအိပ်ချင်နေလို့ ဆေးကြောစရာတွေကို မနက်မှပဲ လာ ဆေးကြောတော့မယ်’

သူမသည် လွန်ခဲ့သည့်ညက အိပ်ပျက်ခဲ့သောကြောင့် ဘာမှ လုပ်ချင် ကိုင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကလည်း ခွင့်ပြုသဖြင့် သူမသည် ကုတ်အင်္ကျီလေးကိုဝတ်ပြီး လေနှုအေးများအကြား လျှောက်ပြန် လာခဲ့သည်။

သူမ၏အခန်းသည် ဟော်တယ်မှ နှစ်မိနစ်လျှောက်လိုက်လျှင်ပင် ရောက် သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမကိုယ်ပေါ် မိုးစက်မိုးပေါက်များကျသည်ကို ဂရု မစိုက်ဘဲ အိမ်ကို လျှောက်ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

‘ခုလိုဖြစ်တာတွေဟာ ရူးတူးတူးပေါတောတော ကိစ္စတွေပါပဲ’

လူစိမ်း၏ လူသတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အနိဋ္ဌာရုံပြောဆိုချက်များ
သည် သူမ၏ စူးစမ်းလိုစိတ်ကို ပိုမိုကြီးထွားလာစေခဲ့သည်။

နောက် သူမ ရွှေတွေကို သတိရသည်။

သူမ၏ မျက်စိဖြင့် ရွှေတွေကို မြင်ခဲ့ရသည်။

ဒါတွေ ရွှေဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ။

သို့သော် သူမသည် အလွန်ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဒါတွေကို မစဉ်းစား
နိုင်တော့။ အဝတ်အစားလဲကာ အိပ်ယာပေါ်လှဲချကာ စောင်ခြုံ
လိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ဒုတိယညတွင် ချင်တဲလ်သည် ‘ကောင်းမှု’ နှင့် ‘မကောင်းမှု’အကြား
ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူမသည်နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

သို့သော် တစ်နာရီလောက်အကြာတွင် ပြန်နိုးလာသည်။

အပြင်ဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်လျက်။ လေမတိုက်။ ခန်းဆီးသံကိုလည်း
မကြား။ ညဘက်အော်တတ်သော ပရစ်လိုလိုဖားလိုလို အကောင်ငယ်လေး
များ၏ အသံလို အသံလေး စိုးစဉ်းမျှ မကြားရပါ။ သူမသည်
သက်ရှိကမ္ဘာမှာပဲ ရှိနေသေးသလား။ သံသယဖြစ်စရာကောင်းသည်။

သူမသည် ပြတင်းပေါက်ကိုသွားကာ အပြင်ဘက် လူသူကင်းမဲ့နေသော
လမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

မိုးအနည်းငယ် ရွာနေသည်။ မြူတွေလည်းဆိုင်းနေသည်။ မြင်နေကျ
ဟော်တယ်ဆိုင်းဘုတ် အလင်းရောင်ကိုသော်မျှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။

ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး တစ်ရွာလုံးသည် ကြောက်စရာကောင်းနေသည်ဟု သူမထင်မြင်မိသည်။

သူမသည် ဒီလို ဝေးလံခေါင်ဖျားအရပ်ဒေသ၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို အကျင့်ပါနေပါပြီ။ ၎င်းတို့သည် အေးချမ်း တည်ငြိမ်ခြင်း၏ သဘော ကို မဆောင်ပါ။ အသစ်အဆန်းတွေမရှိခြင်းကိုသာ ဖော်ပြသည်ဟု ပြောရမလို ဖြစ်နေသည်။

သူမသည် တောင်တန်းတွေဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ယခုအခါ တောတောင်တွေကို နိမ့်ဆင်းလာနေသော မြူခိုးတိမ်တိုက်များက ဖုံးကွယ်ထားလိုက်သည်။ ဒီတောင်တွေရဲ့တစ်နေရာတွင် ရွှေတုံးများ မြှုပ်နှံထားတာကိုလည်း သူမ သိနေသည်။ ရွှေတုံးများသည် အုတ်ခဲတွေလိုပါပဲ။ လူစိမ်းက မြှုပ်ထားခဲ့တာပါ။ သူက သူမကို နေရာအတိအကျ ပြထားသည်။ သူမ ကိုယ် တိုင် တူးဆွထုတ်ယူမှုလုပ်ခဲ့သည်ကို သတိရနေမိသည်။

အဲဒီနောက် သူမ အိပ်ယာထဲပြန်ဝင်သည်။ သူမသည် အိပ်ယာပေါ်တွင် လူးကာလိုမ့်ကာနှင့် အိပ်မပျော်ဖြစ်နေသည်။ အတော်ကြာသည့်အခါ အိမ်သာ ထသွားသည်။ သူမသည် မိမိကိုယ်ကို ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်တွင် ကြည့်ပြီး သံဝေဂရနေသည်။ မကြာသောအချိန်ကာလတွေမှာ မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအလှ များ ပျောက်သွားမည်ဟု တွေးတောနေမိခဲ့သည်။

သူမသည် အိပ်ယာပေါ်ပြန်သွားထိုင်ပါသည်။ ‘စီးကရက်ဘူး ယူခဲ့ရင် ကောင်းသား’ဟုလည်း တွေးမိသည်။ သို့သော် ထိုစီးကရက်ဘူး

ပိုင်ရှင်သည် သူ၏ဘူးကို ပြန်လာယူမှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။
သူမသည် ဘယ်ကိစ္စ မှာမဆို လူတွေမယုံမကြည်ဖြစ်မည်ကို မလိုလားပါ။
ဗစ်စကို့စ်မှာ ဒီလိုပါပဲ။ တစ်ဝက်ပျက်ကျန်နေသည့် စီးကရက်ဘူးကို
ပိုင်ရှင်မေ့ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အင်္ကျီကြယ်သီး
ပြုတ်ကျကျန်ရစ်သည်။ဒါတွေအားလုံးကို ဆိုင်ကသိမ်းထားပေးသည်။
တစ်ယောက်ယောက် ပြန်လာ တောင်းသည့်အခါ ပြန်ပေးသည်။
ဈေးဝယ်သူများအတွက် အမ်းပေးသည့် ငွေမှာလည်း ထို့အတူပင်။
တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မပိုမလိုစေရပါ။ အားလုံးပြန် အမ်းသည်။
ဘောက်ချာများတွင်လည်း အနီးဆုံးကိန်းဂဏန်းဖြစ်အောင် ဘယ်အခါမှ
ပေါင်းမထည့်ကြပါ။ အတိအကျကိုသာရေးသည်။ ဤအရပ်သည် အင်မတန်
ရှင်းလင်းပြတ်သားသောအရပ်ဖြစ်သည်။ အားလုံး စနစ်ကျသည်။ စိတ်ချရ
သည်။ ယုံကြည်ရသည်။
သူမ အိပ်လို့မရတော့ဘူးဆိုသည်ကို သိသောကြောင့် ဆုတောင်းမှု ပြုဖို့
ကြိုးစားပြန်သည်။ ထိုအခါ အဘွားကိုသတိရသည်။
သို့သော် သူမ မျက်စိထဲတွင် အဘွားကိုမမြင်ပါ။ မြေကြီးထဲတွင် တွင်း
ကြီး တစ်တွင်းကို မြင်နေသည်။ ထိုတွင်းထဲတွင် ရွှေတွေအများကြီး မြင်နေ
ရသည်။ သူမသည် အိပ်ပျော်လိုက် နိုးလိုက်နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
ဖြစ်နေ တော့သည်။ အပြင်ဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။ နောက်ပြီး
သူမ၏ခေါင်းထဲ တွင် အဆိုပါမြင်ကွင်းသည်သာ
အထပ်ထပ်ရောက်နေလေတော့သည်။

ပထမဦးဆုံး အလင်းရောင်ပျို့ကာ အရုဏ်လာသည်နှင့် သူမသည် အဝတ်အစားဝတ်ကာ အိမ်ပြင်သို့ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူမ နေသောအရပ်တွင် နေနှင့်အတူ လူတွေထကာ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ခု သူမ ထထွက်လာသည်မှာ ထို့ထက်ပင် စောနေသေးသည်။ သူမသည် လူသူမရှိသောလမ်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ယောက် နောက်ကလိုက်လာလေမလားဟု နောက်ဘက်သို့ ခဏခဏ လှည့်ကြည့်မိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြူတွေက မြင်ကွင်းကို လေးငါးပေထက်ပိုပြီး မမြင် စေရန် ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။

သူမသည် မကြာခဏဆိုသလို ရပ်လိုက်ပြီး ခြေသံကို နားထောင်သည်။ မကြားရမှ ဆက်သွားသည်။ တကယ်တော့ သူမသည် မိမိ၏ကျယ်လောင်သော နှလုံးခုန်သံကိုသာ အတိုင်းသား ကြားနေရလေသည်။

သူမသည် ‘ဝိုင်’ ပုံသဏ္ဍာန်ကျောက်တုံးဆီသို့ ရှေးရှုသွားသည်။ ထိုကျောက်တုံးအောက်ခြေကိုရောက်တော့ သူမ အနည်းငယ်တော့ ကြောက်လာ သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလိုကျောက်တုံးမျိုးသည် အချိန်မရွေး ပြိုကျ လာနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်နေ့က သူမပစ်ထားသော သစ်ကိုင်းကို ကောက်ယူကာ လူစိမ်းဝဲန်ပြသော နေရာဟောင်းကို တူးဆွလေ တော့သည်။

အတော်ကြာတူးပြီးသောအခါ သူမ၏ လက်ချောင်းများသည် တွင်းထဲသို့ ဝင်သွားကာ အုတ်နီခဲပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် ရွှေတုံးကို တွင်းထဲကနေ ထုတ်ယူ နိုင်လေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူမတစ်စုံတစ်ရာကို ကြားသည်။

တောထဲက တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ပဲဟု ယူဆမိသည်။ အဲဒီနောက် တစ်တောလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

သူမသည် ရွှေတုံးကြီးကိုဆကြည့်သည်။ ထိုရွှေတုံး၏ အလေးချိန်ကို သူမ အံ့ဩသွားမိသည်။

သူမသည် ရွှေတုံးကိုပွတ်သပ်ကာ သန့်ရှင်းအောင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ အဲဒီနောက် ရွှေတုံးပေါ်က အမှတ်အသားများ လေ့လာသည်။ ရွှေတုံးမှာ တံဆိပ်နှစ်ခုကို ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် ရိုက်နှိပ်ထားပြီး နံပါတ်စဉ် တစ်ခုကိုလည်း ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ဘာတွေ ရေးထား မှန်း သူမ မသိပါ။

ဒါတွေ ဘယ်လောက်တန်လဲ။

ဒါကိုလည်း သူမအနေနဲ့ အတိအကျမသိပါ။ သို့သော် လူစိမ်းယောက်ျား ကတော့ ပြောပါသည်။ ထိုပမာဏသည် သူမအနေဖြင့် တစ်သက်လုံး တစ်ပြား တစ်ချပ်မျှ ထပ်မရှာစရာမလိုဘဲ အဆင်ပြေစွာ နေနိုင်စားနိုင်မည်ဟု ဆိုသည်။

သူမသည် မိမိ၏အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်အဖြစ် မြင်နေရသည်။ သူမလက်ထဲတွင် ‘အိပ်မက်’ကို ကိုင်ထားလေသည်။ သူမ အင်မတန်မှ အလို ရှိသောအရာ။ ထိုပစ္စည်းသည် ထူးဆန်းလှစွာ မိမိ ရှေ့မှောက်ကို ရောက်နေ လေသည်။

ထိုပစ္စည်းသည် သူမအား ပြောင်းလဲမှုမရှိသောနေ့များသာရှိသည့် ဗစ်စကို့စ်မှ လွတ်မြောက်စေမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဗစ်စကို့စ်တွင် သူမ (၁၈)နှစ် ကတည်းက အလုပ်လုပ်ခဲ့သော ဟော်တယ်နှင့်အိမ်

အသွားအပြန်လမ်းကို ငြီးငွေ့လှပါပြီ။ မိမိနှင့် သက်တူရွယ်တူများ တစ်ရပ်တစ်ကျေးသွားကာ ပညာ သင်ယူကြသော မိတ်ဆွေများသည် နှစ်စဉ် ဗစ်စကို့စ်သို့ ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ ပြန်လာသည့်အခါ သူတို့တွင် ထူးထူးခြားခြား (တစ်စုံတစ်ခု) ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ကို သူမ အားကျမိသည်။

သူမထံရောက်လာသော ယောက်ျားအများစုသည် ကတိတွေမျိုးစုံပေး ကာ နောက်တစ်နေ့တွင် နှုတ်တောင်မဆက်နိုင်ကြဘဲ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား တတ်ကြသည်။ သူတို့ နှုတ်ဆက်သည်ဖြစ်စေ နှုတ်မဆက်သည်ဖြစ်စေ ဒီပုံစံ ကို သူမအလေ့အကျင့် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

ခုလို တောထဲရောက်နေသော အချိန်ကာလသည် သူမ၏ ဘဝ တစ် လျှောက်လုံးတွင် အရေးအပါဆုံးသော အချိန်သာဖြစ်နေလေသည်။

လောကကြီးသည် သူမအတွက်တစ်ခါမှ မျက်နှာသာမပေးခဲ့ပါ။ သူမ အဖေဘယ်သူလဲဆိုတာ သူမ မသိရ။ အမေက သူမကိုမွေးတုန်း မီးတွင်းမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူမသည် လူတကာလက်ညှိုးထိုးရာ အစုတ်ထုတ်ကြီးသာ ဖြစ်နေတော့သည်။ သူမ၏အဘွားသည် ထိုတာဝန် အားလုံးကိုယူရသည်။ အဘွားသည် တောသူမကြီး အပ်ချုပ်သမသာ ဖြစ်သည်။ မြေးလေး စားဝတ် နေရေးအတွက် တာဝန်ယူရသည့်အပြင် ရသမျှချုပ်ခတွေနှင့် ဖြစ်အောင် ကျောင်းထားပေးခဲ့သည်။ သူမ စာရေးစာဖတ်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး တတ်ပါသည်။

ချင်တဲလ်မှာ အိပ်မက်တွေအများကြီးရှိခဲ့ပါသည်။ သူမဘဝမှာ အခက် အခဲအားလုံးကို ကျော်လွှားနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။

ခင်ပွန်းကောင်း တစ်ယောက် ရှာမည်။ မြို့ပေါ်တွင်
အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်းတစ်ခုကို ရမည်။ တောဘက်ကို
ရောက်လာသော မင်းသား သို့မဟုတ် ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်က သူမ၏
အရည်အချင်းကို တွေ့မြင်ပြီး မြို့ပေါ်ခေါ်သွားမည်။ဇာတ်ထဲတွင်
မင်းသမီးဖြစ်လာမည်။ ဒါမှမဟုတ် စူပါစာရေးဆရာတစ်ယောက်
ဖြစ်လာမည်။

ဇာတ်ပုံဆရာများက သူမကို ဇာတ်ပုံတွေရိုက်မည်။

သူမအတွက် ကော်ဇောနီတွေ ခင်းကာကြိုဆိုကြမည်။

တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် စောင့်ဆိုင်းခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့သည် နောက်
တစ်နေ့သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ညများတွင် သူမ၏တန်ဖိုးကိုရှာတွေ့မည့်သူများသည် နောက်တစ်နေ့
နံနက်တွင် ဗစ်စကို့စ်ကို ထွက်ခွာသွားသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဗစ်စကို့စ်၏ လမ်းသုံးလမ်းတွင် ဘယ်သောအခါမှ နောက်
တစ်ဖန် ပြန်လည် မမြင်တွေ့ရတော့။ သူတို့သည် ဗစ်စကို့စ်၏ ကျောက်တုံး
များဖြင့် ဆောက်ကာ ကျောက်သင်ပုန်းများ မိုးထားသော အိမ်များကို လာ
မကြည့်တော့။ လှပသော ဘုရားကျောင်းနှင့်တွဲလျက်ရှိသော သီချိုင်းကို
လည်း သတိမရကြတော့ပေ။ သူတို့သည် ဟော်တယ်တွင်ရောင်းသည့်
လက် ဖြင့် လုပ်ထားသော ပစ္စည်းများကိုလည်း သတိမရတော့ပေ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူမစိတ်ထဲမှာ ခံစားရသည်။

ဗစ်စကို့စ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသော ရှေးဟောင်းလူများဖြစ်သည့် ဆဲလ်တစ်
များသည် မြောက်မြားစွာသော ရတနာတွေကို တစ်နေရာရာတွင် မြှုပ်ထား

သည်ဟု သူမ ယူဆသည်။ ဒါကိုတစ်နေ့မှာ သူမ ရှာဖွေတွေ့ရှိမည်ဟု ယုံကြည် ထားသည်။ သူမ၏ အိပ်မက်များသည် ဘယ်သောခါမှာမှ မှန်ခဲ့သည် မဟုတ်။ ထိုအိပ်မက်များအနက် ဆဲလ်တစ်၏ ရတနာအိပ်မက်သည် အဓိပ္ပာယ် အကင်း မဲ့ဆုံးသာဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုသူမလက်ထဲမှာ ‘ရွှေတုံး’ကြီး ရောက်နေလေပြီ ဖြစ်သည်။

သူမတစ်ခါမှ ယုံကြည်ခြင်းမရှိခဲ့သော မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်။

သူမ၏ လွတ်လပ်မှုကို ယူဆောင်ပေးနိုင်မည့် ရတနာ။

ဒါကိုအမိအရယူမှ ဖြစ်မည်။ အကယ်၍ သူစိမ်းယောက်ျားသည် အခြား ရွာတစ်ရွာကိုသွားပြီး သူ့ကိုကူညီသည့် အခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားလျှင် သူမ ဒီအခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးပေတော့မည်။ ဒီတော့ အခုပဲ အခန်းပြန်၊ ပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ပိုးပြီး ထွက်သွားရင် မကောင်းဘူးလား။

သူမသည် စိတ်ကူး၍ အစီအစဉ်ချနေမိသည်။

ပထမတောင်အောက်ကို ပြေးဆင်းသွားမည်။

ထို့နောက် လူစိမ်းယောက်ျားနိုးလာပြီး လမ်းထွက်မလျှောက်မီ ဖြတ်သွား သည့် ကားတစ်စီးကို သူမ တားကာစီးမည်။ သူစိမ်းယောက်ျား တောင်ပေါ် သွားကြည့်တော့ သူ၏ရွှေတုံးပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူသည် ဟော်တယ်ကိုပြန်ပြီး ရဲကိုဖုန်းဆက်မည်။ ထိုအချိန်တွင် သူမသည် မြို့ တစ်မြို့သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

သူမသည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ယာဉ်မောင်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောမည်။ ထို့နောက် အဝေးပြေးကားဂိတ်မှ ကားလက်မှတ်ကို ဝယ်ပြီး ဝေးရာ ကို သွားတော့မည်။

အဝေးပြေးဂိတ်တွင် ရဲနှစ်ယောက်ရောက်လာမည်။

သူမကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ရှာဖွေခွင့်တောင်းမည်။

သူတို့သည် သူမအိတ်ကိုကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူတို့၏ မျက်နှာများ တင်းမာသွားကြပေမည်။

‘ဒီအမျိုးသမီးပေါ့။ သူ့ကိုရှာနေတာ’ဟု အချင်းချင်း ပြောမည်။

လွန်ခဲ့သည့် (၃)နာရီလောက်က တယ်လီဖုန်းသတင်းများ ဝင်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ရဲဌာနတွင် ချင်တဲလ်ပြောစရာ နှစ်ခုရှိသည်။

ပထမတစ်ခုက အမှန်အတိုင်းပါပဲ။ သို့သော် သူတို့ယုံကြည်မည်မဟုတ်။ ဒုတိယကတော့ သူမ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ မြေပွနေသည်ကို တွေ့သည်။ တူးကြည့်သည့်အခါ ဒီရွှေတုံးကိုတွေ့ရကြောင်း သူမပြောနိုင်သည်။

သူမသည်တစ်ကြိမ်က ရှေးဟောင်းရတနာ ဖွေရှာဖွေသူတစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသူက မြေယာနှင့်ရတနာဆိုင်ရာဥပဒေအကြောင်းကို ရှင်းပြခဲ့ဖူးသည်။

ဘယ်မြေယာတွင်မဆို ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလျှင် တွေ့ရှိသူက ပိုင်သည်။ သို့သော် သမိုင်းအမွေအနှစ်ဆိုပါက အစိုးရက ပိုင်သည်။ ယခုရွှေတုံးသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း သမိုင်းအမွေအနှစ်မဟုတ်ပါ။

ဒီရွှေများ သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများမဟုတ်ကြပါ။ သူတို့မှာ တံဆိပ်တွေ ပါသည်။ နံပါတ်တွေလည်း ပါသည်။

ရဲတွေက လူစိမ်းကို မေးခွန်းထုတ်မည်။

လူတစ်ယောက် သူ့အခန်းထဲ ဝင်ရောက်ခိုးသွားသည့်အကြောင်းကို သူသက်သေပြနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

စကားများသာ ဖြစ်နေမည်။ သို့သော် သူ့မှာ အထက်တွင် မိတ်ဆွေများ ရှိနိုင်ပါသည်။ သူက ဆိုင်ရာပိုင်ရာဖြင့် ‘ကိုင်’ နိုင်ပါသည်။ ဒီအခါ ချင်တဲလ်က ရဲတွေကို ရွှေတုံးကို စစ်ဆေးဖို့ ပြောနိုင်သေးသည်။

‘ဟေ့ . . . ရွှေတုံးကို စစ်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ မြေကြီးအစအနရှိမှာ အသေအချာပဲ’

သူတို့ဓာတ်ခွဲကြည့်ရင် မြေကြီးအစအနကို တွေ့ကြမှာပဲ။ ထိုမြေကြီး သည် တောင်ပေါ်ကမြေကြီးနှင့်အတူတူပင် ဖြစ်နေလျှင် သူမ အမှုနိုင်မည်။

သို့သော် ဒီသတင်းသည် ဗစ်စကို့စ်ကိုရောက်မည်။ ရွာသူရွာသားများက သူမကို မနာလိုချင်လည်းဖြစ်မည် သို့မဟုတ် စိတ်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးမည်။ ဘယ်သူမှ အကောင်းပြောမည်မဟုတ်။

သူမသည် ဟော်တယ်လာသူ ပုရိသအများနှင့် ငြိစွန်းခဲ့သည်။

‘သူမ ဒီလူစိမ်းအိပ်နေတုန်း သူ့ဆီကရွှေတုံးခိုးတာပဲ’ ဟု ယူဆကြပေ မည်။

ရွှေတုံးပြဿနာသည် မသေးလှပါ။ အတော်လေးရှုပ်ထွေးကာ အဆိုး တွေ အများကြီးဖြစ်ပေမည်။

ရွှေပြဿနာကို ရုံးတော်ကရှင်းဖို့အတွက် အချိန်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအတောအတွင်း သူမ ဗစ်စကို့စ်သို့ ပြန်လာရမည်။

ဒီလိုအခြေအနေတွေမှာ ရွာကလူတွေကို သူမ မတွေ့ချင်ပါ။

ပြောလိုက်ကြမည့် အတင်းတွေ အဖျင်းတွေ။ မျိုးဆက် တစ်ဆက်ပြီး တစ်ဆက် မပြီးနိုင်အောင် ပြောကြပါဦးမည်။ သူက

တရားစွဲထားတဲ့အတွက် ရှေ့နေနှင့်ဖြေရှင်းရပေမည်။ ရှေ့နေသည်

သူမတတ်နိုင်သည်ထက် အဆ မတန် ပိုများနေကောင်း ပိုများနေပေမည်။

ထိုအခါ သူမက အမှုကို အရှုံးပေးလိုက်ရပေမည်။

ရလဒ်။

ဖွတ် မရ ဓားမ ဆုံး။ ရွှေလည်းမရ နာမည်လည်းပျက်။

နောက် ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုတော့ ရှိသေးသည်။

အဲဒါကတော့ လူစိမ်းသည်အမှန်ကို ပြောခြင်းပင်တည်း။

လူစိမ်းပြောထားသည့်အတိုင်း သူမသည် ရွှေကို ယူပြေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ဗစ်စကို့စ်တစ်ရွာလုံးကို အကျိုးပြုသည် မဟုတ်ပါ သလော။ တစ်ရွာလုံးအနေနှင့် မဟုတ်သည့်လူသတ်မှုကို

မကြံစည်ဖို့အတွက် သူမသည် ရွှေတုံးကိုခိုးယူခြင်းသည် မွန်မြတ်သောအလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမ အိမ်ကမထွက်လာမီကတည်းက ဒီလို မလုပ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိခဲ့ပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ။

သူမဘဝကို သူမမျှော်လင့်ထားသလို ပြောင်းသွားစေဖို့ ဘာကြောင့် မလုပ်ဆောင်နိုင်ရပါသလဲ။

သူမ မလိမ်ဖူးဘူးလား။

သူမ ဘောက်ဆူးများများရဖို့ ဟန်ဆောင်မှုတွေ မလုပ်ခဲ့ဘူးလား။

သူငယ်ချင်းတွေ နှစ်သစ်ကူးမှာ သူတို့မိသားစုရှိတဲ့ ရွာကို ပြန်လာတဲ့ အခါမှာ သူမ မနာလိုဝန်တိုမဖြစ်ဖူးဘူးလား။

သူမသည် ရွှေတုံးကိုကိုင်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုနောက်မှ ထိုင်ချကာ တွင်းထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ရွှေတုံး သူ့နေရာ ကိုသူ ရောက်သွားသည့်အခါတွင် သူမသည် မြေကြီးကို အသာအယာ ဖုံး လိုက်သည်။ မူလအတိုင်းပကတိ ဘာမှမပြောင်းလဲသကဲ့သို့ ဖြစ်အောင် ထား ခဲ့သည်။

ရွှေကိုယူပြီးထွက်ပြေးဖို့ သူမတွင် အစွမ်းသတ္တိမရှိပါ။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုရှိမရှိနှင့် မဆိုင်ပါ။ သူမ ဒါကို မလုပ်နိုင်တာပါပဲ။ တစ်စုံတစ်ခုကိုရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်တာတစ်ခုတည်းနှင့်ပဲ သူမ မလုပ်ရဲတာ ပါ။

တို့တစ်တွေရဲ့ အိပ်မက်များနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒီအတိုင်းပါပဲဟု သူမ တွေး မိသည်။

တို့ကို အိပ်မက်အတိုင်း မလုပ်နိုင်စေရန် အကာအကွယ်ပြု တားမြစ် ထားသော အကြောင်းနှစ်ရပ်ရှိသည်။

ပထမတစ်ချက်က ‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’ဟု ယူဆခြင်းနှင့် ဒုတိယအချက်က ‘မိမိအဆင်သင့် မဖြစ်မီရောက်ရှိလာခြင်း’တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုခဏတွင် မိမိတို့၏ ကြောက်ရွံ့စိတ်သည် ရင်ဝဆီသို့ ရုတ်တရက် ဆို့ တက်လာပြီး ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးကို မလှမ်းဝံ့ကြပါ။ ဘဝမှာ

စိန်ခေါ်မှုတွေကို ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ မိမိမှာရှိနေသော ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး ဆုံးရှုံးမည်ကို ကြောက်ပါသည်။

လူတွေဟာ ပြောင်းလဲမှုကို လိုလားကြပါသည်။ သို့သော် တစ်ချိန်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲ မပြောင်းမလဲနေလိုပါသည်။ ဒါကို ချင်တဲလ် နားမလည်နိုင်ပါ။ ခုနေအခါမှာ သူမသည်လည်း ဒီလိုပုံစံထဲ ဝင်နေပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ။

သူမဟာ ဗစ်စကိုစ်ကို အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုး နေလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဆုံးရှုံးမှုတွေကို သူမအကျင့်ပါနေလို့ ဖြစ်မှာပဲပေါ့။

အောင်မြင်မှုဆိုသည်မှာ သူမအတွက် ဝန်လေးစရာ အရာတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

သူမက လူစိမ်းယောက်ျားခိုင်းသည့်အတိုင်း ဘာကိုမှ မပြောပါ။ လူစိမ်းသည် ယခုအခါတွင် စိတ်ပျက်သွားလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီညနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြောင်းလဲတာဝန်ပေးကောင်းပေးမည်။ သို့သော် သူမသည် မိမိဘဝကို ပြောင်းဖို့ရာ အင်မတန်မှ သူရဲဘောကြောင် လွန်းလှသည်။

ရွှေတုံးတွေကိုကိုင်ခဲ့သော လက်သည် ရေမြှုပ်နှင့်ဘရပ်ကိုကိုင်ကာ ညစ်ပေသောပန်းကန်တွေကို ဆေးနေရပေတော့မည်။

ချင်တဲလ်သည် ရတနာ(ရွှေတုံး)ဆီမှ ခွာကာ ရွာသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်ကာပြန်ခဲ့သည်။ သူမသည် ဟော်တယ်စားသောက်ခန်းဆီသို့ တန်းဝင်ခဲ့သည်။ သူမသည် ဟော်တယ်မှ ဧည့်သည်များ အိပ်ယာမှ မထမီ

ပန်းကန်ခွက်တွေကို ဆေးကြောပေးမည်ဟု ကတိပြုထားသည် မဟုတ်ပါလော။

ချင်တဲလ်စိတ်ကူးနှင့် ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည်မှာ အခြေအမြစ်မရှိပါ။ သူစိမ်းသည် ဘယ်ကိုမှ မသွားပါ။

သူမသည် အလုပ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင် သူ့ကို ဘား အရက်ခန်းထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူသည် အခြေအမြစ်မရှိသည့် ပုံပြင်များကို ပြောပြနေသည်။ ၎င်းတို့သည် တင်းကြပ်သော သူ့ဘဝ၏ စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင်များသာ ဖြစ်ပေမည်။

သူနှင့် ချင်တဲလ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မျက်လုံးချင်းမဆုံဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

သူသည် ချင်တဲလ်ကို အရက်ဖိုးငွေရှင်းသောအခါတွင်သာ တစ်ချက်မျှ ဘာမှမဖြစ်သလို ဝေ့ကာသာကြည့်သည်။

လာရောက်သူအားလုံး၏ ‘ပတ်လည်အရက်တစ်ခွက်’ဖိုးကိုတော့ သူရှင်းပေးသည်။

ချင်တဲလ်သည် အင်မတန်မှ မောပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသည်။

သူတို့တစ်တွေ စောစောပြန်ကြရင်ကောင်းမှာပဲလို့ သူမ ဆုတောင်းနေမိသည်။

သို့သော် လူစိမ်းသည် ဒီနေ့ကျမှ အာတွေ့နေဟန်တူသည်။

သူသည် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် အကြောင်းအရာတစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြောဆိုနေသည်။

ရွာသားတွေကလည်း သည်းခံပြီး နားထောင်နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် မြို့မှ လာသူတစ်ယောက်စကားကို ခပ်တည်တည်ဖြင့်

နားထောင်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူ၊ ပညာတတ်သူ၊ ဉာဏ်ရှိသူ၊ ခေတ်မီသူများ အဖြစ်အထင်ရောက်စေလို၍ဖြစ်သည်။

‘အရူးတွေပဲ’

သူမသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောနေမိသည်။

သူတို့တစ်တွေဟာ ဘယ်လောက် အရေးပါတယ်ဆိုတာကို သူတို့ မသိကြဘူး။

သူတို့ နားမလည်သည်က လူတစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးသူတွေဟာ ဘယ်သူတွေပါလဲ။

ဗစ်စကို့စ်ကဲ့သို့ ရွာက ရွာသားတွေ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် နေထွက်မှ နေဝင်လုပ်ကိုင်ကြရသည်။ စိုက်ပျိုးရသည်က ပင်ပန်းလှသည်။ မွေးမြူရေးမှာကော သူတို့ အင်မတန် သည်းခံလုပ်ကိုင်ရသည်။

သူတို့တစ်တွေသည် မြို့သားများထက် များစွာ အရေးပါသင့်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့သည် လူတကာထက် နိမ့်ကျသယောင် ပြုမူဆက်ဆံ ခံနေကြသည်။ ဒါဟာ အမှန်ပဲဟု သူတို့အနေနဲ့ ယုံကြည်ထားကြသည်။

လူစိမ်းသည် သူ၏ ယဉ်ကျေးမှုကို ဒီဘားထဲမှာရှိသည့် ယောက်ျား မိန်းမ အားလုံးထက် အရေးကြီးသယောင် ပြောဆိုနေသည်။ သူသည် ဘားခန်းထဲရှိ ရုပ်ပုံကားချပ်တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။

‘ဒီပန်းချီကားကို သိလား။ ဒါဟာ အင်မတန်ကျော်ကြားတဲ့ ပန်းချီကားပဲ။ လီယိုနာဒို ဒါဗင်ချီရဲ့ ပန်းချီကား။ နောက်ဆုံးညစာလို့ ခေါ်တယ်’

‘ဒါဟာ ဒါလောက်လည်း ကျော်ကြားမယ်မထင်ပါဘူး။ ကျွန်မ
ဝယ်ထား တာ ဈေးပေါပေါလေးပဲ’

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ပြောသည်။

‘ဒီဟာ ပန်းချီကားမဟုတ်ဘူးလေ။ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတဲ့
ပိုစတာကိုး။ မူလပုံကတော့ ဒီကနေ အင်မတန်ဝေးတဲ့
ဘုရားကျောင်းတစ်ခုထဲမှာရှိတယ်။ ဒီပန်းချီကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
နောက်ကြောင်းပုံပြင်လေးတစ်ခုရှိတယ်။ ခင်ဗျား တို့
နားထောင်ချင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်’

လူတိုင်းခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ချင်တဲလ်ကတော့ ဒီနေရာမှာ နေရှိနေရ
တာကို ရှက်မိသည်။ လူစိမ်းက သူ၏ ဘာမျှ အဖိုးမတန်သည့်
သတင်းအချက် အလက်တွေကို ထုတ်ပြောကြားပါတော့မည်။ သူ့အနေနဲ့
ဒီကလူတွေထက် ပိုတော်ပိုတတ်ကြောင်းကို ကြားချင်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု
ချင်တဲလ် ယူဆ သည်။

‘ဒီပန်းချီကိုဆွဲစဉ်က လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီဟာ ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ
တယ်။ အဲဒါကတော့ တစ်ယောက်က အကောင်းကိုဖော်ကျူးတဲ့
‘ခရစ်တော်’ ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်က အဆိုးကိုဖော်ကျူးတဲ့
‘ဂျူဒါ’ပဲ ဖြစ်တယ်။ ခရစ်တော်ဆိုတာက အားလုံးသိတဲ့
ယေရှုခရစ်တော်ဖြစ်ပြီး ဂျူဒါကတော့ ခရစ်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တယ်။
ခရစ်တော်ကို ဒီထမင်းစားပွဲမှာ သစ္စာဖောက် သူ ဖြစ်တယ်။

လီယိုနာဒိုဟာ သူလိုချင်တဲ့ မော်ဒယ်ထိုင်ပေးသူကို မတွေ့မချင်း ပန်းချီ
ဆက်မဆွဲတော့ဘူးတဲ့။ တစ်ရက်မှာ သူဟာ ဘုရားကျောင်းက သီချင်းဆိုတဲ့

လူငယ်အဖွဲ့နဲ့ဆုံတယ်။ သူ့သီချင်းတွေနားထောင်စဉ် အဲဒီထဲက လူငယ် တစ်ယောက်ကို သူ့သဘောကျသွားတယ်။ ဒီလူငယ်လေးဟာ သူ့လိုချင်တဲ့ ခရစ်တော်မော်ဒယ်ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ပန်ကြားချက်ကို လူငယ်လေးက လက်ခံပြီး မော်ဒယ်ထိုင်ပေးတယ်။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ရုပ်ပုံကို ဆွဲနိုင်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်သုံးနှစ်ကြာသွားတယ်။ နောက်ဆုံးညစာ ပန်းချီကား အတွက် လီယိုနာဒို ဒါဗင်ချီဟာ ဂျူဒါရဲ့ပုံကို မဆွဲနိုင်ဘူး။ အဲဒီ ဘုရားကျောင်း က ဘုန်းကြီးတွေက သူ့ကို အပြီးသတ်ဆွဲပေးဖို့ တောင်းဆိုကြတယ်။

ရက်ပေါင်းများစွာ အချိန်ထပ်ကြာသွားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ လီယိုနာဒို ဟာ သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကို တွေ့သတဲ့။ သူတောင်းစားဟာ လူငယ် လေးပါ။ လမ်းဘေးမှာ အရက်တွေမူးနေပြီး စုတ်ပြတ်နေတယ်။ လီယိုနာဒိုက သူတောင်းစားကို သူ့အတွက် မော်ဒယ်ထိုင်ပေးဖို့ မရမက ခေါ်တယ်။ သူဟာ အရမ်းပျော်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကိုဘုန်းတော်ကြီးတွေက မြန်မြန်ပြီးအောင်ရေးဖို့ ဖိအားပေးနေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့လိုချင်တဲ့ မော်ဒယ်ထိုင် ပေးမယ့် လူကို ရလာလို့ပါပဲ။

ဒါဗင်ချီဟာ လူငယ်ကိုမော်ဒယ်ထိုင်ခိုင်းပြီး သူ့ရဲ့ရုပ်ပုံကို ဆွဲလေတော့ တယ်။

အရက်မူးနေတဲ့ သူတောင်းစားဟာ ဘာတွေဖြစ်လဲဆိုတာကို သိပ်မသိ ဘူး။

ဒါဗင်ချီနဲ့ သူ့ရဲ့လက်ထောက်ဟာ ကောက်ကြောင်းတွေကိုယူပြီး ပုံရိပ် ကို ဖမ်းတယ်။ အင်မတန်ကောင်းမွန်တဲ့ ပုံရတယ်။ ဒီအခါမှာမှ

သူတောင်းစား ဟာ အရက်မူးပြေပြီး အိပ်ယာကနိုးတစ်ဝက်နဲ့
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တယ်။

သူတောင်းစားဟာ လီယိုနာဒိုရဲ့ ပန်းချီကြီးကားကိုကြည့်ပြီး ‘ငါ
ဒီကားကို မြင်ဖူးတယ်’ လို့ပြောတယ်။

‘ဟုတ်လား။ ဘယ်တုန်းကလဲ’ လို့မေးလိုက်တော့

‘လွန်ခဲ့တဲ့(၃)နှစ်လောက်ကပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ချမ်းသာ တယ်။
သီချင်းဆိုအဖွဲ့မှာ ပါဝင်သီဆိုတယ်။ ဒီကားရေးတဲ့ ပန်းချီဆရာက
ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး မော်ဒယ်ထိုင်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ကို
ခရစ်တော်နေရာမှာ ဆွဲတာပဲ’ တဲ့’

အခန်းထဲက လူသံတွေအားလုံး အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

လူစိမ်းသည် တရားဟောဆရာကိုကြည့်နေလေသည်။

တရားဟောဆရာသည် ဘီယာကိုဖြည်းညှင်းစွာသောက်နေသည်။

တကယ်တော့ လူစိမ်း၏ စကားများသည် သူမကို ရည်ရွယ်လျက်ရှိ
ကြောင်း ချင်တဲလ်က သိထားလေသည်။

‘ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ မကောင်းမှုနဲ့ ကောင်းမှု
ဆိုတာ တစ်မျက်နှာတည်းပဲ မဟုတ်လား။ လူသားတစ်ဦးချင်းစီအတွက်
သူတို့ ဘယ်လိုဖြတ်သန်းကြလဲဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်’

လူစိမ်းသည် အိပ်ချင်ပြီဖြစ်ကြောင်းပြောကာ ထပြီး သူ၏အခန်းကို
ပြန်သွားလေသည်။

ကျန်သည့် လူများသည်လည်း သူတို့စားသုံးထားသည့် ကျသင့်ငွေများ
ကို ပေးချေကာ ဖြည်းညှင်းစွာ ထပြန်ကုန်ကြသည်။

သူတို့သည် နံရံတွင်ချိတ်ထားသော ပိုစတာပန်းချီကားကြီးကို စောင်းငဲ့
ကြည့်ကာ မကောင်းမှုနှင့် ကောင်းမှု သို့မဟုတ် နတ်ကောင်းနှင့် မိစ္ဆာ
ဘယ် အခါမှာ သူတို့ဘဝထဲကို ဝင်ရောက်ခဲ့သလဲဆိုတာကို မိမိကိုယ်ကို
မိမိ မေးခွန်းထုတ် သွားကြသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ဘာကိုမှ မပြောကြပါ။

သူတို့ဘဝသည် အာဟတ်နောက်ပိုင်း အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှုနှင့် နေခဲ့ကြ
သည်။

ဒီနေ့ကုန်လျှင် နောက်နေ့ရောက်သည်။

ဘာမှမထူးခြားခဲ့ပါ။

ယခုရောက်လာသော လူစိမ်းသည် ဘာကိုထူထူးခြားခြား လုပ်ပြနိုင်
မည်နည်း။

ရက်ရောသူများ၊ လှူဒါန်းပေးကမ်းလိုသူများသည်
ဘဝမှာ ခိုင်မာစွာ ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် လွယ်ကူတဲ့ဘဝကို ရှာနေသည်။

သူတပါးကို တိုက်ခိုက်တာထက် ကံပေးသမျှ ကျေနပ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲလို့

သူတို့က ယူဆကြသည်။

ဒါက လွယ်ကူတာကိုး။

သူတပါး၏ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းတာကို လက်ခံရတာ လွယ်ကူသည်။

တစ်ဘက်ကလူသည် မိမိထက်အားကောင်းနေပါက မည်သို့ တုံ့ပြန်မည်နည်း။

တစ်ဖက်ကလူသည် သူ့ကိုကျောက်တုံးနှင့် ပစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဓားနှင့်လည်း မခုတ်ဘူး။

ဒါတွေကိုသည်းခံတာ ဘာများဖြစ်သွားလို့လဲ။

ချင်တဲလ်သည် အင်မတန်မှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသော်လည်း လက်က တော့ အလိုအလျောက် အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူမတစ်ယောက်သည်သာ တစ်စုံတစ်ခုကို ထူးခြားကွဲပြားစွာစဉ်းစားရမည်ဟု သိနေသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမတစ်ယောက်တည်းကိုသာ မိစ္ဆာ၏ ဝင်ပူးကပ်ခြင်းကို ခံနေရသည်။ မိစ္ဆာသည် သူမ၏ လက်ကိုပူးသည်။ ပါးကို ဆွဲလိမ်သည်။ ‘ကောင်းမှုနဲ့ မကောင်းမှုဆိုတာ တစ်မျက်နှာတည်းပါပဲ။ လူသားတစ်ဦးချင်း စီအတွက် သူတို့ ဘယ်လိုဖြတ်သန်းကြသလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာသာ မူတည်တယ်’ အင်မတန်လှပသည့်စကားပါပဲ။ ဟုတ်သည်လည်း ရှိမည်။ မဟုတ်သည်လည်း ရှိမည်။ သို့သော် လတ်တလော သူမ အလိုအပ်ဆုံးက တော့ တစ်ရေးဝဝကောင်းကောင်းလေး အိပ်လိုက်ဖို့ပင်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမသည် ဖောက်သည်ကို အကြွေမှားယွင်း အမ်းခြင်းနှင့် အဆုံးသတ်သည်။

ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပေ။ ဒါဟာ သိပ်တော့လည်း အရေးကြီးလှသည့် ကိစ္စမဟုတ်ပေ။ သူမ တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။ ဒါကို သူမသည် လွန်လွန် ကဲကဲ စိတ်မကောင်းတော့လည်း မဖြစ်မိပေ။ မိမိအလုပ်ကိုသာ အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာ ဆက်လုပ်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဓမ္မဆရာနှင့် သူကြီးသည် ထိုနေရာကနေ ထွက်ခွာ သွားကြသည်။ သူတို့သည် နောက်ဆုံးမှ ပြန်လေ့ရှိသူများဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူမသည် ဆိုင်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး ပစ္စည်းများကို နေရာချသည်။ သူမ ယူစရာများကိုယူကာ ကုတ်အင်္ကျီထူထူကိုဝတ်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

နေ့ပေါင်းများစွာ၊ လပေါင်းများစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူမ လုပ်နေကျ အလုပ်ဟာ ဒီအတိုင်းပါပဲ။

တတိယမြောက်ညမှာ သူမအပါးတွင် မကောင်းမှု ရောက်ရှိနေသည်ကို သူမ သတိထားမိသည်။ မကောင်းမှုသည် သူမအပါးကို အင်မတန် မောပန်း ဟန်နှင့်ရောက်လာသည်။ အဖျားလည်း တက်နေသည်။ သူမကို တစ်ဝက် တစ်ပျက် သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်ပုံစံနှင့် ထားခဲ့သည်။

သူမ မအိပ်နိုင်ပါ။

အပြင်ဘက်မှာ မှောင်နေသည်။

ဝံပုလွေတစ်ကောင်သည် ဆက်တိုက်လိုလို အူသံပေးနေသည်။ သူမ သည် ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်နေသလားဟုပင် ထင်မိသည်။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ ဝံပုလွေသည် သူမဆီလာပြီး သူမ နားမလည်သော ဘာသာ စကားများဖြင့် လာရောက် ပြောဆိုနေသကဲ့သို့ ခံစားရသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

သူမ သတိရလာသည့်အခါ အိပ်ယာကထပြီး ဘုရားကျောင်းသွားလို စိတ်ဖြစ်လာသည်။ သူမသည် ဓမ္မဆရာကို ဆရာဝန်ခေါ်ပေးဖို့ ပြောလိုသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမဟာ အင်မတန်ကိုမှ ဖျားနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူမထဖို့ကြိုးစားတိုင်း အိပ်ယာထဲ ပြန်လဲကျသွားသည်။

နောက်ပြီး မိမိ ခြေထောက်တွေသည်လည်း
မိမိကိုသယ်ယူနိုင်စွမ်းမရှိကြောင်း သတိထားမိ သည်။

ကြိုးစားလျှောက်လျှင်သော်မှ ဘုရားကျောင်းကိုတော့ ရောက်အောင်
လျှောက်နိုင်ပါ့မလားဟု သံသယဖြစ်မိသည်။

အကယ်၍ သူမသည် ဘုရားကျောင်းကိုလျှောက်နိုင်သည်ထား ပထမ
ဓမ္မဆရာကိုနှိုးရဦးမည်။ ဓမ္မဆရာ အိပ်ယာမှထမည်။ အဝတ်လဲမည်။
တံခါး ဖွင့်မည်။ အချိန်တွေအကြာကြီးပါပဲ။ အိမ်အဝမှာ
စောင့်နေရသည့်အခါ လေအေးများက သူမကို အဖျားပိုကြီးစေမည်။
ထိုအခါ သူမသည် အဲဒီ နေရာမှာပင် လဲကျသေဆုံးသွားပေလိမ့်မည်။

‘တကယ်တော့လည်း ကောင်းတာပါပဲ။ ဘုရားကျောင်းရှေ့မှာ
သေရတာ ပဲ။ ဘုရားကျောင်းဆိုတာ ဘဝမှာ အင်မတန် အရေးပါတဲ့
တရားဓမ္မများ တည်ရှိရာ နေရာပါပဲ’

သူမ ဆက်စဉ်းစားပြန်သည်။

‘ဒါ ကောင်းတာပါပဲ။ သီချိုင်းနဲ့လည်း အတော်နီးတယ်လေ။ တကယ်
လည်း အဲဒီဘုရားကျောင်းရောက်ရင် သီချိုင်းမြေထဲကို ရောက်နေတာပဲ
မဟုတ်လား’

သူမသည် ရောက်တတ်ရာရာတွေ့နေမိသည်။ သူမ၏ ကယောင်ခြောက်
ခြား အိပ်မက်ဆိုးများသည် တစ်ညလုံး ရှည်ကြာနေလေတော့သည်။
သို့သော် နံနက်ပိုင်း အလင်းရောင် ဝင်ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
အဖျားသွေး လည်း ကျသွားကြောင်း သူမ သတိပြုမိလေသည်။ ထို့ကြောင့်
သူမသည် အားယူကာ အိပ်လိုက်ပါသည်။ ထိုခဏ၌ သူမသည်

ကြားနေကျ ကားဟွန်း သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ လေသည်။ ထိုကားသည် ပေါင်မုန့်လာရောင်းသည့် ကားပင် ဖြစ်သည်။ ဗစ်စကိုစ်ကို ထိုကားရောက်လာသည့်အခါတွင် နံနက်စာ စားဖို့အချိန် ရောက်ပြီဆိုတာကို သူမ သိလိုက်ပါသည်။

သူမအတွက် ပေါင်မုန့်သွားဝယ်ပေးဖို့ လူပိုလူလွတ်တစ်ယောက်မျှ မရှိ ပေ။ သူမဟာ တစ်ယောက်တည်းနေတာပါ။ အလုပ်ကလည်း ညနေဖက်မှပါ။ ထို့အတွက် သူမသည်အိပ်ယာထဲတွင် ဆက်လက် အိပ်နေနိုင်ပါသည်။

သို့သော် မိမိ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပါသည်။ မိမိ လုံးဝ လုံးဝ ရူးမသွားစေဖို့ ကမ္ဘာကြီးနှင့် တွေ့ထိရန် လိုအပ်ပါသည်။ မိမိကို သိကြ သူများ ယခုအခါတွင် ကားအစိမ်းဘေးတွင် ရောက်ရှိနေကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ပိုက်ဆံငွေစတွေနှင့် ပေါင်မုန့်ကို ဖလှယ်နေကြပေမည်။

သူတို့ ပျော်ကြပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်နေ့တာ၏အစကို သူတို့ စ ရတော့မည်။ သူတို့အလုပ်ကို လုပ်မည်။ အစားကိုလည်း စားကြမည်။

သူမသည် ကားစိမ်းလေးဘေးကိုရောက်သွားတော့ သူတို့ နှုတ်ဆက် ကြသည်။ သူမလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

- ‘မင်းကြည့်ရတာပင်ပန်းနေသလိုပါပဲ’
- ‘နေမကောင်းဘူးလား’
- ‘ဘာဖြစ်တာလဲ’

စသဖြင့် မေးခွန်းတွေထုတ်ကြသည်။ သူတို့သည် ကြင်နာသည်။ အားပေးသည်။ ကူညီတတ်ကြသည်။ အပြစ်ကင်းပြီး ရက်ရောကြသည်။ စွန့်ကြဲဖို့ ဝန်မလေးတတ်ကြ။ သူမကတော့ တစ်ဖက်မှာ ရောက်နေသည်။ သူမသည် အိပ်မက်ဆိုးတွေကို မက်နေသည်။ မတရားလိုချင်မှုတွေကို ရင်ဆိုင်နေရသည်။ အဆိုပါ မမှန်ကန်သော အတွေးများကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသည်။

သူမသည် မိမိ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြီး သူတို့နှင့်အတူ မျှဝေခံစား လိုသည်။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဒီအကြောင်း ပြောလိုက်ပါက နံနက်ခင်း တစ်ခင်းမကုန်မီမှာပင် တစ်ရွာလုံးရှိ လူတွေအားလုံး၏ နားထဲကို ရောက် သွားပေလိမ့်မည်။ သူတို့ကို တကယ်လည်း ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းပါသည်။ သို့သော် လောလောဆယ်တော့ ဒီအတိုင်း လျှို့ဝှက်ထားရပါဦးမည်။ သူမ အနေနှင့် တိတိပပရှင်းလင်းသည့်အဖြေကို ရရှိပါမှ သူတို့ကို မျှဝေတော့မည်။ သူမ ဒီအကြောင်း မပြောလိုတော့ပါ။

ဘာလို့ ပင်ပန်းနေတာလဲဆိုသည့်အဖြေကို သူမ သတိရသည်။

‘ညက တစ်ညလုံး ဝံပုလွေတစ်ကောင် အူနေတာ အိပ်လို့ကိုမရဘူး’
‘ဟုတ်လား။ ငါတော့ ဝံပုလွေအူတာမကြားပါဘူး’ ဟု
ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက တုံ့ပြန်ပြောဆိုသည်။

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးသည်လည်း ပေါင်မုန့်ကားဆီသို့ ပေါင်မုန့် ဝယ်ဖို့ ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘တို့ ဝံပုလွေသံ မကြားတာကြာလှပြီပဲ’ ဟု နောက်
အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ထပ်ပြောသည်။

‘ခုတော့ ဝံပုလွေတွေကို မုဆိုးတွေက အကုန်ရှင်းလိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။
တွေ့ကိုမတွေ့ရတော့ဘူး’

‘တကယ်တော့ ဝံပုလွေတွေရှိလို့ သူတို့ အမဲလိုက်တယ်။ အမဲလိုက်လို့
ဒီရွာကို ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဝံပုလွေကို အမဲလိုက်ရတာ သူတို့သဘောကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ
‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အလုပ်’ တွေပဲ’

‘ဒီစကားကို ဒီကဆရာလေးကြားအောင်တော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့အေ။
ဝံပုလွေမရှိဘူးဆိုတဲ့စကား အပြင်မှာ သတင်းပေါက်သွားရင်
အမဲလိုက်သမား တွေ ဗစ်စကိုစ်ကို ရောက်လာကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ချင်တဲလ်၏အလုပ်ရှင် ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက ရယ်သလို
မောသလိုနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဝံပုလွေအသံကို ကြားတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဒါဟာ ဝံပုလွေစဉ်းလဲ ဖြစ်မှာပဲ’

သူကြီးကတော်က ပြောပါသည်။ သူကြီးကတော်သည် ချင်တဲလ်ကို
မနှစ်သက်ပါ။ သို့သော် သူမသည် အင်မတန် ဟန်ဆောင်ကောင်းသည်။

သူကြီးကတော်၏စကားကို ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက သဘော
မကျပါ။

တကယ်တော့ ‘ဝံပုလွေစဉ်းလဲ’ ဆိုသည်မှာလည်း မရှိပါ။ ဝံပုလွေတိုင်း
သည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည်။ သူတို့သဘာဝအတိုင်း သာမန်ဝံပုလွေများ

သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ပြောသည့် ဝံပုလွေစဉ်းလဲဆိုသည်မှာလည်း ခုလောက် အချိန်ကာလတွေမှာ သေလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူကြီးကတော်ကတော့ ဇွဲမလျော့။

‘အေးလေ၊ ဝံပုလွေရှိရှိ မရှိရှိပေါ့လေ။ ဒါဟာ အရေးမပါပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညက တို့တစ်တွေတော့ ဝံပုလွေအူသံ တစ်ရံတစ်ဆစ်မှ မကြားမိပါဘူး။ ချင်တဲလ်ဟာ အလုပ်ချိန်တွေများပြီး ပင်ပန်းတယ်လေ။ တစ်ချိန်လုံးလည်း မအိပ်ရဘူးဆိုတော့ ထင်ရာမြင်ရာတွေကြားတာနေမှာပေါ့’

ချင်တဲလ်သည် သူကြီးကတော်နှင့်ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို နှုတ်ဆက်ကာ ပေါင်မုန့်ထုပ်ကို ယူပြီး အခန်းပြန်ခဲ့လေသည်။

‘အမိပွယ်မရှိတဲ့ အလုပ်’တွေ ဟုတ်လား။

ချင်တဲလ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်စကားကို ပြန်ပြီးပြောနေမိသည်။

အရေးပါတာတွေကို လုပ်မှာလား။

သူတို့ကို ရွှေဝချောင်း ရစေတဲ့အလုပ်ကို ပေးလိုက်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။

သူတို့ကတော့ အသေအချာလူသတ်မှာပဲ။

ဒီရွှေဆယ်ချောင်းနဲ့ သူတို့ဟာ ရွာရဲ့သိက္ခာကို လဲမှာလား။ ဝံပုလွေ ရှိရှိ၊ မရှိရှိ ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောင်လာနောက်သား သားစဉ် မြေးဆက် မျိုးဆက်သစ်တွေ ပြန်လာတဲ့အခါ ဗစ်စကို့စ်ကို သိက္ခာလေးတွေရှိတဲ့ ဒေသ လေးအဖြစ် မြင်လိုကြမှာပါပဲ။

သူမသည် အမြင်ကျဉ်းသော ထိုနှစ်ယောက်ကို မကျေမနပ်နှင့် စိတ်ထဲမှ ပြောနေမိသည်။

ကောင်းပြီလေ။ ယနေ့ညမှာတော့ လူစိမ်း၏ပုံပြင်ကို အရက်ဘားထဲရှိ လူတိုင်းရှေ့တွင် ပြောပြတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ သို့မှသာ ဘယ်သူကဖြင့် မကြားပါဘူး၊ ဘယ်သူကဖြင့် မသိပါဘူးဆိုသည့် အကြောင်းပြ ချက်မျိုးကို ဆင်ခြေမပေးနိုင်ဘဲရှိမည်။

တကယ်လို့ ဒီအကြောင်းကိုကြားသည့်အခါ သူတို့သည် လူစိမ်းကို ဖမ်း ကာ ရဲထံကို ပို့ချင်ပို့ကြမည်။

သူမအတွက်လည်း လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းကို ကယ်တင်သူအနေဖြင့် ရွှေ ချောင်း တစ်ချောင်းကို ဆုကြေးအနေဖြင့် ပေးနိုင်သည်။

ဒါမှမဟုတ် သူတို့သည် သူမ ပြောတာကို မယုံကြည်ဘဲ နေချင်နေမည်။ ထိုအခါ လူစိမ်းသည် ဤအရပ် ဗစ်စကို့စ်တွင် လူကောင်းများသာရှိသည်ဟူ၍ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကောင်း သွားပေလိမ့်မည်။

ရွာသားများသည် အင်မတန်မှ အေးအေးဆေးဆေးတတ်သည်။ ဘာကိုမှ အထူးတလည်စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိကြပါ။ သူတို့သည် သူတို့ဘဝနှင့် အံ့မဝင် ခွင်မကျသော အကြောင်းအရာများကိုလည်း မယုံကြည်ကြပါ။ သူတို့သည် ဘုရားသခင်ကို လေးစားကြောက်ရွံ့ကြသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုပါပဲ ဟု ချင်တဲလ်တွေ့မိသည်။ သူတို့သည် ဘဝ အပြောင်းအလဲကို တွေ့ကြုံရ သည့် အခါတွင် သူရဲဘောကြောင်ကြသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း ကောင်းမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောရလျှင် ကောင်းမှု
ဆိုသည်မှာ မရှိပါဘူး။

လူကြောက်တွေ နေထိုင်တဲ့ အရပ်တွင်လည်း မရှိပါဘူး။

ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အရလည်း လူ့ဘဝမှာ ဒုက္ခတွေ တစ်လှေကြီး
နှင့် စခန်းသွားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘုရားသခင်သည်နေရာတကာ မကောင်းမှုများကို ထားရှိသည်။ မိမိတို့
သည် ထိုမကောင်းမှုမှ လွတ်မြောက်စေရန် ဘုရားသခင်ထံမှ တောင်းခံနေ
ကြရသည်။

အပြင်မှာ အအေးဓာတ်ပိုကဲလာသည်။ ချင်တဲလ်သည် သုံးညမျှ မအိပ်ခဲ့
ရ။

သို့သော် နံနက်စာ စားသုံးဖို့ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပင် အတော်လေး နေလို့
ကောင်းလာသည်။

ဒီရွာတွင် သူမတစ်ယောက်တည်းသာ သူရဲဘောကြောင်သူ မဟုတ်ပါ။
သို့သော် သူမတစ်ယောက်တည်းသာ မိမိ၏ သူရဲဘောကြောင်မှုကို
သတိပြုမိ သူ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူအများစုသည် ဘဝကို ‘ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိ
သော လုပ်ရပ်’ ဟုယူဆထားကာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် ရက်ရောမှု
(ပေးကမ်း လိုစိတ်)တို့ ရောယှက်လျက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူမ လူတစ်ယောက်ကို မှတ်မိသည်။ သူသည် ရွာမှာရှိသော ဘယဆေး
ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်သည်။ သူ့လုပ်သက် နှစ်၂၀ကျော်ကြာပြီးကာမှ ပိုင်ရှင်
က သူ့ကိုအလုပ်ဖြုတ်လိုက်သည်။ သူ့အတွက်နစ်နာကြေးတွေ ဘာတွေ

မပေး၊ သူကလည်း မတောင်းပေ။ ထိုသို့မတောင်းရခြင်းမှာ ပိုင်ရှင်သည် သူ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေနှင့် အချင်းမများလိုပါ။ သူ့ကိုသူတို့ အလုပ်ဖြုတ် ရခြင်းမှာ သူတို့၏ ငွေကြေးအခက်အခဲကြောင့်ဟု သူကဆိုသည်။ ဒါတွေ အားလုံးသည် လိမ်လည်ခြင်းများသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူသည် သူရဲဘောကြောင်သည်။ ရုံးတက်ရမှာကို ကြောက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ၏ မိတ်ဆွေဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ရက်ရောသူ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ဟု သူက ယုံကြည်ထားသည်။ နောက်အတော်လေးကြာတော့ သူ့မိတ်ဆွေ ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင်ထံတွင် ငွေအနည်းငယ်သွားချေးသည်။ လုံးဝမရပါ။ သူတို့က အကြွေးမပေးပါ။ ဒီတော့လည်း သိပ်ကိုနောက်ကျနေပြီလေ။ သူက အလုပ် ထွက်စာ တင်ထားတာကိုး။ ဒီတော့ နောက်ထပ်ဘာမှတောင်းဆိုလို့ မရ တော့ဘူးပေါ့။

အင်မတန်ပါးနပ်လိမ္မာကြသည်။

ရက်ရောသူများ၊ လှူဒါန်းပေးကမ်းလိုသူများသည် ဘဝမှာ ခိုင်မာစွာ ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် လွယ်ကူတဲ့ဘဝကို ရှာနေသည်။

သူတပါးကို တိုက်ခိုက်တာထက် ကံပေးသမျှ ကျေနပ်တာ အကောင်း ဆုံးပါပဲလို့ သူတို့က ယူဆကြသည်။ ဒါက လွယ်ကူတာကိုး။

သူတပါး၏ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းတာကို လက်ခံရတာ လွယ်ကူသည်။ တစ်ဘက်ကလူသည် မိမိထက်အားကောင်းနေပါက မည်သို့ တုံ့ပြန်မည် နည်း။

တစ်ဖက်ကလူသည် သူ့ကိုကျောက်တုံးနှင့် ပစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဓားနှင့်လည်း မခုတ်ဘူး။

ဒါတွေကိုသည်းခံတာ ဘာများဖြစ်သွားလို့လဲ။

နိုင်မှ မနိုင်တာဘဲ။ မနိုင်၍ သည်းခံရသည်။ အချို့က အလုပ်ရှုပ်မခံနိုင်
၍ သည်းခံရသည်။ အဓိက ကတော့ သူရဲဘောကြောင်သောကြောင့်
သည်းခံကြရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မိမိဘဝတွင် သည်းခံရလွန်းသဖြင့် နံချာလှချည်ရဲ့ဟူ၍ ညဘက်တွင်
တိတ်တဆိတ်မျက်ရည်ကျသူတွေ များစွာရှိသည်။

လူတို့သည် မိမိ၏ သူရဲဘောကြောင်မှုကြောင့်သာ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရ
ကြောင်းကို သိဖို့လိုသည်။

ချင်တဲလ်သည် သူမ၏ ကော်ဖီကိုသောက်ရင်း ဒီနေ့တစ်နေ့တာ
လျင်မြန်စွာကုန်ဆုံးသွားစေဖို့ မျှော်လင့်လျက်ရှိသည်။

ဒီညမှာ သူမသည် ဒီရွာကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဒီညတွင် သူမသည် ဗစ်စကို့စ်ကို ဒူးထောက်ဖို့ စေခိုင်းနိုင်ပေမည်။

တကယ်တော့ ဗစ်စကို့စ်ရွာသည် နောက်မျိုးဆက်တစ်ဆက်မှာပဲ
အဆုံးသတ်သွားပေတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီရွာမှာ
ကလေးတွေမရှိကြလို့ပဲ ဖြစ်သည်။ လူငယ်တို့သည် မိမိတို့၏ ကလေးများ
ကို တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ ပို့ထားကြသည်။ အဲဒီ အရပ်တွေမှာ နေကြသည့်
လူတို့သည် ကပွဲတွေ သွားကြသည်။ ပါတီသွားကြသည်။ လှလှပပ
ဝတ်စား သည်။ နောက်တော့ ခရီးတွေသွားကာ ‘အမိပွာယ်မရှိသော
အလုပ်’တွေကို သူတို့ လုပ်ကြသည်။

တကယ်တော့ တစ်နေ့တာသည် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ကုန်ဆုံးသွား
သည် မဟုတ်ပေ။

အထူးသဖြင့်ယနေ့လို ထုံထိုင်းမှု့မှိုင်းနေသော ရာသီဥတုနှင့် နိမ့်ကျ
နေသောတိမ်တိုက်များက အချိန်ကို ပိုပြီး တာရှည်စေသည်။ တောင်များကို
နှင်းမှု့တွေအကြား ဝိုးတဝါးသာ မြင်နေရသည်။ ဗစ်စကိုစ်ရွာကိုလည်း
ကမ္ဘာ ကြီးက တစ်သီးတသန့်ထားရှိပြီး ဒီရွာသည်သာ တစ်ခုတည်းသော
လူသား နေထိုင်ရာကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ချင်တဲလ်သည် သူမ၏ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရာ
လူစိမ်းသည် ခါတိုင်းလို တောင်ပေါ်ကိုတက်သည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း
လျှောက်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သူမသည် မိမိ၏ ရွှေတုံးအတွက် စိတ်ပူသွားမိသေးသည်။

‘သူ သေချာပေါက် ပြန်ရောက်လာမှာပါ’ဟု စိတ်ကိုပြန်ထိန်းလိုက်ရ
သည်။

လူစိမ်းသည်တစ်ပတ်စာ ဟော်တယ်ခပေးထားသည် မဟုတ်ပါလော။
သူပြန်လာမှာ အသေအချာပဲ။ ချမ်းသာသောသူများ သူတို့ငွေ တစ်ပြား
တစ်ချပ်ကို ဘယ်တော့မှ မဖြုန်းတီးကြပါ။ ဆင်းရဲသားတွေကသာ ဒီလိုမျိုး
နေရာတွေမှာ ဖြုန်းတီးတတ်ကြတာပါ။

သူမ စာဖတ်ဖို့ ကြိုးစားပါသေးသည်။ သို့သော် အာရုံမရပါ။ ထို့ကြောင့်
ရွာတစ်ပတ် လမ်းလျှောက်ထွက်သည်။ သူမ တွေ့ဆုံသောသူမှာ မုဆိုးမ
အဘွားအို ‘ဘာတာ’သာ ဖြစ်သည်။ ဘာတာသည် အိမ်အပြင်ဘက်မှာ

ထိုင်နေလေ့ရှိပြီး အပြင်မှာဘာတွေဖြစ်လဲဆိုတာတွေကို အမြဲတစေ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

‘အင်း၊ နောက်ဆုံးတော့ဆောင်းကို ရောက်လာပြီပဲ။ အေးတော့မယ်နဲ့ တူတယ်’

ဘာတာကလေးလှမ်းပြောသည်။

ချင်တဲလ်က စဉ်းစားသည်။ လူတွေဟာ ပြောစရာအကြောင်းအရာတွေထဲမှာ ဘာကြောင့်ရာသီဥတုကို ရှေ့တန်းတင် ဦးစားပေးကာ ပြောကြရသလဲ။ သူမသည် ဘာတာကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အဲဒီနောက် သူမသည် မိမိသွားမည့်အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်သွားလေသည်။

တကယ်တော့ သူမအနေဖြင့် ပြောစရာဆိုစရာရှိသည်များကို ‘အဘွားအို ဘာတာ’အား နှစ်ပေါင်းများစွာပြောကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က သူမသည် ဘာတာကို သတ္တိရှိသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက် အနေဖြင့် သဘောကျခဲ့သည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် ဒေသခံလေ့တစ်ခု ဖြစ်သည့် နှစ်စဉ်အမဲလိုက်ပွဲတစ်ခုတွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သူမသည် ဘဝကိုသတ္တိရှိရှိနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ သူမသည် သူမပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းတချို့ကို ရောင်းချပြီး အာမခံကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ငွေပင်ငွေရင်း ထည့် သည်။ ယနေ့ ထိုမှရရှိသောဝင်ငွေဖြင့် သူမသည် မပူမပန် မကြောင့်မကြ နေနိုင်စားနိုင်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကြာလာသည့်အခါ သူမသည် ဒီမုဆိုးမကို စိတ်ဝင်စားမှု နည်းလာသည်။
အကြောင်းမှာ သူမသည် အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်ထိုင်ကာ မြင်ဖူးနေကျ
ရှုခင်း တွေကိုပဲ သဲသဲမဲမဲကြည့်နေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူမသည် နွေမှာလည်းကောင်း၊ ဆောင်းမှာလည်းကောင်း အပြင်ဘက်
ထွက်ထိုင်နေသည်။ အင်မတန်အေးသည့် ဆောင်းနေ့များတွင် အနွေးထည်
များကို အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ကာ အပြင်မှာထိုင်သည်။

သူမ ဘာကို စောင့်ကြည့်နေတာလဲ။

ဗစ်စကို့စ်တွင် စောင့်ကြည့်ရလောက်အောင် အရေးပါသော အဖြစ်
အပျက်များ ဖြစ်ပွားခြင်းလည်းမရှိခဲ့ပေ။ သူမသည် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး
ဘဝကို အဆုံးသတ်ဖို့ ကြိုးစားလေသလား။

ချင်တဲလ်သည် နှင်းမှုံတွေအကြားမှာ လမ်းပျောက်သွားဖို့တော့ မရှိပါ။
သူမသည် ဒီအရပ်ဒေသ၏ ချိုင့်ခွက်တွေကအစ ခြေရာတွေအဆုံး အားလုံး
ကို သိထားသည်။

‘ဒီညတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ’

သူမသည် ဒီည ပြောရမည့်ပုံစံကို စဉ်းစားနေမိသည်။

သူမ ကြားခဲ့ရမြင်ခဲ့ရတာကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ
မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ပိုပြီး
စိတ်ဝင်စားအောင် ပြောရင်ကောင်းလေမလားဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

ဒီကိစ္စတွေကို စဉ်းစားရင်း သူမ ဥည အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

‘အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့သူ။ မိမိသိထားတဲ့ မုဆိုးတွေ
အားလုံးထက် ဆိုးရွားတဲ့သူ’

သူမသည် တောထဲလျှောက်လှမ်းသွားနေရင်းနှင့် ကြောက်စရာကောင်းသူ နောက်တစ်ယောက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုသူကား လူစိမ်းကဲ့သို့ပင် ကြောက်စရာကောင်းသူ နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုသူကား ‘မိမိကိုယ်တိုင်’ပင် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော လေးရက်အထိ သူမသည် ဘာဆိုဘာမှသတိမထားမိဘဲ ဘဝကိုကျေနပ်နေသူဖြစ်သည်။

ဗစ်စကို့စ်တွင် နေရသည်ကိုလည်း သိပ်အဆိုးကြီးလို့တော့ မထင်ခဲ့ပါ။ နွေဘက်ရောက်လာသည်ဆိုရင်ပဲ ဒီအရပ်မှာ ခရီးသွား (တိုးသမား)တွေ ရောက်လာကြပါသည်။ ဒီကိုရောက်သူတိုင်း ဒီနေရာသည် နတ်ပြည်နတ်နန်း ချမ်းမြေ့ဘုံလို့ တင်စားပြောကြသည်။

ခုတော့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာသတ္တဝါသည် အသုဘခေါင်းထဲက ထလာ ပြီး သူမ၏ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော ညများကိုမှောင်မိုက်စေခဲ့သည်။ သူမကို ရောင့်ရဲမှုကနေ ဆွဲထုတ်ပစ်သည်။ သူမကို ဘုရားသခင်နှင့် ဝေးကွာစေသည်။ ကံကြမ္မာကိုယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့စေသည်။ ပိုပြီးဆိုးတာက သူမအနေဖြင့် ဒီ မကောင်းမှုတွေကို အတွင်းကြိတ် ခံစားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘အသုံးမကျတဲ့ဒီလူ၊ အဲလေ . . . ငါလည်းအသုံးမကျပါဘူး။ ငါက သူ့ အတွက် လမ်းကြောင်းပေးတာပဲ မဟုတ်လား’

သူမ ရွာသို့အပြန်လမ်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အချိန် မိနစ် စက္ကန့်တိုင်း ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမိသည်။

အမေကလည်း စောစောစီးစီး သေသွားသည်။

အဖွားကလည်း မကောက်မကျစ် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ဖို့သာ သင်ပေးခဲ့
သည်။

မိတ်ဆွေတွေလည်း စွန့်ခွာသွားကြသည်။

ကံကြမ္မာကလည်း မျက်နှာသာမပေး။

ဘာတာသည် သူမရှိရင်းစွဲနေရာမှာ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူမ ပြန်
အလာတွင် ဘာတာက ပြောသည်။

‘နင့်ကိုကြည့်ရတာ အရင်စလိုနဲ့။ ဘာလို့များ ဒီမှာ ခဏလောက် မထိုင်
တာလဲ’

ချင်တဲလ်သည် ဘာတာပြောသည့်အတိုင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခုတော့ အချိန်တွေကုန်ဖို့ ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရပေါ့။

ဘာတာက ပြောသည်။

‘ရွာကို ကြည့်ရတာ ပြောင်းလဲနေသလိုပဲ။ လေထဲမှာ အနံ့ရတယ်။
မနေ့ညက ဝံပုလွေစဉ်းလဲ အူသံတွေကို ကြားရတယ်’

ချင်တဲလ် စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ ဝံပုလွေအနေနှင့် စဉ်းလဲ မစဉ်းလဲ
ကိစ္စမရှိပါ။ သူမသည် ဝံပုလွေအူနေသံကိုကြားသည်မှာ အသေအချာပါပဲ။

ခုတော့ သူမအပြင် ကြားသူနောက်တစ်ယောက်ရှိသည်။

တော်သေးတာပေါ့။ ငါမရူးသေးဘူး။

ချင်တဲလ်က ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီရွာဟာ ဘယ်အခါမှ မပြောင်းဘူး။ ရာသီဥတုတွေပဲ ပြောင်းနေတာ။
ခု ဆောင်းရောက်လာပြီပဲ’

‘ဟင့်အင်း၊ ဒါဟာ လူစိမ်းရောက်လာလို့ပဲ’

ချင်တဲလ်စိတ်ထဲ ထင့်သွားလေသည်။ သူစိမ်းသည် ဒီအကြောင်းတွေ ကို သူမအပြင် တခြားလူတွေကိုပါ ပြောသေးသလား။

‘လူစိမ်းရောက်လာတာနဲ့ ဗစ်စကို့စ်မှာ ဘာလို့ ထူးခြားသွားရမှာလဲ’

‘ငါဒီမှာ ထိုင်ပြီးတစ်နေ့လုံး ကြည့်နေတယ်။ တချို့က ဒါကို အချိန်ဖြုန်း တယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ငါအင်မတန် ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက် ကို ခွဲခွာခဲ့ရတယ်။ ဒီအတွက် လုပ်စရာရယ်လို့ ဒါပဲရှိတယ်မဟုတ်လား။ ရာသီဥတုတွေ ပြောင်းသွားတာကို မြင်နေရတယ်။ သစ်ရွက်တွေ ကြွေ တယ်။ နောက် အသစ်တွေ ဝေလာပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ သဘာဝမှာ မျှော်လင့်မထားတာတွေ ဖြစ်လာတာပဲ။ ဥပမာ ငါသိထား သလောက်တော့ ဒီအနီးအနားကတောင်ကြီးတွေ ဖြစ်လာတာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာက လှုပ်ခဲ့တဲ့ ငလျင်တွေကြောင့်ပဲလို့ ဆို တယ်’

‘ဒါအမှန်ပဲ’

ချင်တဲလ်ကလည်း သဘောတူပါတယ်။ ကျောင်းမှာ ဒါတွေကို သင်ရ တာပဲ မဟုတ်လား။

‘အဲဒီနောက်တော့ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူး။ ဘယ်တူတော့မှာလဲ။ ဘယ်တော့မှလည်း မူလပုံစံကို ပြန်မရတော့ဘူး။ ခုလည်း ဒီအခြေအနေမျိုးကို ရောက်နေတယ်’

ချင်တဲလ်သည် ရွှေချောင်းကိစ္စကို ပြောချလိုက်တော့မိမလိုလို ဖြစ် သွားသည်။

သို့သော် ဒီအမျိုးသမီးသည် တစ်စုံတစ်ခု သိကိုသိထားရမည်ဟု သံသယတွေ ဝင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ ဘာမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

‘ငါက အာဟတ်ကိုသတိရနေမိတယ်။ အာဟတ်ဟာ တို့ရဲ့တကယ့် သူရဲကောင်းကြီးပဲ။ တို့တစ်တွေရဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသမား၊ သူ့ကို စိန့် ဆာဗင်က ကောင်းချီးပေးခဲ့တာပဲ’

‘ဘာလို့ အာဟတ်ကို သတိရတာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အာဟတ်ဟာ အသေးအမွှားလေးတွေကို သော်မှ ဂရုစိုက်တယ်။ ဒီအသေးအမွှားတွေကို မကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် အကြီးအကျယ်ပျက်စီးမှုကို ဖြစ်စေတယ်လို့ အာဟတ်က ယုံကြည်တယ်။ ငါကြားဖူးတာကတော့ အာဟတ်ဟာ ဗစ်စကိုစ် ရွာကို ငြိမ်းချမ်းစေပြီးတဲ့နောက်မှာ ဥပဒေအပြင်ဘက်က လူတွေကို မောင်း ထုတ်တယ်။ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးကိုလည်း ခေတ်မီအောင်ပြုပြင်ခဲ့တယ်။ ကုန်သွယ်မှုတွေကို ဖြစ်လာစေတယ်။

တစ်ရက်မှာ အာဟတ်ဟာ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေကို ညစာဖိတ်ကျွေးတယ်။ မိတ်ဆွေတွေအတွက် အသားတွေ ကင်ထားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူတို့အိမ်မှာ ဆားကုန်နေတာကို သတိထားမိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ရဲ့သားကို ခေါ်ပြီး ဆား သွားဝယ်ခိုင်းတယ်။

‘သားရေ ရွာထဲကို သွားဆားသွားဝယ်ချေ။ ဆားအတွက် သင့်တော်တဲ့ ဈေးကိုပေးပါ။ သိပ်ပြီးတော့လည်း မများစေနဲ့။ သိပ်ပြီးတော့လည်း မနည်း စေနဲ့’

ဒီတော့ သားဖြစ်သူဟာ အံ့အားသင့်သွားတယ်။

‘ဈေးမကြီးရဘူး ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဈေးမနည်းစေနဲ့ဆိုတာကို ကျွန်တော်သဘောမပေါက်ဘူး။ ဈေးဆစ် လို့ ရရင် ဈေးပေါတာလည်း ကောင်းတာပဲမဟုတ်လား’ လို့ ဆိုတယ်။

‘အာဟတ်က ‘သား၊ မင်းပြောတာ မြို့ကြီးတွေအတွက် ဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ တို့လို တောရွာကလူတွေအတွက်ဆိုရင် ‘အစဟာ အဆုံး’ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’ လို့ ပြောတယ်။ သားလေးဟာ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားတယ်။

သူတို့ပြောတာတွေကိုကြားတဲ့ ဧည့်သည်တွေဟာ အာဟတ်ကို ရှင်းပြဖို့ တောင်းပန်တယ်။

အာဟတ်က ‘ဆားကိုဈေးလျှော့ရောင်းတယ် ဆိုတာက ဈေးသည်ဟာ ပိုက်ဆံအင်မတန်လိုနေလို့သာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့အနေနဲ့ အရှုံးခံ ဘယ်ရောင်းပျံ့မလဲ။ ဒီလိုသူ့ကို ဈေးနှိမ်ဝယ်တာဟာ သူ့ကို မရိုမသေ လုပ်လို တဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲပေါ့။ သူဟာ ဈေးရောင်းဖို့ အရင်းစိုက်ရတယ်။ ဝန်ဆောင်မှု တွေ စိုက်ရတယ်။ လုပ်အားတွေ စိုက်ရတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်အသေးအမွှားလေးဟာ ရွာကိုမပျက်စေပါဘူး’

‘အစအနေနဲ့တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ကြာလာတဲ့အခါ တရားမျှတမှု မရှိ တာတွေ ပေါ်လွင်လာမယ်။ တစ်ယောက် နည်းနည်း နည်းနည်းစီထည့်ရင် တစ်ချိန်ကျ များလာတာပဲ။ ငါလုပ်တာ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးလို့ ထင်ကြတာ ပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ တို့တစ်တွေ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ခင်ဗျားတို့ အမြင်ပါပဲ’ တဲ့’

‘အင်း၊ ထူးခြားတဲ့ ဥပမာပဲ’

ချင်တဲလ်က ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားအို ဘာတာသည်လည်း ဒီလို ကောက်ချလိမ့်မည်ဟု သူမ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ဘာတာကမူ ဘာမှမပြောခဲ့ပေ။

ထိုကြောင့်ချင်တဲလ်က ‘ကျွန်မအနေနဲ့တော့ အာဟတ်ဟာ ဘာကြောင့် ဗစ်စကို့စ်ရွာကို ကယ်တင်ရတာလဲဆိုတာကို နားမလည်နိုင်ဘူး။ တစ်ချိန်က ဒီရွာဟာ သူခိုးရွာကြီး။ ခုတော့ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတွေချည်း ရှိနေကြ တယ်’ဟု ပြောချလိုက်သည်။

ချင်တဲလ် ဒီစကားပြောရခြင်းမှာ အဘွားအို ဘာတာဆီက စကားနှိုက် လိုခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ဘာတာသည် လူစိမ်းဆီမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သိမည်မှာ အသေအချာဟု သူမယူထားသည်။

‘အင်း . . . မင်းပြောတာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူရဲဘောကြောင်တယ်လို့ တော့ အတိအကျမပြောချင်ပါဘူး။ ငါထင်တယ်။ လူတိုင်းဟာ အပြောင်းအလဲ ကိုတော့ ကြောက်ကြမှာ အသေအချာပဲ။ သူတို့ဟာ ဗစ်စကို့စ်ရဲ့ မြေကြီးကို ပြုပြင် စိုက်ပျိုးချင်ကြတယ်။ ဒီမြေကြီးပေါ်ကရတဲ့ သီးနှံတွေကို စားသုံးမယ်။ မွေးမြူရေးတွေ လုပ်မယ်။ သူတို့ဟာ နွေဘက်မှာ ရောက်လာမယ့် ခရီးသွား မုဆိုးတွေကို စောင့်ကြမယ်။ ဒီနှစ်ဟာ အရင်နှစ်ပါပဲ ဆိုတာကို လူတိုင်း အတိ အကျ သိကြတယ်။ ဒါကိုသဘောကျတယ်။ သူတို့အတိအကျ မသိတာက မုန်တိုင်းကျတာမျိုးကိုပါပဲ။ သူတို့ဟာ ဒီလိုနဲ့ဘဝကို ကျေနပ်နေကြတယ်။ ငါ မင်းနဲ့သဘောတူတဲ့ အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ

အရာခပ်သိမ်း ကို သူတို့ထိန်းချုပ်ထားတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။
တကယ်တော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တာ
ဘာမှမရှိဘူး’

‘ဒါအမှန်ပဲ’

ချင်တဲလ်က ဘာတော့စကားကို ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။ ဒါကို
ကြားရသည့်အတွက် ဘာတာလည်း ကျေနပ်သွားသည်။

‘တို့တစ်တွေဟာ ရေးသားထားတာထဲက ဘာအသေးအမွှားလေး
ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းစဉ်လေးကိုမှ ထပ်မထည့်ဘူး’

အဘွားအိုဘာတာသည် ‘သမ္မာကျမ်းစာ’ထဲမှ ကောက်နှုတ်ချက်တစ်ခု ကို
ရွတ်ဆိုပြသည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘အေးလေ၊ တို့တစ်တွေဟာ ဒီလို အရိပ်အယောင်တွေထဲ နေရတာကို
ကျေနပ်နေကြတယ်။ ဒီလိုနေတဲ့အခါ လုံခြုံတယ်လို့လည်း ခံစားရတယ်။
ဒါဟာ တို့ရဲ့ ရွေးချယ်နိုင်တဲ့အခွင့်အလမ်းပဲ။ တို့တစ်တွေဟာ ကမ္ဘာကြီးကို
ချုပ်ထိန်းနိုင်တယ်လို့ ယူဆနိုင်တယ်။ သို့သော် ဒါကို တကယ်ထင်ပြီး
ဘဝအတွက် ပြင်ဆင်မှုတွေ မလုပ်ကြသူတွေ အများကြီးပဲ။ အနည်းဆုံး
တော့ မျှော်လင့်ထားရတာပဲ မဟုတ်လား။ ငလျင်လှုပ်ပြီး တောင်တန်းကြီး
တွေ ဖြစ်ပေါ်မယ်။ မိုးကြိုးပစ်ပြီး သစ်ပင်တွေ မီးလောင်မယ်။
အမဲလိုက်ရာ မှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်
ပေးရတာလည်း ရှိချင် ရှိမှာပဲ’

ဘာတာ၏ နောက်ဆုံးစကားကတော့ သူ့ယောက်ျားကို ရည်ပဲန်းခြင်း ပင်
ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းသေဆုံးရခြင်းအကြောင်းကို ပြောဖို့ စကားချီး

နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဒီအကြောင်းကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောပြီး ဖြစ်သည်။

ဘာတာက ပြောသည်။

‘ငါ့ယောက်ျားမို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ ဒီဒေသမှာ လူအများ ရိုသေတဲ့ မုဆိုးကောင်း-လမ်းပြကောင်း တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူက အမဲလိုက် တာကို အရိုင်းအစိုင်းတွေရဲ့ မတရား သတ်ကြတ်ကြတ်တယ်လို့ မမြင်ဘူး။ ဒီအရပ်ဒေသရဲ့ အားကစားလို့ မြင်တယ်။ ဒီဒေသရဲ့ခလေ့ကို အလေးထားတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ဗစ်စကို့စ်မှာ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးတွေ ဖြစ်လာတာပါ။ သူကြီးနဲ့အဖွဲ့ဟာ ရှားပါး တိရစ္ဆာန်များကို မသတ်ဖြတ် မဖမ်းဆီးရေးကို ဥပဒေနဲ့ ကာကွယ်လာကြ တယ်။ ဒါ့အပြင် သတ်ဖြတ်ခွင့်ပြုတဲ့ သားကောင်တွေရဲ့ အရေအတွက်အရ အခွန်ကို ပေးဆောင်ရတယ်။ ဒီအခွန်တွေကိုလည်း ရပ်ရေးရွာရေးတွေမှာ သုံးတယ်’

ဘာတာ၏ခင်ပွန်းသည် အမဲလိုက်ခြင်းကို အားကစားတစ်ခုအနေနှင့် မြင်သည်။ အချို့ကတော့ ဒါဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အပြုအမူဟု မြင်ကြသည်။ ဘာတာ၏ခင်ပွန်းသည် ထိုအားကစားကို နားလည်တတ် မြောက်စေဖို့ သင်ကြားပို့ချပေးသည်။

တကယ်လို့ ဗစ်စကို့စ်ကို ပိုက်ဆံများများနှင့် အမဲလိုက်ခြင်းကို နား မလည်သူတစ်ယောက် ဒီရွာကို ရောက်လာလျှင် သူက ရွာအပြင် မြေကွက် လပ်ကြီးကို ခေါ်သွားသည်။

ထိုနောက် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် နို့ဆီခွက်ကို တင်ကာ ပစ်ပြသည်။

နို့ဆီခွက်ကို ကောင်းကင်တွင် မြှောက်စေကာပစ်ပြသည်။

ဘယ်တော့မှမလွဲ ။ အမြဲထိမှန်သည်။

‘တွေ့လား၊ ဒီအရပ်မှာ ကျုပ်ဟာ အင်မတန်လက်တည့်သူပဲ။ ခု မျက်စိ ပိတ်ပစ်နည်းကိုသင်မယ်’

အဲဒီနောက် သူ့ကို မျက်နှာအဝတ်စီးပြီး မျက်စိပိတ်ခိုင်းသည်။

သူသည် နို့ဆီခွက် တင်ထားသည့်နေရာကို ချိန်ပြီးပစ်သည်။

‘ထိလား’

သူက အတူပါလာသူကိုမေးသည်။

အတူပါလာသူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောသည်။

‘ဘယ်ထိမလဲဗျာ။ တစ်မိုင်လောက်ကွာတယ်’

ဒီလိုလူမျိုး သင်နေလို့ကတော့ ငါတော့တတ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ အသင် ခံရသူက စိတ်ညစ်သွားသည်။

ထိုအခါမှာမှ သူက ‘ကျုပ်ပြောချင်တာ ဒါပဲဗျ။ အမဲလိုက်တယ် ဆိုတာ မျက်စိသေသေချာချာဖွင့်ထားရတယ်။ မျက်စိမှိတ်ထားရင် ပစ်မှတ်ပျောက် နေတယ်။ ဘယ်သူမှ မျက်စိမှိတ်ပြီး ပစ်မှတ်ကို မှန်အောင် မပစ်နိုင်ဘူး’ ဟု ရှင်းပြသည်။

ထိုသို့ ရှင်းပြသည့်ကြားထဲက တစ်ကြိမ်မှာ သူဌေးတစ်ယောက်က တလွဲ လုပ်သည်။ ဘာတာ၏ ခင်ပွန်းသည် သူပစ်ပြီးနောက် နို့ဆီခွက်ကို ပြန်တင်

သည်။ ထိုသို့ ပြန်တင်နေချိန်တွင် သူပြန်အလာကို မစောင့်ဘဲ
သူဌေးသည် မိမိ အလှည့်ရောက်ပြီမှတ်၍ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

နို့ဆီခွက်ကို မမှန်။ ဘာတော့ခင်ပွန်း၏ လည်ပင်းကို တည့်တည့်မှန်သည်။
သူဌေး ကံမကောင်းပေ။

သူသည် စိတ်ကိုစုစည်းခြင်းနှင့် ပစ်မှတ်ရှာဖွေခြင်း သင်ခန်းစာကို မသင်
လိုက်ရပေ။

‘ကျွန်မသွားတော့မယ်။ လုပ်စရာလေးတွေရှိနေလို့’
ချင်တဲလ်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဘာတာသည် ချင်တဲလ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူမ ပြန်သွားလမ်းတစ်ဆုံးကို
လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ချင်တဲလ်သည် လမ်းအဆုံး ဘုရားကျောင်းအနီးက
လမ်းကို ဆက်လျှောက်သွားရာ သူမ၏ မြင်ကွင်းမှ
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဘာတာသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ
အိမ်အပြင်ထွက်ထိုင်ကာ ရာသီဥတုတွေကို လေ့လာသည်။ တောတွေ
တောင်တွေကို လေ့လာသည်။ သေဆုံးသွားသည့် ခင်ပွန်းက
သူမထံလာရောက်ပြီး လူတွေကို နားလည်နိုင်ဖို့ သင်ကြားပေး သည်။
သူမသည် ခင်ပွန်းသည်ကို စိတ်နှင့် ဆက်သွယ်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်
သူမသည် တစ်ဘက်လူ၏ စိတ်ကို မြင်တွေ့သိရှိလာနိုင်သည်။ သူတို့
ဘာတွေ ခံစားရနေသည်ကို ပြောနိုင်လာသည်။

သူမချစ်သူ၏ အသုဘနေ့မှာပေါ့။ သူမ ငိုနေသည်။ သူမ နံဘေးတွင်
ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ ဗစ်စကို့စ် ရွာသားတစ်ယောက်၏ ကလေး
ဖြစ်သည်။ သူသည် ယနေ့ လူကြီး ဖြစ်နေပြီး ဗစ်စကို့စ်နှင့်

မိုင်ထောင်ပေါင်းစွာ ဝေးကွာသောနေရာတွင် နေထိုင်နေပြီဖြစ်သည်။
ကလေးက သူမကို မေး သည်။

‘ဘာလို့ငိုနေတာလဲ’တဲ့။

ဘာတာက ကလေးကို သေခြင်းတရားနှင့်ပတ်သက်ပြီး မပြောလိုပါ။
ထိုကြောင့် သူမက ခင်ပွန်းသည် ခရီးရှည်သွားနေသည့်အကြောင်းနှင့် သူ
ဗစ်စကို့စ်ကို တော်တော်နဲ့ မပြန်လာတော့ဘူးဆိုသည့်အကြောင်း လှီးလွဲ
ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကလေးငယ်က ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သူ ခင်ဗျားကို နောက်နေတာဗျ။ သူ့ကို အုတ်ဂူ
နောက်မှာ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တယ်။ သူက ပြုံးလို့ ရယ်လို့။ လက်ထဲမှာ
လည်း ဇွန်းတစ်ချောင်း ကိုင်ထားတယ်ဗျ’

ကလေးအမေက ကောင်လေး၏ စကားကိုကြားတော့ ဘာတာကို
တောင်းပန်သည်။

‘ကလေးတွေဟာ ဒီလိုပဲ။ ထင်ရာမြင်ရာတွေ လျှောက်မြင်တယ်’

ဘာတာသည် ငိုကြွေးခြင်းကိုရပ်လိုက်ပြီး ကလေးဝဲန်ပြသော နေရာကို
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းတွင် ဇီဇာကြောင်သော
အကျင့်တစ်ခု ရှိသည်။ အဲဒါကတော့ စွပ်ပြုတ်ကို သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဇွန်းနှင့်သာ
သောက်ချင် သောအကျင့်ဖြစ်သည်။

‘ဘယ်ဇွန်းနဲ့သောက်သောက် စွပ်ပြုတ်ရည်ဟာ ဒီစွပ်ပြုတ်ရည်ပါပဲ’

သူမ ဘယ်လောက်ပြောပေမယ့် သူကတော့ သူ၏ စပါယ်ရှယ်ခွန်းနှင့် သာ သောက်လေ့သောက်ထ ရှိသည်။ ဒီအကြောင်းကို သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြထားပါ။

ဒါကြောင့် ကလေးသည် သူ့ခင်ပွန်းကို မြင်သည်မှာ အသေအချာပင် ဖြစ်မည်။ ဇွန်းက သက်သေခံသည် မဟုတ်ပါလော။ ကလေးများသည် ဒီလို ပရလောကကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး ဘာတာသည် သူမလည်း ထိုပရလောကကို မြင်တွေ့ နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမသည် မိမိခင်ပွန်းကို မြင်တွေ့လိုသည်။ စကားပြောဆိုချင်သည်။ သူ တစ္ဆေဖြစ်နေ လည်း ကိစ္စတော့မရှိ။

ပထမပိုင်းတွင် သူမသည် အိမ်ထဲတွင်သာ ပိတ်နေသည်။ အပြင်ကို အင်မတန် ထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်ရက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမကို အပြင်ထွက်ဖို့ ပြောသည်။ သူမအား အိမ်ရှေ့တွင် အပြင်ထွက်နေပြီး ရပ်ရေးရွာရေးတွင် အမြင်ကျယ်စေဖို့ သူမခင်ပွန်းက လိုလားသည်။ အရပ်ထဲတွင် ဘာတွေဖြစ်နေ လဲ ဆိုတာကို သူမကို လေ့လာစေသည်။

ဒါကြောင့် သူမသည် အိမ်အပြင်ဘက်တွင် ကုလားထိုင်တစ်ခုကိုချကာ ထိုင်သည်။ ဗစ်စကို့စ်လမ်းမပေါ်တွင် လူများများမရှိပါ။ ထိုကြောင့် သူမသည် တောတွေတောင်တွေ သစ်ပင်တွေကို ကြည့်သည်။

ဘာတာသည် သူမ၏ခင်ပွန်းကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး ဆိုတာကို သဘောပေါက်ပါသည်။ သို့သော် သူက သူမကို ခိုင်းသည်။

အပြင် ဘက်မှာ စောင့်ကြည့်ပါတဲ့။ သူခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ရမှာဖြစ်သည်။

အချိန်တွေကြာလာတော့ သူမသတိပြုမိလာသည်။ သူမ၏ နံဘေးတွင် သူရောက်နေသည်။ သေချာသည်။ သူရောက်နေသည်မှာ သေချာကြောင်း သူမ ပြောဝံ့သည်။ သူသည် သူမကို အန္တရာယ်မှ အကာအကွယ်ပြုသည်။ ပြီးတော့ လူတကာမမြင်နိုင်သည်များကို မြင်စေနိုင်ဖို့ သင်ပေးသည်။ ဥပမာ မိုးတိမ်ရိပ်များ၏ သတင်းအချက်အလက်များကို ဖတ်တတ်နားလည်လာ သည်။ ဆိုးတာက သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူက မရှိတော့။ နောက်ဆုံး သူမသည် သူ့ကို စိတ်နှင့် စကားပြောတတ်လာသည်။ စကားအရှည်ကြီး ပြောသည်။ သူလည်း ပြန်ပြောသည်။

သုံးနှစ်ကြာသည့်အခါ သူမသည် လူတကာ၏ ခံစားချက်ကို မြင်တွေ့ နိုင်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူမသည် သူ့ထံမှ လက်တွေ့ဆန်သော အကြံ ဉာဏ်များကို ရယူနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုကြောင့်လည်း သူမသည် ဘဏ်အပ်နှံငွေ များကို အချိန်မီ ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ ငွေထုတ်ယူပြီး မကြာမီမှာ ဘဏ် ဒေဝါလီခံသွားရသည်။ ရွာမှ လူတော်တော်များများ၏ ချွေးနှင့် သွေးနှင့် ရင်းထားသည့် ငွေများသည် ဖျက်သိမ်းသော ဘဏ်နှင့်အတူတကွ ပါသွား ကြသည်။

တစ်နေ့နံနက်မှာ ဘယ်နေ့လဲ ဆိုသည်ကိုတော့ သူမကောင်းကောင်း မမှတ်မိပါ။ သူမ၏ခင်ပွန်း ရောက်လာပြီး ပြောသည်။ ‘ဗစ်စကိုစ်ရွာ ပျက်စီး လိမ့်မယ်’ တဲ့။ ဘာတာသည် တောင်တန်းကြီးများကို

ဖြစ်ပေါ်စေသော မြေလျင်ကိုသာ ပထမဦးဆုံး စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် သူက ထိုကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ ထိုကိစ္စမျိုးသည်လည်း နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် အတွင်း ထပ်မဖြစ်ဟု ဆိုသည်။ သူက ဗစ်စကို့စ်ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဖျက်ဆီးမည့်ပုံစံကို မြင်နေသည်။ သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မည်သို့သော ဖျက် ဆီးမှုမျိုး ဖြစ်လာမည်ကို မသိဟုဆိုသည်။

သူက သူမကို ဒီရွာအား စောင့်ရှောက်ဖို့ မှာကြားသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီရွာသည် သူ၏ရွာဖြစ်သည်။ ဒီရွာကို သူ အင်မတန်ချစ်သည်။ သူ အချိန်မကျမီ ရွာကို ခွဲခွာခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘာတာသည် ရွာကို ပိုပြီးလေ့လာသည်။ လူတွေကို ပိုပြီး သတိထားကြည့်သည်။ တိမ်တိုက်တွေကို ကြည့်သည်။ မုဆိုးများ လာကြ သည်။ ပြီးတော့ ထွက်သွားကြသည်။ ဘယ်သူမှ

ရွာကိုဖျက်ဆီးမည့် အရိပ် အယောင်ကို မမြင်ပါ။ သို့သော်လည်း သူမ၏ခင်ပွန်းက ဆက်လက် စောင့် ကြည့်ဖို့ မှာသည်။ သူမ စောင့်ကြည့်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၃ ရက်က လူစိမ်းတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ သူနှင့် အတူ မိစ္ဆာတစ်ကောင် ပူးကပ်ပါလာကြောင်း သူမ မြင်တွေ့လေသည်။

ဟုတ်ပြီ။ သူမ စောင့်ကြည့်ခြင်းအလုပ် ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယနေ့မှာ သူမ ချင်တဲလ်ကို မြင်သည်။ သူမတွင် မိစ္ဆာရော၊ နတ်ကောင်း ပါ ပူးကပ်လာသည်။ ဒီနှစ်ခုကို

ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ၏ရွာတွင် ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မှာ အသေအချာပဲဟု သူမ သဘော ပေါက်လိုက်ပါသည်။

သူမ ပြုံးလိုက်သည်။ သူမ၏ ဘယ်ဖက်ရှိ ခင်ပွန်းသည်ကို မွေးမွေး တစ်ချက်ပေးကာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမသည် အသုံးမကျသော အဘွား အိုကြီး မဟုတ်ပါ။ သူမမှာ အရေးကြီးတာတွေကို လုပ်စရာတွေရှိနေပါသေး သည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် ဘယ်ကနေစပြီး ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိနိုင် ပါ။

ချင်တဲလ်သည် အဘွားအိုထံမှထွက်ခွာလာပြီးနောက် သူမ၏ အခန်းကို ပြန်သွားလေသည်။ ဗစ်စကို့စ်ရွာသား အများကတော့ ဘာတာ့ကို စုန်းမကြီးဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ သူမ၏ခင်ပွန်း ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဘာတာသည် တစ်နှစ်နီးပါး အိမ်ခန်းတံခါးပိတ်ကာ အိမ်ထဲမှာနေသည်။ ထိုကာလတွင် သူမ သည် စုန်းအတတ်ကိုလေ့ကျင့်ခဲ့သည်ဟု သူတို့က ယူဆကြသည်။ ချင်တဲလ် က ‘ဒါဆိုရင် ဘာတာ့ကို ဘယ်သူက စုန်းအတတ်ကို သင်ပေးလဲ’ဟု မေး သည့်အခါ အချို့က ‘မိစ္ဆာ ကိုယ်တိုင်ပဲပေါ့။ မိစ္ဆာဟာ ညဘက် ဘာတာ့ဆီ လာပြီး သင်ပေးတာ’ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့ကလည်း ‘ဘာတာဟာ မိဘ ဘိုးဘွားတွေ သင်ထားပေးတဲ့ ရှေးဟောင်းဆဲလ်တစ် ဘုန်းတော်ကြီးဝိညာဉ် ကိုခေါ်ပြီး သင်ခိုင်းတယ်’ဟု ကျိန်တွယ်ပြောဆိုကြသည်။

သို့သော် အားလုံးက ဘာတာသည် ဘာအန္တရာယ်မရှိဘူးဟု နားလည် ထားကြသည်။ ‘သူမသည် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဒုက္ခမပေး။ အားလပ်တဲ့အခါ မှာ ပုံပြင်ကောင်းကောင်းလေးတွေ ပြောပြတတ်သည်’

ဆိုသည့်အချက်သည် ဘာတော့ကို မေတ္တာထားကြသော အချက်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့ ပြောတာတွေလည်း မှန်ပါသည်။ သို့သော် ဘာတာပြောသည့် ပုံပြင်များသည် တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ချင်တဲလ်သည် အိမ်ရောက်လို့ တံခါးသော့ကို ကိုင်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ သူမသည် ဘာတော့ ခင်ပွန်းသေဆုံးခြင်း အကြောင်းကို မကြာခဏ ကြားဖူးသော်လည်း ယခုအခါတွင် သူမ သတိပြုမိသည့် အချက်တစ်ခု ရှိလာသည်။ အဲဒါက သူမအတွက်လည်း အရေးကြီးသည်။ သူမ တောထဲ လမ်းလျှောက်စဉ် သူမ၏ရင်ထဲတွင် မုန်းတီးမှုများ ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။ သူမ၏ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်များဆီသို့လည်း ဒီမုန်းတီးမှုတွေ လျှံထွက်လာသည်။ သူမ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခြိမ်းခြောက်လာသည်။ သူမ၊ ဘေးကလူ၊ ရွာတစ်ရွာလုံး နောက်တော့ တခြားရောက်နေသည့် ကလေးများ။

သို့သော် သူမ၏ ပစ်မှတ်သည် တစ်နေရာတည်းမှာသာ ရှိသည်။

ထိုပစ်မှတ်ကား လူစိမ်းပင်တည်း။

ဘာတော့ ခင်ပွန်း မုဆိုးကျော်၏ စကား။

‘စိတ်ကို တစ်နေရာတည်း စုစည်း။ နောက် ချိန်။ ပစ်၊ သားကောင်ကို မှန်အောင်ပစ်’

ပြီးတော့ ‘သေအောင်သတ်ပါ’ တဲ့။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ရန် စီမံချက် ချမှတ်ရန် လိုသည်။

ဒီည လူစိမ်းခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်လျှင် မိုက်မဲရာ ကျပေတော့
မည်။ မိမိလက်ထဲရှိ သားကောင် လွတ်ထွက်သွားပေလိမ့်မည်။

သူမအနေနှင့် ပြင်ဆင်ရပါမည်။

ထိုကြောင့် ဒီအကြောင်းပြောဖို့ နောက်တစ်ရက်တော့ စောင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

သူမ လူစိမ်းနှင့်တွေ့သည့်အကြောင်းနှင့် လူစိမ်းပြောပြသည့်အကြောင်း
များ အားလုံးကို ဗစ်စကို့စ်ရွာသားတွေကို လိမ့်ပတ်လည်အောင်
ပြောပြရပေ မည်။

ထိုအကြောင်းများသည် ဗစ်စကို့စ်တွင် သူမအနေဖြင့် ဒီတစ်ကြိမ် ဒီ
တစ်ခါသာပြောမည့် အကြောင်းများ ဖြစ်ရပေမည်။

သူသည် သေနတ်ကို ချိန်လိုက်သည်။

မောင်းကွေးကို အသာဆွဲနေသည်။

သူ၏လက် သွားပုံလာပုံသည်

အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။

သူသည် တကယ့်ကို ကြေးစားသေနတ်သမားနှင့် တူလှသည်။

သူ ပစ်လိုက်ပါက လူမဆိုထားနှင့်

ပြေးနေသော သားကောင်ပင်လျှင် မလွတ်နိုင်သည့် ပုံစံမှန်း သူမ ရိပ်မိသည်။

ကြည့်စမ်း။ သူမ ဘယ်လောက်မိုက်မဲပါသလဲ။

ထိုညက ချင်တဲလ်သည် ဘားဆိုင်တွင် လူစိမ်းထံမှ ငွေသိမ်းသည်။ လူစိမ်းသည် ထုံးစံအတိုင်း လူတိုင်းအတွက် အရက်တစ်ခွက်စီ ဝယ်တိုက်ထားသည့် ကျသင့်ငွေကိုရှင်းသည်။ ငွေရှင်းနေစဉ် ချင်တဲလ်၏လက်ထဲသို့ စာရွက်တစ် ရွက် ထည့်လိုက်သည်။ ချင်တဲလ်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ခပ်တည် တည်နှင့် အိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်သည်။ သူမသည် ဘာမှ အရေးမကြီးသလို နေသော်လည်း လူစိမ်းကတော့ သူမကို မကြာမကြာလှမ်းကြည့်နေသည်။ ခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အနေအထား ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူမ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ခုအခါ သူမသည် အခြေအနေကို အထက်စီး ရရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ သူမသည် တိုက်ပွဲအတွက် နေရာနှင့်အချိန်ကို ရွေးချယ် နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဒါဟာ အောင်မြင်သည့် အမဲလိုက်မှုဆိုးတွေ သုံးစွဲသည့် နည်းလမ်းတွေ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သားကောင်ရှိရာကို မသွား၊ သား ကောင်ကို သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်အောင်လာစေဖို့ စေစားနိုင်သည်။

ထိုနေ့ည အခန်းပြန်ရောက်တော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်နိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ချင်တဲလ် သဘောပေါက်သည်။

သူမသည် လူစိမ်းပေးသော စာကိုဖတ်ကြည့်သည်။ စာထဲတွင် လူစိမ်းက သူမကို ပထမဦးဆုံးတွေ့ဆုံသော နေရာတွင် တွေ့ဆုံဖို့ ပြောထားသည်။

သူက သူမကို တစ်ယောက်တည်း တွေ့လိုကြောင်း ဆိုသည်။ သို့သော် သူမသည် လူတိုင်းရှေ့တွင် ပြောဆိုချင်ပါကလည်း ပြောဆိုနိုင်ကြောင်းကို ရေးသားထားသည်။

သူမအား ခြောက်လှန့်မှုသည် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိသေးပါ။ သို့သော် သူမအနေနှင့် သူဒီလိုရေးတာကိုပဲ ကျေနပ်အားရလှပြီ ဖြစ်သည်။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူစိမ်းသည် သူ့စိတ်ကို သူမနိုင်တော့ကြောင်း ထင်ရှား သည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တကယ်တမ်း ကြောက်စရာကောင်းသော လူတို့သည် ဘယ်သောခါမှာမှ ခြိမ်းခြောက်မှုတွေ မလုပ်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဗစ်စကို့စ်ကို ငြိမ်းချမ်းမှုရရှိစေသူ အာဟတ်ပြောတတ်သည့် စကားတစ်ခုကတော့ ‘လောကတွင် အရူးနှစ်မျိုးရှိသည်။ ပထမ အမျိုးအစားကတော့ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့်(ကြောက်လန့်ပြီး) ဘာမှမလုပ်သူ တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်မျိုးကတော့ သူတို့ခြိမ်းခြောက်ထားမိတဲ့အတွက် အဲဒီခြိမ်းခြောက် ထားတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်တဲ့ လူမျိုးတို့ပါပဲ’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သူမသည် လူစိမ်းပေးသောစာကို ဆုတ်ဖြဲကာ အိမ်သာထဲချပြီး ရေလောင်းချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူမ ရေဝင်ချိုးသည်။ သူမ ပြုံးလိုက်သည်။

သူမသည် သူမ လိုချင်သည်ကို ရပြီဖြစ်သည်။

လူစိမ်းကို နောက်တစ်ကြိမ် တစ်ဦးချင်း စကားပြောဖို့ အခွင့်အလမ်းရပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဘယ်လိုအနိုင်တိုက်ရမည်ကို သူမရှာဖွေနိုင်ရန် အခွင့် အလမ်းရမည် ဖြစ်သည်။

သူမ အိပ်ရာဝင်လိုက်လျှင် ဝင်လိုက်ချင်း ချက်ချင်းလိုလိုပင် အိပ်ပျော် သွားလေသည်။

သူမသည် တစ်ညတွင် ‘ကောင်းခြင်း’နှင့်အတူ အိပ်သည်။ နောက် တစ်ညတွင် ‘ကောင်းခြင်းနှင့် မကောင်းခြင်း’ ပူးတွဲကာ အတူအိပ်သည်။ နောက်တစ်ညတွင် ‘မကောင်းခြင်း’နှင့်အတူ အိပ်သည်။ ဒီသုံးညစလုံးမှာ တိကျသော အဖြေရလဒ် ဘာတစ်ခုကိုမျှမရ။ ‘မကောင်းခြင်းနှင့် ကောင်း ခြင်း’ တို့သည် သူမ ၏ ဝိညာဉ်ထဲ၌ အသက်ရှင်ကာ တည်တံ့နေကြသည်။ သူတို့ချင်း ပြိုင်နေသည်။ ဘယ်သူက အင်အားအကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသနည်း။

လူစိမ်းရောက်လာသည့်အခါတွင် ချင်တဲလ်သည် ရွဲရွဲစိုနေသည်။ လေမုန် တိုင်း စတင်လေပြီ ဖြစ်သည်။

‘တို့တစ်တွေ ရာသီဥတုအကြောင်း မပြောကြစို့နဲ့’
သူမ စပြောသည်။

‘ခု မိုးရွာနေတယ်လေ။ ကျွန်မစကားပြောလို့ ကောင်းတဲ့နေရာတစ်ခု ကို သိတယ်။ ကျွန်မတို့ စကားပြောရတာ လွယ်တဲ့နေရာပေါ့’

သူမသည် စတင်ထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကင်းဘတ်စ်အိတ်ကို ယူ သည်။

‘မင်းသေနတ်ယူခဲ့တယ် ဟုတ်လား’

လူစိမ်းက မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်’

‘မင်း ငါ့ကို သတ်ချင်တယ် ဆိုပါတော့’

‘အစစ်ပေါ့။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုသတ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ်လို့ ရမရတော့ မသိဘူး’

သူ တိတ်နေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အဲဒါကိုတော့ လုပ်ချင်တယ်။ ကျွန်မ ဒီလက်နက် ယူလာ တာကတော့ ကျွန်မဝံပုလွေစဉ်းလဲနဲ့ လမ်းမှာတွေ့မှာ စိုးလို့ပါပဲ။ ဒီဝံပုလွေ စဉ်းလဲကို သတ်နိုင်ရင်တော့ ဗစ်စကိုစ်ကလူတွေ ကျွန်မကို လေးစားလာကြ လိမ့်မယ်။ မနေ့ညက ဒီဝံပုလွေစဉ်းလဲ အူနေတာကို ကျွန်မကြားတယ်။ ဒါပေ မဲ့ ဘယ်သူမှ မယုံကြဘူး’

‘ဘာလဲ ဝံပုလွေစဉ်းလဲဆိုတာ’

ပထမတော့ သူမဟာ ဒီလူစိမ်းကို ဘာမှမပြောပြချင်ပေ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူဟာ ရန်သူပဲ။ ရန်သူကို သတင်းအချက်အလက်ပေးတယ် ဆိုတာ မိုက်မဲရာကျပေမည်။ သို့သော် သူမဖတ်ထားသည့် ဂျပန်ဂျူဒိုနှင့် နပန်းစာအုပ်ကို သတိရနေမိသည်။

သူမသည် ခရီးသွားများချန်ရစ်ထားသော ဘာစာအုပ်ကိုမဆို ဖတ်သည်။ ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်ဖတ်ရမှာတော့ နှမော့ပါသည်။

အဲဒီထဲမှာ ရေးထားတာကတော့ ‘သင်သည် ရန်သူကို အားနည်းစေရန် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမှာ သင့်ကို သူ့ဘက်သားဟု ထင်စေရန်ဖြစ်သည်’

သူတို့ မိုးထဲလေထဲဖြတ်သွားစဉ်မှာ သူမသည် သူ့ကို ဗစ်စကိုစ်ရွာက ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ (၂)နှစ်လောက်က လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ထွက် တယ်။ အတိအကျပြောရရင်တော့ သူဟာ ပန်းပဲသမားပေါ့။ သူ လမ်းလျှောက် နေရင်း ဝံပုလွေသားအမိတစ်စုနဲ့ ဝင်တိုးတယ်။ သူလည်း ကြောက်သွားတာ ပေါ့။ သူက ကြောက်လန့်တကြား တုတ်ဆွဲတယ်။ သာမန်အချိန်တွေမှာဆိုရင် ဝံပုလွေတွေဟာ လူကိုကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုဟာက ဒီ ဝံပုလွေမှာ ကလေးတွေနဲ့။ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေကို လူတွေ ရန်ရှာ မှာကို ကာကွယ်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဝံပုလွေဟာ တုတ်ဆွဲနေတဲ့ ပန်းပဲ ဆရာရဲ့ ခြေသလုံးကို ဝင်ကိုက်တော့တာပေါ့။ ပန်းပဲဆရာဟာ သူ့ရဲ့ အလုပ် သဘောသဘာဝအရ အင်မတန် ခွန်အားကြီးမားသန်စွမ်းသူဖြစ်တယ်။ ဒီ တော့ ခုခံကာကွယ်တယ်။ ဝံပုလွေဟာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ထွက်ပြေးသွားရရှာ တယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြရတော့ဘူး။ လူတွေက သူ့ရဲ့ ညာဖက် နားရွက်နောက်မှာ အဖြူကွက် နှစ်ကွက်ပါရှိတယ်လို့ဆိုတယ်’

‘ဒါပေမဲ့။ သူ့ကို ဘာလို့ ဝံပုလွေစဉ်းလဲလို့ ခေါ်တာလဲ’

‘တကယ်တော့ တိရစ္ဆာန်အတော်များများဟာ လူကို ရှောင်တယ်။ ဒါပေ မဲ့ ချောင်ပိတ်မိတာမျိုး ဒါမှမဟုတ် သားသမီးတွေကို အကာအကွယ် ပြုရတဲ့ အခါတွေမှာသာ လူတွေကို ကိုက်တယ်။ ဒီလိုကိုက်မိပြုမိရင် သူတို့ဟာ လူသွေးအရသာကို ကောင်းကောင်းသိသွားကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလို လူ သွေး စားသုံးဖူးတဲ့တိရစ္ဆာန်တွေဟာ လူသတ်သမားတွေ

ဖြစ်လာကြတယ်။လူတိုင်းပြောနေတာကတော့

ဒီဝံပုလွေဟာ

တစ်ရက်မှာပြန်လာပြီး လူတွေကို တိုက်ခိုက်မှာပဲတဲ့’

‘ငါ့အကြောင်းလည်း ဒီလိုပါပဲ’

လူစိမ်းက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ချင်တဲလ်သည် တောင်တက်လမ်းကို တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး လျှောက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမသည် ငယ်သည်။ တစ်ဖက်လူကို ပင်ပန်း စေခြင်းဖြင့် စိတ်ပညာအရ သူ့အပေါ် အသာစီးရစေရန် ရည်သန်သည်။ သို့ သော် သူသည် ခပ်တည်တည်နှင့် သူမကို အမိလိုက်သည်။ ‘မောတယ်။ ပင်ပန်းတယ်။ ဖြည်းဖြည်း’ဟု တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ မပြော။ သူ့အတော် မော နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မမောသလို ဟန်ဆောင်နေသည်။ သူတို့ မကြာမီ ပလပ်စတစ်အစိမ်းမိုးထားသော တဲတစ်ခုအောက်သို့ ရောက်သည်။ ထိုနေရာသည် မုဆိုးများ လျှို့ဝှက်စခန်းချရာ ဖြစ်သည်။ သေးတော့ သေးသည်။ သို့ သော် မိုးလုံသည်။

သူတို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ အေးခဲနေသော လက်များ ခြေများကို ပွတ်သတ်နေကြသည်။

‘ရှင် ဘာလိုချင်လို့လဲ။ ကျွန်မကို ဘာလို့ စာရေးပြီး ချိန်းရတာလဲ’
သူမ စမေးသည်။

‘ငါမင်းကို ပဟေဠိတစ်ခု ဝှက်မယ်။ ဘဝရဲ့နေ့ရက်တွေထဲမှာ ဘယ်နေ့ဟာ ဘယ်အခါမှာမှ မရောက်လာတာလဲ’
ဘာအဖြေမှ ထွက်မလာ။

‘မနက်ဖြန်’

လူစိမ်းက ပြောသည်။

‘မင်းဟာ နက်ဖြန်ကို မျှော်လင့်နေသူပါ။ ငါခိုင်းတာကို တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် နက်ဖြန်ကို ရွှေ့နေတယ်။ ငါတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ တစ်ပတ်တောင် ပြည့်တော့မယ်။ မင်းမလုပ်ဘူးဆိုရင် ဒါကို ငါကိုယ်တိုင် လုပ်ရမယ်’

ချင်တဲလ်သည် တဲအတွင်းမှ အပြင်ကိုထွက်သွားသည်။ သူမသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူမကင်းဘတ်စ်အိပ်ကိုဖွင့်ကာ ပြောင်းတိုသေနတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ လူစိမ်းက ဒါကို ဂရုစိုက်ဟန်မတူ ဆက်ပြောနေသည်။

‘မင်းဟာ ရွှေတုံးကိုလည်း ပြန်တူးသေးတယ် မဟုတ်လား။ မင်းဟာ မင်း အကြောင်း စာတစ်အုပ်ရေးတယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့စာဖတ်သူတွေက မင်းကို ဘယ်လိုထင်မလဲ။ မင်းက သူတို့ရဲ့ မိသားစုတွေ၊ ကလေးတွေကို မကူညီဘူး။ သူတို့ဘဝမြင့်မားရေးကို ဘာမှမလုပ်ပေးဘဲ ရွှေတုံးကိုယူပြီး ထွက်ပြေးတယ် ဆိုတာ မှန်ကန်တဲ့ လုပ်ရပ်လား’

‘မသိဘူး’

သူမသည် သေနတ်ထဲသို့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ထည့်နေသည်။

‘ငါလည်းမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖြေကို ငါက ရှာနေတာပဲ’

သူမသည်နောက်ကျည်တစ်တောင့်ကို သေနတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

‘မင်းကငါ့ကို သတ်ချင်တယ်ပေါ့လေ။ မင်းပြောတုန်းက ဝံပုလွေကိုဆို၊ ထားပါတော့လေ။ မင်းဒီလိုလုပ်တာလည်း ငါ့အတွက် အဖြေရတာပါပဲ။ လူတွေဟာ မကောင်းမှုတွေကို လုပ်ကြတာပါပဲ။ အင်မတန်ချောင်ကျတဲ့

တောရွာက မိန်းခလေးတစ်ယောက်သော်မှ ငွေအတွက် လူသတ်ရဲတယ်
ဆိုတာကို ငါသိလိုက်တာပေါ့’

‘ကဲ . . . ဒီမှာ သေနတ်ကို လာယူ’
လူစိမ်းကို သူမ သေနတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ရှင်နဲ့ ကျွန်မ သိတာကို ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ကျွန်မတို့ဒီကို ရောက်နေ
တယ်ဆိုတာကို တစ်ရွာလုံးက ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ရှင်ဟော်တယ်မှာ
ပြောတာဆိုတာတွေ အားလုံးဟာ လုပ်ကြံထားတာတွေ မဟုတ်လား။ ရှင့်
အကြောင်းတွေဟာလည်း မမှန်တာတွေပဲ မဟုတ်လား။ ရှင်ဒီနေရာက
ဘယ်အချိန်မဆို ထွက်သွားလို့ရတယ်။ ရှင်ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဘယ်နေရာကိုမဆို
သွားလို့ရတယ် မဟုတ်လား။ ကဲ ဒီသေနတ်ကိုယူပြီး ပစ်ပါ။ ဒီထဲမှာပါတဲ့
ကျည်တွေဟာ ပေါက်ကွဲပြီးတဲ့အခါ ဇကာလို ဖြန့်ထွက်သွားတယ်။ ဒီ
ကျည် တွေဟာ ငှက်ကိုလည်း သေစေသလို လူကိုလည်း သေစေပါတယ်။
ရှင် ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာ ပေါက်ကွဲသွားတာကို မကြည့်ချင်ရင် တစ်ဘက်ကို
လှည့်ပြီး ပစ်လိုက်ပါ။ မထိမှာ မပူရပါဘူး’

သူသည် သေနတ်ကို ချိန်လိုက်သည်။ မောင်းကွေးကို အသာဆွဲနေ
သည်။ သူ၏လက်သွားပုံလာပုံသည် အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း
သည်။ သူသည် တကယ့်ကို ကြေးစားသေနတ်သမားနှင့် တူလှသည်။ သူ
ပစ်လိုက်ပါက လူမဆိုထားနှင့်ပြေးနေသော သားကောင်ပင်လျှင် မလွတ်နိုင်
သည့်ပုံစံမှန်း သူမရိပ်မိသည်။

ကြည့်စမ်း။ သူမ ဘယ်လောက်မိုက်မဲပါသလဲ။
သူမ တွေးနေမိသည်။

တဖက်သားကိုအထင်သေးပြီး သူမ ကျီဆယ်ဖို့ ဒီလိုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ လုပ်နိုင်တာကို အခြား လူတစ်ယောက်အား စေခိုင်းသည်ဟု ယူဆမိခဲ့သည်။

ခုတော့ . . .

လူစိမ်းသည် သူမကိုသေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားဆဲဖြစ်သည်။ သူမကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ၏ လက်များသည် ပကတိ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ သူ့ကို စိန်ခေါ်ရဲသော ဒီမိန်းကလေးကို သတ်ပစ်လိုက်ရင်ကောင်းမှာပါပဲဟု သူ တွေး နေမိသည်။

ချင်တဲလ်သည် သူမကိုခွင့်လွှတ်ပါဟု တောင်းပန်လှဆဲဆဲမှာ သူက သူမကို သေနတ်ပြန်ပေးလိုက်သည်။

‘အင်း . . . မင်းရဲ့ကြောက်ရွံ့နေပုံကို ကြည့်ရတာ ငါတောင် သနားမိမလို ဖြစ်သေးတယ်။ ဒီလောက်မိုးတွေရေတွေထဲမှာ မင်း ချွေးတွေ ရွဲနေတယ်။ မင်းချွေးနံ့ကို ဒီကနေ ရနေတယ်။ သစ်ပင်တွေကို လေတိုးပြီး သစ်ရွက်သံတွေ ဒီလောက်ဆူညံနေတာတောင် မင်းရဲ့ရင်ခုန်သံတွေကို အတိုင်းသား ကြားနေရ တယ်’

‘ဒီနေ့ ရှင်ခိုင်းတာကိုလုပ်ဖို့ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ’ဟု ချင်တဲလ်က သူ့အမှန်တွေပြောတာကိုသိလျက် သူပြောတာမကြားသလို ဟန်ဆောင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

‘တကယ်တော့ ရှင် ဗစ်စကိုစ်ကိုလာတယ်ဆိုတာ ရှင့်အနေနဲ့ လူကောင်းလား၊ လူဆိုးလားဆိုတဲ့ ဒဿနကိုရှာဖွေဖို့ ရှင်လာခဲ့တာပဲ။ စောစောက ရှင် ကျွန်မကို သေနတ်ချိန်ထားတယ်။ မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်လို့ရသားပဲ။

ဒါပေမဲ့ ရှင် မဆွဲဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား။ ရှင် သူရဲဘောကြောင်လို့ပေါ့။ ရှင်ဟာ ရှင်ရဲ့ကိုယ်တွင်းဝိရောဓိအတွက် အခြား သူတွေကိုအသုံးချတယ်။ အချို့နေရာတွေမှာ ရှင်ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်လို့ပဲပေါ့’

‘ငါ သူရဲဘောကြောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဂျာမန်ဒဿနဆရာတစ်ဦးက ပြောဖူးတယ်။ ‘ဘုရားသခင်မှာတောင် သူ့ရဲ့ ငရဲနဲ့သူ ရှိတာပါပဲ’တဲ့။ မင်း ထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ သေနတ်မောင်းခလုတ်တွေကို ငါ ဆွဲခဲ့ ဖူးတယ်။ ငါဟာ ဒီထက်အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ကောင်းမွန်တဲ့ သေနတ် တွေကို ထုတ်လုပ်ဖူးတယ်။ ဒါတွေကို တစ်ကမ္ဘာလုံး ဖြန့်ချိခဲ့ဖူးတယ်။ ငါဟာ ဒါတွေကို တရားဝင်လုပ်ခဲ့တာပါ။ အစိုးရက ခွင့်ပြုထားတာ ဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံ တကာကို တင်ပို့ရောင်းချပြီး အခွန်အခ အစိုးရကို ပေးတယ်။

ငါဟာ အင်မတန်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ထားတယ်။ သမီးလေးနှစ်ယောက် မွေးခဲ့တယ်။ ငါဟာ ကုမ္ပဏီ ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ် ကိုမှ မတရားမယူခဲ့ဖူးဘူး။

ငါဟာ မင်းလို မဟုတ်ဘူး။ ငါဟာ ပန်းတိုင်ကို သွားရောက်ဖို့အတွက် ဒုက္ခတွေ တစ်လှေကြီးခံစားရတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ ငါဟာ အမြဲတမ်း လှုပ်ရှား တယ်။ ဘဝခရီးလမ်းမှာ အခက်အခဲအများကြီးကို မိမိနည်းမိမိဟန်နဲ့ ရုန်းကန် ဖြေရှင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီခရီးတွေမှာ ဆုံးရှုံးတာတွေလည်း ရှိတယ်။ အနိုင်ရတာ တွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှုံးနဲ့အနိုင်ဆိုတာကို ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုလို့ နားလည်ထားခဲ့တယ်။ ဒါဟာ လူတိုင်းပေါ့လေ။

သို့သော် အရှုံးအနိုင် မရှိတဲ့လူတွေလည်း ရှိတယ်။ သူတို့တစ်တွေကတော့ မင်းပြောသလို သူရဲ ဘောနည်းတဲ့ သူတွေပါပဲ။ သူတို့ဟာ နိုင်လည်း မနိုင်၊ ရှုံးလည်းမရှုံးဘူး။

ငါ စာတွေအများကြီးဖတ်တယ်။ ဘုရားကျောင်းလည်း မှန်မှန်သွားတယ်။ ငါဟာ ဘုရားကိုရိုသေတယ်။ ရိုသေတာထက်ကြောက်တယ် ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။ သူရဲ့ ပညတ်တော်(၁၀)ပါးကိုလည်း လိုက်နာတယ်။ ငါဟာ ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုက အင်မတန်လခကောင်းတဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ငါ့မှာ ထောက်ပံ့နိုင်တာထက်ကို ပိုပြီး ငါ့မိန်းမကို ထောက်ပံ့နိုင်တယ်။ သမီးတွေကို ထောက်ပံ့နိုင်တယ်။ မြေးတွေကိုလည်း ထောက်ပံ့နိုင်တယ်။ မြစ်တွေကိုပါ ထောက်ပံ့နိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လက်နက်ရောင်း ဝယ်ဖောက်ကားတာဟာ အင်မတန်မှ အမြတ်အစွန်းရှိလို့ပါပဲ။ ဘယ်ပစ္စည်း ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရဲ့တန်ဖိုးကို ငါသိတယ်။ ဒီတော့ ငွေပေးငွေယူ အရောင်း အဝယ်တွေ အားလုံးမှာ မသမာမှုတွေကို ငါဖော်ထုတ်နိုင်တယ်။ ဒီအတွက် လာဘ်ယူတဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တွေ ပြုတ်တယ်။ ငါ့ကို ကြောက်ရွံ့မုန်းတီးကြ တယ်။ ငါရဲ့ လက်နက်တွေဟာ ကာကွယ်ရေးအတွက် ဖြစ်တယ်။ ဒီလက်နက် တွေဟာ ဥပဒေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့သာဖြစ်တယ်လို့ ငါအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်’

လူစိမ်းသည် ချင်တဲလ်၏ပုခုံးကိုအသာလေးဖက်ကာ သူ၏ မျက်လုံးကို ကြည့်စေသည်။ သည်မျက်လုံးတွေက အမှန်တရားကို ပြောဆိုနေကြောင်း သက်သေခံနေသည်ကို ချင်တဲလ်အား သူသိစေချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘မင်းကတော့ လက်နက်ထုတ်လုပ်တယ်ဆိုတာ အယုတ်ညံ့ဆုံးတွေရဲ့ အယုတ်ညံ့ဆုံးလို့ ယူဆပေလိမ့်မယ်။ မှန်ချင်လည်း မှန်မှာပေါ့လေ။ သို့သော် လူတွေဟာ လက်နက်တွေကို ရှေးခေတ်ဂူတွေထဲမှာနေစဉ်ကတည်းက အသုံး ပြုခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ပထမ တိရစ္ဆာန်တွေကို သတ်ဖို့ပေါ့။ နောက် လူ တွေကိုအောင်နိုင်ဖို့။ ကမ္ဘာကြီးမှာလူတွေဟာ စိုက်ပျိုးရေးမရှိဘဲ တည်ရှိ ခဲ့တယ်။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေမရှိဘဲ ရပ်တည်ခဲ့တယ်။ ဘာသာတရားမရှိလို့ လည်း ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ သီချင်းတွေ မရှိခဲ့ရင်လည်း သူ့ဘာသာသူ တည်နေခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့လက်နက်မရှိဘဲ ရပ်တည်ခဲ့တာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး’

သူသည် မြေကြီးမှ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

‘ဒါဟာ ပထမဦးဆုံးလက်နက်။ အမိမြေကြီးကပေးခဲ့တာ။ ဒါနဲ့ပဲ သမိုင်း အစမှာ တိရစ္ဆာန်တွေကို ခုခံကာကွယ်နိုင်ခဲ့တာ။ ဒီလို ကျောက်တုံးတွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်နိုင်ခဲ့တာ အသေအချာပဲ။ အဲဒီလူဟာ တို့တစ်တွေရဲ့ အဘိုးတွေရဲ့ အဘိုးတွေ အဆက်ဆက်တွေ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ခဲ့မှာပဲ။ တကယ်လို့ သူ့မှာ ကျောက်တုံးသာမရှိခဲ့ရင် အသားစားတဲ့ သားရဲ တိရစ္ဆာန်တွေက သူ့ကို ဝါးမျိုသွားမှာပဲ။ ဒီအခါ သူဟာ သန်းပေါင်းများစွာ သော ယနေ့လူသားတွေကို မွေးဖွားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

လေသည် ပိုပြီး ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်လာသည်။ မိုးလည်း သူတို့ ပုန်းခို နေရာသို့ တိုးဝင်ပက်ဖြန်းလာသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး ဘေးဘီကို မကြည့်အားပါ။

‘လူအတော်များများဟာ အမဲလိုက်ခြင်းကို ရှုံ့ချကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗစ် စကို့စ်က သူတို့ကို ကြိုဆိုကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့က ဒီဝင်ငွေ ကို မက်မောကြတာကိုး။ အချို့က အမဲသတ်တာကို သဘောမကျဘူး။ ဆန့် ကျင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမဲသားကို ဆိုင်က သွားဝယ်ကြတယ်။ လူတော်တော် များများဟာလည်း လက်နက်ကို ဆန့်ကျင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ လက် နက်တွေ ရှိစမြဲပဲ။ နောက်ဆုံး လက်နက်တစ်လက်ပဲ ရှိရင်တောင် နောက် တစ်လက်ကိုတော့ လူတွေ ထပ်လုပ်ကြမယ်။ ဒါမှလည်း လက်နက်တွေ၊ ပါဝါ တွေဟာ တစ်ဘက်နဲ့တစ်ဘက် ချိန်ခွင်လျှာညှိသလို တည်ရှိနေမှာဖြစ်တယ်’

‘ဒါတွေဟာ ကျွန်မတို့ရွာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကျွန်မတို့ရွာက ဘာကြောင့် ဒီပညတ်တော်တွေကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ရမှာလဲ’

ချင်တဲလ် ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောချလိုက်သည်။

‘ဗစ်စကို့စ်ရွာကလူတွေ ဘာကြောင့် ခိုးရဝှက်ရမှာလဲ။ ဘာကြောင့် လူ သတ်ရမှာလဲ။ လူတွေရဲ့ကျင့်ဝတ်တွေ ဖောက်ဖျက်တဲ့ အလုပ်၊ မကောင်းမှုနဲ့ ကောင်းမှုတွေ။ ဘာတွေ ပတ်သက်နေလို့လဲ’

ဒီနေရာရောက်သည့်အခါ လူစိမ်းယောက်ျား၏ မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်း လဲသွားသည်။ သူ၏ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ခံစားချက်များရှိနေကြောင်း မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေသည်။

‘ငါ မင်းကို လက်ဦးအစကပြောပြတာကို သတိရသလား။ ငါဟာ ငါ့ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို ဥပဒေနဲ့အညီ လုပ်တယ်ဆိုတာ။ ဒီလိုလူတွေကို လူတွေက ‘လူကောင်း’တွေလို့ ခေါ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ တစ်ညနေမှာ

ငါ အလုပ်လုပ်နေတုန်း ရုံးခန်းကို ဖုန်းလာတယ်။ အသံက တိုးတိုးညင်ညင်
လေးပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ လေသံတစ်စုံတရာမှ မပါဘူး။ သူမက
ပြောတယ်။ သူမရဲ့ အကြမ်းဖက်အုပ်စုဟာ ငါ့မိန်းမနဲ့သမီးတွေကို ပြန်ပေး
ဆွဲထားတယ်တဲ့။ သူတို့ဟာ ငါ့ဆီကနေ ငါပေးနိုင်တဲ့ လက်နက် အလက်
တော်တော်များများကို လိုချင်တဲ့ကြောင်းကို ပြောတယ်။ တကယ်တော့ ဒီ
ပမာဏဟာ ငါပေးနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာပါပဲ။ သူတို့က ဒီအကြောင်း ရဲကို
သတင်းမပေးဖို့ ပြောတယ်။ သူတို့ လမ်းပွဲချက်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်
ရွက်ရင် ငါ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေအတွက် စိုးရိမ်ဖို့ မလိုကြောင်း ပြောတယ်။

အဲဒီအမျိုးသမီးက သူမ ထပ်ခေါ်ဦးမယ်။ ဘူတာရုံက ပိုက်ဆံပေးရတဲ့
ဖုန်းကနေစောင့်ပါလို့ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။ ဖုန်းဆက်တဲ့
အမျိုးသမီးက မိန်းမနဲ့ သမီးတွေကို စိတ်မပူဖို့ထပ်ပြောသွားတယ်။
သူတို့ကို ကောင်းကောင်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားတယ် မကြာခင်
ပြန်လွှတ်မှာပါလို့လည်း ပြော တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့အနေနဲ့
ဒီလုပ်ဖို့ဆိုတာ အလွယ်လေး။ အီလက်ထရွန်နစ်စာ(အီးမေးလ်)ပို့တာကိုပဲ
လုပ်ရမယ်။ ငါတို့ပိုင်တဲ့ အခြား နိုင်ငံတစ်ခုက စက်ရုံကို
အီးမေးလ်ပို့လိုက်ရုံပဲ။ သူတို့က ငွေချေပြီး ထုတ်ယူ ကြမှာပါ။
တကယ်တော့ ခိုးတာတောင် မဟုတ်ဘူးလေ။ တရားမဝင်ရောင်းချ
ခြင်းပါပဲ။ ဒါကို ငါလုပ်လို့လည်းကုမ္ပဏီကလူတွေ
ဘယ်သူမှသိမှာမဟုတ်ဘူး။

ငါဟာ ဥပဒေကိုလေးစားလိုက်နာတဲ့ ပြည်သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။
ငါ့ကိုလည်း ဥပဒေက စောင့်ရှောက်တယ်လို့ ခံယူထားတယ်။ ဒါကြောင့်

ငါ ပထမဦးဆုံးလှုပ်ရှားတာကတော့ ရဲကို ဖုန်းဆက်တာပါပဲ။ မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်း ငါဟာ ဒီနေရာမှာ ငါ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ခွင့်အတိုင်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့သူ တစ် ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါဟာ မိမိ မိသားစုကို မကာကွယ် မစောင့်ရှောက် နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။ ငါ့ဝန်းကျင်မှာ မသိတဲ့သူတွေ ရောက်လာ တယ်။ မသိတဲ့လူတွေရဲ့ အသံတွေကို ကြားလာရတယ်။ ငါ့ဖုန်းသွားကိုင် တဲ့အခါ စစ်အင်ဂျင်နီယာက အင်မတန် ရှုပ်ထွေးတဲ့ အကောင်းဆုံးဖုန်းရှာဖွေ ရေးကိရိယာကို မြေအောက်ကြိုးမှာ ချိတ်ထားလိုက်တယ်။ ငါလည်း စကား ပြောရော တစ်ဘက်က ဘယ်နေရာမှာ ပြောနေတယ်ဆိုတာကို သူတို့ ချက်ချင်းသိတယ်။ အဲဒီမှာ ဟယ်လီကော့ပတာ တစ်စီးကလည်း စောင့်နေ တယ်။ မော်တော်ကားတွေလည်း အဆင်သင့်။ လမ်းပိတ်ဆိုမှုတွေ လုပ်ပြီး ဖမ်းဖို့ စနစ်တကျ လုပ်ထားတယ်။

အစိုးရနှစ်ခုဟာ တစ်ဘက်နဲ့ တစ်ဘက် စကားပြောကြတယ်။ သူတို့က ‘ဘာဖြစ်နေသလဲ’ဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူတို့က ညှိနှိုင်းခွင့် လုံးဝမပေးပါဘူး။ ငါက သူတို့ခိုင်းတဲ့အမိန့်ကို လိုက်နာရတယ်။ သူတို့ ပြော ခိုင်းတာကိုပဲ ပြောရတယ်။

အဲဒီနေ့မကုန်ခင်မှာဘဲ လူဆိုးတွေရဲ့နေရာကို သိသွားတယ်။ ဖမ်းထား တဲ့ လူတွေထားတဲ့နေရာကိုလည်း သိသွားတယ်။ ဒီတော့ လူဆိုးတွေရဲ့နေရာ ကို ဝင်စီးကြတာပေါ့။ အမျိုးသားနှစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်။ သူတို့ဟာ ဘာမှအတွေ့အကြုံမှ ရှိဟန်မတူဘူး။ သူတို့ဟာ အကြမ်းဖက်အုပ်စု တစ်စုက အသုံးချနေတဲ့ အသေခံတွေပါပဲ။ သူတို့ဟာ

အင်အားကြီးတဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ ကို မလှန်နိုင်ကြပါဘူး။ သုံးယောက်စလုံး
သေဆုံးသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဟာ ငါ့မိန်းမနဲ့ သမီးတွေကိုတော့
သတ်ဖို့ အချိန်ရသွားကြတယ်။

ဘုရားသခင်မှာတောင် ငရဲရှိသတဲ့။ ဒီတော့ လူသားတွေမှာတော့ မပြော
နဲ့။ လူတွေဟာ ငရဲကို အလွယ်လေး ရောက်နိုင်ကြတာပါပဲ။ ငါ အင်မတန်
ချစ်တဲ့ မိသားစု၊ ဇနီးနဲ့ သမီးတွေပေါ့လေ’

ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် လူစိမ်း အသံတွေ တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူသည်
သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သည့်အတွက်
စကားကို ရပ်လိုက်တော့သည်။ အတန်ကြာ၍ သူပြန်ပြီးထိန်းနိုင်သည့်
အခါတွင် ဆက် ပြောသည်။

‘ရဲတွေကော လူဆိုးတွေပါ ငါတို့ကုမ္ပဏီကထုတ်တဲ့ လက်နက်တွေကို
သုံးကြတယ်။ ဒီလက်နက်တွေကို လူဆိုးတွေက ဘယ်လိုရလဲဆိုတာကို
ဘယ် သူမှလည်း မသိကြဘူး။ ဒါဟာလည်း အရေးမကြီးဘူး။ သူတို့မှာ
ရှိနေကြတာ ပဲ။ ငါ့အနေနဲ့ အထူးကြိုးစားထားတာတွေ သဲထဲရေသွန်ပဲ။
ငါက ဥပဒေ အတိုင်း အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ငါ့ရဲ့မိသားစုဟာ အဲဒီဥပဒေ အတိုင်းအရောင်းအဝယ်ပြုတဲ့ လက်နက်တွေနဲ့
အသတ်ခံရတယ်။ ဒါဟာ ငါတို့ကို အင်မတန်ဈေးကြီးတဲ့
စားသောက်ဆိုင်တွေဆီ ခေါ်သွားပြီး ငါတို့ တစ်တွေ ရာသီဥတုအကြောင်း
ဒါမှမဟုတ် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ ပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ဝယ်သူနဲ့
ရောင်းချသူတို့အကြား အရောင်းအဝယ် ဖြစ် သွားဟန် တူတယ်’

သူ ခေတ္တ နားလိုက်သည်။

နောက်ထပ်စကားပြောတော့ သူဟာ နောက်လူတစ်ယောက်အဖြစ် လုံးဝ ပြောင်းသွားလေသည်။ သူစောစောက ပြောသွားသည်များသည် သူနှင့် ဘာမှ မဆိုင်သည့် ပုံစံကို ဆောင်နေတော့သည်။

‘ငါ့အနေနဲ့ ဘာလက်နက်နဲ့ ငါ့မိသားစုကို သတ်တယ်၊ ဘာကျည်တွေ သုံးတယ်၊ ဘာခဲယမ်းမီးကျောက်တွေကို သုံးတယ်ဆိုတာကို အသေးစိတ် သိတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို သူတို့ ဘယ်နေရာကို ချိန်လဲ။ နှလုံးသားရှိတဲ့ ရင်ဘတ်ကို ချိန်တယ်။ သေနတ်ကျည်ဆန်ဟာ အဝင်မှာ အပေါက်သေးသေး လေး၊ မင်းရဲ့ လက်သန်းလုံးအရွယ်လောက်အပေါက်ပေါ့။ ပထမဦးဆုံး အရိုး ကိုထိရင် ငှစိတ် ကွဲသွားတယ်။ ဒီအစိတ်အပိုင်းတွေဟာ ငှနေရာကို ခွဲထွက် သွားတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာအရေးကြီးတာ မှန်သမျှကို ဖျက်ဆီးပစ်တော့တာပဲ။ ကျောက်ကပ်တွေ ပျက်စီးတယ်။ နှလုံး၊ အသည်း၊ အဆုတ် ဒါတွေကို ဖျက်ဆီး တော့တာပါပဲ။ ကျည်ဆန်ဟာ အမာခံတစ်ခုခုနဲ့ ထိတွေ့တိုင်း ထိတွေ့တိုင်း လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားတယ်။ သူနဲ့အတူ အရိုးအပဲ့အရွဲ့တွေ ကြွက်သားစ တွေကို သယ်ယူသွားတော့တယ်။ နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ အပေါက်ကို ရောက် တဲ့အခါ လက်သီးဆုပ်အရွယ် အပေါက်ကြီးလေးပေါက်ဖြစ်ကာ ထွက်သွား တော့တယ်။ ဒါတောင် မရပ်သေးဘူး။ အသွေးအသားတွေနဲ့အတူ တစ်ခန်း လုံး ပတ်မွေလိုက်သေးတယ်။ သူ့မှာ ကျန်နေတဲ့စွမ်းအင်တွေနဲ့ ထွက်လာတာ ပဲပေါ့။

ဒီလို ဝင်ထွက်တာဟာ (၂)စက္ကန့်တောင် မကြာလိုက်ဘူး။ အပြင်လူ အနေနဲ့ဆိုရင် ဘာမှကြာတယ်လို့ မထင်ဘူးပေါ့။ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ အချိန်ကို ဒီလိုတိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါပြောတာ မင်း နားလည်နိုင်ပါရဲ့’ ချင်တဲလ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အဲဒီနှစ်ကုန်တော့ ငါအလုပ်ထွက်လိုက်တယ်။ ငါ ကမ္ဘာအနှံ့ လျှောက် သွားတယ်။ အရပ်လေးမျက်နှာကို ရောက်ခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်တည်း ဝမ်း နည်ကြေကွဲစွာနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ မေးတယ်။ လူတွေဟာ ဒီလိုမကောင်းမှုတွေကို လုပ်နိုင်ပါသလား။ ငါ့မှာ လူတွေရဲ့တန်ဖိုးရှိဆုံးအရာဖြစ်တဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ယုံကြည်မှုဆိုတာတွေ လုံးဝနီးပါး ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ငါရယ်တယ်။ ငါငိုတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ သံမဏိလိုခိုင်မာတဲ့ သရုပ်ပြမှုဟာ လူသားတွေ အပေါ် ရက်စက်ကြမ်းတမ်းလွန်းလှတယ်။ ငါဟာ ‘မကောင်းမှု’နဲ့ ‘ကောင်းမှု’ကို သရုပ်ပြတဲ့ကိရိယာ ဖြစ်ခဲ့တယ်’

‘ငါရဲ့ မေတ္တာတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ခုတော့ ငါရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသလို ဖြစ်နေပါပြီ။ ငါနေရ မှာလား၊ သေရမှာလား။ ဘာကိုမှဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါသိချင် သေးတယ်။ ငါရဲ့ ဇနီးနဲ့သမီးဟာ သူတို့ဖမ်းထားတဲ့ နေရာမှာ ဘာတွေဖြစ် ကြတာလဲ။ ငါက လူသတ်တယ်ဆိုတာ မုန်းလို့သတ်တာ ရှိတယ်။ ချစ်လို့ သတ်တာရှိတယ်။ ဒါကို ငါကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ဟာက ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိဘဲ သတ်တာပဲ။ လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ အရောင်း အဝယ်ကိစ္စအတွက် သတ်တာပဲလား။

‘အေးလေ၊ ငါကပဲ အ လို့လားတော့ မသိဘူး။ နေ့စဉ် လူတွေဟာ ပိုက်ဆံ အတွက် သတ်နေကြတယ်။ ဒါဟာ ငါ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ မဟုတ်ဘူး။ ငါရဲ့ဇနီးနဲ့သမီး ကိစ္စကို ပြောချင်တာပါ။ အကြမ်းဖက် သမားတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာကို ငါသိချင်နေတာပါ။ အဲဒီနေရာမှ သူတို့ဟာ သနားကြင်နာပြီး သူတို့ကို လွတ်ပေးလိုက်လို့ ရတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ သူတို့ဖြစ်နေတဲ့စစ်ပွဲဟာ ငါ့မိသားစုနဲ့ဆိုင်တာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ငါ သိချင်တယ်။ မကောင်းမှုနဲ့ ကောင်းမှု ဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပြိုင်ကြတဲ့အခါ ဘုရားသခင်ဟာ တန်ခိုးထင်ထင်ရှားရှားရှိတဲ့ တစ်စက္ကန့်လောက်တော့ အချိန်ရမှာလား။ ငါသိချင်တာပါပဲ’

‘ရှင်သိချင်တာကို ဘာလို့ဒီမှာ စမ်းသပ်ရတာလဲ။ ဘာလို့ ဗစ်စကို့စ်မှာမှ စမ်းသပ်ရတာလဲ’

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာလက်နက် စက်ရုံတွေအများကြီးရှိတာပါပဲ။ အချို့တိုင်းပြည် တွေမှာ အစိုးရထိန်းချုပ်မှုတောင်မှ မရှိဘူး။ ဘာလို့ ငါ့စက်ရုံက သေနတ်တွေ လက်နက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ အဖြေကတော့ ရှင်းရှင်းလေး ပါပဲ။ ကံကြမ္မာအခွင့်အလမ်းပဲပေါ့။ ငါက ဝေးလံခေါင်ဖျားက နေရာလေးတစ်ခု ကို ရှာနေတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ လူတိုင်းဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီးသိကြတယ်။ သူတို့ဟာ ‘ဆုကြေး’ကို သိကြတဲ့အခါ မကောင်းမှု နဲ့ ကောင်းမှုဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးပြိုင်ကြမယ်။ ဒီလိုခေါင်သီတဲ့ မင်းတို့ ရွာလို နေရာလေးမှာ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ။

အကြမ်းဖက်သမားတွေဟာ အဝိုင်းခံထားရတယ်။ ရုံးနေပြီ။ ဒါနဲ့တောင် ငါ့မိသားစုကို ဘာလို့သတ်ရတာလဲ။ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်ကို ပြသချင်လို့ သတ်တာလား။ မင်းတို့ရွာမှာ ရှိတာတွေ ငါ့မှာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီရွာကို ရွေးချယ်ခဲ့တာပါပဲ။ ဒီကရွာသားတွေဟာ လောဘတွေ ဆန္ဒတွေနဲ့ ငွေကို ရယူလိုမယ်။ သူတို့ဟာ ဒီရွာကိုကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ အတွက် လိုအပ်တယ်လို့လည်း ယူဆချင် ယူဆကြမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ ဟာ ဓားစာခံကို လွှတ်ဖို့နဲ့ သတ်ဖို့ တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ချင်လည်း ဆုံးဖြတ်မှာပဲ။ ဒါပဲ ငါလိုချင်တာ။ ငါသိချင်တာက ဒီကလူတွေဟာ သွေးဆာနေတဲ့ ဟိုလူငယ် တွေလို လုပ် မလုပ်ဆိုတာကိုပဲ။

‘ငါ မင်းနဲ့ တွေ့တုန်းကပြောခဲ့တယ်။ လူတစ်ယောက်အကြောင်းဟာ လူအားလုံးရဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ တကယ်လို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ လူတွေမှာ ရှိတယ်ဆိုရင် ငါသာ ကံဆိုးတယ်လို့ မှတ်ယူပါမယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ တစ်ခါ တစ်ခါ အခြားလူတွေအတွက် သိမ်မွေ့တာတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ငါ့အတွက် မပြောင်းလဲစေပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့မိသားစု ကို ပြန်လည်ရရှိစေမှာမဟုတ်ဘူး။ သို့သော် အနည်းဆုံးတော့ ငါ့မှာရှိတဲ့ မိစ္ဆာကိုမောင်းထုတ်နိုင်ပြီး ငါ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်လေးများ ရှိလာမယ်လို့ ယူဆပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ရှင်က ကျွန်မကို ရွှေတွေ မခိုးနိုင်ဘူးလို့ ဘာကြောင့် ယူဆရ တာလဲ’

‘ဒီအတိုင်းပဲလေ။ လောကမှာ ပြစ်မှုနှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ လူတွေ ယူဆ
ထားတယ်။ ပြစ်မှုတစ်ခုက ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပေါ့။ နောက်တစ်မျိုးက
လေးလေး နက်နက်ဆောင်ရွက်တဲ့ ပြစ်မှုပါပဲ။ တကယ်တော့ ဒီလိုတော့
မဟုတ်ဘူး။ အကြမ်းဖက်သမားတွေလည်း ဒီလိုပဲ ယူဆကြတယ်။ သူတို့က
သူတို့ သတ် တာဟာ စိတ်ဖြေဖျော်ဖို့အတွက် မဟုတ်ဘူး။ အချစ်အမုန်းတွေ
မပါဘူး။ ငွေကြေးလည်း မပါဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်
သတ်တယ်လို့ ခံယူထား ကြတာဖြစ်တယ်။ မင်းအနေနဲ့
ဒီရွှေတုံးကိုယူသွားတယ်ဆိုရင် ဒါဘာကြောင့်
ဒီလိုရာဇဝတ်မှုမျိုးပြုလုပ်ရတာလဲဆိုတဲ့ အကျိုးအကြောင်းကို
ဆင်ခြင်မိမှာပဲ။ ဒီအခါ လူသတ်သမားတွေ
ငါ့မိသားစုကိုသတ်တဲ့အကြောင်း အဖြေကို ငါ့ရမှာ ပဲ။ မင်း
စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ငါဟာ ဒါဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာလဲ ဆိုတာကို ဒီလို
နှစ်ပေါင်းများစွာ အဖြေရှာနေသူပါ။ ဒါဟာ ငါ့အတွက်
ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရမရတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့
တခြားနည်းလမ်းကိုလည်း ငါမသိဘူး’

‘ကျွန်မ ရွှေတုံးခိုးသွားရင် ရှင်ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ တွေ့တော့မှာ
မဟုတ်ဘူး’

သူတို့ စကားပြောနေသည့် မိနစ်(၃၀)အတွင်း လူစိမ်း ပြုံးလိုက်သည်ကို
သူမ တွေ့ရသည်။

‘ငါ လက်နက်ပစ္စည်းတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ အဲဒီ အလုပ်ဟာ
ထောက်လှမ်းရေးအလုပ်လည်း ပါတယ်ဆိုတာကို မမေ့ပါနဲ့’

လူစိမ်းသည် လမ်းပျောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ချင်တဲလ်ကို မြစ်နံဘေး အထိ လမ်းပြစေသည်။ ချင်တဲလ်သည် သေနတ်ကိုယူပြီး ကင်းဘတ်စ် အိတ်ထဲတွင် ထည့်သည်။ ထိုသေနတ်ကို သူမသည် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးထံမှ ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိသည် စိတ်တင်းကြပ် နေသောကြောင့် အမဲ လိုက်ဖို့ ခေတ္တလိုအပ်ကြောင်း ပြောဆိုငှားရမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည်တောင်အဆင်းလမ်းတွင် ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ကြတော့ ပေ။ မြစ်ဘေးကိုရောက်တော့ လူစိမ်းက နှုတ်ဆက်သည်။

‘မင်းဘာကြောင့် နှောင့်နှေးနေရတာလဲဆိုတာကို ငါနားလည်ပါတယ်။ မင်းကိုယ်မင်း တိုက်ပွဲဝင်နေရတာကိုလည်း ငါရိပ်မိတယ်။ မင်း ငါ့ကို သေသေ ချာချာ သိချင်နေတယ်။ ခု သိပြီမဟုတ်လား။’

‘ငါဟာ မိစ္ဆာနဲ့အတူ လျှောက်သွားနေတဲ့သူပါပဲ။ မိစ္ဆာကို လက်ခံဖို့ ဒါမှ မဟုတ် မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ ငါ့မှာ အဖြေတချို့ လိုအပ်နေတယ်’

‘ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး ရွှေချောင်း အကြီးကြီး (၁၀)ချောင်းကို ခေါ်ပြတယ်။ ဒီရွှေချောင်းတွေရဲ့တန်ဖိုးဟာ ဗစ်စကိုစ် ရွာသားတွေအားလုံး နောက်နှစ် (၃၀)ကျော် မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ သုံးစွဲနိုင်တဲ့ ပမာဏပါပဲ။ ဒီငွေတွေ နဲ့ ရွာတစ်ရွာလုံးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်တယ်။ ကလေးကစားကွင်းတွေ ဆောက်လို့ရတယ်။ ’

လူတွေအားလုံး လူစိမ်းကို ကြည့်ကြပြန်သည်။ ထိုအခါ လူစိမ်းသည်
မှန်ကန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
ချင်တဲလ်ဆက်ပြောသည်။

‘အကယ်၍ နောက်သုံးရက်အတွင်း ဒီရွာက လူတစ်ယောက်ယောက်
အသတ်ခံရတယ်ဆိုရင် ’

ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ခရင်းနှင့်ခေါက်သံ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး
ပေါ်လာသည်။ ဘားထဲကလူတွေ အားလုံးလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ဒီနေ့သည် သောကြာနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ဘားထဲတွင်လူပြည့်နေသည်။
ခရင်းခေါက်ကာ အသံပြု နေသူမှာ မစ္စပရမ်းဖြစ်သည်။ သူမ
ခရင်းခေါက်ခြင်းသည် အားလုံးကို တိတ် ဆိတ် ငြိမ်သက်စေရန်ဖြစ်သည်။

အားလုံး တအံ့တဩနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ဒါမျိုး သူတို့ရွာမှာ တစ်ခါမှ
မကြုံဖူးပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလိုလုပ်သူဟာ ဘားဆိုင်တွင်
လူတွေကို စားပွဲထိုးရန် တာဝန်ယူထားသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ဒီကလေးမမှာ အရေးကြီးတဲ့စကား တစ်ခုခုရှိရင်ရှိ၊ မရှိရင်တော့ ထုတ်
ပစ်ရမှာပဲ’ဟု ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက စဉ်းစားနေမိသည်။
သူမအနေ ဖြင့် ကလေးမ၏ အဘွားကို ကတိပေးထားခဲ့သည်။

‘ဒီကလေးမကို ဘယ်တော့မှအလုပ်မထုတ်ပါဘူး’ဟု။ ခုတော့ ဘာတွေ
ဖြစ်လာမလဲ။

ချင်တဲလ် စကားစပြောသည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ကြပါရှင်။ ကျွန်မ ရှင်တို့အားလုံးကို
အကြောင်း အရာတစ်ခု ပြောပြပါမယ်။ အားလုံးထဲမှာ
လူစိမ်းယောက်ျားတော့ မပါဘူး။ သူကတော့ သိပြီးနေပြီ။
ကျွန်မရှင်တို့အားလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ပြောတာဟာ
ရှင်တို့အားလုံးတစ်ပတ်တာ အလုပ်နားတဲ့ သောကြာနေ့ ညမှာ
နှောင့်ယှက်ရတာ အရေးပါလား မပါလားဆိုတာကို ပြီးရင် ဆုံးဖြတ်ကြပါ’

‘ကလေးမဟာ အတော်စွန့်စားတာပဲ’ဟု ဓမ္မဆရာက တွေးနေမိသည်။

‘သူမ သိတာတွေအားလုံးဟာ တို့တစ်တွေ သိတာပဲ မဟုတ်လား။ အင်း
လေ၊ ကလေးမလေးဟာ မိဘမဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ နေရတာ . . .
ဒီနောက်တော့ ဟော်တယ်က ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကို အလုပ်ဆက်ခန့်ထားဖို့
တော်တော် ပြောရဆိုရ ခက်တော့မှာပဲ’

နောက် သူဆက်စဉ်းစားသည်။

‘တို့တစ်တွေ အမှားလုပ်တယ်။ အပြစ်တွေ
လုပ်ကြတာပဲမဟုတ်လား။ ဒီအခါ နှစ်ရက်သုံးရက်တော့ စိတ်ဆိုးကြတာပဲ။
နောက်တော့လည်း ခွင့်လွှတ် ကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး

ဒီအလုပ်ဟာ လူငယ်တွေရဲ့ အလုပ်။ တော်ရုံတန်ရုံ လူတွေမလုပ်နိုင်ဘူး။
ဗစ်စကို့စ်ရွာမှာ လူငယ်ဆိုလို့ ဒီကလေး မလေးသာ ရှိတော့တယ်
မဟုတ်လား’

ချင်တဲလ် စပြောသည်။

‘ဗစ်စကို့စ်ရွာမှာ လမ်း(၃)သွယ် ရှိတယ်။ လမ်းသုံးခွဆုံမှာ ကွက်လပ်
လေးရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အိမ်ပျက်လေးသုံးလေး အိမ်ရှိတယ်။ ဘုရားကျောင်း
လည်း အနီးမှာရှိတယ်။ ဘေးမှာသချင်ပေါ့’

‘ခဏလေး’

လူစိမ်းသည် သူ၏ အသံဖမ်းစက်ကိုထုတ်ကာ ချင်တဲလ်ရှေ့မှာ ချထား
လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က ဗစ်စကို့စ်ရွာရဲ့သမိုင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ ကျွန်တော်
အသံ ဖမ်းယူတာကို ခင်ဗျားတို့ စိတ်မဆိုးပါဘူးလို့ ထင်ပါတယ်’ ဟု
သူက ပြောသည်။

ချင်တဲလ်က စိတ်ဆိုးရမလား၊ စိတ်မဆိုးရဘူးလား မစဉ်းစားနိုင်ပေ။
သူမအတွက် အချိန်သိပ်မရှိ။ သူမသည် အချိန်အတော်ကြာကြာ အားတင်း
ထားခဲ့ရသည်။ ခုစပြောတော့ ဘာအနှောင့်အယှက်ကိုမှ မလိုလားပေ။

သူမ အစကပြန်ပြောသည်။

‘ဗစ်စကို့စ်မှာ အဓိကလမ်းကြီး သုံးလမ်းရှိတယ်။ လမ်းသုံးခွဆုံမှာ
ကွက်လပ်လေးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီမှာလက်ဝါးကပ်တိုင်
တစ်ခုလည်းရှိတယ်။ အိမ်အချို့ ပျက်နေတာရှိတယ်။ အချို့အိမ်တွေကိုတော့

သေသေချာချာ ပြုပြင် ထားတယ်။ ဟော်တယ်၊ စာတိုက်ပုံး နဲ့ ဘုရားကျောင်း၊ နံဘေးမှာတော့ သချိုင်းရှိတယ်’

ဒီတစ်ခါ သူမသည် ပိုပြီးပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောလာနိုင်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုသည်လည်း လျော့ပါးသွားပါပြီ။

‘အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ဒီရွာဟာ တစ်ချိန်က လူဆိုးတွေနေတဲ့နေရာပါပဲ။ နောက် အာဟတ်က ဒါကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲလိုက်တယ်။ အဓိကကတော့ စိန့်ဆာဗင်ကြောင့်ပဲ။ ဒီလိုပြောင်းလဲလာတာ ယနေ့ပုံစံဖြစ်လာတယ်။ လူ ကောင်းသူကောင်းများသာ ဒီရွာမှာနေကြတယ်။

လူစိမ်းမသိတာ တစ်ခုကတော့ အာဟတ်ဟာ ဒီရွာကို ဘယ်လိုပြုပြင်ပြောင်းလဲစေခဲ့တာလဲ ဆိုတာပါပဲ။ ဒါကို ကျွန်မ ပြောချင်တာ ဖြစ်တယ်။ အာဟတ်က လူတွေအကြောင်းကို သိတယ်။ လူတွေဟာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ကြပေမဲ့ တစ်ဘက်က အားနည်းတယ်။ သူ့ရဲ့ ဩဇာကို လူတွေက သံသယဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို သူသိတယ်။

‘သူဟာ အနီးအနားရွာတွေက လက်သမားအချို့ကိုခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို အဆောက်အဦပုံစံတစ်ခုကို ပေးတယ်။ ခု လက်ဝါးကပ်တိုင်ရှိတဲ့ နေရာမှာ စိုက်ထူဖို့ ဖြစ်တယ်။ ၁၀ ရက် ၁၀ ည လက်သမားတွေ အလုပ်လုပ် ကြ ရတယ်။ ၁၀ရက်လည်းပြည့်ရော သူတို့ဟာ အဲဒီနေရာမှာ တစ်စုံတစ်ခု ကိုထူလိုက်ကြတယ်။ ဘာလဲလူတွေမသိကြဘူး။ အဝတ်တွေနဲ့ ဖုံးထားတာ ကိုး။ အာဟတ်ဟာ ရွာလုံးကျွတ် လာကြဖို့ကို ခေါ်တယ်’

‘လူတွေစုံလာတဲ့အခါ သူ ဘာတစ်ခုမှ မပြောသေးဘူး။ အဝတ်တွေကို ခွာလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာကြိုးစင်တစ်ခုကိုတွေ့ကြတယ်။ ကြိုးတွေ ထုတ်တွေ့

တန်းတွေ၊ ခလုတ်တွေ အပြည့်အစုံပဲ။ အရောင်တင်ဆီတဝင်းဝင်းနဲ့
တကယ့် ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ တာရှည်ခံအောင်
ဆောက်ထားတာဖြစ်တယ်။လူတွေ အားလုံးကို အာဟာတ်က သူ့ရဲ့ ဥပဒေကို
ဖတ်ပြတယ်။ လယ်သမားတွေကို အကာအကွယ်ပြုတဲ့ဥပဒေ၊
မွေးမြူရေးလုပ်ဖို့အားပေးတဲ့ဥပဒေ၊ ဗစ်စကို့စ်ရွာ ကို
လာရောက်ကုန်သွယ်မှုတွေပြုလုပ်ဖို့ လူသစ်တွေကို ခေါ်လာတဲ့သူကို
ဆုပေးဖို့ ဥပဒေ စတဲ့ဥပဒေတွေကို သူထုတ်ပြန်တယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ
ဒီရွာမှာ မဟုတ်တာတွေလုပ်စားလို့ မရဘူး။ မကောင်းတာတွေ ဥပဒေမဲ့တာ
တွေကို လုပ်စားချင်ရင် ဒီကနေပြောင်းဖို့ သူက ပြောတယ်။ အာဟာတ်ဟာ
ကြိုးစင်အကြောင်း လုံးဝမပြောဘူး။ သူဟာ လူတွေကိုပါးစပ်နဲ့
ခြိမ်းခြောက် တာကို လုံးဝမယုံကြည်ဘူး။

ဒီလိုတွေ့ဆုံပွဲပြီးတော့ လူတွေစုစုစုစုနဲ့ ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဥပဒေမဲ့
လုပ်စားနေသူတွေက အာဟာတ်ဟာ ဘာကောင်လဲ။ သူ့ကိုသတ်မှ ဖြစ်မယ်။
ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း ဒီကြိုးစင်က ဘာလုပ်တာလဲ။ သူ့ဘက်မှာ
ဘယ်သူ တွေ ရှိလဲ။ သူ့ဘာတွေ သိလဲ။ တို့လူစုထဲမှာ သူ့ရဲ့သူလျှို့တွေ
ရောက်နေ သလား။ သူတို့တွေးနေကြပြီး ဘာမှမလုပ်ရဲကြဘူး။ အချို့တော့
ကြောက်ပြီး ပြောင်းသွားကြတယ်။ အချို့ကတော့ သေမထူး နေမထူး၊
သွားစရာလည်း မြေမရှိတော့ ဗစ်စကို့စ်မှာပဲ အခြေစိုက်ရတယ်။ သူတို့ဟာ
စိုက်ပျိုးမွေးမြူ ရေးနဲ့ ကုန်သွယ်ရေးတွေကို လုပ်လာကြတယ်။
မကြာခင်မှာ ဗစ်စကို့စ်ဟာ ကုန်သွယ်ရေးဗဟိုဌာနတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။

အကောင်းဆုံး ဂျုံထွက်တဲ့အရပ် ဖြစ်လာတယ်။ အကောင်းဆုံးသိုးမွေးတွေ ရရှိလာတယ်။

ကြိုးစင်ဟာ အဲဒီနေရာမှာ ၁၀ နှစ်တိုင်တိုင်တည်ရှိခဲ့တယ်။ သစ်သားတွေ ကတော့ ရာသီဥတုဒဏ်ကောင်းကောင်းခံနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးတွေကို နှစ် နှစ်တစ်ခါ သုံးနှစ်တစ်ခါဆိုသလို လဲပေးရတယ်။ ကြိုးစင်ကို တစ်ခါမှ မသုံးရ ပါဘူး။ အာဟတ်ကလည်း ဒါကို တစ်ခါမှမပြောဘူး။ ကြိုးစင်ကို ကြည့် ကတည်းက တုန်လှုပ်ကြပါတယ်။ ၁၀ နှစ်ကျော်သွားတဲ့အခါ ဥပဒေတွေ စည်းမျဉ်းတွေ တည်တံ့လာသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဗစ်စကိုစ်ဟာ တရားဥပဒေ အောက်ကိုရောက်လာတယ်။ အာဟတ်ဟာလည်း ကြိုးစင်ကို ဖြုတ်လိုက် တယ်။ အဲဒီသစ်သားတွေကိုပဲသုံးပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခု တည်ဆောက် လိုက်တယ်’

ချင်တဲလ်ပြောသည်ကို ရပ်နားလိုက်သည်။ လူတွေ လက်ခုပ်တီးကြ သည်။ အဲဒီနောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပါသည်။ သူစိမ်းက ပြောသည်။

‘အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာပါပဲ။ အာဟတ်ဟာ လူတွေရဲ့ သဘောသဘာဝကို သေသေချာချာနားလည်တာပဲ။ လူတွေဟာ မိမိတို့ရဲ့ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းက လိုအပ်တယ်ဆိုပြီးတော့ ဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာ ကြတာမဟုတ်ဘူး။ အပြစ်ပေးခံရမှာကိုကြောက်လို့ လိုက်နာကြတာပါပဲ။ တို့တစ်တွေ တစ်ဦးစီရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြိုးစင်တစ်ခုအမြဲရှိနေပါတယ်’ ချင်တဲလ်က ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီနေ့မှာဖြင့် ခုရောက်နေတဲ့ လူစိမ်းဟာ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ဆွဲချပြီး နောက် ကြိုးစင်တစ်ခုကို အဲဒီကွက်လပ်မှာ တည်ဆောက်နေပါတယ်’ ဤတွင် လူတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

‘ကာလို့စ်လေ၊ သူ့နာမည်ကာလို့စ်ပါ။ ဘာလို့ လူစိမ်းလို့ ပြောနေရတာလဲ။ သူ့နာမည်ခေါ်ပြီး ကာလို့စ်လို့ ပြောတော့ ပိုပြီး မယဉ်ကျေးဘူးလား’

‘ကျွန်မအနေနဲ့ အသေးစိတ်ကိုတော့ မသိဘူး။ ဒီဟော်တယ်မှာ သူပေးထားတဲ့ အချက်အလက်တွေအားလုံးဟာ အလိမ်အညာတွေချည်းပါပဲ။ သူဟာ ဘာကိုမဆို အကြွေးကတ်မသုံးဘူး။ ကျွန်မတို့မှာ သူဘယ်ကလာတယ်၊ သူ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ သူက လေဆိပ်ကို ဖုန်းခေါ်တယ်ဆိုတာ ကလည်း အလိမ်အညာဖြစ်နိုင်တာပါပဲ’

လူတွေက လူစိမ်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ လူစိမ်းကတော့ ချင်တဲလ် ပြောသည်ကိုသာ စူးစိုက်နားထောင်နေဟန်ပြသည်။

‘တကယ်တော့ ရှင်တို့တစ်တွေဟာ သူ့အမှန်တွေ ပြောတော့ မယုံကြဘူး။ သူဟာ လက်နက်စက်ရုံမှာအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ သူဟာ လူအမျိုးမျိုးနဲ့ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပြီး အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး ရှိသူပါ။ မေတ္တာကြီးတဲ့ ဖခင်ကြီးဖြစ်ပြီး လောဘကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်လည်း ဖြစ်တယ်။ ရှင်တို့အားလုံးဟာ ဗစ်စကို့စ်ရွာလေးမှာပဲ ကြီးပြင်းလာကြတော့ ပြင်ပ လောကကလူတွေ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်။ ဘယ်လောက် ရှုပ်ထွေး ပွေလီကြတယ်ဆိုတာကို မသိကြဘူး’

‘ဒီမိန်းကလေးဟာ သူဘာပြောနေတယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြဖို့ လိုတယ်’ ဟု ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက စဉ်းစားနေသည်။ ထိုအချက်သည် ချင်တဲလ် ဆက်ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါပဲ။

‘လွန်ခဲ့တဲ့လေးရက်က ဒီလူစိမ်းဟာ ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး ရွှေချောင်း အကြီးကြီး (၁၀)ချောင်းကို ခေါ်ပြတယ်။ ဒီရွှေချောင်းတွေရဲ့တန်ဖိုးဟာ ဗစ်စကိုစ် ရွာသားတွေအားလုံး နောက်နှစ် (၃၀)ကျော် မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ သုံးစွဲနိုင်တဲ့ ပမာဏပါပဲ။ ဒီငွေတွေနဲ့ ရွာတစ်ရွာလုံးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင် တယ်။ ကလေးကစားကွင်းတွေ ဆောက်လို့ရတယ်။ ဥပမာပေါ့လေ။ တစ်ချိန် မှာ ဒီရွာကို ကလေးတွေ ပြန်လာကြမယ် ဆိုပါတော့။ လူစိမ်းဟာ ဒီရွှေတုံး တွေကို တောထဲမှာ ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ ဘယ်နေရာမှာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မသိဘူး’

လူတွေအားလုံး လူစိမ်းကို ကြည့်ကြပြန်သည်။ ထိုအခါ လူစိမ်းသည် မှန်ကန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ချင်တဲလ်ဆက်ပြောသည်။

‘အကယ်၍ နောက်သုံးရက်အတွင်း ဒီရွာက လူတစ်ယောက်ယောက် အသတ်ခံရတယ်ဆိုရင် ဒီရွှေတွေအားလုံးကို ဒီရွာကိုပေးသွားမယ်။ တကယ် လို့ ဘယ်သူမှ အသတ်ခံရခြင်း မရှိရင်တော့ လူစိမ်းဟာ သူ့ရွှေတွေကိုသူ ပြန်ယူသွားမယ်။

ဒါပါပဲ။ ကျွန်မပြောသင့်တာတွေအားလုံး ပြောပြီးပါပြီ။ ကျွန်မဟာ မြေကွက်လပ်မှာ ကြိုးစင်ကို ပြန်စိုက်ပြီးသွားပါပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ အပြစ်ရှိ တဲ့လူကို ကြိုးပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အပြစ်ကင်းတဲ့လူကို ကြိုးပေးဖို့ပါပဲ။ ဒီ

အပြစ် ကင်းတဲ့သူဟာ ဗစ်စကို့စ် ရွာတစ်ရွာလုံး ချမ်းသာစေရေးအတွက် မိမိ ဘဝကို စွန့်လွှတ်ကာ အနစ်နာခံဖို့ပါပဲ’

လူတွေအားလုံး လူစိမ်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်ကြပြန်သည်။

ထိုအခါမှာလည်းလူစိမ်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ‘မိန်းကလေး ပြောတာ အမှန်အကန်ချည်းပါပဲ’ ဟု ထောက်ခံပြောဆိုကာ သူ့ရဲ့ အသံဖမ်းစက်ခလုတ် ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ၏အိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်သည်။

ချင်တဲလ်သည် ထိုနေရာမှထွက်လာကာ ပန်းကန်တွေကို ဆေးနေသည်။ ထိုအချိန်လေးသည် ဗစ်စကို့စ်ရွာလေးတွင် အဆိတ်ငြိမ်ဆုံးကာလဟု ခေါ်ရ ပေမည်။ အချိန်ယန္တရားကြီးရပ်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်သူမှ ဘာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြ။ အသံတစ်ခုသာ ရှိသည်။ ထိုအသံသည် ချင်တဲလ် ၏ ပန်းကန်ဆေးသည့် အသံဖြစ်သည်။

သူကြီးက စတင်ပြောသည်။

‘ရဲကို ခေါ်ရအောင်’

‘ခေါ်လိုက်လေ။ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ အားလုံး အသံဖမ်းစက်ထဲမှာ ဖမ်းထားတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ခွန်းတော့ ပြော တယ်။ မိန်းကလေးက အပြောကောင်းတာပဲလို့’

လူစိမ်းကပြန်ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင့်အခန်း ရှင်ပြန်ပါ။ အထုပ်တွေ ထုပ်ပြီး ပြန်ပါတော့’ ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကပြောသည်။

‘ဘာလို့ ပြန်ရမှာလဲ။ ဟော်တယ်ခ နောက်(၃)ရက်စာပေးထားပြီးသား ပဲ။ ရဲကိုခေါ်လည်း ကျွန်တော်နေမှာပဲ’

‘ရှင် သဘောမပေါက်ဘူးလား။ အသတ်ခံရမယ့် သူဟာ ရှင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာမှမထူးဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့က ရာဇဝတ်မှုကိုကျူးလွန်တဲ့အတွက် အရေးယူခံရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆုတွေဘာတွေတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့’

လူတွေတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဘားထဲကနေ ထွက်သွားသည်။ အသက်ငယ်သူတွေ အရင်ထွက်သွားသည်။ အသက်ကြီးသူတွေက နောက်က လိုက်ထွက်သည်။

ချင်တဲလ်နှင့် လူစိမ်းတို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ချင်တဲလ်သည် သူ၏အိတ်ကိုယူပြီး ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးပေါက်ကနေ ထွက်သွားသည်။ သူမ မထွက်ခွာမီလေးမှာ လူစိမ်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ရှင်ဟာ စိတ်ဆင်းရဲတဲ့သူ ဒုက္ခရောက်နေသူ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ကလဲ့စားလည်း ချေလိုတယ်။ ရှင့်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ လုံးဝပျက်စီးနေပြီပဲ။ ရှင့်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ အမိုက်မှောင်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ရှင့်မှာရှိတဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကတော့ ပျော်နေမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူခင်းထားတဲ့ ဇာတ်ထဲ ရှင်ဝင်ကရ တာကိုး’

‘မင်းက ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အမှန်အတိုင်းပြောတဲ့အတွက်ရောပေါ့။ နောက်ပြီး ကြိုးစင် အကြောင်းလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှတယ်’

‘ရှင် ကျွန်မကို တောထဲမှာ ပြောခဲ့တယ်။ ရှင်ကအချို့သော အမေးတွေ အတွက် အဖြေလိုချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ တကယ်တော့ ရှင်ထွင်ထားတဲ့ လမ်းဟာ မကောင်းမှုသာလျှင် ဆုလာဘ်တွေရမယ်။ တစ်ယောက်မှ အသတ် မခံရရင်တော့ ကောင်းမှုဟာ အချိုးအမွမ်းခံရမယ်။ ရှင်သိတဲ့အတိုင်း ချီးမွမ်း တာဟာ ဆာလောင်နေတဲ့ဝမ်းဗိုက်တွေကို မပြည့်စေနိုင်ဘူး။ ပျက်စီးလုဆဲ ရွာကိုလည်း မကယ်တင်နိုင်ဘူး။ ရှင်ဟာ အဖြေရှာနေတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဟာ လူတိုင်းကို မကောင်းတဲ့သူတွေအဖြစ် ယူဆထားတယ်။ ဒါကို အတည်ပြု ဖို့အတွက်လုပ်ဆောင်နေတာပဲဖြစ်တယ်’ လူစိမ်း၏မျက်နှာတွင် ပြောင်းလဲသွားသောအမှုအရာဖြစ်လာသည်။ ဒါကို ချင်တဲလ်လည်းသတိပြုလိုက်မိသည်။

‘တကယ်လို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူတွေဟာ မကောင်းတဲ့သူတွေ ဖြစ် တယ် ဆိုရင်တော့ ရှင့်အပေါ်ကျရောက်ခဲ့တဲ့ ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်အပျက်တွေ ဟာ မှန်ကန်သင့်တော်တယ်လို့ ယူဆနိုင်တာပေါ့။ ဒါမှလည်း ရှင့်အနေနဲ့ ရှင့်ရဲ့ မိန်းမနဲ့သမီးတွေ သေဆုံးရတာကို သင့်တော်မှန်ကန်ပါတယ်လို့ လက်ခံနိုင် မှာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ လူကောင်းတွေရှိတယ်ဆိုတာမျိုး ရှင်တွေမြင်လာရင် ရှင်ဟာ ရှင့်ဘဝ ဆိုးလှချည်ရဲ့လို သည်းမခံနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီအခါမှာ ရှင်ဟာ ကံကြမ္မာဆိုးကို မိမိမှာသာဖြစ်ရပါတယ်ဆိုပြီး ဘယ်လိုမှ ခံစားနိုင်စွမ်း ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ရှင်ဟာ အလင်းရောင်ကို လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့် အတွက် ရှင်ရှာနေတာ အမှောင်ပါ။ ရှင်ဟာ အမှောင်ကိုသာ လိုလားသူပါ’

‘မင်းငါ့ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ’

လူစိမ်းက အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားသည့် လေသံဖြင့်ပြောသည်။

‘အလောင်းအစားမှာ နည်းနည်းတော့ မျှတဖို့လိုတဲ့

အကြောင်းပါ။တကယ်လို့ သုံးရက်အတွင်းမှာ

ဘာလူသတ်မှုမှမဖြစ်ရင်လည်း ဒီရွှေချောင်း ၁၀ ချောင်းကို ရွာသားတွေ

ရသင့်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွာသားတွေ ရဲ့ သိက္ခာအတွက်ပဲ

ဖြစ်တယ်’

လူစိမ်းကရယ်နေသည်။

‘ကျွန်မအနေနဲ့လည်း ရွှေတစ်ချောင်းကို ဆုကြေးအဖြစ် ရသင့်တယ်။

ကျွန်မရဲ့ မဟုတ်တဲ့အခန်းကဏ္ဍမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင် ပေးရတယ် မဟုတ်

လား’

‘ငါအရူး မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းပြောတာကို ငါသဘောတူလိုက်ရင် မင်း

ဒီအကြောင်းကို လူတိုင်းလျှောက်ပြောတော့မှာပေါ့’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ပြောမှမဟုတ်ဘူး ကွယ်လွန်ပြီး

ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မအဘွားကို တိုင်တည်ပြီး ကျိန်ရဲတယ်။ ကျွန်မကို

ကယ်တင်ခြင်း နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ကျိန်တွယ်ရဲတယ်’

‘ဒါကတော့ မလုံလောက်တဲ့ ကျိန်တွယ်မှုပဲ။ ဒါတွေကို ဘုရားသခင်က

နားထောင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကမှမပြောနိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး ကွယ်လွန်ပြီး

နောက် ကယ်တင်ခြင်းဆိုတာလည်း ဘယ်သူယုံလို့လဲ’

‘ရှင်သိမှာပါ။ ခုဆိုရင် ရွာထဲမှာလည်း ကြိုးစင်ရောက်နေပြီ။ ဒီတော့

ဘယ်သူမှ လှည့်စားတာမျိုး မလုပ်ရဲဘူးပေါ့။ နောက်ပြီး ခုကျွန်မတို့

ပြောနေ တာ လူတကာကိုပြောရင်ကော ဘယ်သူကယုံမှာလဲ။
ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ ‘သူ ဗစ်စကိုစ်ကိုရောက်လာပြီး
ရွှေတွေလာပေးနေတယ်။ သူ ခိုင်းတာ လုပ် ချင်လုပ် မလုပ်ချင်လည်းနေ
ရွှေတွေရမှာပဲ’ဆိုတာမျိုး ပြောသလို ဖြစ်နေ တာပေါ့။ ဒီကလူတွေဟာ
အလုပ်ကြိုးစားလုပ်တဲ့ သူတွေပါ။ သူတို့ရဲ့ ချွေးတွေ နဲ့ ရင်းပြီး
တစ်ပြားတစ်ချပ်ရဖို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကြရသူတွေပါ။ သူတို့ဟာ
ကောင်းကင်ဘုံက ရွှေတုံးကြီးကျလာတာကိုမြင်ရင်တောင် ယုံကြမှာ မဟုတ်
ဘူး’

လူစိမ်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိလိုက်သည်။ ပြီးတော့
သူ၏ အရက်ခွက်ကို အပြီးသတ်လိုက်ပြီး စားပွဲခုံမှ ထလိုက်သည်။
ချင်တဲလ် သည် လူစိမ်း၏ စကားအပြန်ကို စောင့်နေသည်။

‘ငါကတော့ မင်း မဟုတ်တာလုပ်တယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းသိမှာ။ ငါက
လူတွေနဲ့ဆက်ဆံနေရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီပဲ။ အာဟတ်လို သဘော
ပေါက်တာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ရှင်ကျွန်မပြောတာကို သဘောတူတယ်ပေါ့
နော်’

လူစိမ်းသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အင်း။ ကျွန်မပြောစရာတစ်ခုတော့ ကျန်သေးတယ်။ ရှင့်မှာ လူတွေ
ကောင်းနိုင်သေးတယ်ဆိုတဲ့ ယူဆချက်လေးတော့ရှိတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်
ရှင် ဒီလိုမျိုး ပြဿနာတွေဖန်တီးပြီး သက်သေပြဖို့ ဘာလို့ ရှာနေမှာလဲ’

ချင်တဲလ်သည် တံခါးကိုပိတ်ကာ ဟော်တယ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

သူမသည် လမ်းမကြီးဘက်ထွက်လာသည်။

ဒီအချိန်လိုမျိုးမှာ လမ်းပေါ်တွင်လူတစ်ယောက်မှမရှိ။

သူမသည် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာကာ ငိုရှိုက်လိုက်မိသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ သူမသည် ကစားပွဲထဲတွင် ပိတ်မိနေပြီဖြစ်သည်။

သူမလောင်းထားတာကတော့ ‘အခြေခံအားဖြင့် မကောင်းမှုတွေ
အများကြီး ရှိလင့်ကစား လူတွေဟာ အခြေခံအားဖြင့် လူကောင်းများသာ
ဖြစ်ကြသည်’ ဟူ၍ ။

သူမသည် လူစိမ်းနှင့်စောစောကပြောခဲ့သည့် အကြောင်းကို ဘယ်သူ့
ကိုမှ ပြောပြမည်မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမကိုယ်တိုင်
ဒီအဖြေကို သိချင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်မှာလူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိသော်လည်း အိမ်တွေ၏ ခန်းဆီး
လိုက်ကာနောက်ကွယ်တွေကနေ သူမကို စောင့်ကြည့်နေကြမှာ အသေအချာ
ပင်ဖြစ်သည်။

ကိစ္စတော့မရှိပါ။

ဒီလိုအမှောင်ထဲမှာ သူမရဲ့မျက်ရည်များကိုလည်း ဘယ်သူမှ မြင်နိုင်ကြ
မှာ မဟုတ်တာဘဲ။

ထိုအချိန်ကစပြီး မိစ္ဆာနှင့်သူ ပို၍ပို၍ ရင်နှီးလာကြသည်။
သူသည် မိစ္ဆာနှင့် နေသည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် (၂)နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ သူ၏ဝိညာဉ်ကို မိစ္ဆာက အပိုင်စီးလိုက်သည့်အတွက်
သူသည် ဝမ်းသာခြင်းလည်း မဖြစ်
ဝမ်းနည်းခြင်းလည်း မဖြစ်မိပါ။
သူသည် မိစ္ဆာနှင့်ရင်းနှီးလာသည့်အခါတွင်
မကောင်းမှု၏ အရင်းအမြစ်ကို ဖွေရှာမိပါသေးသည်။
သို့သော် သူ၏မေးခွန်းအတွက် ဘယ်အခါမှတိကျသည့်အဖြေကို မရရှိပေ။

သူသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လေအေးများ ဝင်လာ
သည်။ ထိုလေအေးများသည် ကျယ်လောင်စွာပြောနေသော မိစ္ဆာကောင် ကို
ခေတ္တခဏတော့ ငြိမ်သက်သွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိသည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အလုပ်မဖြစ်ပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုမိန်းကလေးပြောဆိုပြီးသည်နောက် မိစ္ဆာ သည် ပိုပြီး သောင်းကျန်းလာသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း မိစ္ဆာသည် ဒီတစ်ကြိမ် အားအနည်းဆုံး ဖြစ်နေသည်ကို လူစိမ်းက သတိထားမိသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် မိစ္ဆာသည် ခပ်ဝေးဝေးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သို့သော် မကြာမီ မိမိဆီသို့ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုစဉ်က မိစ္ဆာသည် အားနည်းသွားခြင်းလည်းမရှိ အားကောင်းလာခြင်းလည်း မရှိပေ။ ခါတိုင်းလို ခပ်တည်တည်သာ တည်နေသည်။

သူသည် လူစိမ်း၏ ဦးနှောက်ဘယ်ဖက်အခြမ်းတွင်နေသည်။ ဦးနှောက် ဘယ်ဘက်အခြမ်းသည် အကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်ခြင်း စဉ်းစားခြင်းများကို ပြုလုပ်သည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ရပါ။ ဒီတော့ (လူစိမ်းသည်) သူ့ကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆကြည့်သည်။

သူ ဘာနဲ့တူလဲ။ မိစ္ဆာဆိုတာ စာစောင်တွေထဲကလို ဦးချိုနဲ့ အမြီးနဲ့လား။ သို့မဟုတ် ဆံပင်နီနီနဲ့လား။

နောက်ဆုံး သူစဉ်းစားပြီး ပုံဖော်ထားတာကတော့ မိစ္ဆာသည် အသက် (၂၀)ကျော် အရွယ်လူငယ်တစ်ယောက် ဘောင်းဘီအမည်း ရှပ်အင်္ကျီအပြာ၊ ဦးထုပ်အစိမ်းနှင့် သူ၏ဆံပင်အမည်းပေါ် ဦးထုပ်ဆောင်းထားပြီး ခပ်မှန်မှန် ခပ်သွက်သွက် တည်ငြိမ်သည့် အမူအရာကိုဆောင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် မိစ္ဆာ၏အသံကို ပထမဦးဆုံးကြားဖူးတာကတော့ ကျွန်း တစ်ကျွန်းပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ သူ အလုပ်မှ အနားယူပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ရာ ကျွန်း တစ်ကျွန်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ကမ်းခြေတွင် ရှိနေ သည်။ သူ၏ ရင်ထဲတွင် တင်းကြပ်စွာခံစားနေရသည်။

နာကျင်မှု အပြည့်နှင့် . . . ။

အဲဒီနာကျည်းမှုတွေ ဘယ်သောအခါမှာမှ အဆုံးသတ်မလဲ။ ထိုစဉ် အင်မတန်လှပသည့် နေဝင်ချိန်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုခဏ တစ်ဒဂံ လေးမှာ သူ့ရင်ထဲတွင် ဝေဒနာများဝင်၍ ဆောင့်တက်လာသည်။ ဒီလို အလှ အပမိုူးကို ဇနီးနှင့် သမီးများကို သူ ဝေမျှလိုသည်။ သူသည် မထိန်းမသိမ်း နိုင်လောက်အောင် ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးမိသည်။ ငါ ဘယ်တော့မှ ဒီဝေဒနာတွင်း ထဲကနေ ရုန်းထွက်နိုင်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဟု ယူဆမိသည်။

ထိုခဏတွင် သူသည် အပါးတွင် အင်မတန်မှ ရင်းနှီးသော အသံတစ်ခု ကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘သင်ဟာ တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရတာမဟုတ်ဘူး’ တဲ့။

ထိုအသံက ဆက်ပြောသည်။

‘သင့်ဆီမှာ ဖြစ်တာတွေအားလုံးသည် အကြောင်းရှိသည်။ လူတိုင်း လူတိုင်း၏ ပန်းတိုင်သည် ပြဋ္ဌာန်းထားပြီသား ဖြစ်သည်။ လူတွေမှာ ဝမ်းနည်း စရာ အမြဲကြုံကြရသည်။ လူတို့သည် သူတို့ကိုစောင့်ကြပ်နေသော မကောင်း မှု၏ အလိုတော်အတိုင်းသာ ဖြစ်ရသည်။ ဘာကိုမှ ပြောင်းပစ်လို့ မရဘူး။

‘လောကမှာ ကောင်းမှုဆိုတာ မရှိဘူး။ သူတော်ကောင်းတရားတို့ သီလစောင့်ခြင်းတို့ဟာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းရဲ့ အခြား တစ်ဖက်ကသာဖြစ်တယ်’ အသံကပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ သေသေချာချာ နားလည်လာတယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝ
ဟာ ဘုရားသခင်က သူတို့အပေါ် ကျီစယ်မှုပြုနေတာပဲဆိုတာကို သိလာမှာ
ဖြစ်တယ်’

အသံသည် သူ့ကိုယ်သူ ကမ္ဘာမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာကို အသိဆုံး
သူ ဟုဆိုသည်။ ပြီးတော့ မင်းသားတစ်ပါးရယ်လို့လည်း ပြောသည်။ အသံ
သည် သူ့ကို ကမ်းခြေမှာရှိသည့် လူအားလုံးကို လိုက်ပြသသည်။

ပထမဆုံး သူပြသည်မှာ သူဌေးတစ်ယောက်။ သူသည် ကမ်းခြေတွင်
ကလေးများကို အကျီဝတ်ပေးနေသည်။

တကယ်တော့ သူ့အနေနှင့် အတွင်းရေးမင်းမလေးနှင့် ရှုပ်ချင်နေသည်။
သို့သော် မိန်းမကို ကြောက်သည့်အတွက် မရှုပ်ရဲ . . .

ဇနီးသည်ကလည်း တကယ်တော့ လွတ်လွတ်လပ် လပ် သူမဘာသာ အလုပ်
ထွက်လုပ်ချင်သည်။

သို့သော် ခင်ပွန်းသည်၏ တုံ့ပြန်မှုကို ကြောက်သည်။

ကလေးတွေကလည်း သူတို့ဘာသာသူတို့ လွတ်လပ်စွာ သွားလာချင်
သည်။ သို့သော် ဒဏ်ပေးခံရမှာကြောက်၍ မိဘအလိုကျ လိုက်လုပ်ရသည်။

အရိပ်တစ်ခုတွင် စာဖတ်နေသော မိန်းကလေးကို ကြည့်ပါ။ သူမသည်
ခပ်တည်တည်နှင့်သာ စာဖတ်နေသည်။ စိတ်ကတော့ မတည်ငြိမ်။

တစ်သက် လုံး အပျိုကြီးဘဝနှင့် အထီးကျန်နေရမည်ကို ကြောက်သည်။

တင်းနစ်ရိုက်နေတဲ့ လူငယ်လေးကော။ သူလည်း မိဘတွေရဲ့ မျှော်လင့်
ချက် အတိုင်းဖြစ်မလာမှာကို ကြောက်ရွံ့နေသည်။

ဟော်တယ်မှာစားပွဲထိုးလုပ်နေသော သူငယ်လေးသည်လည်း ဘယ် တော့ အလုပ်ပြုတ်သွားမလဲဆိုတာကို ကြောက်နေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ကခြေသည် ဖြစ်ချင်သည်။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောမှာ ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဥပဒေပညာအတွက် ကျောင်းတက်နေရသည်။

အဖိုးအိုတစ်ယောက်သည် အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ်ဖြတ်သည်။ သူ က ဒီလိုနေရတာ အင်မတန်ကောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် သူ၏နောက် တွင် သေမင်းကပ်လိုက်နေသည်ကို ကြောက်သောကြောင့် မိမိနှစ်သက်သည် များကို စွန့်လွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် လှိုင်းစီးနေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ် တွေကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် သူတို့အတွင်းစိတ်က မကြာခင် အိုမင်းသွားမှာ ကို ကြောက်နေကြသည်။

ကုန်ပစ္စည်းများကို ပရိုမိုးရှင်းလုပ်နေသူသည် ပြုံးနေသည်။ သို့သော် သူ ပစ္စည်းများပေါ်တွင် အရုံးပေါ်မည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်သည် သူ၏ရုံးခန်းက လှပသောရှုခင်းကို ကြည့်နေ သည်။ သူဘယ်လောက်မှန်အောင် လုပ်ထားလုပ်ထား သူ၏ စာရင်းဇယား တွေကို အစိုးရဝန်ထမ်းများက အမြတ်တော်ကြေးလိမ်လည်မှုနှင့် တရားစွဲမှာ ကို ကြောက်နေသည်။

ကမ်းခြေမှာရှိသော လူတိုင်းလူတိုင်းတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းများ ရှိနေ သည်။ အင်မတန်လှပသော နေဝင်ဆည်းဆာကို ကြည့်ရင်းက သူတို့မှာ ကြည်နူးမှုတစ်ဝက် ကြောက်ရွံ့ခြင်းတစ်ဝက် ရောယှက်နေသည်။

‘ကြောက်ရွံ့ခြင်း’ ‘ကြောက်ရွံ့ခြင်း’ ‘ကြောက်ရွံ့ခြင်း’

ဘဝတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေနှင့် ကင်းလို့မရ။

‘ဒီတော့ မင်းစိတ်ထဲကနေ ဒါတွေကိုသိရင် နှစ်သိမ့်နိုင်တာပဲပေါ့’

သူ့ကို မိစ္ဆာက ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘မင်းလိုပဲ လူတကာတွေက ကြောက်နေကြတယ်။ မင်း တစ်ယောက် တည်း အထီးကျန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ မင်းဟာ အဆိုးဆုံး အချိန်ကာလကို ဖြတ်သန်းပြီးသွားပြီပဲ။ မကြာမီက မင်းကြောက်နေတဲ့ အရာ တွေဟာ တကယ့်ကို ဖြစ်သွားပြီလေ။ ဒီတော့ ဘာကြောက်နေတာလဲ။ မင်းမှာ ဘာများ ထပ်ပြီးတော့ ဆုံးရှုံးစရာရှိလို့လဲ’ တဲ့။

‘မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း။ အဲဒီလူတွေဆိုရင် အကြောက်တရားတွေနဲ့ နေနေကြရတယ်။ အချို့ကတော့ သိတယ်။ အချို့ကတော့ သတိမထား မိကြဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ကြောက်တာတွေ ဖြစ်လာ တော့တာပါပဲ’

‘နားထောင်ရတာတော့ အတော်ကောင်းသားပဲ။ သူ့ကို နှစ်သိမ့် လိုက် သလိုပါပဲ။ သူ့ရဲ့ နာကျည်းမှုတွေကို လျော့နည်းစေတယ်’ ဟု သူခံစားလာ ရသည်။

ထိုအချိန်ကစပြီး မိစ္ဆာနှင့်သူ ပို၍ပို၍ ရင်နှီးလာကြသည်။

သူသည် မိစ္ဆာနှင့် နေသည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် (၂)နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သူ၏ဝိညာဉ်ကို မိစ္ဆာက အပိုင်စီးလိုက်သည့်အတွက် သူ သည် ဝမ်းသာခြင်းလည်းမဖြစ် ဝမ်းနည်းခြင်းလည်း မဖြစ်မိပါ။

သူသည် မိစ္ဆာနှင့်ရင်းနှီးလာသည့်အခါတွင် မကောင်းမှု၏ အရင်းအမြစ်ကို ဖွေရှာမိပါသေးသည်။

သို့သော် သူ၏မေးခွန်းအတွက် ဘယ်အခါမှတိကျသည့်အဖြေကို မရရှိပေ။

‘သင့်အနေနဲ့ ဘာလို့ ငါတည်ရှိနေပါသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ဘာလို့ လိုချင်ရတာလဲ။ တကယ်လို့ မင်းအဖြေအတိအကျလိုချင်ရင်တော့ ဒီလိုစဉ်းစားပါ။ ဘုရားသခင်ဟာ စကြဝဠာကြီးကို မှားယွင်းဖန်တီးမိတဲ့အတွက် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ပေးခြင်း နည်းလမ်းတစ်ခုလို့ မှတ်ယူနိုင်တယ်’

မိစ္ဆာသည် သူ့အကြောင်းကို သူ ဘယ်တော့မှမပြောသည့်အတွက် သူသည် မိစ္ဆာနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတွေနှင့် ငရဲတွေကို စာအုပ်များထဲတွင်လေ့လာကြည့်ရှုခဲ့သည်။

ဘာသာတရားအများစုတွင် ‘ဒဏ်ပေးသည့်နေရာ’ တစ်ခုရှိကြောင်း အမြဲတွေ့ရသည်။ သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည့် ဝိညာဉ်သည် မိမိလုပ်ခဲ့သော လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းကို ဆန့်ကျင်ပြုမှုခဲ့သော မကောင်းမှုအတွက် ထိုနေရာတွင် ပြစ်ဒဏ်ခံရသည်။

(ထိုနေရာတွင် တစ်ဦးချင်းကို ဆန့်ကျင်သည် မဟုတ်။ လူမှု အသိုင်းအဝိုင်းကို ဆန့်ကျင်ကြောင်း မှတ်သားသင့်သည်)

အချို့ဘာသာတရားက သေလွန်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝိညာဉ်သည် မြစ်ကမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်ရသည်။ ထို့နောက် ခွေးတစ်ကောင်က ဝိညာဉ်ကို လမ်းဝှဲကာ ငရဲကိုလမ်းပြသည်။ ငရဲရောက်လျှင် ဘယ်တော့မှ ပြန်ထွက်မလာတော့ဟု ဆိုထားသည်။

အလောင်းသည် အခေါင်းထဲတွင်ရှိသောကြောင့် အပြစ်ပေးသော နေရာ သည်လည်း မဲမှောင်နေကာ ကမ္ဘာအတွင်းတွင်တည်ရှိသည်ဟု ယူဆကြသည် မှာ သင့်တော်လျော်ကန်လှသည်။ မီးတောင်များကို ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်း သည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးအတွင်းတွင် ပူလောင်သော မီးများ တောက်လောင်နေသည်။

ထိုနေရာသည် အပြစ်ရှိသူများကို ဒဏ်ပေးသောနေရာဟု အဓိပ္ပာယ် ရှိရှိ ယူဆကြသည်။

သူသဘောအကျဆုံး အပြစ်ပေးနည်းကတော့ အာရေဗျစာအုပ်ထဲ တွင် ဖော်ပြထားသော ငရဲပင်ဖြစ်သည်။

ဝိညာဉ်သည် အလောင်းကောင်မှ ထွက်ခွာပြီးနောက် သူသည် တံတား တစ်ခုကို ဖြတ်ရသည်။ တံတားသည် ကျဉ်းကျဉ်းလေး။ ဓားသွားလောက် သာ ရှိသည်။ တံတား၏ လက်ျာဖက်တွင် ချမ်းမြေ့ဘုံရှိ၍ လက်ဝဲဖက်တွင် ငရဲရှိသည်။ (တံတားသည် ဘယ်ကိုဦးတည်လျက်ရှိသည်ကိုတော့ ဖော်ပြ မထားပေ) ဝိညာဉ်သည် တံတားကိုဖြတ်စဉ် လက်ျာဖက်တွင် ပွားများခဲ့ သော ကောင်းမှုကုသိုလ်အကျင့်သီလ၊ ဒါနများကို ကိုင်ဆောင်သွားရပြီး လက်ဝဲဖက်တွင် အပြစ်များကို ကိုင်ထားကြရသည်။ ထိုအခါ ဝိညာဉ်သည် ဟန်ချက်မညီဘဲ မိမိလုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် ကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှု ပမာဏ များသည့်ဘက်သို့ ထိုးကျသွားမည် ဖြစ်သည်။

ခရစ်ယာန်တွေကတော့ ပူဆွေးသောကရောက်သော နေရာတစ်ခု ရှိကြောင်း ဖော်ပြသည်။

ဂျူးတွေ၏ ဘာသာတရားမှာတော့ ငရဲတွင် ဂူတစ်ခုသာ ရှိသည်။ ထိုဂူတွင် ကန့်သတ်ထားသော ဝိညာဉ်အရေအတွက်သာ ဆန့်သည်။ အကယ်၍ ထိုငရဲခန်းပြည့်သွားလျှင် ကမ္ဘာပျက်သည်။

အစ္စလာမ်က ဘုရားသခင် ကယ်မပါမှ ချမ်းသာရာရသည်။ ထိုသို့ မဟုတ်ပါက မီးလောင်တိုက်ထဲမှာ လောင်ကျွမ်းနေမည်။

ဟိန္ဒူတွေကတော့ ငရဲသည် ထာဝရမဟုတ်။ ခေတ္တသာ ခံစားရသော နေရာ ဖြစ်သည်။ ငရဲခံပြီး အချိန်စေ့လျှင် မိမိတို့ လုပ်ထားသော အပြစ်ကို ပေးဆပ်ရန် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပြန်လည်မွေးဖွားလာရသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာမှာတော့ ငရဲကို အထပ်နှင့် ပိုင်းခြားထားသည်။ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရှိသည်။ ဝိညာဉ်သည် သူနှင့်သင့်လျော်သော ငရဲတွင် ခံစားရသည်။

တရုတ်တွေကတော့ ငရဲသည် ကမ္ဘာမြေကြီးအတွင်းနက်ရှိုင်းစွာ တည်ရှိသည် ဟု မယုံကြည်ကြပါ။ တရုတ်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ၏ ဝိညာဉ်သည် တောင်ပေါ်ကို သွားသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ထိုတောင်ပေါ်တွင် ပထမ သံတံတိုင်း အသေးလေးဆီသို့ရောက်သည်။ နောက်ဆက်သွားပါက မဟာ တံတိုင်းကြီးကို ရောက်သည်။ မဟာတံတိုင်းနှင့် သံတံတိုင်းလေးအကြား ငရဲ(၈)ထပ်ရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် တစ်ခုပေါ်တစ်ခုဆင့်လျက် တည်ရှိသည်။ ငရဲတစ်ခုသည် သူတို့အောက်မှာရှိသည့် ငရဲငယ် ၁၆ခုကို ထိန်းထားသည်။ အဲဒီကတဆင့် သူတို့အောက်က ငရဲပေါင်း ၁၀သန်းကို ထိန်းထားပြန်သည်။ တရုတ်တွေက မိစ္ဆာဆိုသည်မှာ ဝိညာဉ်များဖြစ်ကြပြီး ဝိညာဉ်များသည် သူတို့ ငရဲ

ခံရမည့်ကာလ သက်တမ်းပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ မိစ္ဆာများ ဖြစ်လာ
သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

တရုတ်များသည်သာ မိစ္ဆာ၏ မူလဇစ်မြစ်ကို ထုတ်ဖော်ပြသထား သည်။
သူတို့သည် မကောင်းဆိုးဝါးများဖြစ်သည်။ မကောင်းမှုများ စုပေါင်း၍
ဖြစ်လာသည်။

သူတို့သည် ထိုမကောင်းမှုများကို လူတွေကိုပေးချင်သည်။
ထို့ကြောင့် အဆုံးအစမရှိသော ကလဲ့စားချေမှု သံသရာမှာ လည်နေ
ကြတော့သည်။

‘ထိုဖြစ်ပျက်ခြင်းများ ငါ့မှာလာ ဖြစ်နေတာပါပဲလား’

မစ္စပရမ်း၏ စကားကို သတိတရနှင့် လူစိမ်းက သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်
သည်။

မိစ္ဆာသည်လည်း ထိုစကားများကို ကြားလိုက်သည်။ မိစ္ဆာသည် မိမိ
အနိုင်ရထားသော နေရာတချို့ကိုလက်လွှတ်အရှုံးပေးလိုက်ရသကဲ့သို့
ခံစားမိသည်။

သူအနိုင်ရဖို့နည်းလမ်းကတော့ လူစိမ်းကို သံသယမရှိစေဖို့ပဲ ဖြစ် သည်။

‘ကောင်းပြီလေ။ မင်းသံသယရှိရင်တော့လည်းရှိပေါ့’

မိစ္ဆာကပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကတော့ ရှိမဲ့ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ ကြိုးစင်
အကြောင်းပြောတာ မင်းကြားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာ လူတွေဟာ
ဘာကြောင့် သီလစောင့်ထိန်းရတာလဲ။ ကြောက်လို့ဆိုတာ ဘွင်းဘွင်းကြီး

ပေါ်နေတယ် မဟုတ်ပါလား။ တကယ်တော့ လူတွေရဲ့ဘဝဟာ ဆိုးကို ဆိုးပါတယ်’

လူစိမ်းသည် ချမ်းတုန်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်ပြတင်းပေါက်ကို မပိတ် သေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ခပ်ကြာကြာလေး ဖွင့်ထားဦးမှ။

‘ဘုရားသခင်။ ကျွန်တော်မျိုးဆီမှာ ဖြစ်ပွားတာတွေကို ကျွန်တော်မျိုး မခံယူထိုက်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး ခံယူထိုက်တယ်ဆိုပြီး အရှင်က ကျွန်တော်မျိုးကို ပြုလုပ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်မျိုးကလည်း ဒါမျိုးကို အခြား သူတွေအပေါ် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါမှတရားမျှတပေမပေါ့’

မိစ္ဆာသည်စိတ်ထဲမှာ ပူပန်သွားသည်။ သို့သော် သူ ဘာမှမပြော။ သူ သိပ်ကြောက်နေသည့်ပုံစံမျိုးကို သူမပြချင်ပေ။

လူစိမ်းသည် သူ၏ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘုရားသခင်ကို စော်ကား နေပြီ။ သူ ဒီလိုမျိုးဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြောတာကို နှစ်နှစ်အတွင်း သူ ဒီ တစ်ကြိမ်သာ သူကြားဖူးသည်။

‘အင်း၊ ဆိုးတယ်’

မိစ္ဆာက မှတ်ချက်ချသည်။

‘အင်း၊ ဒါကောင်းတဲ့လက္ခဏာပဲ’ဟု ချင်တဲလ်က မှတ်ချက်ချသည်။
အကြောင်းမှာ ပေါင်မုန့်သည်၏ ပေါင်မုန့်ကားလေး၏ ဟွန်းသံကို
ကြားလိုက် ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဗစ်စကို့စ်ရွာလေးသည်
ဘာမှမပြောင်းလဲ။ ပုံမှန် အတိုင်းလည်ပတ်လျက်ရှိသည်။
ပေါင်မုန့်ရောက်လာတော့ တစ်ရွာလုံး လာဝယ်ကြသည်။ ညက
မဟုတ်တရုတ် ပြောဆိုတင်ပြချက်ကို သူတို့ စနေ နေ့ တစ်နေ့လုံးနှင့်
တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့လုံး ဆွေးနွေးဖို့ အချိန်ရှိသည်။ နောက်တော့
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် တနင်္လာနေ့နံနက်မှာ လူစိမ်း ထွက်ခွာ သွားသည်ကို
သူတို့မြင်တွေ့ကြမည် ဖြစ်သည်။ နောက် ညနေပိုင်းရောက် လျှင် သူမ
အလောင်းအစားအပေးအယူကို ပြောပြမည်။ သူမက တစ်ရွာလုံး
အနိုင်ရရှိသွားကြောင်း ကြေညာမည်။ တစ်ရွာလုံး ချမ်းသာသွားမည်။

သူမသည် စိန့်ဆာဗင်လို ဘယ်တော့မှတော့ သူတော်စင်ဖြစ်လာမည်
မဟုတ်ပေ။ သို့သော် မျိုးဆက်ပေါင်းများစွာ ရှည်ကြာသည်အထိ သူမကို
‘ဗစ်စကို့စ်သို့ ဒုတိယအကြိမ် မိစ္ဆာ၏ အလည်အပတ်ရောက်ရှိလာခြင်း’မှ
ကယ်တင်နိုင်သူအဖြစ် အမှတ်ရနေကြဦးမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့ဟာ သူမ အကြောင်းကို ပုံပြင်လိုလုပ်ပြီး ပြောချင်ပြောကြဦးမည်။
အနာဂတ် ဗစ်စကို့စ်တွင် နေထိုင်ကြမည့်သူတို့သည်လည်း မိမိရပ်ရွာကို
မပစ်ပယ်ဘဲ မိမိဆောင်ရွက်စရာများကို ကြိုးစားဆောင်ရွက်သူအဖြစ် နှစ်လို
ဖွယ်ရာ မိန်းကလေးဟူ၍ ယူဆကြဦးမည် ဖြစ်သည်။

ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသော အမျိုးသမီးကြီးများကလည်း သူမအတွက် ဆီမီးဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းညှိပေးဦးမည်။ လူငယ်လေးတွေကလည်း သူတို့ မတွေ့ဆုံလိုက်ရသည့် သူရဲကောင်းအဖြစ် ဂုဏ်ပြုကြဦးမည်။

သူမတွေးတောနေမိသည်။ မိမိကိုယ်မိမိလည်းဂုဏ်ယူနေမိသည်။

သို့သော် သူတို့ဘာတွေ ပြောနေလဲ။

သူတို့ဘာတွေ လုပ်နေလဲ။

သူမ စောင့်ကြည့်ရပေဦးမည်။ သူမအတွက် ဆုကြေးအဖြစ် ရွှေတုံးတစ် တုံးကို ရရှိမည့်အကြောင်းကိုလည်း သူတို့ကို မပြောဖို့ လိုသေးသည်။

အကယ်၍ ပြောပြမိပါက ပြဿနာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူမအနေဖြင့် သူတော်စင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံလိုလျှင် ရွှေတုံးကို သူတို့အား ခွဲပေးရ ပေမည်။

သူမအနေဖြင့် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် လူစိမ်းကိုလည်း သူ၏ စိတ် ဝိညာဉ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့ အကူအညီပေးခဲ့ပါသည်။ ဒီအတွက် ဘုရားသခင် သည် သူမကိုနောက်ဆုံးနေ့တွင် အသိအမှတ်ပြုမည်ဖြစ်သည်။ လူစိမ်း၏ ကံကြမ္မာကိုတော့ မိမိအတိအကျ မပြောနိုင်ပါ။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်နောက်နှစ်ရက်တော့ ခပ်မြန်မြန်လေးကုန်ဆုံးသွားဖို့ သူမ မျှော်လင့်လျက်ရှိသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမ၏ရင်ထဲမှာလျှို့ဝှက်ချက်ကို တာရှည် သိမ်း ဆည်း ထားရန်အတွက် ခက်ခဲလှသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဗစ်စကို့စ်တွင် နေထိုင်သောသူများသည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာကလေး များထက် ပိုပြီးမဆိုးသလို ပိုပြီးလည်းမကောင်းပါ။ သို့သော် သူတို့သည်

ပိုက်ဆံအတွက် လူသတ်ဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု သူမ အသေအချာ ယုံကြည် ထားသည်။ အခုဆိုရင် ဒီအကြောင်းကို လူတိုင်း သိကုန်ပြီဖြစ်သည်။

ဘယ်အမျိုးသားအမျိုးသမီးမှ ဒီကိစ္စကို တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ဦးဆောင်၍ လုပ်မည်မဟုတ်ပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပထမအနေနဲ့ ရတဲ့ဆုငွေကို သူတို့အညီအမျှ ခွဲယူကြရမှာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူကများ အခြားလူတွေအတွက် စွန့်စားမည်နည်း။

နောက်တစ်ခုကတော့ သူတို့သည် အများဆန္ဒအရ စုပေါင်းဆောင်ရွက် လိုမည်ဖြစ်သည်။ (အသတ်ခံရမည့်သူကိုတော့ ချန်လှပ်ထားနိုင်သည်) အကယ်၍ တစ်စုံ တစ်ယောက်က သဘောမတူဘဲ ဆန့်ကျင်လျှင် ဒီအလုပ် လုပ်သူ တစ်ရွာလုံးကို ထောင်ကျစေမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါတွင် လူအများက ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်ကြပေလိမ့်မည်။

ချမ်းသာပြီး ထောင်ထဲရောက်သည်နှင့် စာလျှင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး ဆင်းရဲသည်က တော်ပေသေးသည်။

ချင်တဲလ်သည် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။

သူမသည် သူကြီးရွေးပွဲတုန်းက အငြင်းအခုံလုပ်သည်ကို သတိရနေမိ သည်။

လမ်းသုံးခွဆုံမှာ သူတို့ ငြင်းခုံကြသည်။

ထိုနေရာတွင် ကလေးကစားကွင်းလုပ်ချင်ကြသည်။ သို့သော် ငြင်းခုံကြ ရင်းနှင့် ကလေးကစားကွင်းမဖြစ်လာခဲ့ပါ။

အချို့ကတော့ 'ဒီရွာမှာ ကလေးတွေမှ မရှိတာ။ ကစားကွင်း လုပ်လို့
လည်း မထူးခြားဘူး' ဟု အကြောင်းပြသည်။ အချို့ကတော့
'ကစားကွင်းလေး ရှိရင် ကလေးတွေဒီရွာကို ပြန်လာကြမှာပေါ့။ ကျောင်း
ပိတ်ရက်တွေမှာ သူတို့ မိဘတွေနဲ့အတူ အလည်လာရင်း ကစားကွင်းကို
တွေ့သွားရင် သူတို့ ဒီရွာမှာ အခြေချနေထိုင်လာမှာပေါ့' ဟု ဆိုသည်။

ဗစ်စကို့စ်မှာ ဘာမဆို အရာခပ်သိမ်းကို ငြင်းခုံကြသည်။

ပေါင်မုန့်အရည်အသွေးကိုလည်း ငြင်းခုံကြသည်။

အမဲလိုက် စည်းမျဉ်းအတွက်လည်း ငြင်းကြသည်။

ဝံပုလွေဆိုးရှိမရှိကိုလည်း ဒီမှာငြင်းကြခုံကြသည်။

အမယ်အိုကြီး ဘာတာ၏ ထူးဆန်းသောအပြုအမူကိုလည်း ငြင်းခုံသည်။

နောက်တော့ မစ္စပရမ်း၏ ဟော်တယ်တွင် လာရောက်တည်းခိုသော
သူများနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အချစ်ဇာတ်လမ်းတို့ကိုလည်း ငြင်းခုံကြသည်။
သို့သော် ဘယ်သူမှတော့ သူမရှေ့မှောက်မှာ မပြောဝံ့ပါ။

ချင်တဲလ်သည် ပေါင်မုန့်ရောင်းသော ကားစိမ်းလေးဆီသို့ လျှောက်လာ
သည်။

သူမ၏ တစ်သက်တာတွင် ဒီအခါ ပထမဦးဆုံး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသော
ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နေ့ကအထိ သူမ
သည် အထီးကျန်သော မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

သူမသည် နှစ်ရက်လောက်စောင့်ရသည်ကို ကြာသည်ဟု သဘော
မထားနိုင်ပါ။ ဒီနောက်မှာ သူမ၏ လုပ်ဆောင်ချက်အရ လာရောက်ချီးမွမ်း
ကြမှာ အသေအချာပဲ။ သူမ၏ ရက်ရောမှုကြောင့် ရရှိသော

ငွေကြေးအတွက် လည်း ကျေးဇူးတင်ကြမှာ မလွဲပါ။
သူမ၏စွမ်းဆောင်မှုကို ဂုဏ်ပြုသော အားဖြင့် သူကြီးရာထူးကိုပင်
ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်ခိုင်းချင်ခိုင်းဦးမှာ (သူမသည် လည်း
အောင်မြင်သူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားကာ ခေတ္တတော့
ဒီရွာမှာ နေချင်ပါသေးသည်)

လူတွေကတော့ ပေါင်မုန့်ကားနံဘေးမှာ ရပ်နေကြပြီး ပေါင်မုန့် ဝယ်နေ
ကြသည်။ တစ်ယောက်မှ စကားမပြော။ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

‘ဒီမှာဘာဖြစ်နေတာလဲ။ လူတစ်ယောက်ယောက် သေလို့လား’
ပေါင်မုန့်ရောင်းသည့် ကောင်လေးက မေးသည်။

‘မသေပါဘူး’

ပန်းပဲဆရာကြီးက ပြောသည်။ တကယ်တော့ သူသည် ဒီစနေနေ့လိုမျိုး
မှာ နေမြင့်သည်အထိ အိပ်နိုင်သည်။ အလုပ်မှ မရှိတာဘဲ။ ဆက်ပြီး သူက
‘တို့ဆီမှာ လူတစ်ယောက် ပြဿနာတစ်ခုတက်နေလို့ တို့တစ်တွေ စိတ်ပူနေ
ကြတယ်။ ညကအိပ်လို့ မရကြဘူး’ဟု ပြောသည်။

‘ဟေ့၊ ပေါင်မုန့်ဝယ်မှသာ ဝယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါင်မုန့်ကား သွားရ
တော့မယ်’ဟု တစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။ သူသည် ပေါင်မုန့်အတွက်
ပိုက်ဆံပေးပြီး ပေါင်မုန့်ကိုယူလိုက်သည်။

ချင်တဲလ်သည်လည်း ပေါင်မုန့်ဝယ်သည်။ ပေါင်မုန့်ရောင်းသည့် လူငယ်
သည် ချင်တဲလ်ကိုငွေအမ်းပြီး သူ့ဘာမှ နားမလည်ကြောင်း ပုခုံးတွန့်ပြကာ
‘သွားတော့မယ်’ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကားမောင်း ထွက်သွားလေသည်။
ထိုအခါမှ ချင်တဲလ်သည်စကားစပြောသည်။

‘ခု ကျွန်မအလှည့်။ မေးရမယ့် အလှည့်ပေါ့။ ရွာမှာဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြောပါဦး’

သူမသည်ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပြောရသောကြောင့် အသံသည် ခါတိုင်းထက်ပိုကျယ်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ။ နင်လည်း သိသားပဲ။ နင်ပဲ ပိုက်ဆံရဖို့ လူသတ်ခိုင်း တာ’

ပန်းပဲဆရာက ပြောသည်။

‘ကျွန်မခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ကျွန်မက ဟိုလူပြောတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောပြတာ။ ရှင်တို့တစ်တွေ ရူးကုန်ပြီလား’

‘ငါတို့မရူးဘူး။ နင်ပဲ ရူးတာ။ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ဟိုအရူးရဲ့ ပါးစပ်အဖြစ် အငှားလိုက်ရတာလဲ။ နင်က ဘာလိုချင်လို့လဲ။ အာဟတ်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းလို ဒီရွာကို နောက်တစ်ကြိမ် ငရဲအဖြစ် ပြောင်းသွားတာ မြင်ချင်လို့လား။ မင်းမှာ ရိုးသားမှုနဲ့ သိက္ခာ မရှိတော့ဘူးလား’

ချင်တဲလ်တုန်ရီစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ရှင်တို့တွေသာ ရူးသွားတာ။ ရှင်တို့က အလောင်းအစားကို အလေး အနက်ထားကြတာကိုး။ ဟုတ်လား’

‘ကလေးမကို ပြောမနေနဲ့’

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်တယ်။

‘အိမ်ပြန် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နံနက်စာ စားကြပါတော့’ လူစုကွဲသွားကြသည်။

ချင်တဲလ် တုန်ရီနေဆဲပါပဲ။ သူမရပ်နေသည့်နေရာကနေ မရွေ့။

ဒီလူတွေ . . . တစ်သက်လုံးတစ်ခါမှ သဘောချင်းတိုက်ဆိုင်မှု မရှိခဲ့ကြ ဖူးသည့် ဒီလူတွေဟာ ခု သူမကိစ္စမှာတော့ ဒီကောင်မလေး အပြစ်ရှိသည်ဟု ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် အားလုံးတညီတညွတ်တည်း သဘောထား တိုက်ဆိုင် နေကြသည်။

အပြစ်ရှိသူဟာ ဘယ်သူလဲ။

လူစိမ်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ အလောင်းအစားကိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူမမှ သူမတဲ့။

ချင်တဲလ်။ သူမသာလျှင် ရာဇဝတ်မှုကို အစပြုလေသတဲ့။

ကမ္ဘာကြီးသည် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်သွားလေရော့သလား။

သူမသည် ပေါင်မုန့်ကိုတံခါးတွင်ထားခဲ့ပြီး တောင်ပေါ်သွားသည့် လမ်းကို ဦးတည်ကာ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဘာမှ မစားထားပေမဲ့ သူမ မဆာပါ။ ရေလည်း မငတ်ပါ။ သူမဘာမှကို မလိုချင်ပါ။ သူမသည် အင်မတန် အရေးကြီးသော ပြဿနာကို သဘောပေါက် လိုက်သည်။ သူမ၏ ရင်တွင်းသို့ ကြောက်ရွံ့ ခြင်းများ ပြည့်လျှံသွားသည်။

ဘယ်သူကမှ ပေါင်မုန့်သည်ကောင်လေးကို ဘာမှမပြောလိုက်ကြ။

ခါတိုင်းဆိုရင် ဒီလိုပြဿနာမျိုးတွေ ကြုံလာလျှင် မဟုတ်တရုတ် တစ်ခုခု ဖြစ်ချင်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ်လည်း ဟာသတစ်ခု ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကောင်လေးကိုသူတို့ ပြောကြတာပါပဲ။

ဒီကောင်လေးကလည်း ရွာတကာဝင် အတင်းပြောနေကြပါ။ ယခုတော့ ဘာတွေဖြစ်လဲ။ ကောင်လေး ဘာမှ မသိ လိုက်ပါ။

တစ်ခုသေချာတာက ဗစ်စကို့စ်ရွာမှာ ရွာကလူများ ဒီမနက်မှ ပေါင်မုန့်
ကားမှာ ပထမဦးဆုံး ဆုံကြတာပါ။

သူတို့ ဘာဆိုဘာမှ ညှိနှိုင်းထားပြီးဟန် မတူပါ။

သို့သော် မနေ့ညက အရက်ဘားမှာ သူမပြောသည့် အကြောင်းအရာ
အားလုံး သူတို့တစ်တွေသိပြီးသား ဖြစ်နေကြသည်။ အားလုံးက ဒါကို
ဘာမှ မပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေကြသည်။

ဘာကြောင့်လဲ။

လူတိုင်းလူတိုင်းရဲ့ ရင်ထဲအသည်းထဲမှာ သူတို့မစဉ်းစားသင့်တာတွေကို
စဉ်းစားနေကြသည်။ မတွေးသင့်တာတွေကို တွေးနေကြလို့ပါပဲ။

ဘာတာက သူမကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဘာတာသည် ခါတိုင်းနေရာ
မှာ ထိုင်နေသည်။

ရွာကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘာမှ မမြင်
နိုင်ပေမဲ့ အန္တရာယ်က အတော်လေးနီးလာကြောင်း ခံစားမိသောကြောင့်
ဖြစ် သည်။

‘စကားမပြောချင်ဘူး။ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ တုံ့ပြန်လို့လည်း မရ
ဘူး။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း မသိဘူး။ ကျွန်မ ဘာမှလည်း
မပြောဘူး’

ချင်တဲလ်က ပြောလိုက်သည်။

‘နင် နားထောင်ပေါ့။ ဒီမှာထိုင်’

သူမ သိတဲ့ လူတွေအားလုံးထဲမှာ ဘာတာသာလျှင် သူမကို
တလေးတစား ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံတတ်သည်။ သူမ ဘေးမှာထိုင်ပြီး
ဘာတာကို ဖက် လိုက်သည်။

သူတို့ အကြာကြီး ဖက်လျက်သား နေကြသည်။

ပြီးတော့မှ ဘာတာက ပြောသည်။

‘ကဲလေ၊ တောထဲသွားပြီး ဦးနှောက်ကို ရှင်းလိုက်ပါ။
မင်းသိတယ်။မင်းဟာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ။ သူတို့ကလည်း
သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က တစ်ယောက်ယောက်ကို
အပြစ်ပုံချချင်ကြတယ်။ အဖြစ်မှန်က ဒါပဲ’

‘တကယ်တော့ လူစိမ်းကိုသာ အပြစ်တင်ရမှာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ နင်နဲ့ငါ ဒါကို သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ
မသိဘူး။သူတို့ဟာ သစ္စာဖောက်ခြင်းခံရသလို ခံစားရတယ်။ ဘာကြောင့်
နင်သူတို့ကို စောစောစီးစီး မပြောတာလဲဆိုတဲ့ သဘောလည်းပါတယ်’

‘သစ္စာဖောက်တယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘာကြောင့် သူတို့ ဒါကို ယုံရတာလဲ’

‘စဉ်းစား’

ချင်တဲလ် စဉ်းစားသည်။

‘သူတို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို အပြစ်ပုံချချင်လို့ပဲ။ သူတို့

‘သားကောင်’ လိုတယ်’

ဘာတာက ‘အင်း၊ ဒီအဖြစ်အပျက် ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မယ် ဆိုတာကို ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဗစ်စကို့စ်ရွာကလူတွေဟာ လူကောင်းတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ နင်တစ်ခါကပြောသလို လူကြောက်တွေပဲ။ တကယ်တော့ မင်း ဒီရွာကနေ ခေတ္တခဏထွက်သွားရင်တောင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်...’

ဘာတာ နောက်နေပြန်ပြီ။

လူစိမ်း၏ စကားကို ဘယ်သူကမှ အရေးတယူမလုပ်ကြဘူး။

ဘယ်သူကမှ . . . ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ။ သူမမှာလည်း အဝေးကိုသွားဖို့ ပိုက်ဆံမှ မရှိတာပဲ။

ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး . . . သူ့အတွက် ရွှေတုံးရှိနေတယ် မဟုတ် လား။ ဒီရွှေတုံးကြီးရောင်းစားလိုက်ရင် ကမ္ဘာ့ဘယ်နေရာကိုမဆို သွားနိုင်တာ ပဲ မဟုတ်လား။

ဒီအချိန်မှာပဲ လူစိမ်းသည် သူတို့ရှေ့ကနေဖြတ်ပြီး နေ့စဉ် လမ်းလျှောက် သည့် ပုံစံအတိုင်းတောင်ပေါ်သို့ လျှောက်တက်သွားသည်။ သူတို့ကိုတောင် ခေါင်းညိတ်ပြကာ နှုတ်ဆက်သွားသည်။

ဘာတာက လူစိမ်းကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်သည်။

ချင်တဲလ်ကတော့ သူနှုတ်ဆက်သွားတာ ရွာကလူတစ်ယောက်ယောက် မြင်လေသလားဟု ရွာဖက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့က သူမကို မဟုတ် တာကို ကူညီသူ တစ်ဂိုဏ်းထဲသားဟု ယူဆကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် မိမိတို့နှစ်ဦးအကြား လျှို့ဝှက်အချက်ပေးမှုတွေရှိသည်ဟု တွေးထင်ကြပေ မည်။

‘သူ့ကို ကြည့်ရတာစိတ်ညစ်နေသလိုပဲ။ ဒါက တော်တော်လေး ထူးဆန်းတယ်’ ဟု ဘာတာက ပြောသည်။

‘သူ့ရဲ့ လောင်းကစားပွဲဟာ တကယ်အကောင်အထည်ဖြစ်လာတယ် ဆိုပြီး သိလာလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဒီထက်ပိုတယ်။ ဘာလဲတော့မသိဘူး...’

ဘာတာက စကားရပ်လိုက်ပြီး ‘ငါ့ယောက်ျားတော့ ဒီထက် ပိုသိမှာပဲ’ ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်သည် သူ့ကို မေးရန် သင့်တော်သောအချိန် မဟုတ်ပေ။

‘အင်း၊ ကျွန်မကတော့ အာဟတ်ကို သတိရတယ်’
ချင်တဲလ်က ပြောသည်။

‘ငါတော့ အာဟတ်အကြောင်းလည်း မစဉ်းစားချင်ဘူး။ သူ့အကြောင်း ဒဏ္ဍာရီကိုရော ဘာဆိုဘာမှ မစဉ်းစားချင်ဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ ကတော့ ပုံမှန်လေး ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဗစ်စကို့စ်ကို သူ့ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်သွားစေချင်တာပဲ။ လူတစ်ယောက်လုပ်တာနဲ့ တစ်ရွာလုံး ပျက်စီးသွားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး’

‘ရှင် ဒီရွာကို အတော်ချစ်တာပဲနော်’

ချင်တဲလ် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသည်။ ဘာတာက သူမကို ဖက်ထားသည်။ သူမသည် ဘာတာ၏ ရင်ခွင်အတွင်း တိုးဝင်ရောက်နေသည်မှာ မိခင်နှင့်သမီးအရင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ဘာတာက သူမ မပြောချင်ဟုဆိုသော အာဟတ်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

‘အေး၊ ငါက အာဟတ်ပြောတဲ့ ‘ငရဲနဲ့ ချမ်းမြေ့ဘုံ’ အကြောင်းကို ပြောပြချင်တယ်။ ဒီအကြောင်းဟာ အစဉ်အဆက်ပြောနေကြတာ ခုတော့ မေ့လျော့နေကြတယ်။

တစ်ခါက လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ ခွေးတစ်ကောင် တို့နဲ့အတူ ခရီးထွက် လာကြသတဲ့။ သူတို့ သစ်ပင်အကြီးကြီး တစ်ပင် အနား ကိုရောက်တော့ မိုးကြိုးပစ်ပါလေရော။ သူတို့သုံးဦးဟာ မိုးကြိုးခလို့ သေရှာ လေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေဆုံးသူတွေဟာ ပထမကနဦးမှာ မိမိကိုယ်ကို သေမှန်း မသိဘူး။ သူတို့ လုပ်စရာတွေကို ဆက်လုပ်နေကြတာပေါ့။

ဒီတော့ သူတို့ခရီးဆက်သွားကြတာပေါ့’

ဒီအချိန်မှာ ဘာတော့ယောက်ျားဟာ ချင်တဲလ်ကို ပြန်ခိုင်းရန် သူမ၏ နားထဲတွင် စကားလာပြောနေသည်။ သူ့အနေနှင့် အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောဖို့ ရှိပါသတဲ့။ သို့သော် ဘာတာက သူ့ပြောစကားကို နားမထောင်ဘဲ ပုံကို ဆက် ပြောပြသည်။

‘ဒီခရီးဟာ အကြာကြီးသွားရသတဲ့။ တောင်တက်လမ်းတွေဆိုတော့ အတော်လေးလည်းမောကြတာပေါ့။

အထူးသဖြင့် သူတို့ဟာ ရေအင်မတန်ဆာတယ်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင် မှာလည်း ရေ မတွေ့ဘူး။

ကန္တာရ မဟုတ်ပေမဲ့ ရေတွေခြောက်ခမ်းနေတာကိုတွေ့ရသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ သွားရင်းသွားရင်း တစ်နေရာကို ရောက်သွားတယ် . . . ကျောက် သားတွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ တံခါးကြီးတစ်ခုဆီရောက်သွားသတဲ့။

အဲဒီတံခါးအဝမှာ လူတစ်ယောက်စောင့်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့။

အတွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ
အဖြူရောင်ကျောက်သား နန်းတော်ကို လှမ်းမြင်နေရသတဲ့။ ဒီတော့
ခရီးသွားဟာ အစောင့်ကို နှုတ် ဆက်တယ်။

‘မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ’

‘မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ’

အစောင့်ကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်တာပေါ့။

‘ဒီနေရာကို ဘာလို့ခေါ်လဲ’

‘ချမ်းမြေ့ဘုံပါ’

(ချမ်းမြေ့ဘုံဆိုတာ Heavenပေါ့)

‘ကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရေအင်မတန် ငတ်နေကြ
တယ်’

အစောင့်ကလည်း အင်မတန် သဘောကောင်းတယ်။

‘ရပါတယ်။ အတွင်းမှာ ရေပန်းလေး ရှိတယ်လေ။ တွေ့လား’

အစောင့်ဟာ သူတို့ကို ရေပန်းရှိရာကို ဝဲန်ပြလိုက်တယ်။

‘ကျေးဇူးပါပဲ။ ကျွန်တော့်ခွေးနဲ့မြင်းလည်း ရေအင်မတန် ငတ်နေကြ
တယ်’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ။

ခွေးနဲ့မြင်းကိုတော့

သောက်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဒီနေရာကို တိရစ္ဆာန်တွေ ခွင့်မပြုဘူးဗျ’

သူ့ အလွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ သူလည်း အင်မတန် ရေငတ်
နေတာပါပဲ။ သို့သော် သူတစ်ယောက်တည်း မသောက်လိုပါ။ ဒါနဲ့ပဲ
သူ့အထဲ မဝင်ဘဲ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာခဲ့တယ်။

နောက်ထပ် တောင်ကို တက်ရတယ်။ ပိုပြီး ပင်ပန်းတာပေါ့။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့တက်လာလိုက်တာ အဲဒီအပေါ်ဘက်မှာ ဟောင်းမြင်း
ဆွေးမြွေနေတဲ့ ဂိတ်တံခါးတစ်ခုကိုတွေ့တယ်။ လမ်းကလည်း
ညစ်ပတ်ပေရေ နေတယ်။

သစ်ပင်လေးတွေကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။

အတွင်းမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို သစ်ပင်အောက်မှာ
တွေ့တယ်။ အဘိုးအိုက အလုပ်မရှိလို့ ပျင်းပျင်းနဲ့ အိပ်နေတဲ့ ဂိတ်စောင့်နဲ့
တူတာပါပဲ။

‘မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ’

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ပြန်နှုတ်ဆက်တယ်။

‘ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရေအင်မတန်ငတ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော့်ခွေး
ရော၊ မြင်းရောပေါ့’

‘ဝင်လာလေ။ ဟိုမှာတွေ့လား ကျောက်ဆောင်တွေကြားက စမ်းချောင်း
လေး။ အဲဒီမှာ သွားသောက်ကြ’

အဘိုးအိုက စမ်းချောင်းလေးကို ပဲန်ပြတယ်။

ခရီးသွားပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အတူ သူ့ရဲ့ခွေးနဲ့မြင်းတို့ဟာ အပြေးအလွှား စမ်းချောင်း
လေးဆီကိုသွားကာ ရေသောက်ကြတယ်။ သူတို့အားလုံး ရေငတ်ပြေသွား
ကြတာပေါ့။

ခရီးသည်က ပြန်လာပြီး အဘိုးအိုကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောတယ်။

‘ဒါနဲ့ စကားမစပ် ဒီနေရာကို ဘာခေါ်လဲ’

‘ချမ်းမြေ့ဘုံ ပါ’

‘ချမ်းမြေ့ဘုံ ဟုတ်လား။ ဟိုအောက်ဘက်မှာ ကျောက်သားတွေနဲ့ ဂိတ် တံခါးကြီးက ကောင်းမှကောင်းပဲ။ အစောင့်ကို မေးကြည့်တော့ သူက အဲဒါ ချမ်းမြေ့ဘုံလို့ ပြောတာပဲ’

‘အဲဒါ ချမ်းမြေ့ဘုံ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ငရဲ’

‘ဟင်၊ ဟုတ်လား။ အဘိုးတို့က ကိုယ့်နံမည်ကို သူများယူထားတာ ခွင့်ပြု တာဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ လူတွေ မှားယွင်းကုန်မှာပေါ့’

‘မမှားပါဘူးကွာ။ သူတို့က တို့ကို အတော်လေး ကျေးဇူးပြု ပေးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ဆီမှာ နေခဲ့သူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ချစ်ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေတို့ကို စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့သူတွေပါပဲ’တဲ့”

ဘာတာသည် မိန်းကလေး၏ ဆံစလေးများကို သိမ်းသပ်ပေးနေသည်။ မိန်းကလေး၏ကိုယ်ထဲတွင် မကောင်းမှု နှင့်ကောင်းမှု နှစ်ခုသည် တိုက်ပွဲ ဝင်နေကြောင်း သူမ ခံစားမိသည်။ မိန်းကလေးသည် တောထဲလမ်းသွား လျှောက်မည်ဟု သူမကို ပြောသည်။ ဒီရွာကထွက်သွားရင် ဘယ်ရွာကို သွားရ မှာလဲ။

ဘာတာက မိန်းကလေးကို ‘သဘာဝကို အဆုံးအဖြတ်ပြုစေပါ’ဟု အကြံ ပြုခဲ့သည်။

ဘာတာက ပြောသည်။

‘တို့ရဲ့ရွာကလေးကတော့ ယနေ့မှာ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ခွဲခွာရမယ့် ကာလ ရောက်လာပြီ ထင်ပါရဲ့’

‘အဘွားမှားနေပြီ။ အဘွားတို့ မျိုးဆက်ဟာ ဟိုးအရင်က ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မျိုးဆက်ပဲ။ အဲဒီခေတ်က ဗစ်စကို့စ်မှာ လူဆိုးတွေနေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ သွေး တွေဟာ ခုခေတ်လူတွေထက် အဘွားတို့မျိုးဆက်တွေဆီမှာ များနေတယ်။ ခုခေတ် လူတွေမှာ သိက္ခာရှိတယ်။ သူတို့ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မယုံကြည်တာကို ပွင့်လင်းစွာပြောတယ်။ ဒီလို မဟုတ်ရင်တောင် သူတို့မှာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေတော့ ရှိသေးတာပါပဲ’

‘အေးလေ၊ ငါမှားချင်လည်း မှားမှာပေါ့။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ငါပြောသလိုပဲ ပေါ့လေ။ သဘာဝရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကိုခံယူပါ။ သဘာဝက ဘာပြောလဲ။ နားစိုက်ထောင်ပါ’

ချင်တဲလ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘာတာလည်း သူရဲ့ခင်ပွန်း တစ္ဆေဖက် ကိုလှည့်ပြီး တိတ်တိတ်နေဖို့ ပြောသည်။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူမလည်း ဒီအသက်ဒီအရွယ်ထိ ရောက်လာပြီပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အကြံ ပေးတာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘာကြောင့် လာရောက်နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ။

သူမဟာ မိမိကိုယ်ကို မိမိစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ခုလည်း ဒီရွာကို စောင့်ရှောက်နေတာပါပဲ။

သူမရဲ့ခင်ပွန်းက အစစအရာရာ သတိထားရန်ဆိုသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ယခုပြဿနာ မည်သို့အဆုံးသတ်မည်ဆိုသည်ကို မည်သူမှ မသိ သောကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု သူက ပြောသည်။

သူမအနေဖြင့် သေဆုံးသွားသူများသည် တမလွန်ဘဝမှာ ဘာမဆို သိသည်ဟု ယူဆထားသည်။

သူပဲ အရင်က သူမကို အန္တရာယ်တွေ ကျရောက်တော့မယ်ဆိုပြီး လာရောက် သတိပေးသေးတယ်မဟုတ်လား။ သူ့ခုတော့ အိုလာပြီလေ။ သူ့ရဲ့ တစ်ချောင်းတည်းသော ဇွန်းနဲ့ စွပ်ပြုတ်တွေကို နင်းကန် စားပြီး ဝနေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်တွေများကာ မစဉ်းစားနိုင်လို့လား။

သူမခင်ပွန်းပြန်ပြောသည်။

ဘာတာသာလျှင် အသက်ကြီးလာသည်။ သေသောသူများသည် ဘယ်တော့မှ အသက်ကြီးသည်ဟူ၍ မရှိ။ သူတို့တစ္ဆေတွေသည် လူတွေထက် သိတာတော့ မှန်သည်။ သို့သော် သူက လူသစ်လေးသာဖြစ်သည်။ (၁၅ နှစ် ဆိုသော တစ္ဆေသက်တမ်းသည် အလွန်နည်းသည်) သူသည် ဟန်ကျပန်ကျ နတ်ဘဝရောက်သည်အထိ သင်ယူစရာတွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ သို့သော် လူတွေကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး ကူညီနိုင်ပါသည်။

ဘာတာက တကယ့်နတ်အစစ်ဖြစ်လာရင် ပိုလှပလာပြီး အဆင်ပိုပြေလားဟု မေးသည်။

သူမခင်ပွန်းက မနောက်ပါနှင့်ဟု သူမကိုတားသည်။ မိမိကိစ္စကိုသာ မိမိအနေဖြင့် အားစိုက်ပါ။ ခုဟာက ဗစ်စကို့စ်ရွာကို ကယ်ဆယ်ဖို့ မဟုတ်လားဟု ပြောသည်။

တကယ်တော့ သူ့အနေနဲ့ ဒါကို စိတ်ဝင်စားသည်မဟုတ်။ သူက သေလွန်ပြီ မဟုတ်လား။ လူဝင်စားဆိုတာ ကြားတော့ကြားဖူးသည်။ သို့သော်

တကယ်လို့ လူဝင်စား ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် နေရာအသစ်တွင် သူပြန်ဖြစ်မှာ ဖြစ် သည်။ သူက ဇနီးဖြစ်သူ ဘာတာ၏ နောက်ဆုံးရက်များကို အေးချမ်းသာယာ စွာ ကုန်လွန်စေချင်သည်။ ဒါဟာ သူ၏ဆန္ဒပင် ဖြစ်သည်။

‘ဒီတော့ စိတ်မပူနေနဲ့’

ဘာတာက စိတ်ထဲကပြောသည်။ ခင်ပွန်းသည်ကတော့ သူမပေးသော အကြံကို လက်ခံမည် မဟုတ်ပါ။ သူ့အနေနဲ့ ဘာတာ့ကို တစ်ခုခုတော့လုပ်ချင် သည်။ တကယ်လို့ မကောင်းမှု ထကြွသောင်းကျန်းလာခဲ့လျှင် ဒီလို သေး ငယ်သော ရွာကလေးဖြစ်လင့်ကစား တစ်ကမ္ဘာလုံးကိုရိုက်ခတ်သွားနိုင်သည်။

ဗစ်စကို့စ်တွင် အခြေချနေထိုင်သူ လူဦးရေ ၂၈၁ဦး ရှိပြီး ချင်တဲလ်သည် အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ ဘာတာသည် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လူဦးရေ ၂၈၁ဦး ရှိလင့်ကစား ဒီမှာ ထိပ်ပိုင်းဩဇာရှိသူကတော့ လက်တစ် ဆုပ် စာလောက်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ
ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီး သူမသည် ခရီးသွားများလာရောက်ဖို့ တာဝန်ရှိသည်။ ဓမ္မဆရာ သူသည် ဘာသာရေးကိစ္စ၊ အသုဘကိစ္စ၊ ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ စသည်တို့ကို တာဝန်ယူ သည်။ သူကြီး အမဲလိုက်ခြင်းတွင် စည်မျဉ်းများ ပြဋ္ဌာန်းတာဝန်ယူမှု ပြု သည်။ သူကြီးကတော် သူကြီးနှင့်သူကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် တာဝန် ရှိသည်။ ပန်းပဲဆရာ မြေခွေးစဉ်းလဲ အကိုက်ခံရပြီးနောက် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူဖြစ်သည်။

သူသည် ဗစ်စကို့စ် အနီးတစ်ဝိုက် လယ်ယာအများစု ကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ သူသည် ဒီအရပ်တွင် ကလေးကစားကွင်းလုပ်ရန် လိုအပ် ကြောင်း တင်ပြချက်ကို ဗီတိုအာဏာသုံးကာ ပယ်ချခဲ့သည်။ ဗစ်စကို့စ်သည် တစ်ချိန်တွင် တိုးတက်မှု ရှိလာပြီး အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ ဖြစ်ထွန်းလာ မည်ဆိုသော အချက်ကို သူက ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

ဗစ်စကို့စ်ရှိကျန်တဲ့သူများကတော့ ဒီရွာတွင် ဘာဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် သူတို့ နှင့်မဆိုင်ဟု သဘောထားကြသည်။

သူတို့မှာ သိုးတွေရှိသည်။ ဂျုံတွေရှိသည်။ မိသားစုကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ရှိသည်။ သူတို့သည် ဟော်တယ်ဘားကို သွားတတ်ကြ သည်။ ဘုရားကျောင်း လူစုလူဝေးဘုရားရှိခိုးမှုကို တက်ရောက်သည်။ ဥပဒေ ကို လိုက်နာသည်။ လိုအပ်လျှင် သူတို့၏ လယ်ယာလုပ်ကိရိယာများကို ပန်းပဲ ဆရာ၏ ပန်းပဲဖိုတွင် ပြုပြင်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း မြေရိုင်းများကို ဖော်ထုတ်သည်။

မြေပိုင်ရှင်ကြီးသည် ဘယ်တော့မှ ဘားကို သွားလေ့မရှိပေ။

သူ၏ အိမ်ဖော်ဆီကနေသာ သတင်းယူတတ်သည်။

အဲဒီညက အိမ်ဖော်မလေးသည် ဘားကိုရောက်သွားကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ သူမသည် လူစိမ်း၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ကြားသိ သွားသောကြောင့် အလွန်အံ့ဩ သွားကြောင်း၊ သူမ၏သူငယ်ချင်းများနှင့် မြေပိုင်ရှင်တို့ကို ပြောပြသည်။ တကယ်လို့ လူစိမ်းနဲ့သာ အိမ်ထောင်ကျရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲ။

ကလေးတစ်ယောက်လောက်ရရင်တော့ အမွေကောင်း ကောင်း
တောင်းလိုက်မယ်ဟု ပြောဆိုလေသည်။

မြေပိုင်ရှင်သည် ဗစ်စကို့စ်၏ အနာဂတ်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စား
သည်။ ထိုထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသည်က မစ္စပရမ်းပြောသည့် အကြောင်း
အရာများပင်ဖြစ်ပြီး အကယ်၍ ထိုသတင်းသည် ခရီးသွားများ သို့မဟုတ်
မုဆိုးများထံ ပျံ့နှံ့သွားမည်ကို သူ စိုးရိမ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီအတွက်
အရေးပေါ် အစည်းအဝေးခေါ်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူတို့လူစုသည် ဘုရားကျောင်း၏ အထူးသီးသန့် အခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည့်
ပစ္စည်းသိုလှောင်ခန်းတွင် စုဝေးကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ချင်တဲလ်သည် တောထဲကို ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

လူစိမ်းသည်လည်း နေ့စဉ် သူ၏ လျှို့ဝှက်သော လမ်းလျှောက်ခြင်းကို
စတင်သွားလေပြီ ဖြစ်သည်။

ဘာတာကမူ သူမခင်ပွန်းတစ္ဆေနှင့် ဗစ်စကို့စ်ရွာကို ကယ်တင်သင့် မသင့်
စကားအခြေအတင် ပြောနေသည်။

မြေပိုင်ရှင်ကစပြောသည်။

‘ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့လုပ်ရမှာကတော့ ရဲကိုခေါ်ဖို့ပါပဲ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူပြောတဲ့ရွှေဆိုတာ တကယ့်ကို မရှိတဲ့ဟာကြီး။
ပြီး တော့ လူစိမ်းဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ဖော်ကို ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ဖို့
ကြိုးစား တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်’

‘မင်းပြောနေတာ ဘာလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီမှာ မင်းမှ မရှိဘဲ။ နောက်ပြီး ရွှေတွေဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်။ မစ္စပရမ်း ဟာ ဒါတွေတကယ်မရှိဘဲ နာမည်အပျက်ခံပြောမှာမဟုတ်ဘူး’
သူကြီးက ပြောသည်။ ထို့နောက် ဆက်ပြီးပြောသည်။

‘အေးလေ၊ ဒါတွေက အရေးပါတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ရဲကို တော့ ခေါ်ဖို့လိုတာပဲ။ လူစိမ်းဟာ အစိုးရလိုနေတဲ့ လူဆိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ။ သူ့ကိုဆုငွေထုတ်ထားတဲ့လူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီမှာလာခို နေတာဖြစ်မှာ’

‘မရူးစမ်းပါနဲ့တော်။ တကယ်လို့ သူဟာ လူဆိုးကြီးဖြစ်ရင် ရှင်တို့တောင် ဒီလိုအကြောင်းတွေ သိရမှာမဟုတ်ဘူး။ သိုသိုသိပ်သိပ်နေမှာပေါ့’
သူကြီးကတော်က ပြောသည်။

‘အင်း . . . ဟုတ်ပါတယ်။ တို့တစ်တွေအားလုံး သဘောထား တစ်ခု တည်းကတော့ ရဲခေါ်ဖို့ပဲမဟုတ်လား’
လူတိုင်း ခေါင်ညိတ်ကြသည်။

ဓမ္မဆရာက လူတိုင်းအတွက် ဝိုင်တစ်ခွက်စီ ယူလာပေးသည်။ သူတို့ တစ်တွေ၏ စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်ခြင်းမှ သက်သာသွားစေဖို့ ဖြစ်သည်။

သူတို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။

‘ရဲလာရင် ဘာပြောမှာလဲ။ လူစိမ်းက ဘာအမှားတွေလုပ်တာလဲ’
သူတို့ ဘာမှ သက်သေမပြနိုင်ကြပါ။

‘ဒီလိုဆိုရင် မစ္စပရမ်းကို လူသတ်ရန်လှုံ့ဆော်မှုနဲ့ ဖမ်းသွားနိုင်တယ်’

‘တကယ့်သက်သေကတော့ ရွှေတွေပဲ။ ရွှေမရှိရင် ကျုပ်တို့ဘာကိုမှ လုပ်
လို့ မရဘူး’

ဒါအမှန်ပါပဲ။

သို့သော် ရွှေတွေက ဘယ်မှာလဲ။

ဘယ်သူ ရွှေတွေကို တွေ့လဲ။ ကလေးမတစ်ယောက်တည်း တွေ့တာပါ။
တွေ့တော့ တွေ့သည်။ သူမကလည်း ဘယ်နေရာမှာရှိသည်ကို မသိ။

ဓမ္မဆရာက ရွှေဝှက်ထားတာကို ထွက်ရှာဖို့ အကြံပြုသည်။

ထိုအခါ ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ခန်းစီးကို မ ပြီး တောင်တွေကို
ဝဲန်ပြသည်။

‘အပေါ်မှာတစ်တောင်၊ အောက်မှာတစ်တောင်၊ ဘေးမှာတစ်တောင်...
တောင်တွေအများကြီး။ ရှင်တို့ လူတစ်ရာနဲ့ ရှာရင်တောင် နှစ်တစ်ရာကြာမှ
တွေ့မယ်’

ထိုစဉ် မြေပိုင်ရှင်သည် သချိုင်းကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်ရင်း
‘ကောင်းလိုက်တဲ့မြေကွက်။ တကယ်တော့လူသေတွေ ဘာမှလုပ်လို့ရတာမှ
မဟုတ်ပဲ’ဟု တွေးနေမိသည်။

‘တကယ်တော့ နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံတဲ့အခါ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို
တစ်ခုအကူအညီတောင်းချင်တယ်’

မြေပိုင်ရှင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဓမ္မဆရာကိုပြောသည်။

‘ဘာများလဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ ဘုရားကျောင်းဘေးသချိုင်းမြေနဲ့ ကျုပ်မြေကွက်ကြီးကြီး
တစ်ခုကို လဲပေးချင်တယ်။ ခုသချိုင်းလုပ်ထားတဲ့ မြေကွက်ဟာ

အကွက်အကွင်း အင်မတန်ကျတယ်။ ဒီလိုလဲပေးမယ်ဆိုရင် သိပ်လည်း
မဝေးတဲ့နေရာကို ပေးမှာပါ’

‘လူသေတွေမြှုပ်ထားဖူးတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်သူနေချင်ကြမလဲ’

‘ဒီရွာကလူတွေကတော့မနေဘူးပေါ့။ မြို့ကလူတွေတွေ ဒီမှာ နွေရာသီ
စံအိမ်တွေ ဆောက်ချင်ရင် သူတို့ကို ရောင်းလို့ရတယ်။ ရွာရဲ့ အခွန်ဘဏ္ဍာ
လည်းတိုးတာပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ရွာသားတွေရဲ့ ပါးစပ်တွေကိုတော့
ပိတ်ကြရမယ်’

‘ရွာသားတွေပါးစပ်ကို ပိတ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်တော့ မခက်ပါဘူး’

အခန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

သူတို့တွေ အကြာကြီး ထိုင်နေကြသည်။ မည်သူ့ဆီကမှ အသံထွက်
မလာ။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကတော့ ခန်းဆီးကို ဖွင့်ကာ တောတောင်ရှုခင်း
တွေကို ကြည့်ကာ ကြည့်နူးနေကြသည်။ တရားဟောဆရာက ကြေးရုပ်တု
တစ်ခုကို ပွတ်သပ်ကာ အရောင်တင်နေသည်။ မြေပိုင်ရှင်က ဝိုင်တစ်ငုံ ယူ
သောက်လိုက်သည်။ ပန်းပဲဆရာကတော့ သူ့ရဲ့ ဖိနပ်ကြိုးကို
ချီလိုက်ဖြေလိုက် လုပ်နေသည်။ သူကြီးကတော့ နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့်
သူ့မှာ အရေးကြီးသော အချိန်အချက်များရှိနေသယောင် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် မည်သူကမျှ စပြီး စကားတစ်ခွန်းတစ်လေမျှ မပြော။

ဗစ်စကိုစ်ကလူတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ။

လူတစ်ယောက်ယောက်က သချင်မြေကိုဝယ်ပြီး အိမ်ဆောက်လျှင်
လည်း ဘာမှမပြော။ တိတ်တဆိတ်သာနေကြသည်။ ဒီအတွက် သူတို့

ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှလည်း ရသည်မဟုတ်။ ပိုက်ဆံရသလို
နေတတ်ကြသည်။

ပိုက်ဆံလည်း ရလိုသည်။

သူတို့ဘဝတစ်သက်တာ ဖူလုံဖို့အတွက် ငွေတွေကို ရယူလိုသည်။

သူတို့တစ်သက်တာအတွက်သာမက သားသမီးတွေရဲ့ တစ်သက်တာ
အတွက် ရယူလိုသည်။

အဲဒီအချိန်တွင် တံခါးပိတ်ထားသော အခန်းထဲ၌ မမျှော်လင့်ဘဲ လေပူ
တစ်ချက် တိုက်ခတ်သွားသည်။

‘ခင်းဗျားပြောချင်တာက ဘာလဲ’

(၅)မိနစ်ကြာမှ ဓမ္မဆရာက မြေပိုင်ရှင်ကိုမေးသည်။

လူတိုင်း သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

‘တကယ်လို့ လူတွေက ဘာမှမပြောဘူးဆိုတာကို လက်ခံနိုင်တယ်ဆို
ရင် ညှိနှိုင်းဖို့အတွက် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်သွားဖို့ ကျွန်တော်
စိတ်ကူးထား ပါတယ်’

မြေပိုင်ရှင်က အကွက်ကျကျစကားလုံးတွေ ရွေးပြီးပြောသည်။

‘ဒီကလူတွေဟာ လူကောင်းတွေပါ။ သူတို့တစ်တွေဟာ အလုပ်ကြိုးစား
လုပ်ကြတယ်။ ညီညွတ်မှုလည်း ရှိကြတယ်။ ဥပမာ ဒီနေ့လို ဆိုပါတော့။
ပေါင်မုန့်သည် ကောင်လေးက မေးနေတာပဲ။ ဘယ်သူမှ တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ
မပြောဘူး။ ကျွန်မ ထင်တယ်။ သူတို့ကို စိတ်ချရပါတယ်’

နောက်ထပ် တိတ်သွားပြန်သည်။

အတော်ကြာမှ ပန်းပဲဆရာက ပြောသည်။

‘တကယ်တော့ သူတို့က သူတစ်ပါးအကြောင်း မပြောတတ်တာကို သဘောပေါက် နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချို့နေရာတွေမှာ သိက္ခာကင်းမဲ့ပြီး လက်မခံနိုင်စရာတွေ ရှိတယ်’

‘ဘာတွေလဲ’

‘ဘာသာရေး မြေကွက်ကို ရောင်းစားတာမျိုးပေါ့’

လူတွေအားလုံး စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြသည်။ ခုတော့ လက်တွေ့ ကျကျ လုပ်စရာတွေ ပြောဆိုပြီးသွားပါပြီ။ နောက်ထပ် သူတို့ပြောစရာလိုတာ တွေက သိက္ခာပိုင်းအတွက်ပင် ဖြစ်သည်။

‘ဆိုးတာကတော့ ကျွန်မတို့ဟာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ဗစ်စကို့စ်ရွာလေး ပျက်စီး သွားမှာကို ထိုင်ကြည့်နေရတဲ့ ပြဿနာပဲ’ဟု သူကြီးကတော်က ပြောသည်။

‘ကျွန်မတို့ရွာလေးဟာ မကြာခင် ပျက်သုဉ်းသွားတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ တို့ သိနေကြတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ဒီရွာမှာနေထိုင်တဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ပါပဲ။ သားသမီးတွေကို အမွေမပေးနိုင်ဘူး။ ဒီရွာမှာ မျိုးဆက်သစ်တွေ ဆက်လက် နေထိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အာဟတ်နဲ့ ဆဲလ်တစ်တွေရဲ့ အိပ်မက် ဒီမှာ နောက်ဆုံးပါပဲလေ။ မကြာခင် ကျွန်မတို့ အားလုံးဟာလည်း ဒီကနေ ထွက်ခွာ ကြရတော့မယ်။ အသက်ကြီးလို့ ဘိုးဘွားရိပ်သာတွေကို ရောက်ချင်ရောက် မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်တိုင် မလုပ်နိုင်မကိုင်နိုင်တော့လို့ မြို့ကြီးတွေမှာရှိတဲ့ သားသမီးတွေက ခေါ်ချင်ခေါ်မယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ဘာအမွေတွေကိုမှ ထားခဲ့တဲ့ သူတွေမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား ’

‘ဒါအမှန်ပဲ’

‘တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့သွားနေတဲ့ ဘဝ လျှောက်နေတဲ့ လမ်းဟာ သိက္ခာမရှိတဲ့ လမ်းပါပဲ’

‘မကြာခင် စက်တွေ ရောက်လာမယ်။ မြေတွေကို တူးဆွကော်ပစ်သွားမယ်။ သစ်ပင်တွေ ခုတ်လှဲမယ်။ အိမ်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်။ လမ်းကြီးတွေ ဖောက်မယ်။ ကုန်လှောင်ရုံကြီးတွေ တည်ဆောက်မယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အဘိုးအဘွားတွေချွေးနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ကာ အစားထိုးသွားကြမှာ ဖြစ်တယ်’

‘စိုက်ပျိုးရေးအတွက်ဆိုရင်လည်း စက်တွေပဲသုံးကြတော့မယ်။ အဝေးကြီးကလူတွေ ဒီမှာ အလုပ်လာလုပ်မယ်။ နေ့ဘက်ဆို ဒီမှာရှိမယ်။ ညဘက်ဆို အဝေးကြီးမှာရှိတဲ့ သူတို့အိမ်တွေကို သူတို့ပြန်သွားကြမယ်’

‘ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို ဒီမှာထားနိုင်ကြဘူး။ သူတို့ကို အဝေးကြီးကို ထွက်ခွာသွား ခွင့် ပြုခဲ့တယ်’

‘တနည်းနည်းနဲ့တော့ ဒီရွာကို ကယ်တင်ရမယ်’

မြေပိုင်ရှင်က ပြောသည်။

တကယ်တော့ ဒီရွာပျက်လျှင် အမြတ်အစွန်း အများဆုံးရမှာက သူ (မြေပိုင်ရှင်)ပင် ဖြစ်သည်။ သူဟာ တစ်ရွာလုံးက မြေကြီးတွေကို စက်ရုံတွေ ဆောက်ဖို့အတွက် ရောင်းစားနိုင်မှာ ဖြစ်သည်။ဒါ ၂ မျိုးကို သူ မလိုလားပါ။

‘ဓမ္မဆရာကော ဘယ်လိုထင်လဲ’

ဓမ္မဆရာကို ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဓမ္မဆရာက ‘ကျွန်တော်သိတာကတော့ ဘာသာရေးပါပဲ။ ဘာသာရေးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က အနစ်နာခံရတာတွေ ပေးဆပ်ရတာတွေရှိပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပါသည်။ ဒါက တတိယအကြိမ် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဓမ္မဆရာကပင် ဆက်ပြောသည်။

‘ကျုပ်တော့ ဒီစနေနေ့ ဘုရားရှိခိုးမှာ ပြောစရာတွေအတွက် ပြင်ဆင်ဖို့ လိုတယ်။ ဒီတော့ ညနေဘက်မှာ ပြန်ဆုံကြရင် မကောင်းဘူးလား’

‘ကောင်းတာပေါ့’

အာလုံးသဘောတူကြသည်။ သူတို့တွင် လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိဟန် အရေးကြီးဟန်ပြကာ သဘောတူညီလိုက်ကြသည်။ သူကြီးတစ်ယောက်သာ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဆွေးနွေးကြတာတွေဟာ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးလူစုတဲ့အခါမှာ ပြောဖို့အကောင်းဆုံးပါပဲ။ တို့တစ်တွေအားလုံး ဘုရားရှိခိုးချိန်ပြန်လာကြရင်ကောင်းမယ်’

ချင်တဲလ် နောက်တစ်ကြိမ် ရပ်နားခြင်း မပြုတော့ပါ။ သူမသည် ဝိုင်ပုံ သဏ္ဍာန်ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ တည့်တည့်သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံးဆီရောက်လျှင် ရွှေကို တူးမည်။ နောက် ရွှေရပြီးလျှင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးထားသည်။ ရွှေရပြီးရင် အိမ်ကို ပြန်မည်။ သူမ သိမ်းထားဝှက်ထားသည့် ပိုက်ဆံတွေကို ယူမည်။ သင့်တော်သည့် အဝတ်ကို ဝတ်မည်။ တောင်ကြားကလမ်းကနေ တောင်အောက် ဆင်းသွားမည်။ ကားတစ်စီးစီးကို တားပြီး မြို့ကို လိုက်သွားမည်။ အလောင်းအစား မရှိတော့ပါ။ ဒီကလူတွေဟာ သူတို့လက်ထဲ ရောက်လုဆဲဆဲ ငွေကြေး မြောက်မြားစွာနှင့် မထိုက်မတန်ပါ။ အဝတ်အစားသေတ္တာ မယူပါ။ သူမ ဗစ်စကို့စ်က အပြီးအပိုင် ထွက်သွားမယ်ဆိုတာလူတွေကို မသိစေချင်။ ဗစ်စကို့စ်သည် လှပပါသည်။ သို့သော် ဒီမှာနေလို့ အကျိုးမများလှပါ။ လူတွေဟာ ဘားမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကိုပဲ ပြောကြသည်။ သူမသည် ဘုရားကျောင်းကိုလည်း တစ်ခါမှ မတက်ခဲ့ပါ။ သူမကို အဝေးပြေးဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ စောင့်နေမည့်ရဲများ ရှိနိုင်ပါသည်။ လူစိမ်းက သူမကို သူခိုးဟု စွပ်စွဲနိုင်သည် . . . စသည်စသည်ဖြင့် . . . သို့သော် ယခုအခါ သူမသည် ဘယ်လိုပဲစွန့်စားရ စွန့်စားရ . . . စွန့်စားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူမ၏ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီက မုန်းတီးမှုများသည် ယခုအခါတွင် လက် စားချေလိုစိတ်များအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဒီရွာ သားများ၏ နောက်ကွယ်တွင် ဖုံးကွယ်နေသည့် မကောင်းသော စိတ်များကို ဆောင်သည့် ကြောက်ရွံ့မှုများကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုအတွက် သူမဝမ်းသာမိ ပါသည်။

သူတို့သည် လူသတ်ရန်အတွက် အိပ်မက်များ မက်နေကြသည်။

အိပ်မက်ပဲ မက်သည်။ တကယ်တော့ သူတို့ ဒီလိုအမှုမျိုးကို မလုပ်ရဲပါ။

သူတို့သည် သူတို့ဘဝမှာ သူတို့၏ မြင့်မြတ်သောစိတ်ထားနှင့် ပတ်သက် ပြီး ဒီကိစ္စကို အကြိမ်ကြိမ်ပြောဦးမည်။

သူတို့သည် မတရားတာမလုပ်။ သူတို့သည် ရွာ၏သိက္ခာကို စောင့်ထိန်း သည် စသော အကြောင်းများကို မဆုံးတရား ပြောကြားပေမည်။

သူတို့သည် ညဘက်တွင် (ဘားဆိုင်၌) သူတို့၏သိက္ခာ ထိန်းသိမ်းနိုင် ခြင်းတို့ကို ပြောကြဆိုကြ မင်္ဂလာယူကြမည်။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့ နံနက် တွင် သူတို့၏ အခွင့်အလမ်း ဆုံးရှုံးခဲ့ကြောင်း နှမေ့တသ နောင်တရမည်။

နောက်သုံးလလောက်မှာတော့ သူတို့သည် သူတို့ရွာမှ ယောက်ျား၊ မိန်းမ တို့သည် အင်မတန်မှ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ကြကြောင်းကိုသာ ပြောဆိုနေကြ မည် ဖြစ်သည်။ အဲဒီနောက် အမဲလိုက်ရာသီ ရောက်လာမည် ဖြစ်သည်။ ထို အခါ ဒီအကြောင်းကို မည်သူမှပြောကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ခေတ္တ လာ ရောက်သူ ဧည့်သည်များသည် ထိုအကြောင်းအရာများကို သိစရာမလိုပါ။ ရွာသားများသည် သူတို့နေရာကို ဝေးလံခေါင်ဖျားဒေသဟု ယူဆကြသည်။ လူတိုင်းသည် မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြပြီး ကောင်းမှုတွေကိုသာ လုပ်သည်။ သူတို့ သည် သဘာဝအလှအပတွေဖြင့် ပြည့်စုံနေသည်။ သဘာဝနှင့် လက် လုပ်ပစ္စည်းတွေကို ဟော်တယ်ရှိ စင်တစ်စင်တွင်တင်ကာ ရောင်းချသည်။ ထိုစင်ကို ဟော်တယ်ဆိုင်ကလေးဟု ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက ခေါ် သည်။

အမဲလိုက်ရာသီ ကုန်ဆုံးသည့်အခါတွင် ရွာသားများသည် အရင် ခေါင်းစဉ်ကို ပြန်ရောက်သွားကြတော့မည်။

သူတို့၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုလက်တစ်ကမ်း အလိုမှာ ချော်ထွက်သွားသည်ကို သူတို့ နှမော့မဆုံး ရှိကြပေမည်။ သို့သော် သူတို့အနေနှင့် ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းအတွက် သင့်တော်သည့် ‘သီအိုရီ’သဘောတရားတစ်ခုခု တီထွင် ထုတ်ဖော်ပေးဦးမည်။

ဘာကြောင့် မှောင်မည်းမည်းကာလတစ်ညမှာ အသုံးမဝင်တော့တဲ့ အဘွားကြီးဘာတာကို သတ်ပြီး ရွှေချောင်းတွေ မယူရတာလဲ။ နေ့စဉ် နံနက် တိုင်း တောင်ပေါ်ကို သိုးတွေမောင်းသွားတတ်သူ သိုးကျောင်းသားဆင်တီရာဂို သည် ဘာကြောင့် မှားယွင်းပစ်သတ်ခံရကာ ရုတ်တရက် သေဆုံးခြင်း မဖြစ်ရ တာလဲ။

သူတို့သည် သီအိုရီသဘောတရားများကို ထုတ်ကြမည်။

ပထမ ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့်၊ နောက်တော့လည်း စိတ်ဆိုးစွာဖြင့် ပြောဆိုကြမည်။

တစ်နှစ်ကြာသည့်အခါ သူတို့သည် မုန်းတီးခြင်းများ ကိုယ်စီ ရင်မှာပိုက်ကာ အပြစ်တင်ကြပေမည်။ သူတို့သည် ချမ်းသာခြင်းအခွင့်အလမ်းမှ ကင်းဝေး ခြင်းအတွက် နောင်တရနေကြမည်။

သူတို့သည် မစ္စပရမ်း ဘာသတင်းအစအနမှမကြားဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကို မေးခွန်းထုတ်ကြပေလိမ့်မည်။ သူမသည် လူစိမ်းငှက်ထားသော နေရာကို ချောင်းကြည့်ပြီး ရွှေတွေကိုခိုးချင်ခိုးသွားမှာဟု ပြောကြပေမည်။ သူမအကြောင်း မကောင်းသတင်းမျိုးစုံ ပြောမည်။ ကျေးဇူးမတင်တတ်သူ

သူငယ်မ။ မိဘမဲ့ဘဝက တစ်ရွာလုံး စောင့်ရှောက်ထားသည့် ကျေးဇူးကိုမှ
မထောက်၊ သူမအဘွား သေတော့လည်း ဘားမှာ အလုပ်သွင်းထားပေးပြန်
သည်။ သူမသည် ယောက်ျားမရနိုင်လောက်အောင် ညံ့ဖျင်းပြီး သူမနှင့်
မိတ်ဆွေဖြစ်သူတွေမှာလည်း သူမကိုစွန့်ခွာသွားကြသည်။ သူမအနေနှင့် ဒီ
အတွက် ဘောက်ဆူးများများရအောင် ဧည့်သည်တွေကို မျက်လုံးရွဲကြီးတွေ
နှင့် ကြည့်ကာ မြူဆွယ်တတ်သည် . . . စသဖြင့်ပြောနေကြမည်။

သူတို့သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိမိကိုယ်မိမိ သနားရင်းဖြင့် တစ်ဖက်
ကလည်း ကျိန်ဆဲရင်းအချိန်ကို ကုန်လွန်စေကြမည်သာ ဖြစ်သည်။
ချင်တဲလ် ကတော့ ပျော်ရွှင်နေမည်ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် သူမ၏
ကလဲ့စားပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ပေါင်မုန့်ကားနံဘေးတွင် ကြည့်နေကြသော လူအများ၏
အကြည့်ကို တစ်သက်မမေ့နိုင်ပါ။ သူတို့သည် သူမကို အပြစ်ဖို့စရာဟု
ယူဆ ကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့၏ သူရဲဘောကြောင်မှုများ
မျက်နှာပြင်အပေါ် ကို တက်လာခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူတို့လူမသတ်ရဲဘဲ
သရဲဘောကြောင်ခြင်း သည် ဘာကြောင့် သူမအပြစ် ဖြစ်ရပါသနည်း။

‘ကုတ်အင်္ကျီ၊ သားရေဘောင်းဘီ၊ တီရှပ်ကို နှစ်ထပ်ဝတ်မည်။ ခါးမှာ
ရွှေချောင်းကို ပတ်ချည်မည်။ ကုတ်အင်္ကျီ၊ သားရေဘောင်းဘီ။
ကုတ်အင်္ကျီ . . . ’

ဒီမှာပါပဲလား။

စိတ်ထဲက စဉ်းစားလျှောက်လာရင်းဖြင့် ဝိုင်ပုံသဏ္ဍန်ကျောက်တုံးရှေ့ကို
ရောက်ပြီဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံးနံဘေးတွင် ဟိုတစ်နေ့ကထားခဲ့သော တုတ်တစ်ချောင်း
ရှိနေသေးသည်။

ဒီနေရာမှာ ချင်တဲလ်၏ အသွင်အပြင်သည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသွင်အပြင်မှ သူခိုးသူဝှက်အသွင်ပုံစံသို့ ပြောင်း
သွားလေပြီဖြစ်သည်။

မဟုတ်သေးဘူး။ လူစိမ်းသည် သူမကိုစိတ်ဆိုးအောင်ပြုခဲ့သည်။ ဒါ
အပြင် သူသည် ခုလို အပေးအယူမှ အမြတ်ထုတ်ချင်သေးသည်။

ဒီတော့ သူမသည် ခိုးယူတာထက် သူမ၏ လုပ်အားခကို ရယူနေခြင်း
သာဖြစ်သည်ဟု သူမ ခံယူထားသည်။ သူမသည် ဒီရွှေကိုသာမက ဒီထက်
ပိုပြီး ရသင့်သေးသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပေါင်မုန့်ကားဘေးမှာ
သူမကို လူသတ်မျက်စိများဖြင့် ကြည့်သူများကို၏ အကြည့်ကို
သည်းခံခဲ့ရသည်။

ထိုအတွက် . . . ။

သူမ၏ ဘဝထိုနေရာတွင် မြှုပ်ခဲ့ရသည့်အတွက် . . . ။

သူမ၏အိပ်မရသော ညများအတွက် . . . ။

သူမ တူးလိုက်သည်။ မြေကတော့ ခပ်ပျော့ပျော့ပင် ဖြစ်နေသေးသည်။

မကြာမီ အဝါရောင်သတ္တုတုံးကို မြင်လိုက်ရသည်။

ရွှေတုံး။

ဒီအခါမှာ သူမအသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူမ သိလိုက်ပြီ။

တစ်ယောက်ယောက်က သူမကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာပြီ။

ဘယ်သူလဲ။

သူမသည် ရွှေတုံးကို မြေကြီးတွေဖြင့် မြန်မြန်ပြန်ဖုံးအုပ်လိုက် သည်။

သူစိမ်းက လိုက်တာပဲဖြစ်ရမည်။

သူမက တစ်ဘက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်မည်။ ရှင်းရှင်းလေး ပြောလိုရ သည်။

သူမသည် လူစိမ်းလိုပဲ ဒီဘက်ကိုလျှောက်လာရင်း ဒီက မြေကြီးပွနေ တာကို တွေ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေတုံးရှိမရှိ တူးကြည့်သည် စသဖြင့် ရှင်းပြ ရန်ဖြစ်သည်။ တကယ်တန်း သူမ ထရပ်ကာ တစ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ သူမ ထင်သလို မဟုတ်ပါ။

ထိုသူသည် ရွှေငွေတွေကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားသူ ဖြစ်နေသည်။ ထိုသူ သည် သွေးဆာနေသောသူဟု ရွာကလူတွေ ပြောသည့်သူ ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း တရားမျှတမှု ရှိချင်မှ ရှိမည်။ ရှိချင်လည်း ရှိမည်။

ထိုသူကတော့ သွေးပဲလိုချင်သည်။ သူ၏ ညာဖက်နားရွက် အပေါ်တွင် အဖြူရောင်အကွက်ကို တွေ့ရသည်။

ကောက်ကျစ်သော ဝံပုလွေ၊ ဝံပုလွေဆိုး၊ ဝံပုလွေစဉ်းလဲ . . . ပါပဲလား။

သူသည် သူမနှင့်အနီးဆုံး သစ်ပင်အကြား ရပ်နေသည်။ ဒီတိရစ္ဆာန်ကို ကျော်ပြီး အပင်ပေါ်ပြေးတက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ချင်တဲလ်သည် ဝံပုလွေ၏ ပြာ လဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းက ညှို့ထားခြင်းခံရသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် တစ်နေရာ တည်းမှာ ရပ်နေမိသည်။ မလှုပ်ရဲ။ သူမ၏ စိတ်ကတော့ ပြင်းထန်စွာ အလုပ် လုပ်နေသည်။ နောက် ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူမ

ရွှေတူးစဉ်က ကိုင်ထားသော သစ်ကိုင်းသည် ဝံပုလွေရန်မှ ဘယ်လိုမှ ခုခံကာကွယ်ခြင်း မပြုနိုင်ပါ။ သေး လွန်းလှသည်။ ဝိုင်ပုံသဏ္ဍာန် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ပြေးတက်နိုင်သည်။ သို့သော် ဝံပုလွေစဉ်းလဲရန်က လွတ်မည်မထင်။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဒါဟာ ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းလား။

ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းသာဆိုရင်တော့ မတရားတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပါပဲ။

သူမ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဖြစ်ခဲ့မျှတွေ အားလုံးလိုလိုဟာ ဒီ အတိုင်း ပါပဲ။ ဘုရားသခင်သည် လူသားတွေကိုမုန်းတီးခြင်းအတွက် သူမ တစ်ဦးတည်းကို ဆွဲထုတ်ကာ သူ၏ အမုန်းတရားကို သက်သေပြခြင်းပင် လော။

သူမသည် ကိုင်ထားသောသစ်ကိုင်းကို ပစ်ချလိုက်သည်။ အချိန်သည် မကုန်ဆုံးတော့သကဲ့သို့ တာရှည်လှသည်။ သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက် ကာ လည်ပင်းကို ကာကွယ်ဖို့လက်မောင်းကို ကွေးထားလိုက်သည်။ ဝံပုလွေ ၏သွားများ သူမ လည်ချောင်းထဲ နစ်မြုပ်ဝင်ရောက်သွားမှာကိုတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ သူမသည် သားရေဘောင်းဘီ မဝတ်လာမီသည့်အတွက် နောင်တရနေမိသည်။ လည်ချောင်းပြီးလျှင် နောက်ထပ် သေစေနိုင်သော နေရာမှာ ခြေထောက်တွင်ရှိသည့် သွေးပြန်ကြောကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ ကို ကိုက်လိုက်လျှင်လည်း (၁၀)မိနစ်အတွင်း သေစေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အမဲလိုက်သူများသည် လည်ရှည်ဖိနပ်တွေ ဝတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေသည် တစ်ချက်မာန်ဖီလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်တတ်သော သည်လိုတိရစ္ဆာန်မျိုးကို သူမ မျက်ခြည်ပြတ် မခံရဲပါ။ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ဝံပုလွေ ၏ သွားများသည် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ပြူးထွက်နေသည်။

သူပြေးမလား။ တိုက်ခိုက်မလား။

ဒီပုံကြည့်ရတာတော့ တိုက်ခိုက်မှာအသေအချာဟု ချင်တဲလ် သဘော ပေါက်မိသည်။

သူမသည် မြေကြီးပေါ်ကို မျက်စိ ကစားကြည့်သေးသည်။ ကျောက်တုံး လေးများကောက်လို့ရရင် . . . ။

သို့သော် ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှ မတွေ့ရပေ။

သူမသည် သစ်ပင်ပေါ်ပြေးတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဝံပုလွေကတော့ ခြေထောက်ကို ကိုက်ခဲမှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သစ်ပင်ပေါ်အရောက် တက်နိုင်ခဲ့ရင်တော့ အသက်ဘေးက လွတ်နိုင်သည်။

သူမသည် ရွှေအကြောင်းကိုစဉ်းစားမိသည်။

သူမဘဝတွင် မျှော်လင့်ချက်မှန်သမျှ စဉ်းစားသည်။ သို့မှသာ ဝံပုလွေ၏ ချွန်ထက်သော သွားများဆီကရုန်းထွက်ရန် အားရှိမည်ဖြစ်သည်။ တကယ်လို့ ဝံပုလွေက တိုက်ခိုက်လာလျှင် သူမ၏ အရိုးတွေ ငေါထွက်လာမည်။ သွေး တွေ ရဲရဲနီနေမည်။ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် လဲကျပြီး နောက်ဆုံး လည်ချောင်းကို ဝံပုလွေသွားများက ထိုးဖောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် သူမသည် ပြေးရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ . . . ရုပ်ရှင်ထဲကလိုပေါ့။ လူတစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံလွှာ
သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထွက်ပေါ်လာသည်။ အတော်လေးတော့
လှမ်းပါသေး သည်။

ဝံပုလွေသည်လည်း ထိုသူရောက်လာသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သို့သော်
တစ်ဘက်ကိုတော့ မကြည့်။ သူမသည် ဝံပုလွေကို မျက်လုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်
နေသည်။ တကယ်တော့ ဒီလို စိုက်ကြည့်နေခြင်းသည် ဝံပုလွေအား ခေတ္တ
ခဏ ဆိုင်းငံ့စေရန် ဆောင်ရွက်သော အင်အားဖြစ်သည်ဟု သူမ ယုံကြည်
ထားသည်။ လူတစ်ယောက်ရောက်နေသည့်နောက်တော့ သူမ ပြေးဖို့ မရည်
ရွယ်တော့ပါ။ တကယ်တမ်း နောက်တစ်ယောက်ရှိလာတယ် ဆိုရင် သူမ၏
ရွှေချောင်းပါသွားသည်ပဲထား။ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကတော့
များလာပြီ ဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေနောက်က လူသည် လက်ဝဲဖက်မှ လှည့်ပတ်ကာ ချဉ်းကပ်လာ
သည်။ ထိုသူချဉ်းကပ်လာသော ဘက်တွင်လည်း တက်ရလွယ်သော နောက်
သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိသေးကြောင်း ချင်တဲလ်သိသည်။ ထိုအချိန်တွင်
ကျောက်တုံး တစ်တုံးသည် ဝံပုလွေ အနီးသို့ လွင့်စင်ကျရောက်လာသည်။
ဝံပုလွေသည် ရုတ်တရက်လန့်သွားကာ ကျောက်တုံးလာရာ ဘက်ဆီသို့
တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးသွားလေသည်။

‘ပြေး’

အော်လိုက်သူမှာ လူစိမ်းဖြစ်သည်။

ချင်တဲလ်သည် မူလကရည်ရွယ်ထားသော အပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ လူစိမ်းသည်လည်း သူ့အနီးက သစ်ပေါ်သို့ တက်ပြေးသည်။ ဝံပုလွေ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် သူသည် အပေါ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေသည် မာန်ဖီဟိန်းဟောက်ပြီး သစ်ပင်ကို ကုတ်ခြစ်ကာ တက်သည်။ သစ်ကိုင်းခွမရောက်မီ သူပြန်လျောကျသည်။ နောက်တစ်ဖန် တက်ပြန်သည်။

‘သစ်ကိုင်းတွေကို ချိုးချလိုက်’

ချင်တဲလ်က အော်ဟစ်သတိပေးသည်။

သို့သော် လူစိမ်းသည် အကြောက်လွန်ကာ မလုပ်တတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုကြောင့် ချင်တဲလ်က ထပ်အော်ပြန်သည်။ အကြိမ်ကြိမ်အော်ကာမှ သူ သစ်ကိုင်းတွေကို ချိုးကာ ဝံပုလွေကို သစ်ကိုင်းဖြင့် ပစ်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုမလုပ်နဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကို စုစည်းပြီး မီးရှို့ပါ’

‘မီးရှို့၊ ကျွန်မမှာ မီးခြစ်ပါမလာဘူး’

သူမအသံသည် ငယ်သံပါနေသည်။

လူစိမ်းသည် အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကိုထုတ်ကာ မီးရှို့သည် . . .
တော်တော် နှင့် မီးမစွဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သစ်ကိုင်းများ မိုးစိုထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် နေရောင်ကလည်း မရှိပေ။ သို့သော် ဒီအပင်တွေက မီးမွှေးနိုင်သော အပင်များဖြစ်သည်။

ချင်တဲလ်သည် သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူတစ်နေ့လုံး သစ်ပင်ပေါ်က မဆင်းဘဲ
နေရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူးမိသေးသည်။ နောက်ဆုံး သစ်ကိုင်းများ
မီးစွဲသွားကာ မီးတောက်ကြီးဖြစ်လာသည်။

‘ခုတော့ ယောက်ျားပီသကြောင်း ရှင့်သတ္တိကိုပြပါ။ သစ်ပင်ပေါ်က
ဆင်း ပြီး မီးတုတ်နဲ့ ဝံပုလွေဆီကိုသွားပါ’

လူစိမ်းသည် မလှုပ်ရှားနိုင်ပါ။

‘ခု ဆင်းပါ’

ချင်တဲလ် ထပ်အော်သည်။ သူမသည် သူ့ကို အမိန့်ပေးနေသည်။ သူ
သည် အမိန့်ကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် အောက်ကို ဆင်းလာသည်။

သူ၏ လက်ထဲတွင် မီးတုတ်ကို ကိုင်ထားသည်။

သူဝံပုလွေ၏ သွားများကို မြင်သွားသောအခါ အကြောက် ပိုလာသည်။
သို့သော် သူတစ်ခုတော့ လုပ်ရမည်။ သူ၏ ဇနီးနှင့်သမီးများ
အသတ်ခံရသည် ကို သူသတိရသည်။

‘မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်’

မိန်းကလေးစကားကို ထပ်ကြားရသည်။ သူ ဝံပုလွေ၏ မျက်လုံးကို
ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူသည် ရန်သူ၏ လက်နက်ကို မကြည့်တော့။ ရန်သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး
ကို ခြုံကာ ကြည့်နိုင်လာသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး တူညီသွားလေပြီ။
နှစ်ဦး စလုံး စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေကြသည်။

သူ မြေကြီးပေါ် ခြေချမိပြီ။ ဝံပုလွေသည် မီးကိုမြင်သည်နှင့် နောက် တစ်လှမ်းဆုတ်သွားသည်။ သို့သော် မာန်ဖီတုန်း၊ ဟိန်းဟောက်တုန်းပင် ဖြစ် သည်။ အနားကိုတော့ ကပ်မလာတော့။

‘သူ့ကိုတိုက်’

သူသည် ဝံပုလွေကို မီးဖြင့်လှမ်းထိုးသည်။

ဝံပုလွေက ပိုကျယ်ကျယ်လောင်လောင်မာန်ဖီသည်။ သို့သော် နောက် ဆုတ်ကာ သွားနေသည်။

‘သူ့ကိုလိုက်။ ဒီကနေ မောင်းထုတ်လိုက်’

မီးတုတ်မှမီးသည် အတော်လေးပြင်းထန်စွာလောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့မှာအချိန် များများစားစားမရှိတော့။ တော်ကြာ သူ့လက်ကို မီးလောင်တော့ မည်။ သူသည် ဝံပုလွေကို မီးတုတ်ဖြင့် လိုက်ထိုးသည်။ ဝံပုလွေသည် ဟိန်း ဟောက် မာန်ဖီနေရာမှ တစ်ဘက်သို့လှည့်ကာ အဝေးသို့ ပြေးလေတော့ သည်။

မျက်စိပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် ချင်တဲလ်သည် သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာ လေသည်။

သူမသည် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ကောက်ပြီး မိမိကိုင်ရန် မီးတုတ် တစ်ခုကို လုပ်လေတော့သည်။

‘ငါတို့ ဒီကနေ ထွက်သွားကြရအောင်’

‘ဘယ်ကိုလဲ’

ဗစ်စကို့စ်ကိုသွားမယ်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်အတူ ရောက်သွားတာကို မြင်ကြရင်ကော။

မီးတွေငြိမ်းသွားပြီး မြေခွေး ပြန်လာခဲ့ရင်ကော။

သူမက ‘မီးပုံတစ်ခုလုပ်ပါ။ ပြီးတော့ စဉ်းစားတာပေါ့’ ဟု ဆိုသည်။

သူမသည် လမ်းလျှောက်ရင်း အားပါးတရ ငိုချလိုက်သည်။

ဒီလိုလျှောက်တိုင်းလျှောက်တိုင်း သူမပေါင်မှာ မျက်ကနဲဖြစ်ကာ ထော့
နင်း ထော့နင်း ဖြစ်နေသည်။

လူစိမ်းသည် သစ်ရွက်ခြောက်များသစ်ကိုင်းများကို ကောက်ကာ မီးပုံ
တစ်ခုဖြစ်အောင် လုပ်နေသည်။

မီးပုံအနား သူမရောက်လာတော့ လူစိမ်းက ‘ဘယ်နား နာသွားသေး
လဲ’ ဟု မေးသည်။

သူမက ဘာမှမပြော။

‘ဒီလိုပဲ။ အပင်ပေါ် အမြန်တက်လိုက်လို့ ကြွက်သားတွေ ကျုံ့သွားတာ။
မကြာခင် ကောင်းသွားမှာပါ။ မင်းခြေထောက်တွေကို ငါနှိပ်ပေးမယ်’

‘ကျွန်မကိုမထိနဲ့။ ဘာမှလည်းလာမပြောနဲ့။’

နာလည်းနာ၊ ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် ရှက်ရွံ့မှုတွေအကြား သူမ မျက်နှာမထား
နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သူစိမ်းသည် သူမရောက်စကတည်းက သူမကို ကြည့်နေမြင်နေခြင်း
ဖြစ်ပေမည်။ သူမရွှေ့ကိုတူးနေတာ သူတွေ့ပေမည်။ သူ့မှာ မိစ္ဆာတစ်ကောင်
ရှိသည်။ မိစ္ဆာသည် သူ၏မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ မိစ္ဆာသည် လူတွေ၏ စိတ်
ကို မြင်နိုင်သည်။ ယခုလည်း သူမ ရွှေ့တွေ့ခိုးနေတယ်ဆိုတာကို သူသိသွား
လေပြီ။

ဒီအချိန်မှာတစ်ရွာလုံးဟာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ရန် ကြံစည်နေကြကြောင်းကိုလည်း သူသိသွားပေပြီ။ သူတို့တစ်တွေဟာ တကယ်တမ်း ဒီလူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ရန် အင်မတန် ကြောက်နေကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ကြံရွယ်ထားရှိမှုသည် သူသိလိုသော အချက်တွေအတွက် လုံလောက်သောအဖြေကို ပေးထားပြီဖြစ်သည်။ သူမ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ကြောင်းကို သူသိသောကြောင့် လွန်ခဲ့သောညက သူတို့အလောင်းအစား ပြုလုပ်ထား သည့် အကြောင်းအရာများသည်လည်း အလကားဖြစ်သွားပေပြီ။

သူ၏ သံသယများသည် ယခုအခါ အတည်ပြုနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် သူသည် သူ၏ရွှေတုံးတွေနှင့်အတူ အဖြေကိုပိုက်ကာ သူ့နေရာကို(သူဘယ်ကပဲလာလာပေါ့လေ)သူ ပြန်သွားလို့ ရနေပြီဖြစ်သည်။

သူမသည် ထိုင်ချဖို့ အဆင်ပြေဆုံးနေရာ တစ်နေရာကို ရှာဖွေနေသည်။ သို့သော် ရှာမတွေ့ပါ။ ရတဲ့နေရာမှာပဲ ထိုင်ရတော့မည်။ ဝံပုလွေသည် အဝေး သို့ ရောက်နေပါပြီ။ သို့သော် သူ၏အော်သံကြောင့် သိုးကျောင်းသားများ သူတို့နှစ်ယောက် အတူရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်သွားနိုင်ပါသည်။

ဒီနေ့သည် စနေနေ့ပဲ။

ရွာသားများသည် အိမ်ထဲတွင်ပင် ရှိနေကြမည်။

ချင်တဲလ်က စဉ်းစားရင်းလှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မကို စကားလာမပြောနဲ့’

‘ငါတစ်လုံးမှတောင် မပြောရပါလား’

ချင်တဲလ်သည် ငိုလိုက်ရင်ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။ သို့
သော် လူစိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သူမ မငိုချင်ပါ။ သူမမျက်ရည်တွေကို
သိမ်း လိုက်သည်။

‘ရှင့်ကိုကျွန်မ ကယ်လိုက်တာပဲ။ ရွှေတုံးကို ကျွန်မရသင့်တာပေါ့’

‘မင်းကိုသာ ငါက ကယ်လိုက်တာ။ ဝံပုလွေက မင်းကို
ကိုက်တော့မလို့’

ဒါလည်း မှန်ပါသည်။

‘တကယ်တော့ မင်းဟာ ငါရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အချက်တစ်ခုကို
ကယ်တင်လိုက်တာပါပဲ’

လူစိမ်းက သူမကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ပရိယာယ် သုံးမှပဲ။

သူမသည် သူပြောတာကို နားမလည်ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်သည်။
သူပြောပြချက်အရဆိုလျှင် သူမသည် ရွှေတုံးကို
ပိုင်ဆိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။ ဒီလို စကားထွက်လာမလားလို့ သူမ
မျှော်လင့်နေသည်။

‘မနေ့ညတုန်းက အလောင်းအစား အကြောင်းပါ။ ငါ့မှာ ဝေဒနာတွေ
အကြီးကြီး ခံစားနေရတယ်။ ဒီအတွက် လူတိုင်းလူတိုင်းကို ငါ့လိုမျိုး
ခံစားစေ ချင်တယ်။ ဒါဟာ ငါ့ကိုယ်ငါ နှစ်သိမ့်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုပါပဲ။
မင်းပြောတာ မှန်တယ်’

လူစိမ်း၏ မိစ္ဆာကတော့ လူစိမ်း ဒီလိုပြောနေခြင်းကို လုံးဝမကြားလိုပါ။
သူသည် ချင်တဲလ်ရဲ့ မိစ္ဆာအား သူ့ကိုကူညီဖို့ပြောသည်။ သို့သော် ချင်တဲလ်

မိစ္ဆာသည် အသစ်ဖြစ်ပြီး ချင်တဲလ်အပေါ်မှာ ဘာမှ လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်း မရှိသေး ပေ။

‘ဒါဆိုရင် တစ်ခုခုပြောင်းသွားပြီလားရှင်’

‘ဟင့်အင်း၊ မပြောင်းပါဘူး။ အလောင်းအစားကတော့ ဒီအတိုင်း တည်နေဆဲပါပဲ။ ငါသိတယ်၊ ငါနိုင်မယ်ဆိုတာ အသေအချာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်လောက်ထိ ဆိုးလဲဆိုတာကိုလည်း ငါသိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တကယ် ငါ့အပေါ်ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ မဖြစ်သင့်တာတွေပဲ မဟုတ်လား’

ချင်တဲလ်သည် သူတို့ဒီကနေ ဘယ်လို ထွက်ရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။ တကယ်တော့ အခုမှ နံနက်စောစောသာ ရှိပါသေးသည်။ သူတို့သည် ဒီတောထဲတွင် ထာဝရတော့မနေနိုင်ပါ။

‘ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်မတော့ ရွှေတွေ ရသင့်တယ်လို့ ထင်တာပါပဲ။ ကျွန်မကို ရှင်မတားရင်တော့ ဒါကိုယူပြီး သွားတော့မယ်။ ရှင်ကော။ ကျွန်မ အကြံပြုချင်တာက ရှင်လည်း ရှင့်ရွှေတွေရှင်ယူပြီး ပြန်ပေါ့။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဗစ်စကိုစ်ကို ပြန်စရာမလိုတော့ဘူး။ တောင်ကြားထဲကို ဆင်းသွားရင် ကားတစ်စီးစီး တားစီးလို့ ရမှာပဲ။ အဲဒီအခါ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားပေါ့’

‘မင်းသွားချင်သွားလေ။ ငါကတော့ သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ခုအချိန်မှာ ဆိုရင် ရွာထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို သတ်မယ်ဆိုတာကို ရွေးချယ်ပြီးစီးလောက်ပြီ’

‘အင်း၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပါ။ သူတို့တစ်တွေဟာ တစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ စိတ်အားထက်သန်နေကြတာပါပဲ။ နောက်ဆုံးအချိန်လည်း ရောက် ရော ဘာမှဆုံးဖြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့အချိန် အထိ သူတို့ဟာ ဘယ်သူ့ကို သတ်သင့်လဲဆိုတာကို ငြင်းခုံနေကြဦးမှာပဲ။ သူတို့ဟာ ဘာကိုမှ မဆုံးဖြတ်တတ်ကြဘူး။ ကျွန်မ ရွာကို ကျွန်မသိတယ်။ ရှင် ရွာကိုမပြန်သွားရင် သူတို့ ဒီအကြောင်း ပြောကြမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ဒါ ကျွန်မ လုပ်ကြံဖန်တီးပြောဆိုတာပဲလို့ ယူဆကြမယ်

‘ဗစ်စကို့စ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်က အခြားရွာလေးတွေလိုပါပဲ။ တခြား ဘယ် နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်တဲ့အကြောင်းအရာတွေ အားလုံးဟာ ဒီရွာမှာလည်း ဖြစ်တာပါပဲ။ ဒါဟာ မင်းမသိနိုင်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုပါပဲ။ ခုလည်း ငါဟာ အင်မတန်မှန်ကန်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်မိတယ်။ အချိန်လည်း မှန် ကန်တယ်။ လူလည်း မှန်တာပါပဲ။ ငါဟာ အင်မတန် အလုပ်ကြိုးစားသူ၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူတစ်ယောက်ကို ရွေးခဲ့တယ်။ ဒီလူဟာ ရွာကိုလည်း ကလဲ့စားချေလိုတယ်။ တို့တစ်တွေဟာ ရန်သူကို ဘယ်အခါမှာမှ မမြင်ရဘူး။ ရန်သူဟာ ဘုရားသခင်ပဲ။ သူက လူတွေကို ဒီကမ္ဘာကြီးကို ပို့ခဲ့တယ်။ တို့ တစ်တွေဟာ ဒုက္ခဒုက္ခတွေ ခံစားကြရတယ်။ တို့တတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒီဒုက္ခတွေကို မျှဝေပေးလိုက်တယ်။ ဒါဟာ လက်စားချေလိုမှုပဲ။ လက်စား မချေသမျှ ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်နိုင်ကြဘူး။ ဒါဟာ သဘာဝပါပဲ . . . ’

ချင်တဲလ်သည် အတော်အနေရခက်သွားသည်။ လူစိမ်းသည် သူမ စိတ် ကို ကောင်းကောင်းမြင်နေသူ ဖြစ်သည်။

ဒါကို သူမ မုန်းသည်။

‘ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဘာလို့ ဒီမှာ ထိုင်နေကြလဲ။ ရွှေတွေယူပြီး ဘာလို့ မထွက်ခွာကြတာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မနေ့ကမှ ငါ သတိထားမိတယ်။ ငါ့ကို ဖိစီး နေတဲ့ကိစ္စဖြစ်တဲ့ ငါ့ဇနီးနဲ့သမီးကို ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် သတ်တဲ့ ကိစ္စလိုမျိုး ဟာ ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲ။ ငါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကောင်းဆုံး ဖြစ် အောင် လုပ်လို့ပါပဲ။ မင်းကိုတစ်ခါက ပြောပြဖူးတဲ့ စာရေးဆရာကြီးကို မှတ်မိ လား။ သူက ဘုရားသခင်ရဲ့ငရဲကတော့ သူဟာ လူသားဆန်မှုကို ချစ်မြတ်နိုး ခြင်းပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာ လူသားတွေက သူရဲ့ဘဝ စက္ကန့်တိုင်း ကို ပူပန်စေလို့ ပါပဲတဲ့’

‘အင်း’

‘သူကပဲ ပြောတယ်။ လူတွေဟာ မိမိမှာရှိတဲ့ အဆိုးဆုံးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိမှ မိမိမှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံးကိုလည်းရရှိမှာ ဖြစ်တယ်’

‘ကျွန်မနားမလည်ဘူး’

‘ခုအချိန်ထိ ငါဟာ ဘာကိုမဆို လက်စားချေတာနဲ့ပဲ စဉ်းစားနေခဲ့တယ်။ မင်းတို့ရွာက လူတွေလိုပေါ့။ ငါ အိပ်မက်တွေ မက်တယ်။ နေ့ရောညပါ စီမံ ချက်တွေချတယ်။ ဘာဆိုဘာမှ မလုပ်ဘူး။ တစ်ခါက ငါဟာ သတင်းစာထဲက ဆောင်းပါးတွေကို ဖြတ်ယူလေ့လာတယ်။ ငါနဲ့ အဖြစ်အပျက်တူတဲ့ လူတွေ အကြောင်းကိုတွေ့တယ်။ ဒီလူတွေဟာ ငါ့လိုခံစားရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လုပ် တာတွေဟာ ငါနဲ့မတူဘူး။ ပြောင်းပြန်ကြီးပဲ။ သူတို့ဟာ အသတ်ခံရသူ၊ ခံစား ရသူများကို ထောက်ပံ့အားပေးရေးအဖွဲ့တွေ ဖွဲ့တယ်။ တရားမျှတမှု မရှိခြင်း ကို

သူတို့ဆန့်ကျင်ရှုံ့ချကြတယ်။ လက်စားချေမှုဟာ ဘယ်တော့မှ အေးချမ်းခြင်းကို မရောက်နိုင်ကြောင်း ဆန္ဒပြမှုတွေ ပြုလုပ်တယ်’

‘ငါလည်း သူတို့လို အေးချမ်းစွာမြင်တတ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါ့မှာ သတ္တိတွေရှိလာပြီဖြစ်တယ်။ငါ့ရင်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းစွာဝင်လာတယ်။ ခုတော့ အောက်ခြေမှာရှိတဲ့ အလင်း ရောင်လေးကို ငါ မြင်လာတယ်’

‘ဆက်ပါဦး’

ချင်တဲလ်က ဆက်ပြောခိုင်းသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူမသည်လည်း အလင်းရောင် အချို့ကို မြင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ငါ့အနေနဲ့ လူသားဆန်မှုကို အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါဘာလုပ်နေလဲဆိုတော့ ငါဟာ ငါ့ဆီမှာဖြစ်သွားတာတွေကို သက်သေ ပြဖို့ ကြိုးစားနေတာပါပဲ။ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့မသိစိတ်ကဖြစ်တဲ့ မေးခွန်းတွေပဲ။ ငါဟာ မကောင်းမှုကို မွေ့လျော်တဲ့အတွက် ငါဟာ ပြိုကွဲပျက်စီးရတယ်။ ငါ့ကို ဘဝက ပေးတဲ့အပြစ်ကို ငါခံထိုက်တယ်’

‘ရှင်ဟာ ဘုရားသခင်သည် တရားမျှတမှုရှိသည်ဆိုတဲ့ အဆိုကို သက်သေပြဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ’

လူစိမ်းသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားကာ . . .

‘ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့ . . . ’

‘ကျွန်မအနေနဲ့ ဘုရားသခင်တရားမျှတမှုရှိ မရှိ မသိဘူး . . . ကျွန်မဟာ လုပ်နိုင်တဲ့ အင်အားမဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ဖျက်ဆီး

ခြင်း ခံလိုက်ရတာပဲ။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ဖြစ်ချင်သလောက်
မကောင်းခဲ့သလို ကျွန်မ ဖြစ်ဖို့လိုအပ်တဲ့လောက်လည်း မဆိုးခဲ့ပါဘူး။
စောစောကပဲ ဘုရား သခင်ဟာ သူ့ကို လူတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင်
လုပ်ထားတာတွေမှန်သမျှ ပြစ်ဒဏ်တွေကို
ကျွန်မအပေါ်ကျရောက်စေတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ရှင်လည်း
ဒီအတိုင်းနေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပမာဏအားဖြင့် ရှင်ခံစားရတာဟာ
ကျွန်မထက် တော့ အများကြီး များတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့
ရှင်ရဲ့ကောင်းမှုတွေကို ဘာမှတုံ့ပြန်မှု ဆုတွေလာဘ်တွေ မရရှိလို့ပါပဲ’

ချင်တဲလ်ဟာ သူမပြောသွားသော စကားများကို သူမ ကိုယ်တိုင် အံ့ဩ
မိသည်။

လူစိမ်း၏ မိစ္ဆာသည် သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ နတ်ကောင်းတွေ၏ အလင်း
ရောင်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ အရာခပ်သိမ်း ပြောင်းပြန် ဖြစ်ကုန်သည်။

‘ခုခံ’

လူစိမ်း၏ မိစ္ဆာကပြောသည်။

ချင်တဲလ်၏ မိစ္ဆာကပြန်ပြောသည်။

‘ငါတော့ ခုခံနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရေဆန် တက်နေရသလိုပဲ’

လူစိမ်းက ပြောသည်။

‘မင်းရဲ့ ပြဿနာက ဘုရားသခင်ရဲ့ တရားမျှတမှုနဲ့ တိတိကျကျဆိုင်တာ
တော့မဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာ အမြဲတမ်းခံရတဲ့ ဘက်ကို ရောက်နေတာကိုး။
မင်းရဲ့ ပုံစံမျိုးတွေ မကြာခဏတွေ့ဖူးတယ်’

‘ဥပမာ ရှင်လိုပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း၊ ငါက ငါ့အပေါ်မှာ ကျရောက်တာတွေမှန်သမျှကို တွန်းလှန်
ပစ်တာပဲ။ လူတွေ ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက် ငါကရမစိုက်တတ်ဘူး။
မင်းကတော့ မိဘမဲ့။ ဘာမဆို လက်ခံမှာပဲဆိုတဲ့ အနေအထားကို
နားလည်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်မလာဘူး။ ဒီတော့
မင်းဟာ ခေါင်းမာပြီး လက်စား ချေချင်တဲ့ စိတ်တွေဖြစ်လာတယ်။
ရင်ထဲမှာတော့ မင်းဟာ ကျန်တဲ့ ဗစ်စကို့စ် ရွာသားတွေလိုပဲ
ဖြစ်ချင်တာပေါ့။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရင် တို့တစ်တွေ အားလုံးရဲ့
အတွင်းမှာ လူတိုင်းနဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိမိရဲ့ ကံကြမ္မာက
မိမိရဲ့ ပန်းတိုင်ကို ချမှတ်တယ်’

ချင်တဲလ် ခေါင်းခါသည်။

‘တစ်ခုခုလုပ်စမ်းပါ’

ချင်တဲလ်၏မိစ္ဆာသည် သူ၏အဖော်ကို ပြောသည်။

‘သူမဟာ ဟင်အင်းလိုပြောပေမဲ့လည်း သူမရဲ့ ဝိညာဉ်က ဒါကို
နားလည် ပြီး ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောနေတယ်’

လူစိမ်း မိစ္ဆာသည် စိတ်ထဲ မချင့်မရဲဖြစ်သွားသည်။

ဒီနောက်ရောက်လာသည့်မိစ္ဆာသည် သူ၏အားနည်းချက်ကို မြင်သွား
လေသည်။ သူသည်လူစိမ်းကို တိတ်တိတ်နေစမ်းပါလို့ အမိန့်ပေးနိုင်သော
အနေအထားတွင်မရှိကြောင်းကို မိစ္ဆာအသစ်က သဘောပေါက်သွားသည်။
ထိုကြောင့် ပြေရာပြေကြောင်း ပြောသည်။

‘နောက်ဆုံးမှာ စကားဆိုတာ အလကားပါပဲ။ သူတို့ပြောချင် ပြောပါစေ။
သူတို့ ပြောတာနဲ့ လုပ်တာ တခြားစီ ဖြစ်မှာကို မြင်ရပါလိမ့်မယ်’

လူစိမ်းက ဆက်ပြောသည်။

‘တကယ်တော့ မင်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်သွားတယ်။ မင်း အယူအဆပေါ့လေ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ တရားမျှတခြင်း ရှိမရှိဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ပြောပြပါဦး ’

ချင်တဲလ် ဝမ်းသာသွားသည်။ အကြောင်းမှာ သူမ မကြားချင်သည်များ ကို ဆက်မကြားရတော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ ခုပြောတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိချင်မှ ရှိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင် သတိပြုမိမယ်။ ဗစ်စကို့စ်မှာက အခြားရွာတွေလို ဘုရားကျောင်းတစ်ခုရှိတာ မှန်ပေမဲ့ ဒီအရပ် ဟာ တကယ်တမ်း ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းတဲ့အရပ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာလည်း အာဟတ်က စတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒီကလူတွေဟာ မူလရာဇဝတ်သားများ သာ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီတော့ အာဟတ်က ဓမ္မဆရာတွေကို ဒီရွာသားတွေ ကြောက်အောင်လို့ ငရဲနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ထားစေတယ်။ မကောင်းတာလုပ်ရင် အပြစ်ပေးခံရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို သူတို့ ခေါင်းထဲ ရိုက်သွင်းခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိုရောက်တဲ့ လူတွေကတော့ ဘာနဲ့ခြောက်ခြောက် ကြောက်တတ် တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဒီတော့ ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ ဓမ္မဆရာက ဒါကို သဘောပေါက် တယ်။ ဒါကလည်း အာဟတ်ရဲ့ အကြံအစည်ပဲ။ အာဟတ်ဟာ ဂျူးတွေရဲ့ ဘုရားသခင်နဲ့ လူတွေ ဆုံပြီး မှားမိသည့်အပြစ်များ ပြေရာပြေကြောင်း ပြုပြင် တဲ့နေ့ (Day-of-Atonement) ကို သတိရတယ်။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီမှာ မိမိကိုယ်တိုင် ကျင့်စဉ်များကို ရေးရပါတယ်။

တစ်နှစ်တစ်ခါ ရွာသားများဟာ အိမ်မှာတံခါးပိတ်ပြီး စာရင်းနှစ်ခု ပြုစုရတယ်။ သူဟာ အမြင့်ဆုံးတောင်ကို မျက်နှာမူပြီး ကောင်းကင်ဘုံကို ပထမ စာရင်းကို မြှောက်တယ်။

‘ဘုရားသခင် ခင်ဗျား။ အရှင်ကို ပြစ်မှားမိသော ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အပြစ်များကို တင်ပြပါတယ်’လို့ ပြောပြီး သူတို့ရဲ့ အပြစ်တွေကို စာရင်းထဲကနေ ဖတ်ပြတယ်။ အလုပ်မှာ လိမ်ခြင်း၊ ခိုးမှု၊ ဖောက်ပြန်မှု၊ သူများကို မတရားလုပ်မှုစတဲ့ အပြစ်တွေ အားလုံးပါတယ်။ ပြီးတော့ ‘ဘုရားသခင်၊ ဒီအတွက် ကျွန်တော်မျိုး ၏ အပြစ်များကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်’လို့ ဆက်ပြော တယ်။

အဲဒီနောက် ဒုတိယစာရင်းကို ထုတ်တယ်။ အဲဒါက တခြားမှာ မရှိဘူး။ အာဟတ် တီထွင်ထားတာ။ ဒုတိယစာရင်းကို သူတို့ဟာ အမြင့်ဆုံးတောင်ကို ပဲ မျက်နှာမူပြီး တင်မြှောက်ပြန်တယ်။

သူတို့က ‘ဘုရားသခင်။ အရှင် ကျွန်တော်မျိုးတို့အပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်များကို ဖတ်ကြားပါမည်။ အရှင် ကျွန်တော် တို့ကို လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး အလုပ်လုပ်စေသည်။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သမီးလေးဟာ နေ့စဉ်ဘုရားရှိခိုးလျက်နဲ့ ဖျားသည်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ အလုပ်လုပ်နေသော် လည်း လုယက်တာကိုခံရသည်။ ကျွန်တော်မျိုးကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးရောက်စေပါ သည်’

ဒုတိယစာရင်းကိုဖတ်ပြီး သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ဆုတောင်းကို အဆုံးသတ်တယ်။

‘ကျွန်တော်မျိုးသည် အရှင်အပေါ် မတရားလုပ်မိပါသည်။ အရှင်လည်း ကျွန်တော်မျိုးတို့အပေါ် မတရားလုပ်တာများရှိသည်။ ဒီနေ့သည် (Day-of-Atonement) ဖြစ်တဲ့အတွက် အရှင်လည်း ကျွန်တော်မျိုးတို့အပြစ်ကို ခွင့် လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးသည်လည်း အရှင်အပေါ် ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နှစ်ခရီးကို ဆက်ကြပါစို့’တဲ့

‘ဘုရားသခင်ကို ခွင့်လွှတ်တယ် ဟုတ်လား’
လူစိမ်းကပြောသည်။

‘ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ဘုရားသခင်ဟာ ဖန်တီးလိုက်၊ ဖျက်ဆီးလိုက်နဲ့။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်သတဲ့’
ထိုအခါ ချင်တဲလ်က ပြောသည်။

‘ခု ပြောတာတွေဟာ ပုဂ္ဂလိက ဆန်လွန်းလှပါ တယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ဘဝကို ဘာမှမသိသေးပါဘူး။ ရှင်ကိုလည်း ဘာမှ သင်ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး’
လူစိမ်း ဘာမှ မပြော။

‘ငါတော့ သဘောမကျဘူး’
လူစိမ်း၏ မိစ္ဆာကပြောသည်။

မိစ္ဆာသည် လူစိမ်းနံဘေးတွင် ရောက်နေသော အလင်းရောင်ကို မြင်နေ ရသည်။

ဒီအလင်းကို သူသည်ကမ်းခြေတစ်ခုမှာ စတင်ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။

ခု (၂)နှစ်တာကာလ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီပဲ။

ဤနေရာသည် ဆဲလ်တစ်တွေနှင့် ပရိုတက်စတင့်တို့
 လွမ်းမိုးရာဒေသ။ ကံအားလျော်စွာ အာဟတ်သည် ဤနေရာကို
 ငြိမ်းချမ်းအောင် ဆောင်ရွက် နိုင်ခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် သူတော်စင်နှင့်
 ရာဇဝတ်သားတို့အတူ လက်တွဲ ကာ နေခဲ့ကြသည်။ ဓမ္မဆရာက
 ဗစ်စကိုစ်သည် တကယ်တမ်းဘာသာတရား ကို နက်ရှိုင်းစွာ
 သက်ဝင်ယုံကြည်သောဒေသ မဟုတ်ကြောင်း သိသည်။ ဒေသခံများသည်
 နှစ်ခြင်းအခမ်းအနားနေ့ သို့မဟုတ် လက်ထပ်မင်္ဂလာရှိ သောနေ့များတွင်
 ဘုရားကျောင်းသို့ လာရောက်ကြပါသည်။ (သို့သော် ဒီလို
 အခမ်းအနားတွေမရှိတာကြာပြီပဲ) အသုဘကိုတော့ ရောက်ကြသည်။
 (ယခုအခါ အသုဘသည် အတော်လေး စိတ်လာသည်) နောက် ရွာသားများ
 သည် ဘုရားကျောင်းကို ခရစ္စမတ်မှာ လာကြသည်။ အပတ်စဉ် စနေ၊
 တနင်္ဂနွေ နေ့သနာရီ တွင် ပြုလုပ်သော (တစ်ပတ်နှစ်ကြိမ်) ဘုရားဝတ်ပြု
 ပွဲကိုတော့ ဒုက္ခခံလာရောက်သူ အတော်နည်းပါးသည်။ ဓမ္မဆရာအနေဖြင့်
 အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသော်လည်း အရာမထင်ပေ။

ဒီနေ့တော့ သူ့အတော် အံ့ဩသွားသည်။ လူတွေ အရမ်းကို ပိတ်ကြပ်
 နေသည်။ ဘုရားကျောင်းခန်းမနဲ့ မဆန့်တော့ပါ။ လူတွေကို
 စင်မြင့်လှေကား ဘောင်ပေါ်အထိ နေရာယူခိုင်းထားရသည်။ ဒီလို
 ဆောင်းဦးတွင် အနွေးဓာတ် လွှတ်ထားရသော်လည်း ဒီနေ့တွင်
 အနွေးခလုတ်ကို ပိတ်ထားရသည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ငယ်များကို

ဖွင့်ထားလိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆို တော့ လူတိုင်းလိုလို
ချွေးထွက်ကာ ပူအိုက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တရားဟောဆရာအနေနဲ့တော့ ဒါဟာ ပူအိုက်လို့လား၊ သူတို့ရင်တွင်း တင်း
ကြပ်လို့လားဆိုတာကို သဲသဲကွဲကွဲ မသိနိုင်ကြောင်း သတိထားမိသည်။

တစ်ရွာလုံးကလူတွေ ဒီကို ရောက်နေကြသည်။ သို့သော် မစွပရမ်းတော့
မရောက်လာပါ။ မနေ့က သူမပြောတာကို ရှက်နေလို့လား။

နောက် မရောက်လာသူတစ်ယောက်ကတော့ အဘွားအိုဘာတာပင် ဖြစ်
သည်။ သူမကို စုန်းမပဲဟု အများက စွပ်စွဲကြသည်။ ဒါကြောင့်လည်း
သူမ အနေနှင့် ဘာသာရေးနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေဟန်တူသည်။

‘အဖဘုရားသခင်၊ သားတော်နှင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ဝိညာဉ်တို့ကို
တိုင်တည်ပါတယ် . . . ’

‘အာမင်’

ကျယ်လောင်သော အသံထွက်လာသည်။

ဓမ္မဆရာက ဘုရားရှိခိုးခြင်းကို စတင်သည်။

သူ၏ နောက်လိုက်များက ဘုရားစာကို ဖြည်းညင်းစွာ ရွတ်ဖတ်သည်။

ထို့နောက် ဒူးထောက်နေသူများကို ထိုင်ပြီး နေရာယူစေသည်။ တရား
ဟောရန် အချိန်ရောက်ပေပြီ။

‘ကျမ်းစာထဲမှာ လုရဲ့အဆိုအရ အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ယေရှု
ဆီ ရောက်လာသတဲ့။ ဒီလိုမေးတယ်။

‘အရှင် ကျွန်တော်မျိုးအနေနဲ့ ထာဝရချမ်းမြေ့သော ဘဝကို ရရှိစေဖို့
ဘာတွေလုပ်ရပါမလဲ ကောင်းမွန်သောအရှင် . . . ’

ဒီအခါ ကျွန်တော်တို့ဟာ အံ့ဩသွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သခင်ယေရှုက အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလိုပါပဲ။

‘ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်ကောင်းမွန်သော အရှင်လို့ ခေါ်ရတာလဲ။ ဘယ် အရာမှ မကောင်းဘူး။ ကောင်းတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ဘုရားသခင် ပါပဲ’ တဲ့။

ကျွန်တော်ဟာ ဒီစာပိုဒ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရှင်က ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ စဉ်းစားတယ်။ တို့ခရစ်ယာန်တွေ အားလုံး ဟာ ဆိုးကြပါသလား။ အပြန်ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့မှ သဘောပေါက်တယ်။ ယေရှုအရှင်ဟာ လူသားအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ခံယူထားတဲ့အခါမှာ ဆိုးတယ်။ ဘုရားသခင်အနေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ခံယူထားတဲ့အခါမှာ ကောင်းတယ်’

ဓမ္မဆရာဟာ စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ သူ ဆိုလိုတာကို လူတွေ နားလည်ကြရဲ့လား။

တကယ်တော့ သူလည်း မိမိကိုယ်မိမိ လှည့်စားနေတာပါပဲ။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ သူဟာ ခရစ်တော်ရဲ့ စကားကို သေသေချာ နားမလည်လိုပါပဲ။

ဒီသဘောတရားသည် သီအိုရီဖြစ်ပြီး လက်တွေ့နှင့်ကိုက်ညီမှု ရှိ မရှိ သူ မသိနိုင်ပါ။ သို့သော် သူတို့အတွက် လက်ခံလာစေဖို့ ပြောရမှာပဲ။

‘ဒီနေ့မှာ ကျွန်တော်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် တို့တစ်တွေဟာ လူသားတွေပါ။ လူသားတွေဖြစ်ကြတဲ့အတွက် အောက်ခြေ မှာ ရှိကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မကောင်းမှုကိုလုပ်သည် ဆိုငြားလည်း

ထာဝရအမြဲ ငရဲကို မကျရောက်နိုင်ပါ။ လူသားတွေရဲ့ သဘောသဘာဝ အတွက် ယေရှုခရစ်တော်ဟာ အနစ်နာခံစတေးခံခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ဘုရား သားတော်တစ်ယောက် စတေးခံတဲ့အတွက် ထာဝရဘုရားက လူသားအား လုံးကို ကယ်တင်လိုက်ပါတယ်။ စတေးခံတာ လူသားတစ်ယောက်သာ ဖြစ် တယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ တရားတော်ကို ဒီနေရာမှာရုပ်ပါမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သမ္မာကျမ်းစာအချိုးထဲမှာ ပါတာလေးနဲ့ နိဂုံးချုပ်ပါမယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံမှာရှိနေစဉ် မိစ္ဆာကရောက်လာပြီး စကားတွေပြောတယ်။ ဘုရားသခင်က မင်းဘယ်ကလာပါသလဲဟု မေးတယ်။ မိစ္ဆာက ‘ကျွန်တော် ကမ္ဘာကြီးဆီကို အသွားအပြန်လုပ်နေတာပါ’ လို့ ပြောတယ်။

‘မင်း ငါ့တပည့်ဂျော့ဘ်ကို တွေ့လား’

‘သူက အရှင်ကို အမြဲရှိခိုးတယ်။ ယုံကြည်တယ်။ ပေးဆပ်မှုတွေ ပြု တယ်’ လို့ မိစ္ဆာက ရယ်ပြီးပြောတယ်။

‘တော်ပါပေတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ အရှင်က သူ့ကိုကောင်းကျိုးပြုထားတာကိုး။ တကယ်လို့ အရှင် ဟာ သူ့ကိုပေးထားတဲ့ ကောင်းတာတွေကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်မယ်ဆိုရင် သူဒီလို ရှိခိုးပျံ့တော့မလား . . . ’

မိစ္ဆာရဲ့ စိန်ခေါ်မှုကို ဘုရားသခင်က လက်ခံတယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ သူ့ကို ယုံကြည်သက်ဝင်သူအား တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် အပြစ်တွေ ပေးတယ်။ ဂျော့ဘ် ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ တရားစီရင်မှုကို နားမလည်နိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့

တိရစ္ဆာန်တွေ သေကြေပျက်စီးတယ်။ သူရဲ့ သားသမီးတွေ သေတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဖုအပိန့်တွေ ပေါက်တယ်။ ဒီလို ခံစားပြီးတဲ့နောက် အတော်ကြာလာတဲ့ အခါ ဂျော့ဘ်ဟာ ဘုရားသခင်ကို ပုန်ကန်တော့တာပဲ။ ဒီတော့မှပဲ ဘုရား သခင်ဟာ သူဖယ်ထုတ်ထားတဲ့ အကောင်းတွေကို ဂျော့ဘ်ထံ ပြန်ပေး တယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ တို့ရွာမှာ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်သွားနေတာကို အများအသိပါပဲ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို ဘုရားသခင်က ဒဏ်ခတ် တာလားလို့ တွေးမိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ဟာ လက်ခံကြတာ ပါပဲ။ လယ်တွေ စိုက်တယ်။ သိုးတွေကို မွေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက် တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေနဲ့အတူ သူတို့ထားရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေတွေကို လက်ခံဆက်ပြီး လုပ်ဆောင်နေတာ ဖြစ်တယ်။ ယနေ့မှာ ဒါတွေ ဟာ ဆုံးရှုံးသွားတော့မလို့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တော် လှန်ပုန်ကန်ဖို့ အချိန်မရောက်သေးဘူးလား။ ဂျော့ဘ်ကိုလည်း ဘုရားသခင် က အတင်းစေခိုင်းခဲ့တာပါပဲ။ ဂျော့ဘ်က ပုန်ကန်တယ်။

ဘုရားသခင်ဟာ ဂျော့ဘ်ကို ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်တာလဲ။ ဂျော့ဘ်ဟာ သူရရှိတာတွေ အားလုံးဟာ သူလုပ်လို့ ရတာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဘုရားသခင်က ပေးတာတွေကို ရတာပါ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လုပ်ဆောင် တဲ့အတွက် ဆုလာဘ်အနေနဲ့ ရတာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဟာ မာနတစ်ခွဲသားနဲ့ မိမိကောင်းတာထက်ပိုပြီး ကောင်းအောင်

လုပ်ဆောင်နေကြလို့ ဒီလိုဖြစ်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒုက္ခတွေခံစားနေရတာပါ။

ဘုရားသခင်ဟာ မိစ္ဆာရဲ့အလောင်းအစားကို လက်ခံခဲ့တယ်။ ဒီတော့ တရားမျှတမှုမရှိတာကို လုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်စရာရှိတယ်။ သိထားဖို့က တော့ ဘုရားသခင်ဟာ မိစ္ဆာရဲ့အလောင်းအစားကို လက်ခံခဲ့တာက ဂျော့ဘ် ကို သင်ခန်းစာပေးဖို့ပဲဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဂျော့ဘ်ဟာ ကျွန် တော်တို့လိုပဲပေါ့။ သူလည်း အပြစ်တွေလုပ်နေပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ လူ ကောင်းရယ်လို့ မာနထူနေလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဘယ်သူမှ အကောင်းရယ်ဆိုပြီး မရှိဘူး။ ဘုရားသခင်က ပြောတာပါ။ တစ်ယောက်မှ မကောင်းဘူး။ တို့တစ်တွေဟာ လူကောင်း ဟန်ဆောင်ပြီး ဘုရားသခင်ကိုမလိမ်ညာရဘူး။ မိမိရဲ့အပြစ်ကို လက်ခံရမယ်။ ယနေ့ မိစ္ဆာရဲ့ အလောင်းအစားကို လက်ခံတယ်ဆိုတာ တစ်ချိန်က ဘုရားသခင်ဟာ သူ့ရဲ့ ကောင်းကင်ဘုံမှာ မိစ္ဆာရဲ့လောင်းကစားကို လက်ခံတာနဲ့ ဘာများထူးမှာ မို့လို့လဲ။ ဘုရားသခင်ဟာ ဒီနည်းနဲ့ သူ့ရဲ့တပည့် ဂျော့ဘ်ကို ကယ်နိုင်ခဲ့တာ ပါပဲ။

တရားဟောကြားခြင်း ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ဓမ္မဆရာက လူတိုင်းကို မတ်တပ် ရပ်စေသည်။ ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းမှု ပြုစေသည်။

လူတိုင်းသည် သူပေးချင်သော သတင်းစကားကို နားလည်လိမ့်မည်ဟု သူမျှော်လင့်သည်။

‘တို့တစ်တွေ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ကြတာပေါ့။ ကျွန်မရွှေတုံး ကျွန်မယူသွားမယ်။ ရှင်လည်း . . . ’

‘မင်းက ငါ့ရွှေတုံးကို ပြောတာလား’

လူစိမ်းက သူမကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ရှင်လုပ်သင့်တာကတော့ ရှင့်ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီးပြန်ဖို့ပါပဲ။ တကယ်လို့ ကျွန်မရွှေကို မယူဘဲနေရင် ဗစ်စကို့စ်ကို ပြန်သွားရမယ်။ အဲဒီရောက်ရင် အလုပ်ပြုတ်မှာ အသေအချာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း လူတွေက ကျွန်မကို ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်ပြီး လူရာဝင်တော့မှမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ကျွန်မလိမ်ပြောတယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ရှင် ကျွန်မကို လုပ်အားခအဖြစ် ဒီရွှေတုံးကို ပေးကို ပေးသင့်တယ်’

လူစိမ်းသည် ထိုင်ရာမှထပြီး မီးလောင်နေသည့် ထင်းချောင်းအချို့ကို ကောက်ယူသည်။

‘ဝံပုလွေကတော့ မီးတောက်ဆီကနေ ထွက်ပြေးသွားပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ငါလည်း ဗစ်စကို့စ်ကို သွားတော့မယ်။ မင်းလည်း မင်းအကောင်းဆုံး ထင်တာ မင်းလုပ်ပေါ့။ လိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ရွှေကို ခိုးယူပြီး ထွက်ပြေးလို့ လည်းရတယ်။ ငါဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါ့မှာ ပိုပြီးအရေးကြီးတာတွေ လုပ်စရာရှိတယ်’

‘ခဏလေး။ ကျွန်မကို ဒီနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားနဲ့’

ချင်တဲလ်သည် သူမရှေ့ရှိ မီးတောက်ကိုကြည့်သည်။ နောက် ‘ဝိုင်ပုံ သဏ္ဍာန်’ကျောက်တုံးကို ကြည့်သည်။ နောက် လူစိမ်းကို ကြည့်သည်။ လူစိမ်းသည် မီးစများကိုစုကာ လက်မှာကိုင်ပြီး ထွက်သွားလေပြီ။ သူမလည်း သူ့လိုပဲ လိုက်လုပ်နိုင်သည်။ သူမသည် မီးလောင်နေသော ထင်းများကို ယူမည်။ နောက် ရွှေကိုတူးမည်။ တောင်ကြားထဲကို တစ်ခါတည်း ဆင်းသွား မည်။ အိမ်ပြန်ပြီး ငွေကိုယူစရာမလိုတော့ပါ။ မြို့ကိုရောက်လျှင် ဘဏ်မှာ ရွှေ၏ တန်ဖိုးကိုဖြတ်ပြီး ငွေကို ထုတ်ယူမည်။ အဝတ်ဝယ်မည်။ ခရီးဆောင် အိတ်ကို ဝယ်မည်။ သူမ လွတ်လပ်သွားပေတော့မည်။

‘ခဏစောင့်’

သူမသည် လူစိမ်းကို လှမ်းခေါ်သည်။ လူစိမ်းသည် အောက်သို့ လျှောက် ဆင်းသွားနေသည်။ မကြာခင်မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားတော့မည်။

‘မြန်မြန်စဉ်းစား’

သူမသည် အလျှင်အမြန် စဉ်းစားနေသည်။ အချိန်မရှိတော့ပါ။ သူမသည် ရွှေတုံးကို သွားတူးသည်။ ထွက်လာသော ရွှေတုံးကို ကိုင်ကြည့်သည်။ အင်္ကျီစနှင့် ပွတ်သည်။ ဒါ သူမ ကြည့်တာ တတိယအကြိမ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှ သူမသည် စိတ်လှုပ်ရှားကာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။ သူမသည် မီးလောင်နေသော ထင်းစအချို့ကိုယူကာ စက်ဆုပ်မုန်းတီးစွာ ဖြင့် လူစိမ်းနောက်ကို ပြေးလိုက်သွားလေသည်။ လူစိမ်းသွားမည့်လမ်းကို သူမ နောက်ကလိုက်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ယနေ့ သူမ ဝံပုလွေနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။

ပထမတစ်ကောင်က မီးတောက်တွေကို ကြောက်၍ ထွက်ပြေးသွားသည်။

ဒုတိယတစ်ကောင်ကတော့ ဘာကိုမှ မကြောက်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီ ဝံပုလွေဟာ သူ့ဘဝမှာဆုံးရှုံးစရာ ဘာမှမကျန်တော့လို့ပါပဲ။ သူတန်ဖိုးထားတာတွေ အားလုံးဆုံးရှုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ရှေ့ကိုသာ တိုးနေသည်။ သူတွေ့သမျှလမ်းက အရာတွေအားလုံးကို ဖျက်ဆီးပေတော့မည်။

သူမသည် အမြန်ဆုံးပြေးသည်။ သို့သော် သူ့ကိုမတွေ့ရတော့။ ထိုအချိန်တွင် သူ၏ထင်းစတွေလည်းလောင်ကျွမ်း ကုန်ခမ်းသွားပေရော့မည်။

သူ တောထဲမှာ ရှိနေဦးမှာပါ။ သူ ဝံပုလွေနှင့် ထပ်တွေ့စရာရှိသည်။ သူသည် သတ်ချင်သူဖြစ်သလို သေလည်း သေချင်သူ ဖြစ်သည်။

သူမ ရွာထဲပြန်ဝင်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ဘာတာခေါ်နေတာကို မကြားချင် ယောင်ဆောင်ပြီး သွားသည်။

ဘုရားကျောင်းမှ ထွက်လာသူများကို လမ်းတွင်ဆုံသည်။ ဒီလောက်များတဲ့ လူတွေဟု သူမ အံ့ဩမိသည်။ လူစိမ်းသည် လူသတ်စေချင်သည်။ သို့သော် လူအများက ဘုရားကျောင်းကို သွားကြသည်။ ဒါဟာ လူတွေ သူတို့ အပြစ်ကို ဝန်ခံတဲ့ ပုံစံပဲ။ ဘုရားသခင်ကို လှည့်ဖျားကြသလိုပါပဲလား။

လူတိုင်း သူမကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော် ဘယ်သူကမှ ဘာမျှ မပြော။ သူမက သူတို့အားလုံးကိုပြန်ကြည့်သည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူမမှာ အပြစ်မရှိ။ သူတို့လို အပြစ်ကို ဝန်ခံစရာမလိုပါ။ သူမသည်

မကောင်း မှုတွေ၏ ကစားပွဲမှာ နယ်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်သာ ဖြစ်သည်။ ဒါကို ခုတော့ သူမ တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ခုလိုမြင်ရတာကို သူမ မကြိုက်တာအမှန်ပါပဲ။

သူမသည် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ အထဲဝင်ကာ အိမ်တံခါးချက်ချ ထားလိုက်သည်။ သို့သော် ပြတင်းပေါက်ကနေ တိတ်တဆိတ် ချောင်းကြည့် သည်။ ခုတော့ လူစုကွဲသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းပါသည်။ ယနေ့ကဲ့သို့ နေသာသည့် စနေနေ့တွေမှာ လူတွေဟာ အစုလိုက်အစုလိုက် ရွာလယ်က ကွက်လပ်မှာ ထိုင်တတ်ကြသည်။ တစ်ချိန်က ကြိုးစင်ရှိတဲ့ နေရာမှာပေါ့။ ခုတော့ လက်ဝါးကပ်တိုင်သာရှိသည်။

သူတို့သည် ရာသီဥတု အကြောင်းပြောမည်။ နွေးတာအေးတာ၊ ပူတာ အိုက်တာ၊ မိုးရွာတာ၊ မိုးခေါင်တာ . . . ဒါတွေကိုပြောမည်။ ဒါဟာ ပုံမှန်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယနေ့တွင် သူတို့သည် အိမ်ပြန်ကာ အခန်းတံခါးပိတ် နေကြသည်။ ဘာ သဘောလဲ။

သူမသည် လမ်းတွေကိုကြည့်ပြီး မိမိသည်လည်း ဒီလူတွေနဲ့ အတူတူ ပါပဲလားဟူ၍ ခံစားနေမိသည်။ တကယ်တော့ သူမသည် သူတို့နှင့်မတူ၊ ဒီတောသားတွေဆီမှာ မရှိသော အကြံအစည်များ သူမဆီမှာ ရှိသည်။ သူတို့ တစ်တွေ ဘာမှမသိကြပါ။ မိမိဦးနှောက်နှင့် သူတို့ဦးနှောက် တခြားစီဟု သူမအမြဲ ယူဆခဲ့သည်။

‘ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလဲ။ အေးလေ။ ကောင်းတာပေါ့’ဟု သူမ ဖြေသိမ့်မိသည်။

သူမသည် ဗစ်စကို့စ်တွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အဓိပ္ပာယ်မဲ့သည့် လမ်းကြောင်းမှာ ဆက်လက်နေထိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူမသည် သူတို့နှင့် မတူဟု အမြဲစဉ်းစားတတ်သည်။ သို့သော် ခု သူမသည်လည်း အတူတူပင် ဖြစ်နေသည်။

စဉ်းစားကြည့်လေ။

သူမ ရွှေတုံးကို သုံးကြိမ်တူးသည်။ တကယ်တမ်း သူမအနေဖြင့် ဒီရွှေတုံး ကို ယူပြီးပြေးဖို့ မစွမ်းဆောင်နိုင်။

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်နေပါသည်။ သို့သော် လက်တွေ့ မှာတော့ အကောင်အထည်မဖော်နိုင်ပါ။

ခုတော့ သူမ သေသေချာချာသိသွားပါပြီ။ သူမသည် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါဟာ လောဘမဟုတ်ဘူး။ ထောင်ချောက်ဖြစ်လို့ပါပဲ။

‘ဘာကြောင့် ထောင်ချောက်ဖြစ်ရတာလဲ’

သူမ စဉ်းစား ကြည့်မိသည်။ သူမကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောကြားနေသည်။ သူမ တွေ့ခဲ့သော ရွှေချောင်းသည် လူစိမ်းဖန်တီးထားသည့် ပြဿနာ၏ အဖြေ ပင် ဖြစ်သတဲ့။

သို့သော် သူမဘယ်လောက်ပင်ကြိုးစားပြီး အဖြေရှာသော်လည်း အဖြေကို မတွေ့နိုင်ပါ။

အသစ်ရောက်လာသော မိစ္ဆာသည် မစ္စပရမ်းဆီမှ ထွန်းတောက် နေသော အလင်းရောင် တဖြည်းဖြည်းမှိန်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ သဘောကျသွားသည်။

‘အင်း၊ ခုနေများ ငါ့မိတ်ဆွေ လူစိမ်းမိစ္ဆာရှိရင် ကောင်းမှာပဲ’ ဟု သူ တောင့်တမိသည်။

သူ မသိတာကတော့ နတ်ကောင်းတွေမှာလည်း သူတို့၏ နည်းဗျူဟာ တွေရှိကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ မစ္စပရမ်း၏အလင်းရောင် ပုန်းလျှိုးနေခြင်း မှာ ရန်သူကို မသိစေချင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

နတ်ကောင်းတွေလိုလားတာက ချင်တဲလ်ကို အိပ်စေဖို့ပါပဲ။ ဒီတော့မှ ချင်တဲလ်၏ ဝိညာဉ်သည် အကောင်းဘက် ပြောင်းလဲလာကာ လူသားတို့ ထားရှိသော မေတ္တာမှ ဆင်းသက်လာသော ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် အပြစ်ရှိသကဲ့ သို့ ခံစားရခြင်းတို့မှ ကင်းဝေးစေမည်ဖြစ်သည်။

ချင်တဲလ် အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူမ ကြားချင်သည်များကို ကြားခဲ့ရသလို သူမ သိလိုသည်များကိုလည်း သိခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

‘ကဲ မြေကြီးအကြောင်းတွေ သိချိုင်းမြေအကြောင်းတွေကို မပြောကြပါနဲ့စို့’ သူကြီးကတော်ကပြောသည်။ သူတို့သည်ချိန်းထားသည့် ညနေပိုင်းတွင် ပြန်ဆုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြရအောင် . . . ’

ကျန်တဲ့လူငါးဦးစလုံးသဘောတူသည်။

မြေပိုင်ရှင်က ‘ဓမ္မဆရာ၊ ခင်ဗျားပြောတာကို ကျွန်တော်လက်ခံတယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ အချို့သော အပြုအမူတွေကို တရားနည်းလမ်းကျကျ ဆောင် ရွက်တယ်’ ဟု ပြောသည်။

ဓမ္မဆရာက ‘မယုံမရှိကြပါနဲ့။ တို့ဒီဘက်ကနေ သီချိုင်းကို ကြည့်လိုက်ရင် အားလုံးသိကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ အခန်းတံခါးပိတ်ထားစဉ်မှာ လေပူတိုက်သွားတာ သတိပြုကြမှာပဲ။ ဒါဟာ မိစ္ဆာဟာ တို့နဲ့အတူ ရောက်ရှိ နေတာကိုဖော်ပြတာပဲ’ ဟု တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ယုံပါတယ်’

မိစ္ဆာကိုမယုံကြည်သော သူကြီးက ပြောလိုက်ပါသည်။ သူက ဆက်လက် ပြီး ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့တစ်တွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြရင် ကောင်းမယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ ကုန်သွားပါလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်မ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါမယ်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေဟာ လူစိမ်းရဲ့ အကြံပြုချက်အတိုင်း လူသတ်ဖို့ လက်ခံလိုက်ပြီ ဆိုပါတော့။ ဟုတ်လား’

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

ဓမ္မဆရာက ‘စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံ စတေးတယ်လို့ပြောပါ’ ဟု ပြင်ပေးသည်။

အားလုံးတိတ်နေခြင်းသည် သဘောတူညီကြောင်း ပြသခြင်း ဖြစ်သည်။

‘သူရဲဘောနည်းသူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒကို ဖုံးကွယ်တတ်ကြတယ်။ ကဲ အားလုံး ခပ်ကျယ်ကျယ်ပဲ ဆုတောင်းကြရအောင်။ ဒါမှ ဘုရားသခင်က

ကြားပြီး ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ဗစ်စကို့စ်ရွာကောင်းကျိုးအတွက် လုပ်ဆောင်
နေတာကို သိမှာပေါ့။ ဒူးထောက်ကြပါ’

သူတို့အားလုံးဒူးထောက်ကြသည်။

ဘုရားသခင်ထံ အပြစ်မှ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဆုတောင်းလို့လည်း အလကားပဲလို့
သူတို့နားလည်ကြသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအပြစ်ကို သူတို့က
သိသိကြီးနဲ့ ကျူးလွန်ကြမှာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ သူတို့သည် အာဟတ်ရဲ့
မှားမိသည့် အပြစ်များ ပြေရာပြေကြောင်းပြုပြင်သည့်နေ့ (Day-of-
Atonement) ကို သတိရကြသည်။ ဒီရက်မကြာမီ
ရောက်တော့မှာဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှ ဘုရား သခင်က သူတို့ကို
လောဘဇောတိုက်စေရန် အကျဉ်းအကြပ်ထဲကို တွန်းပို့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး
စွပ်စွဲမှု ပြုကြမည် ဖြစ်သည်။

မမ္မဆရာက သူနှင့်အတူတကွ ဆုတောင်းဖို့ အကြံပြုသည်။

‘အဖဘုရားသခင်။ အရှင်တစ်ချိန်က ပြောခဲ့ဖူးသလို ဘယ်သူမှ အပြစ်
ကင်းခြင်း မရှိပါဘူး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလည်း သင်၏
အနန္တမေတ္တာ အနန္တကောင်းမွန်သောစိတ်ထားဖြင့် အပြစ်မှခွင့်လွှတ်ဖို့
တောင်းပန်ပါသည်။ အရှင်သည် ဘာသာရေးစစ်ပွဲမှာ ဂျေရုဆလမ်ကို
ပြန်လည်သိမ်းယူတဲ့အတွက် သတ်ဖြတ်ခြင်းများကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။
အရှင်ကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်းသူ၊ အရှင် အား လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ
သံနဲ့ရိုက်သူများကိုလည်း ခွင့်လွှတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏
မှားမိသည့် အပြစ်များသည် ရွာကိုကယ်တင်ဖို့ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံစတေးခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါရန်
တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

‘အာမင်’

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။

‘ကဲ လက်တွေ့ဆန်ဆန်ပဲပြောပါရစေတော့’ ဟု သူကြီးကတော်က
ဆိုသည်။

‘ဘယ်သူ့ကို စတေးမလဲ။ ဘယ်သူက ဒါကိုလုပ်မှာလဲ’ ဟု သူမဆက်မေး
လေသည်။

‘ဒီမိစ္ဆာကို ယူဆောင်ခဲ့သူကတော့ မိန်းကလေးငယ်ပါပဲ။ သူမကို ကျွန်
တော်တို့တစ်တွေ အများကြီးကူညီခဲ့တယ်။ ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်။ မကောင်းဆိုး
ဝါးကို မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ပဲ တိုက်ခိုက်ရမယ်။ သူမဟာ အပြစ်ပေးဖို့
အသင့် တော်ဆုံးပဲ’

မြေပိုင်ရှင်က ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

မြေပိုင်ရှင်သည် ထိုမိန်းကလေးနှင့် မကြာသေးမီက ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့
သည်။ ထိုကိစ္စကို သူ့မိန်းမသိမှာ အတော်လေး စိုးရိမ်နေသည်။ သူသည်
အမြဲတစေ ကြောက်ရွံ့နေသည်။ ထို့အတွက် ဒီမိန်းကလေး မရှိလေ
ကောင်း လေ ဟု တွက်ဆပြောခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒါကို နောက်နှစ်ယောက်ကလည်း ထောက်ခံသည်။ ထို့အပြင် မစ္စပရမ်း
သည် ရွာတွင်စိတ်မချရသူထဲတွင် ပါသည်။ သူမသည် မိမိကိုယ်ကို ရွာက
လူတွေနှင့်မတူဘူးဟု ထင်နေသည်။ နောက်ပြီး သူမသည် တစ်နေ့တွင်
ရွာမှ ထွက်သွားမည်ဟု ပြောဆိုနေသည်ဟု တင်ပြကြသည်။

‘သူ့အမေလည်း သေပြီ။ သူ့အဘွားလည်း သေပြီ။ ဘယ်သူမှ သူ့ကို မလွမ်းတော့ပါဘူး’ ဟု သူ့ကြီးကလည်း သဘောတူသည်။ ဒီအတွက် သူ့ကြီး သည် တတိယမြောက်သဘောတူသူ ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် သူ့ကြီးကတော်ကတော့ ဒါကို ကန့်ကွက်သည်။

‘ဒီကလေးမကို စတေးလိုက်ပြီထား။ သူမက ရွှေတွေကို ဘယ်မှာထား တယ်ဆိုတာ သိချင်သိမှာ။ ပြီးတော့ ဒီရွှေတွေကိုမြင်တာ ကလေးမတစ်ယောက် တည်းပဲမဟုတ်လား။ ဒါ့အပြင် ကျွန်မတို့တစ်တွေ သူမကို ယုံကြည်ရတာ အသေအချာပဲ။ စဉ်းစားကြည့်လေ သူမဟာ ဒီမိစ္ဆာကို ယူဆောင်ခဲ့တယ်။ ပြီး တော့ တစ်ရွာလုံးကို လူသတ်စေတယ် မဟုတ်လား။ သူမဟာ သူမဘာသာ ပြောချင်ရာ ပြောလိုရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရွာလုံးက ဘာပြောလဲ။ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒီလိုကလေးမလေး ပြောတဲ့စကားကြောင့် တို့တစ်ရွာလုံး ပြောင်း လဲမှု ဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စဆိုတာကိုလည်း မမေ့ပါနဲ့ဦး’

သူ့ကြီး မဆုံးဖြတ်နိုင်။ အထူးသဖြင့် သူ့ဇနီးပြောသည့်စကားကို သူ အလေးအနက် မထားလိုမဖြစ်။

‘မင်းဘာလို့ သူ့ကို ကယ်တင်ချင်ရတာလဲ။ မင်း သူ့ကို သဘောမကျ ဘူးဆို’

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်’

ဓမ္မဆရာက ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီလို သူမကို မသတ်ဘဲထားခြင်းဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်းအပေါ် အပြစ်တွေ ပုံကျကုန်မှာ ဖြစ်တယ်။ သူမဟာ ဒီအစုတ်ထုတ်ကြီးကို နေ့ရော

ညပါ ထမ်းပိုးထားရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူမဟာ ယေရှုခရစ်တော်ကို သစ္စာ ဖောက်တဲ့ ဂျူဒါလို အဆုံးသတ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမဟာ ဒီလိုရာဇဝတ်မှုမျိုးဖြစ်အောင်လို့ ဖန်တီးခဲ့သူပဲ မဟုတ်လား’

ဓမ္မဆရာစကားကိုကြားရတော့ သူကြီးကတော်သည် အတော်လေး အံ့ အားသင့်သွားသည်။ ထိုစကားသည် သူမ ပြောချင်သော စကားအတိအကျ ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဒီမိန်းကလေးသည် ချောမောလှပသည်။ ယောက်ျားတွေကို ဆွဲဆောင် နိုင်သည်။ ဗစ်စကို့စ်လိုရွာလေးမှာနေထိုင်ခြင်းဖြင့် သူမ၏ဘဝကို ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သူမသည် ဒီရွာလေးမှာ နေထိုင်ရခြင်းကို အမြဲငြီးငြူ လျက် ရှိသည်။ ဒီရွာလေးမှာ လူတွေဟာ အင်မတန် ရိုးသား ဖြောင့်မတ်ပြီး အလုပ်ကြိုးစားသည်။ အခြားအထွေအထူး မရှိ။ (ထိုကြောင့် ဧည့်သည်များ အနေဖြင့် အစဉ်အမြဲငြိမ်းချမ်းစွာနေခြင်းသည် ပျင်းစရာကောင်းကြောင်း သဘောပေါက်ကာ ခေတ္တသာ လာရောက်ပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသည်ချည်း ဖြစ်သည်။)

‘ကျွန်မတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး’ ဟု ဟော်တယ် ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက ပြောသည်။ သူမစိတ်ထဲမှာတော့ ဘားမှအလုပ်လုပ်ဖို့ လူတစ်ယောက်ရှာဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှကြောင်းသိသည်။ သို့သော် ရွှေတွေ ရလာလျှင် ဒီဟော်တယ်လုပ်ငန်းကို သူမ စွန့်လွှတ် နိုင်မည်သာ ဖြစ်သည်။

‘ဒီက လယ်သမားတွေနဲ့ သိုးကျောင်းသားတွေမှာ နီးကပ်တဲ့ ဆွေမျိုး တွေရှိတယ်။ အချို့ဟာ အိမ်ထောင်နဲ့ အချို့ကတော့ သားသမီးတွေနဲ့။

သူတို့ ဟာ သူတို့ရဲ့မိဘတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့လို့ ရှိရင် သံသယ ဝင်ကြမှာ။ မစ္စပရမ်းသာ တစ်ယောက်တည်း တစ်ကောင်ကြွက် မဟုတ်လား။ သူမ ပျောက်သွားရင် ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဘာသာရေးအယူအဆအရ အပြစ်မရှိသူ တစ်စုံတစ်ယောက်အား အပြစ် ပေးတာမျိုးကို ယေရှုက တားမြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားဟောဆရာက ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြံမပြုလိုပေ။ ထို့အပြင် ဘယ်သူ့ကိုပဲရွေးရွေး နောက်ဆုံး တွင် တဝဲလည်လည်နှင့် ဒီလိုပဲ အဆုံးသတ်မည်ဟု သူယူဆသည်။

‘ဗစ်စကို့စ်ကလူတွေဟာ နေထွက်ကနေ နေဝင်၊ မိုးရွာရွာနေပူပူ အလုပ် လုပ်ကြရတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်း အလုပ်လုပ်ရတယ်။ မိစ္ဆာကို ယူဆောင်လာ တဲ့ ကောင်မလေးတောင် သူခိုင်းတာတွေကို လုပ်ပြီး မိမိတာဝန် ကျေပွန် အောင် ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်ရတာပါပဲ။ ဒီတော့ ဒီလိုလူတွေ တစ်ယောက် ကိုမှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာ မှန်တာပဲ’

‘ဒါဆို ဓမ္မဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အစတေးခံဖို့ လူမရှိတော့ဘူး ပေါ့။ တကယ်လို့ ဒီညမှာ အပြင်က လူတစ်ယောက်ရောက်လာတယ် ဆိုရင် တော့ ကောင်းသား။ ဒါတောင် သူ့မှာ မိသားစုတွေရှိမှာပဲ။ သူပျောက်ဆုံး သွားလို့ကတော့ သူ့မိသားစုက သူ့ကို မြေလှန်ရှာမှာ အသေအချာပါပဲ။ ဗစ်စကို့စ်မှာ လူတိုင်းဟာ ပေါင်မုန့်ကားလေးက ပေါင်မုန့်ကိုဝယ်စားဖို့အတွက် ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်နေရတယ် မဟုတ်ပါလား’

‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်’

ဓမ္မဆရာက ပြောသည်။ သူက ဆက်လက်ပြီး ပြောသည်။

‘ဒီည တို့တစ်တွေ စဉ်းစားကြတာတွေဟာ တကယ်တော့မဖြစ်နိုင်တဲ့ အရိပ်အယောင်တွေပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ရွာထဲက လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ အမျိုးအဆေတွေ ရှိကြတာပဲ။ ဘယ်သူကမှ သူတို့ ချစ်တဲ့ခင်တဲ့လူကို တစ်ခုခု ဖြစ်စေချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီရွာမှာ လူသုံးယောက်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ကြတဲ့သူတွေပါပဲ။ အဲဒီ လူသုံးယောက်ကတော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဘာတာရယ်၊ မစ္စပရမ်းရယ်ပါပဲ’

‘ရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စတေးခံဖို့ ခွင့်ပြုနေတာလား ဓမ္မ ဆရာရယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်း ကောင်းဖို့အတွက် ဆိုရင်ပေါ့’

ကျန်သည့် ငါးယောက်သည် အတော်လေး ကျေနပ်သွားကြသည်။ သူတို့တစ်တွေသည် ယနေ့ကဲ့သို့ သာယာသော စနေနေ့၏ နေရောင်ခြည် အကြား ဒီလိုခွင့်ပြုချက်ကို ကြားရသည်မှာ လူသတ်မှုမဟုတ်ပါ။ အာဇာနည် အဖြစ် အစတေးခံခြင်းဟုသာ မှတ်ယူနေကြလေသည်။

ဓမ္မဆရာက စကားဆက်သည်။

‘တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ လူထုကို ရှင်းပြဖို့တော့လိုတယ်။ ဘာလဲဆိုရင် ဒါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ စေတမန်တစ်ယောက်ကို သတ်တာပဲ။ သို့သော် အပြစ်မရှိကြောင်း ရှင်းပြပါ’

‘ဗစ်စကို့စ်ရွာသားတွေကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရှင်းပြလို့ ရတာပဲ’

သူကြီးက အားပါးတရ ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။ သူသည် ငွေတွေရလို့ ကတော့ ရွာကိုမည်သို့ပြုပြင်မည်ကို စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။ ‘ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု တွေလာကြဖို့အတွက် သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာထည့်မည်။ အခွန်တွေလျှော့ ကောက်မည်။ ဟော်တယ်ကို ဈေးလျှော့ကာ ပျော်စရာတွေကို

ထည့်ပေးမည်။ တယ်လီဖုန်းလိုင်းအသစ်တွေလည်း လုပ်မည်။ ခုလိုင်းက တစ်ခါတစ်ခါ ခေါ် မရဘူး’ စသဖြင့် စီမံချက်တွေ ချနေသည်။

သို့သော် ဓမ္မဆရာက ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်လုပ်လို့မရဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သူတို့ကို ရှင်းပြလို့ မရဘူး’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

‘သူရဲကောင်းဆိုတာ သူတစ်ပါးသတ်မယ်ဆိုရင် မိမိကိုယ်ခန္ဓာကို ပေး အပ်လို့ရတယ်။ မိမိကိုယ်ကို သတ်ပါလို့ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ အသက်ဆိုတာ ဘုရားသခင်ပေးထားတဲ့အရာပါ။ ဒါကို ကျုပ်တို့ ဘုရားကျောင်းတွေမှာ ဟောပြောနေတာတွေပါ။ ဒါကို ဆန့်ကျင်လို့မရဘူး’

‘ကျုပ်တို့ ရှင်းပြလို့တော့ ဘယ်သူမှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေက ဘုရားသားတော်ကို ငွေကြေးအတွက်သတ်တယ် ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ကို အဆိုးရွား ဆုံး လူတွေရယ်လို့ သတ်မှတ်ကြမယ်။ ခရစ်တော်ကို သစ္စာဖောက်တဲ့ ဂျူဒါ လိုမျိုး အပြစ်တင်ကြမယ်’

ဓမ္မဆရာသည် ပုခုံးကို တွန့်လိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သူတို့အတွက် နေဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ကြရ သည်။ အခန်းတွင်း တင်းမာမှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

‘ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုလည်း ဘာတာတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့’ မြေပိုင်ရှင်ကဆိုသည်။

အကြာကြီး တိတ်နေပြီးမှ ဓမ္မဆရာက စကားစပြောသည်။

‘ဒီအမျိုးသမီးကြီးဟာ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်း သေဆုံးပြီးကတည်းက ဒုက္ခတွေနဲ့ အတော်လေးခံစားနေရရှာတယ်။ ဒီနှစ်တွေမှာဆိုရင် သူမဟာ ဘာဆိုဘာကိုမှ မလုပ်မကိုင်ဘူး။ အိမ်အပြင်ဘက်ထွက်ထိုင်နေတာတစ်ခုပဲ သူ့အလုပ် ဖြစ်နေ တယ်။ တကယ်တော့ အဘွားအိုဟာ သူ့ရဲ့အတိတ်ကိုပဲ တသနေတာ ဖြစ် တယ်။ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဒီအမျိုးသမီးကြီးဟာ ဒီအတိုင်း ဆိုရင် ရူးသွား မှာပဲ’

ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲကို လေပူတစ်ချက်ထပ်တိုက်လာသည်ကို သူတို့ အားလုံး ခံစားလိုက်ကြရသည်။

သူတို့အားလုံး တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘာလေ မှ မတိုက်နိုင်အောင် အခန်းတံခါးတွေအားလုံး အလုံပိတ်ထား၍ ဖြစ်သည်။

‘အင်း သူမဟာ တကယ်တော့ အင်မတန်ကြေကွဲဖွယ်ဘဝကို ရင်ဆိုင် နေရတာပါပဲ’

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

‘ကျွန်မထင်တယ်။ သူမဟာ သူမရဲ့ခင်ပွန်းသည်နဲ့ ပြန်တွေ့ဖို့ ဘာမဆို ပေးဆပ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။’

သူမ ပြောတာမဟုတ်ကြောင်း အားလုံးသိကြပါသည်။ သို့သော် ဒါဟာ ခုနေတော့ သိပ်ပြီးတော့ မဆိုင်လှပါဘူး။

‘သူမဟာ အင်မတန် အိုနေပါပြီ။ သေဖို့လည်း နီးနေပြီ မဟုတ်လား။ တစ်ရွာလုံးမှာ အလုပ်မလုပ်သူဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ တစ်ခါက ငါ သူ့ကိုမေးကြည့်တယ်။ ဘာလို့ ဒီလိုထိုင်နေလဲလို့။ သူက

‘အင်း ကျွန်မက ဒီရွာကို စောင့်ကြည့်နေတာလေ။ ဒီရွာကို မိစ္ဆာရောက်လာမှာ စောင့်ကြည့် နေတာပါ’တဲ့

မြေပိုင်ရှင်က ပြောသည်။

‘အင်း၊ ဒါကို သူကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့’

‘ဒီတော့ မိစ္ဆာကိုဝင်လာခွင့်ပြုသူဟာ မိစ္ဆာကို မောင်းထုတ်ဖို့ တာဝန်ရှိ တာပဲ’

ဓမ္မဆရာကပြောသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့ ဘယ်သူ့က ဝိုရွေးသလဲဆိုတာ အားလုံးသိသွားပေပြီ။

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီလိုအနစ်နာခံပြီး စတေးခံတယ်ဆိုတာ တစ်ရွာ လုံး ကောင်းစားရေးအတွက် ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံကို သွားမှာပါပဲ။ အဲဒီမှာ သူ ပျော်ရွှင်မှာပါ။ ခုလို လူ့ပြည်မှာ ဒုက္ခခံတာထက်စာရင် ချမ်းမြေ့ဘုံကို ရောက် သွားတာအကောင်းဆုံးပါပဲ။ တို့အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတာကို ဆက် စဉ်းစားကြရမယ်’ဟု သူကြီးကတော်က ပြောသည်။

ထိုအခါ ဓမ္မဆရာက သူကြီးကို လှမ်းပြောသည်။

‘တစ်ရွာလုံးက လူတွေကိုပြောပါ။ ရွာလယ်ကွက်လပ်မှာ ဒီနေ့ည (၉:၀၀)နာရီ အစည်းအဝေးလုပ်ကြမယ်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ (၉:၀၀)နာရီမထိုးခင်လေး ဒီကိုလာပါ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်လို့ရတာပေါ့’

သူတို့မထွက်ခွာမီ ဓမ္မဆရာက အစည်းအဝေးလုပ်နေစဉ်မှာ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်သည် ဘာတာ၏ အိမ်ကို သွားစကားပြောရမည်။ သို့မှသာ ဘာတာ ကို အစည်းအဝေးမရောက်အောင် တားဆီးထားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းမှာလည်း ဘာတာဟာ ဘယ်တော့မှ ညဘက် အပြင်ထွက် လေ့ မရှိပါ။

သို့သော် ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာ။ လိုရမယ်ရပေါ့။

ချင်တဲလ်သည် အလုပ်လုပ်ဖို့ ဘားကိုအချိန်မီရောက်ရှိလာသည်။ သို့ သော် အဲဒီမှာတစ်ယောက်မှ အဲဒီမှာမရှိ။

‘ရွာလယ်က ကွက်လပ်မှာ ဒီနေ့ည (၉:၀၀)နာရီမှာ အစည်းအဝေး ရှိ တယ်။ အမျိုးသားတွေ အတွက်ပဲ’

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

သူမ ဒီထက်ပိုပြောစရာမလိုပေ။ ချင်တဲလ်သည်လည်း ဘာတွေ ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာကို ရိပ်စားမိသည်။

‘မင်း ရွှေကိုတကယ်ပဲ မြင်လား’

‘မြင်တယ်။ တကယ်တော့ ရှင်တို့လူစိမ်းကို ဒီရွှေတွေ ဒီကိုယူလာခိုင်းဖို့ ကောင်းတယ်။ တကယ်လို့ လူစိမ်းဟာ သူလိုချင်တာ သူရသွားရင် တိတ် တဆိတ် လစ်ထွက်သွားနိုင်တာပဲ။ ဘယ်သူမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘သူ ရူးနေတယ်’

‘ဟုတ်တယ်။ သူ ရူးနေတယ်’

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ချင်တဲလ်ပြောတဲ့ အကြံကို သဘောကျ
သည်။ အင်မတန်သင့်မြတ်လျော်ကန်ကြောင်းလည်း ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့်
သူမသည် လူစိမ်း၏အခန်းကို တက်သွားလေသည်။ အတော်လေး
ကြာတော့ သူမ ပြန်ဆင်းလာသည်။

‘သူ သဘောတူတယ်။ သူက ရွှေတွေကို တောထဲမှာ ဝှက်ထားခဲ့တယ်
တဲ့။ နက်ဖြန်မှာ သူ ယူလာခဲ့မယ်တဲ့’

‘ကျွန်မ ဒီည ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူးထင်တယ်’

‘လုပ်ရမှာပေါ့။ မင်း ဒီမှာ တာဝန်ရှိတာပဲ’

သူမသည် ညနေက သူတို့ဆွေးနွေးသော အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်
၍ ချင်တဲလ်အား ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ကိစ္စရှိပါဘူးလေ။ အရေးကြီးတာက ဒီကလေးမရဲ့ သဘောထားကို အကဲ
ခတ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

‘ငါကတော့ တကယ့်ကို လန့်သွားတာပဲ။ တကယ်တော့ လူတွေဟာ
လေးငါးဆယ်ကြိမ် စဉ်းစားပြီးမှ သူတို့ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်
သင့်တယ်’

သူမက ချင်တဲလ်ကိုပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ချင်တဲလ်က ပြန်ပြောသည်။

‘သူတို့ အကြိမ်တစ်ရာ စဉ်းစားချင်လည်း စဉ်းစားကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့
နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ ဘာမှ လုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ကြပါဘူး’

‘ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ သူတို့တကယ်တမ်း
လုပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက ချင်တဲလ်၏သဘောထားကို အကဲစမ်း
နေခြင်းဖြစ်သည်။

ချင်တဲလ်သည်လည်း လူစိမ်းစကား ပြန်လည် ကြားယောင်နေသည်။
လူစိမ်းသည် ဗစ်စကို့စ်ကို ခုမှရောက်ဖူးသော်လည်း ဒီက လူတွေအကြောင်း
ကို သူမထက်ပိုပြီး နီးနီးစပ်စပ်အကဲခတ်နိုင်သည်။

ရွာလယ်ကွက်လပ်တွင် အစည်းအဝေးတဲ့လား။ ကြိုးစင်ဖျက်လိုက်ရတာ
နာတာပဲ။

‘ဒါဆိုရင် နင်သာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ’
ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက မေးနေသည်။

‘ကျွန်မ ဒီမေးခွန်းကိုတော့ မဖြေနိုင်ဘူး’
ချင်တဲလ်သည် သူမဘာလုပ်သင့်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။

သို့သော် ဒါကိုတော့ သူမ မဖြေလိုပါ။
အတန်ကြာမှ သူမ ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မယုံကြည်တာက မကောင်းမှုဟာ ဘယ်တော့မှ ကောင်းမှု
ကို ယူဆောင်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအဖြေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီ
ညနေမှာကို ရှာတွေ့လိုက်တယ်’

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးသည် မိန်းကလေး၏ ပြောဆိုသည့် ပုံစံကို
မကြိုက်ပါ။ သို့သော် ငြင်းခုံနေလို့လည်း အကျိုးထူးမည် မဟုတ်။
ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ အနာဂတ်မှာဖြစ်ပေါ်လာမည့် ပြဿနာတွေကို
ရင်မဆိုင်ချင်ပါ။ သူမကို စော်ကားမော်ကား ပြုလာမှာကိုလည်း
ကြောက်သည်။

ထို့ကြောင့် မစ္စပရမ်းကို ယနေ့အထိ ရောင်းရငွေအဝင်အထွက် စာရင်းကို ပြီးစီးအောင်ပြုစုဖို့စေခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် သူမကို ဘားတွင် တစ်ယောက် တည်းထားခဲ့သည်။

သူမသည် ဘာမှ မကျေနပ်ဟန်မပြပါ။ ရွာလယ်ကွက်လပ်တွင် အစည်းအဝေးပြုလုပ်နေသည်ဟု သူမကို ပြောသော်လည်း အေးအေးဆေးဆေးသာရှိသည်။ ဗစ်စကို့စ်တွင် ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေသည်ကို သူမသိသည်။

ဒါ့အပြင် မစ္စပရမ်းတွင် ငွေကြေးအမြောက်အမြား လိုအပ်နေသည်။ သူမသည်လည်း သူမ၏ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေလို ဒီရွာကနေ ထွက်ခွာပြီး မြို့ပေါ်တက်ကာ အခြေချချင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် သူတို့ကို မကူညီရင်တောင် မနှောင့်ယှက်တန်ရာဟု ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ယူဆသည်။

ဓမ္မဆရာသည် ညစာကိုစားသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှိခိုးသောခုံတွင် ထိုင်သည်။ သူကြီး မကြာမီ ရောက်လာတော့မည်။

သူသည် ဆေးဖြူများသုတ်ထားသော ဘုရားကျောင်းနံရံကို ကြည့်ပြီး ဘာပုံတွေ ထပ်မံရေးချယ်ရရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေသည်။ ဘုရားစင် မှာလည်း ပန်းချီပန်းပုများဖြင့် တန်ဆာချင်ချင်သေးသည်။ ယခုတော့ စင်မြင့် တွင် ဒေသတွင်း သူတော်စင်များ၏ အပေါ်စားပန်းချီပုံလေးများဖြင့်သာ အလှ ဆင်ထားနိုင်သည်။

ဗစ်စကို့စ်ရွာသားများသည် ဘာသာကိုင်းရှိုင်းခြင်း သိပ်မရှိကြပေ။
တကယ်တော့ ဒီရွာလေးကို သူတော်စင် စိန့်ဆာဗင်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက
အသက် သွင်းပေးထားခဲ့၍ ယခုလို အေးချမ်းစွာနေနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။
သူတို့သည် ဒါကို မေ့နေကြသည်။ သူတို့
အဓိကအလေးထားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အာဟတ် ဖြစ်သည်။ သူတို့က
ဆဲလ်တစ်တွေကို ပိုသတိရသည်။ သူတို့၏ အလေး အထားဆုံး
အကြောင်းအရာတွေကတော့ ကျေးလက်အယူသီးမှုများသာ ဖြစ် သည်။
သူတို့ကို လူသားဆန်စွာပြုမူနေထိုင်ရန် ကယ်တင်ခဲ့သူ ယေရှုခရစ်
တော်ကို သူတို့ မေ့လျော့နေကြသည်။

လွန်ခဲ့သောနာရီအနည်းငယ်က ဓမ္မဆရာသည် သူကိုယ်တိုင် အစတေး
ခံဖို့အတွက် မိမိကိုယ်ကို ပေးလှူခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ အင်မတန်
စွန့်စားရသည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူသည် အလုံးစုံကို ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူတို့၏
အနေ အထားကို တွက်ချက်ပြီး အကွက်ကျကျစီမံခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျန်သည့်သူများသည် ခပ်အအခပ်တုံးတုံးတွေ ဖြစ်၍သာ သူ ခံသာခြင်း
ဖြစ်သည်။

‘တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ထုံချင်ထုံ အ ချင် အ မယ်။ ဒါပေမဲ့
အလွယ် တကူတော့ တွက်ချက်လို့ မရဘူး’

သူတို့သည် လိမ္မာပါးနပ်စွာ သူ့ကို မြှောက်ပေးကြသည်။
သူ၏ ဂုဏ်ကျက်သရေအတွက် သူတို့လက်ခံကြောင်း၊ ဒီလို လူမျိုးကို
သူတို့လိုလားကြောင်း ပြောကြသည်။ သူလည်း သူ့ကို ဒီအတိုင်းအသုံးပြုဖို့

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ပြောခဲ့သေးသည်။ သို့သော် သူတကယ်တမ်း ယုံကြည် သည့် အချက်များကိုသာ သူတို့ကိုပြောပြပါသည်။

သူသည်ခပ်ငယ်ကတည်းက ဓမ္မဆရာဖြစ်လာဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ၎င်း သည် သူ၏အဓိက အသက်မွေးမှုအတွက် ရည်ရွယ်ချက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူအသက်(၂၁)နှစ်ရောက်သောအခါ ဓမ္မဆရာအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်။ လူတိုင်းကလည်း သူ၏ တရားဓမ္မဟောကြားသော အရည်အသွေးကို ချီးကျူး ကြသည်။ သူ့ကို ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ဟု အများက မြင်ကြသည်။

သူသည် နေ့စဉ် ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ နေမကောင်းသည့် လူများထံ လှည့်လည်ပြုစုသည်။ အကျဉ်းထောင်များဆီသို့လည်း သွားသည်။ ဆင်းရဲ သူများကို အစားအသောက်ပေးသည်။ သူလုပ်သမျှသည် ဘာသာရေး၏ ကောင်းမြတ်သော တရားအတိုင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အကြောင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီးနားသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီးက သူနှင့်အတူ လူငယ်ဓမ္မဆရာများကို ဖိတ်ကြား ကာ ညစာကျွေးမွေးသည်။ သူတို့သည် အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို ဆွေးနွေးကြ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီးက ထပြီး ဓမ္မဆရာတစ် ယောက်ချင်း စီအတွက် ရေတစ်ခွက်စီကို ထည့်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ အားလုံး က ငြင်းဆိုသည်။ သူတစ်ဦးတည်းကသာ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီး ထည့်ပေး သော ရေကို လက်ခံသည်။

တကယ်တော့ ဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်းတော်ကြီးသည် အိုမင်းလှပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျန်ဓမ္မဆရာများက ဒါကို လက်မခံခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အချင်းချင်း

တီးတိုး ပြောကြသည်။ တီးတိုးစကားဆိုသော်လည်း
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကြားအောင် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ရေသောက်ဖို့ လက်မခံတဲ့အကြောင်းကတော့ သူတော်
စင် တိုက်တဲ့ရေဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မထိုက်တန်သောကြောင့်ပါပဲ။
ကျွန်တော် တို့အထဲက တစ်ယောက်သာ ဒီလိုလေးလံတဲ့ရေပုလင်းကို
မိမိအထက်လူကြီး သယ်ဆောင်ခဲ့တာကို မသိနားမလည်ဘဲ သောက်တာပါ’

ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီး သူ့နေရာသူ ပြန်ထိုင်သည့်အခါ အောက်ပါ
အတိုင်း ပြောသည်။

‘သင်တို့ကိုယ် သင်တို့ သန့်ရှင်းတဲ့သူများလို့ ထင်သူများက ကျွန်ုပ်
ကျေနပ်နှစ်သက်စွာပေးသည်ကို လက်မခံကြပါ။ ဒီတစ်ယောက်တည်းသာ
ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်ကို တိတိကျကျ ထင်ရှားစွာသိလေတော့တယ်’

ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် သူ့ကို ဘုန်းတော်ကြီးက ရာထူးတိုးမြှင့် ခန့်ထား
လိုက်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မိတ်ဆွေကောင်းများ ဖြစ်လာကြသည်။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လည်း မကြာခဏ တွေ့ကြသည်။ သူ့အနေ
နှင့် သံသယရှိသည့် ပြဿနာတိုင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီးအား တင်ပြ
သည်။ ထိုခဏတွင်ပင် မရှင်းသောပြဿနာများ ပြေလည်သွားလေ့ရှိသည်။
ထို့ကြောင့် သူက ဘုန်းတော်ကြီးကို သူ၏ဆရာဟု သဘောထားသည်။

တစ်ရက်မှာ သူစိတ်ထဲတွင် သံသယတစ်ခုဝင်သည်။ သူလုပ်တာတွေ
ဟာ ဘုရားသခင်ကျေနပ်ပါ့မလား။ ထိုသံသယကို ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီး
ထံ မေးသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ပြောသည်။

‘အိဘရာဟင်က လူစိမ်းကိုခေါ်လာတယ်။ ဘုရားသခင် ပျော်ရွှင်တယ်။
အီလီဂျာက လူစိမ်းကို မုန်းတယ်။ ဘုရားသခင် ပျော်ရွှင်တယ်။ ဒေးဗစ်ဟာ
သူလုပ်တာတွေကို ဂုဏ်ယူတယ်။ ဘုရားသခင် ပျော်ရွှင်တယ်။ နှစ်ခြင်းဂျွန်
ကန္တာရထဲသွားတယ်။ ဘုရားသခင် ပျော်ရွှင်တယ်။ ပေါလ်က
ရောမအင်ပါရာ က မြို့ကြီးကိုသွားတယ်။ ဘုရားသခင် ပျော်ရွှင်တယ်။
တို့တစ်တွေဟာ တန်ခိုး ရှင် ဘယ်အခါ ကျေနပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လို
သိနိုင်ပါ့မလဲ။ မင်းရဲ့ ခံစားချက် စေစားရာကိုလုပ်ပါ။ ဘုရားသခင်
ပျော်ရွှင်ပါလိမ့်မယ်’

သူတို့စကားပြောပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် သူ၏ဆရာ ဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်း
တော်ကြီးသည် နှလုံးရောဂါနှင့် ကံကုန်ရှာလေသည်။

သူသည် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အဆုံးအမကို အင်မတန်မှ သဘောကျ သည်။
သူ့စိတ်ထဲရှိတာကို သူလုပ်ဆောင်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ အလှူခံတွေကို အလှူပေးသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ အလုပ်သွား လုပ်ကြ၊ လာမတောင်းပါနဲ့ဟု မောင်းလွှတ်
တတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ အင်မတန်လေးနက်သည့် တရားတွေကို ဟောသည်။

တစ်ခါတစ်ခါလည်း သီချင်းကို ဆိုတတ်သည်။

သူ့အကြောင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်အသစ်က ကြားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို
ဆင့်ခေါ်သည်။

သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်အသစ်ကို မြင်သည့်အခါ အတော်လေး အံ့ဩသွားသည်။ ထိုသူကား လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်က ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီး ရေ တိုက်သည့်အခါ မိမိကို အပြစ်ပြောသော ဓမ္မဆရာ ဖြစ်နေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်အသစ်ကပြောသည်။

‘မင်းဟာ ဟိုတစ်ချိန်က တို့ထက်ရာထူးကြီးသွားတယ်။ မင်း ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတယ်။ သူ့နေရာကို မင်း မျှော်မှန်းခဲ့လေသလားပဲ’

‘မဟုတ်ရပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ဉာဏ်ပညာကိုသာ ရယူလိုတာ ဖြစ်တယ်’

‘ကောင်းပြီလေ။ မင်းဟာ ခုဆိုရင် အင်မတန် ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်လို့နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ငါက မင်းရဲ့ထူးဆန်းတဲ့ အပြုအမူတွေကိုကြားရတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ မင်းဟာ အလှူဒါနပြုတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ တို့ဘုရားကျောင်းတွေက စေခိုင်းတဲ့ ဒါနကို မင်းမပြုဘူး’

‘ကျွန်တော့်မှာ အိတ်နှစ်လုံးရှိတယ်။ ဒီအိတ်နှစ်လုံးစလုံးမှာ စာရွက်တစ်ရွက်စီရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ဘယ်ဖက် အိတ်ထောင်မှာသာ ပိုက်ဆံတွေကို ထည့်တယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီး အသစ်သည် ထိုကိစ္စကို အထူးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

‘အဲဒီစာရွက်နှစ်ခုက ဘာတွေရေးထားတာလဲ’

‘ကျွန်တော်ရဲ့ ညာဖက်က အိတ်ထောင်ထဲက စာရွက်မှာ ‘ငါသည် အလကား၊ ဘာမှမဟုတ် ဖုံးနဲ့ပြာ’လို့ ရေးထားတယ်။ လက်ဝဲဖက် အိတ်

မှာတော့ ပိုက်ဆံလည်း ရှိတယ်။ စာရွက်မှာ ရေးထားတာက ‘ငါသည် ဘုရား သခင်အလိုတော်ကို ထင်ရှားစွာသိမြင်တယ်’ လို့ပါပဲ။ ကျွန်တော် စိတ်ညစ် နေတဲ့အခါတွေနဲ့ မမျှတလို့ ခံစားနေရတဲ့အခါတွေမှာ လက်ဝဲဖက်အိတ်ကို နှိုက်ကာ ပိုက်ဆံတွေပေးပြီးကူညီတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့မှုတွေ ရှိနေရင်တော့ လက်ျာဖက်အိတ်ကို နှိုက်တယ်။ ဘာမှ ထွက် မလာဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေနဲ့ စိတ်ဓာတ် မျှတ အောင် ချိန်ဆတယ်’

‘အင်း ကောင်းပါတယ်’ဟု ပြော၍ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီးအသစ် သည် သူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ သူက တစ်ခုတော့ သတိပေး လိုက်သည်။ သူ၏ အပြုအမူသည် ဘာသာရေးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဆက်မလုပ်ရန် မှာကြားလိုက်သည်။

မကြာမီမှာ သူ့ထံတွင် စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ ဗစ်စကို့စ်ကို ပြောင်းရွှေ့ရန် အမိန့်စာပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် ထိုအမိန့်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သည်။ နှိပ်ကွပ်ခြင်း ပါပဲ။

သို့သော် ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ သူသည် ဘုရားသခင်ကို အလုပ်အကျွေး ပြုရန် ရည်ရွယ်ထားသူဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် သူသည် ဗစ်စကို့စ်ကို ကျေနပ် စွာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒါဟာ သူ၏ စိန်ခေါ်မှုအသစ်အဆန်းကို ရင်ဆိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ပထမတစ်နှစ်ကုန်သွားသည်။ နောက်တစ်နှစ် . . .
ငါးနှစ်ကုန်သွားသည် အထိ သူဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား

ဘာသာရေးယုံကြည်သူ လူသစ် တစ်ယောက်တစ်လေကိုမှ
ဘုရားကျောင်းကိုလာဖို့ ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ ပေ။ ဒီရွာတွင်
အာဟတ်ဟုခေါ်သော တစ္ဆေတစ်ကောင်က ချောက်လှန့်လျက် ရှိသည်။
ဓမ္မဆရာပြောသမျှသည် အာဟတ်ပြောတာလောက် အရေးမပါဟု သူတို့
ယုံကြည်နေကြသည်။

၁၀ နှစ်ကြာလာပြီဖြစ်သည်။ သူသည် သူ၏အမှားကို ရိပ်မိလာသည်။
သူ၏ ဉာဏ်ပညာကိုရှာဖွေခြင်းသည် မာနတံခွန်ထူလို၍သာဖြစ်ကြောင်း
သူရိပ်မိလာသည်။ သူသည် အမှန်တရားကို ရှေ့ထားခြင်းထက်
လူမှုဆက်ဆံ ရေးကို အရေးပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

သူသည် ဘုရားသခင် နေရာတကာရှိသည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ သို့သော်
ဒီရွာက လူတွေအကြားဘုရားသခင် မရောက် နိုင်သည်လည်း ရှိသည်။
သူတို့ သည် သူတို့ဘဝထဲ ဘုရားသခင်ကို ဝင်ရောက်ခွင့် မပြုကြ။

၁၅ နှစ်ကြာလာတော့ သူဟာ ဗစ်စကိုစ်ကနေ ဘယ်တော့မှ ထွက်ခွာလို့
မရကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဗာတီကင်ကို ရောက်နေလေပြီ။ သူသည်
ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးပင် ဖြစ်နိုင်လေသည်။ သူသည် မိမိအား
ရွံ့ရှာမှန်းတီးစွာဖြင့် နယ်စပ်ကို ပို့ထားကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ
အသိခံမည်မဟုတ်ပါ။

ထိုအချိန်တွင် ဓမ္မဆရာသည်လည်း ဘာမှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသော
အရသာကို ခံတတ်လာပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်သူမှ ဒီလိုပြောင်းလဲမှုမရှိသည့်

ဒဏ်ကို နှစ်ရှည်လများခံနိုင်မည်မဟုတ်။ သူသည် ဒီအလုပ်က ထွက်ချင် လာသည်။

တကယ်လို့များ အလုပ်ထွက်လိုက်ရင် ဘုရားသခင်ကို ဒီထက်ပို အလုပ် အကျွေးပြုနိုင်မည်ဆိုတာကို သူသိသည်။ သို့သော် သူ့တွင် သတ္တိမရှိပါ။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့နှင့် အချိန်တွေ ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ အခြေ အနေ ပြောင်းလဲလာမှာပဲဟူ၍ အမြဲတစေ တွေးတောနေမိသည်။

နှစ်(၂၀)ကာလ ကြာလာလေပြီ။ ဒီလိုနှင့် ညတစ်ညတွင် သူလန့်နိုးလာ သည်။ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ သူ၏ဘဝသည် လုံးဝပျက်စီးဆုံးရှုံး သွားလေပြီ။

သူဘယ်လောက်လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သူသိသည်။ သူဘယ်လောက် လုပ်နိုင်ပေမဲ့ ယခုတော့ သူရတာကနည်းနည်းလေးပါပဲလား။

သူသည် သူအိပ်ထောင်နှစ်ခုထဲတွင် စာရွက်နှစ်ရွက်ထားရှိသည်ကို သတိရမိသည်။ ခုတော့ အမြဲတမ်းလိုလို သူ၏ လက်ယာဘက် အိပ်ထောင်ထဲ သို့ လက်နှိုက်လေ့ရှိသည်။

သူသည် တော်လိုတတ်လိုသည်။ သို့သော် သူ့မှာ နိုင်ငံရေး အရည် အသွေး မရှိ။

သူသည် မျှတမှုကို ရယူလိုသည်။ သို့သော် သူ့မှာ အသိအလိမ္မာမရှိ။

သူသည် နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်ချင်သည်။ ဒီအတွက် ဗဟုသုတမရှိ။

‘ဘုရားသခင်။ သင်သည် အင်မတန်မှ သဘောကောင်းကြောင်း သိပါ သည်။ ကျွန်တော်မျိုးအား ဂျော့ဘ်ကို လုပ်သလို ဘာကြောင့်

လုပ်ရပါသလဲ။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဘဝမှာ နောက်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေး မရနိုင်တော့ဘူးလား။ ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အလမ်း နောက်တစ်ကြိမ်ပေးပါ အို အဖဘုရားသခင်’

ဒီလို ဆုတောင်းပြီး သူသည် သမ္မကျမ်းစာအုပ်ကို ကျလိုရာကျ ဟူသော သဘောဖြင့် လုပ်နေကျအတိုင်း လှန်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ‘နောက်ဆုံးညစာ’ စာမျက်နှာကို လှန်မိလျက်သား ဖြစ်နေ သည်။ အဲဒီမှာ ခရစ်တော်သည် မိမိကိုရှာနေသော ရောမစစ်သည်များ လက် သို့ အပ်နှံစေရန် သစ္စာဖောက်အား ပြောနေသော စာပိုဒ်ကို ဖတ်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

ဓမ္မဆရာသည် သူဖတ်မိသည့်အကြောင်းအရာ၏ အတိမ်အနက်ကို နာရီများစွာကြာအောင် စဉ်းစားနေမိသည်။

ဘာကြောင့် ခရစ်တော်သည် သစ္စာဖောက်အား အပြစ်ဖြစ်စေဖို့ ဆောင် ရွက်ရန် စေခိုင်းရပါသလဲ။

‘ကျမ်းဂန်မှာ ပြီးပြည့်စုံမှုရှိစေဖို့ အတွက်ပဲ’ဟု ဘုရားကျောင်းမှ ပညာရှင် များက ဆိုကြပေမည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ခရစ်တော်က လူတစ်ယောက်ကို ထာဝရငရဲမှာ ကျ ရောက်ဖို့အတွက် အပြစ်လုပ်စေရန် ဘာကြောင့် ဆောင်ရွက်ရပါသနည်း။

ဒီနေရာတွင် ခရစ်တော်သည် အပြစ်ခံရသူဖြစ်သွားရသလို သစ္စာဖောက် သည်လည်း အပြစ်ခံရသူပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

ခရစ်တော်က တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် အပြစ်ကျရောက်စေရန် ရည်ရွယ်လုပ်ဆောင်မည်မ ဟုတ်ပါ။ စင်စစ်အားဖြင့် သစ္စာဖောက်သည်

လည်း ခရစ်တော်ကဲ့သို့ အပြစ်ခံရသူ ဖြစ်သွားခြင်းပါ။ မကောင်းမှုသည် သူ၏ သဘောထားကို ရှင်းလင်းစွာ ထုတ်ဖော်ပြသလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ကောင်းမှုသည် ထင်ရှားလာမည်ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သစ္စာဖောက်မှုမရှိလျှင် လက်ဝါးကပ်တိုင်လည်း ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ဖြစ်ပါက သမ္မာကျမ်းစာသည်လည်း ပြီးပြည့်စုံမည် မဟုတ် ပေ။ ခရစ်တော်လည်း လူသားများကို စံနမူနာပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

နောက်တစ်ရက်မှာ ဗစ်စကို့စ်ကို လူစိမ်းရောက်လာသည်။ ဒီလိုပဲ အခြား လူတွေလည်း ရောက်လာတတ်ပါသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းတော့ မဟုတ်။ ဓမ္မဆရာသည် ဒါကို အလေးအနက်ထားမိခြင်းလည်း မရှိပါ။

လူစိမ်း၏နောက်ဆုံးညစာတွင် လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီ၏ ခရစ်တော်နှင့် ဂျူဒါ တို့ အတွက် မော်ဒယ်ထိုင်ပေးခြင်းအကြောင်းအရာကို သူစိတ်ဝင်စားမိသည်။ မကြာသေးမီက သူဒီအကြောင်းတွေ သမ္မာကျမ်းစာမှာ ဖတ်မိကြောင်း သတိရ သည်။ သို့သော် ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဟုသာ ထင်မြင်ယူဆမိသည်။

မစ္စပရမ်းက ‘အလောင်းအစား’ကို ပြောပြသည့်အခါမှာမှ သူ၏ ဆုတောင်းကို အဖြေရရှိကြောင်း သတိပြုမိလေတော့သည်။

အကယ်၍ ကောင်းမှုသည် လူတွေ၏ရင်တွင်း၌ တည်နေပါက မကောင်း မှုသည် သူ့ကိုယ်သူ ထင်ရှားစွာပြသည်။ ဒီရွာနှင့် ဒီဘုရားကျောင်းကို ရောက် လာစဉ်ကစပြီး ဒီတစ်ကြိမ်သည်သာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်

ဘုရား ကျောင်းတွင် လူအများပြည့်လှုံ ထွက်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်သည်သာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူ၏ အခန်းတွင်းသို့ ရွာရှိ အရေးပါသောလူများ လာရောက်သည်ကို မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

‘မကောင်းမှုသည် သူ့ကိုယ်သူ မြင်သာထင်သာ ဖြစ်အောင်ပြဖို့ လိုသည်။ ဒါမှ သူတို့သည် ကောင်းမှု၏ တန်ဖိုးကို သိမှာဖြစ်သည်’

သမ္မာကျမ်းစာထဲက သစ္စာဖောက်လိုပါပဲ။ သူမှားသွားကြောင်း ယေရှု တော်အား ပြစ်မှားပြီးကာမှသာ သိတော့သည်။ ဒီအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒီရွာ က လူတွေကလည်း သူတို့အမှားကို သူတို့လုပ်ဆောင်ပြီးကာမှ သိကြမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အပြစ်မှလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဘုရားကျောင်းကိုသာ အားကိုးရာအဖြစ် ကျန်ရစ်တော့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ဗစ်စကို့စ်သည် နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘာသာရေးကိုရိုသေကိုင်းရှိုင်းသော ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင်တွေ့ရဲ့ ရွာလေး ဖြစ်လာတော့မည် ဖြစ်သည်။

အစီအစဉ်အတိုင်း သူကြီးရောက်လာလေသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာတွေပြောရမယ်ဆိုတာကို မသိပါဘူး။ ဓမ္မဆရာရယ်’

‘ထားလိုက်ပါ။ ကျုပ် ကြည့်ပြောလိုက်ပါမယ်’

သူကြီး နည်းနည်းတော့ တွန့်သွားသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီရွာ တွင် သူသာလျှင် အာဏာအရှိဆုံးဖြစ်သည်။ သူသာလျှင် လူထုနှင့် ဆက်ဆံ သင့်သည်။ ဒီလိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို

ပြင်ပလူတစ်ယောက်ယောက်က

တာဝန်ကိုယူလျှင်

သူသိက္ခာကျသွားပေမည်။

ဓမ္မဆရာက ဒီရွာရောက်နေသည်မှာနှစ်(၂၀)ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။သို့သော် သူ ဒီရွာမှာ မွေးသည်မဟုတ်။ ဒီရွာက အကြောင်းအားလုံးကို သူ မသိ။ သူ့တွင် အာဟတ်သွေးလည်း ပါမလာ။

ဒီအတွက် သူကြီးကပြောသည်။

‘ဒီလိုအရေးကြီးတဲ့ အခြေအနေတွေမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပြောမှ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားက ဒီလိုနေရာမှာပြောတာ အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ။ တစ်စုံတစ်ခု အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော် က ဒီလိုနေရာမှာ ဘုရားကျောင်းကို ကိုယ်စားပြုနေရတော့ မပါဝင်တာ ကောင်းပါတယ်’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ဒီအကြံအစည်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံ အစည် ဖြစ်လေတော့ ခင်ဗျားက လူတိုင်းကိုပြောတာ ပိုပြီး သင့်တော်မယ် လို့ ထင်တယ်’

‘အင်း၊ ကြောက်သွားပြန်ပြီ’ဟု ဓမ္မဆရာက တွေးနေမိသည်။

လူတစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူချုပ်ကိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်
အကောင်းဆုံး ကတော့ သူ့ကိုကြောက်အောင် ခြောက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ညကိုးနာရီ မတိုင်လေးမှာ ဘာတာ၏အိမ်သို့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ရောက်သွားကြသည်။ သူမသည် ဧည့်ခန်းသေးသေးလေးထဲမှာ ပန်းထိုး နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘ဒီညရွာထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်။ လူတွေ အများ ကြီး လမ်းပေါ်သွားနေတဲ့ ခြေသံတွေကို ငါကြားနေရတယ်။ ဘာလဲ ဘားမှာ လူမဆန်တော့လို့လား’ ဟု ဘာတာက သူတို့ကို ပြောသည်။

‘ဒါက ရွာထဲက အမျိုးသားတွေပါပဲ’
ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ဖြေသည်။

‘သူတို့ဟာ ရွာလယ်က ကွက်လပ်ကိုသွားနေကြတာပါ။ လူစိမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါပဲ’

‘ဟုတ်လား။ ငါ ထင်တယ်။ သူ့အကြောင်းကို ထူးထူးခြားခြား ဆွေးနွေး စရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူပြောတာကို လက်ခံချင်လက်ခံ။ လက်မခံရင် နောက်နှစ်ရက်ဆို သူပြန်ရမယ်မဟုတ်လား။ ဒါပဲရှိတယ်လေ’

‘ရွာကလူတွေကတော့ သူပြောတာကို ဘယ်သူမှ လက်ခံကြမှာ မဟုတ် ဘူး’

သူကြီးကတော်က ပြောသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံရမှာလဲ။ ဓမ္မဆရာဟာ ဒီနေ့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ တရား ဟောကြားသွားတယ် မဟုတ်လား။ လူသားဝါဒ ရှင်သန်ရေးအတွက် လူတစ်ယောက်ကို စတေးတဲ့အကြောင်းလေ။ ဘုရားသခင်သော်မှ မိစ္ဆာရဲ့ အလောင်းအစားကိုလက်ခံပြီး သူ့ရဲ့ အင်မတန်

သစ္စာရှိတဲ့ နောက်လိုက် ရျှောက်ကို အပြစ်ပေးခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား။
ဗစ်စကို့စ်က လူတွေ ကောင်း စားရေးအတွက် လူစိမ်းရဲ့အကြံပြုချက်ကို
လက်ခံတာ ဘာများ မှားယွင်း လို့လဲ။ ပြောကြမယ်ဆိုရင် လုပ်ငန်း
သဘောအရပေါ့’

‘ရှင် အတည်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟ၊ အတည်ပြောနေတာပေါ့။ မင်းတို့ပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုနေလို့’

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် ထပြန်တော့မလို စဉ်းစားနေကြသည်။ သို့သော်
ဒါဟာ အတော်လေးစွန့်စားရမလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ပြန်ထိုင်နေလိုက်
သည်။

‘ခုကိစ္စကလွဲပြီး မင်းတို့ လာရောက်လည်ပတ်တာ တကယ့်ကို ဂုဏ်ပြု
ရာ ရောက်ပါတယ်။ ဒီအပြင် ငါဘာများ လုပ်ပေးနိုင်ပါသလဲ။
ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး’

‘လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်က မစ္စပရမ်းက ပြောတယ်။ သူမဟာ ဝံပုလွေ
စဉ်းလဲရဲ့ အူသံကို ကြားရတယ်ဆိုပဲ’

‘ခု ဝံပုလွေစဉ်းလဲရဲ့ ပုံပြင်ဆိုတာ လုပ်ကြံဖန်တီးတဲ့ ဇာတ်လမ်းဆိုတာ
အားလုံးသိကြပြီပဲ။ ဒါ ပန်းပဲသမားပြောတာ မဟုတ်လား။
ဒီပန်းပဲသမားဟာ တောထဲကို တခြားရွာက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့
သွားတာဖြစ်မယ်။ သူ မတော်တရော်လုပ်လို့ အဲဒီအမျိုးသမီး
ဆော်လွတ်လိုက်တာကို လုပ်ကြံ ဖန်တီး ပုံပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့။
ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ရှင် အဆင်ပြေမပြေ၊ နေကောင်း မကောင်း
လာကြည့်တာပဲပေါ့’ ဟု ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီး က ဆိုသည်။

‘နေကောင်းပါတယ်။ အားလုံးလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ ငါက အခု စားပွဲခင်းဇာပန်းထိုးနေတယ်လေ။ ပြီးတော့ ပြီးသွားမှာပါ။ ပြီးသွားတာ ကောင်းတယ်။ ငါနက်ဖြန် သေချင်လည်း သေမှာပေါ့။ ဘယ်သူပြောနိုင်လဲ’
ခဏလေးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရှက်သွေးဖြာသွားကြသည်။

‘လူတွေဟာ အသက်ကြီးလာရင် တစ်နေ့ရွှေ၊ တစ်နေ့ငွေပဲလေ။ အချိန် မရွေး သေနိုင်တာပဲ’ ဟု ဘာတာက ဆက်ပြောသည်။
ထိုအခါမှာမှ အားလုံးပုံမှန်အနေအထားကို ရောက်သွားသည်။ (ပုံမှန် နီးပါးပေါ့)

‘ဒီလိုမပြောနဲ့လေ။ ရှင်တော်တော်နဲ့ ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘မင်းပြောတာ မှန်ချင်လည်း မှန်မှာပေါ့လေ။ နက်ဖြန်ဆိုတာ နောက် တစ်နေ့ပါပဲတဲ့။ လူတွေ ပြောကြတာနော်။ ဒါပေမဲ့ ငါပြောရရင် ဒီကနေ့မှာမှပဲ အဲဒီကိစ္စ ငါ့ခေါင်းထဲကို အများကြီးရောက်နေတယ်’

‘တစ်ခုခုကြောင့်များလား . . .’

‘အဲဒီမှာ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့များ ထင်လား’

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးဟာ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းချင်နေ သည်။ သို့သော် ဒီအခြေအနေမှာ အတော်လေးတော့ သတိထားရပေမည်။ ခုချိန်လောက်ဆိုရင် ရွာလယ်ကွက်လပ်ကြီးမှာ အစည်းအဝေး စ နေရော့မည်။ မကြာခင်မှာပဲ အစည်းအဝေးလည်း ပြီးဆုံးသွားမည်။

‘ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ လူတွေဟာ သေခြင်းတရားနဲ့ မလွဲမသွေတွေ့ရတော့မယ် ဆိုတာကို သတိရနေကြတယ်။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဒါကို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ရင်ဆိုင်ဖို့

လိုတာပါပဲ။ တကယ်တော့ သေခြင်းဟာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ဒုက္ခတွေက နေ ကျွန်မတို့ကို လွတ်မြောက်စေတာပါပဲ’

ဘာတာက ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးစကားကိုထောက်ခံသည်။

‘မင်းပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ ဒီညနေမှာ ဒီအကြောင်းကို ငါတွေ့နေ မိသေးတယ်။ မင်းသိလား။ ငါ ဘာအဖြေတွေ့လဲဆိုရင် ငါဟာ သေရမှာကို အလွန်အမင်း ကြောက်နေတယ်။ ငါ့အတွက် အချိန် မရောက်သေးဘူးလို့ ငါထင်တာပဲ’

အခန်းထဲရှိ ပတ်ဝန်းကျင်အသွင်အပြင်စရိုက် လက္ခဏာတို့သည် တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာသည်။ သူတို့သည် ပြောသည်ကတခြား စဉ်းစားသည်က တခြား ဖြစ်နေသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် အစည်းအဝေးမှ ဘာဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်ကို မသိကြရသေးပေ။ ထို့အပြင် ဓမ္မဆရာ၏ စီမံချက်ကိုလည်း မသိကြပေ။ ဒါ့အပြင် ဗစ်စကို့စ်မှ ယောက်ျားသားများ ဘာတွေတုံ့ပြန်ကြသည်ကို သူတို့ မသိကြပေ။

ဒါတွေကို ဘာတာနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဖို့ရာလည်း အဓိပ္ပာယ်တော့ မရှိလှပေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူဆိုတာ သူတို့အသက်တစ်ချောင်းကို တော့ နှမော့ကြသည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် မိမိကို အလွယ်တကူ မသတ်နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်မှုတွေ ပြုလုပ်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။ တကယ်လို့ သူတို့သည် ဘာတာကိုသတ်လိုလျှင် စီမံကိန်းချကာ ဆောင်ရွက် ရမည်ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမက ခုခံကာကွယ်မှုများ လုပ်လာ လျှင်နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာများစွာ

ပေါ်ပေါက်လာကာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်မည်။
ရာဇဝတ်ကြောင်းအရလည်း အရေးယူခံရမည် ဖြစ် သည်။ သို့အတွက်
စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်း မပြုနိုင်ရန် သဲလွန်စများကို ဖျောက် ဖျက်ပစ်ရပေမည်။
ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားတာမျိုးသာ ဖြစ်ရ
ပေမည်။

သူမ၏အလောင်းသည် သီချိုင်းတွင်လည်း မမြှုပ်နှံနိုင်သလို တောင်
စောင်းမှာလည်း ပစ်ထား၍ မဖြစ်ပေ။

လူစိမ်း၏ဆန္ဒ ပြည့်သွားပြီးနောက် ဒီအလောင်းကို မီးရှို့လိုက်ရမည်
ဖြစ်သည်။ ပြာများကို တောင်ပေါ်တွင် ဖြန့်ကြဲမည်။

ထို့ကြောင့် သီအိုရီ အရရော လက်တွေ့မှာပါ ဘာတာသည် သူတို့ဒေသ
ကို ဖွံ့ဖြိုးစေရန် ကူညီရာ ရောက်ပေမည်။

‘မင်းဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ’

ဘာတာ၏အမေးသည် သူမ၏ အတွေးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

‘မီးအကြောင်း စဉ်းစားနေတာလေ။ ကျွန်မတို့ မီးပုံလေးနဲ့ မီးလှုံရရင်
ကောင်းမှာပဲလို့’

‘အင်း . . . တို့တစ်တွေဟာ အလယ်ခေတ်မှာ မဟုတ်လို့ပေါ့။

ရွာထဲက လူတချို့က ငါ့ကို စုန်းမဆိုပြီး စွပ်စွဲနေကြတယ်’

လိမ်လို့လည်း အလကားပါပဲ။ အမျိုးသမီးကြီးသည် သူတို့ကို ပိုပြီး
သံသယတွေ ဝင်ကုန်တော့မည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

‘အလယ်ခေတ်မှာဆိုရင် ငါတစ်ခုခု လုပ်တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို သူတို့ အရှင်
လတ်လတ် မီးရှို့သတ်ပစ်ကြမှာ’

ထိုအချိန်တွင် ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးအတွက် စဉ်းစားစရာတွေ
ဖြစ်နေသည်။

‘ဘယ်သူကသစ္စာဖောက်ပြီး ပြောသွားတာလဲ’
သူမ တွေးနေမိသည်။

‘သူကြီးကတော်လည်း ငါနဲ့အတူတူ လာတာပါပဲ။ သူပဲ ငါတို့မလာခင်
တစ်ခေါက်က လာပြီး ပြောသွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဓမ္မဆရာလား။
သူ့ရဲ့ အပြစ်ကို လာရောက်ဝန်ခံပြောကြားသွားလေသလား’

သူမ အကြာကြီး တွေးနေမိသည်။
နောက် သူတို့ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

‘ဒီလိုလာလည်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ့ ကျန်းမာရေးလည်း
ကောင်းပါတယ်။ အစားအသောက်တော့ လျှော့စားဖို့ စဉ်းစားနေတယ်။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုလက်စထရောဆိုတာတွေ များလာရင် စောစောသေ
သတဲ့။ ငါတော့ အကြာကြီး နေချင်သေးတယ်လေ’

ဘာတာက နှုတ်ဆက်စကားပြောရင်း တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လည်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တကယ်တော့ ရွာ
လယ် ကွက်လပ်က အစည်းအဝေးက မပြီးသေး။

‘ငါတော့ စားပွဲခင်းပန်းထိုးတာကို ရပ်လိုက်တော့မယ်။ ပင်ပန်းပြီလေ။
အိပ်တော့မယ်။ တကယ့်အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ငါတော့
ဝံပုလွေစဉ်းလဲကို ယုံကြည်တယ်။ မင်းတို့ဟာ ငယ်သေးတော့ ငါ့ရဲ့

အိမ်တံခါးအနီးအနားမှာ နေပြီး အစည်းအဝေးပြီးတဲ့အထိ ဒီဝံပုလွေဆိုး မလာအောင် စောင့်ပေးပါ လား’

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် သဘောတူကာ ခေါင်းညိတ်ကြသည်။နောက်ထပ် နှုတ်ဆက်သည်။ ဘာတာသည် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

‘အဘွားကြီး သိတယ်နော်’

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက လေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

‘တွေ့လား အဘွားကြီးရဲ့အသံမာနေတာပဲ။ တို့နှစ်ယောက် သူ့ကို လာ ရောက်စောင့်ကြည့်တယ်ဆိုတာ သူ့သိတယ်’

သူ့ကြီးကတော်သည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ် သူ့သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဘယ်သူကမှ ရူးပြီး သူ့ကို သွားပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့သာ . . . ’

‘တကယ်လို့သာ သူမဟာ စုန်းမကြီးအစစ် ဖြစ်နေရင်ပေါ့။ ရှင် သတိ ထားမိလား။ ကျွန်မတို့ဘုရားကျောင်းက အခန်းထဲမှာ လေပူတစ်ချက် တိုက် သွားတယ်လေ’

‘အင်း တံခါးတွေပိတ်ထားလျက်သားနဲ့’

နှစ်ယောက်သား၏ အသည်းတွေ အေးစက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ သည်။ သူတို့ငယ်စဉ်က ကြားဖူးနားဝရှိသည့် ရာစုနှစ်များစွာက အယူသီးမှု များသည် မြုပ်နေရာမှ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တက်၍ လာလေတော့သည်။

တကယ်လို့များ ဘာတာဟာ စုန်းအစစ်သာဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် ရွာကို ကယ် တင်မယ့်အစား ရွာတော့ လုံးလုံးပျက်သွားမှာ အသေအချာပဲ။

သူတို့ကြားဖူးတဲ့ ပုံပြင်တွေက ပြောထားသည်ကို သတိရနေကြသည်။

ဘာတာသည် သူတို့ထွက်သွားသည်နှင့် မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ပြတင်းပေါက်ထောင့်ကနေ ခိုးကြည့်နေ
သည်။ သူမ ငိုရမလိုရယ်ရမလို ဖြစ်နေလေသည်။ ဒါမှမဟုတ်
ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်ပုံချရလေမလား။

သူမအနေဖြင့် အသေအချာသိတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အဲဒါက သူမကို
သတ်ဖို့ သတ်မှတ်လိုက်ပြီဆိုတာပင် ဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်း ခပ်စောစောမှာ သူမ၏ခင်ပွန်း ရောက်လာသည်။ နောက်
သူမအံ့ဩသွားတာက သူနဲ့အတူ မစ္စပရမ်း၏ အဘွားလည်းပါလာသည်။
ဘာတာ၏ ပထမဦးဆုံးခံစားမိတာကတော့ မနာလိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ
ဒီမိန်းမနဲ့ ဘာလုပ်နေတာတုန်း။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့
မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်တဲ့အရိပ်အရောင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့
သူတို့ ဘုရား ကျောင်းက အခန်းထဲမှာကြားခဲ့သည့်အကြောင်းအရာကို
ပြန်ပြောပြတော့ သူမလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က သူမကို ခုချက်ချင်း ထွက်ပြေးဖို့ ပြောသည်။

‘ဟာ မဖြစ်နိုင်တာချည်း။ ငါ ဘယ်လိုပြေးမလဲ’

ဘာတာက ပြောသည်။

‘ငါက ဘုရားကျောင်းထိတောင် လမ်းလျှောက်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာပဲ။
ဒီရွာကနေ လွတ်အောင် ပြေးဖို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ ရှင်တို့ပဲ ပြဿနာကို
ဖြေရှင်းပါတော့လား’

‘ကျွန်မကို ကာကွယ်ဖို့ တစ်ခုခုလုပ်ပေးကြပါ။ ကျွန်မဟာ တစ်ချိန်လုံး
သူတော်စင်တွေကို ရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့နေတာပဲဟာ’

သူတို့က ဘာတာကို ရှင်းပြသည်။ ရှင်းပြသည်ဆိုသော်လည်း အင်မတန် မှ ရှုပ်ထွေးလှသည်။

မကောင်းမှုနှင့် ကောင်းမှုတိုက်ပွဲဝင်နေကြသည်။ ဒီအတွက် ဘယ်သူမှ စွက်ဖက်ခွင့် မရှိ။

နတ်ကောင်းနဲ့ မိစ္ဆာတို့သည် အင်းအားပြိုင်နေကြသည်။ ဘယ် အရပ် ဒေသကို တိုးတက်စေပြီး ဘယ်ဒေသကို ခေတ္တခဏ ဒုက္ခရောက်အောင် အပြစ်ပေးမည်နည်း။

‘ကျွန်မက ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်မမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံ ကာကွယ်နိုင်ဖို့ အင်အားလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ နိုင်အောင် လည်း မတိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ ဘာလို့ ပိတ်မိနေရမှာလဲ။ ကျွန်မ ဒါတွေ တောင်းဆိုတာမှ မဟုတ်တာ’

ဘယ်သူမှ တောင်းဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါ။ တကယ်တော့ ကိုယ်စောင့် နတ်တစ်ဦးက မှားတဲ့ကိစ္စက စတာပါပဲ။

သူတို့က ပြောပြသည်။

‘ပြန်ပေးဆွဲတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်ဟာ သေဖို့ အမှတ်အသားပြုပြီးသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သုံးနှစ်အရွယ် သမီးငယ်လေးကိုတော့ အသက်ရှင်နေဖို့ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ကလေးမလေးဟာ သူ့ရဲ့ဖခင်ကို နှစ်သိမ့်ပြီး ဘဝရဲ့ အလင်းရောင်ကို မြင်စေရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဖခင်ဟာ လူ ကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သို့သော် သူ့အနေနဲ့ ဒုက္ခတွေကို ခံစားရမယ်။(ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ဒါဟာ ဘုရားသခင်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါပဲ) နောက်ဆုံး သူ

ဒီဒုက္ခတွေကနေလွတ်မြောက်ပြီး ပျော်ရွှင်တဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားမှာ ဖြစ်တယ်။

‘မိန်းကလေးဟာလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရပြီး သူမ အသက်(၂၀)အရွယ် ရောက်လာတဲ့အခါမှာ သူမရဲ့အတွေ့အကြုံအရ အခြား လူတွေကို ကူညီနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ သူမဟာ အင်မတန်အရေးပါတဲ့ အလုပ် တွေကို လုပ်လာရပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးက အသိအမှတ်ပြုခံရသူဖြစ်လာမှာ ဖြစ်တယ်’

‘တကယ်တော့ မူလအစီအစဉ်အရ အားလုံးဟာ အဆင်ပြေစရာပါပဲ။ သို့သော် ရဲ့တွေဝင်လာတယ်။ သေနတ်တွေ ပစ်တယ်။ သေဖို့အရွေးချယ် ခံထားရသူတွေ သေကုန်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ (၃)နှစ်သမီးလေးရဲ့ ကိုယ် စောင့်နတ်ဟာ စိတ်ပူလာပြီး ကလေးကို ငုံ့ပြီး နေဖို့ပြောတယ်။ (အဲဒီအရွယ် မှာ ကလေးတွေဟာ နတ်တွေကို မြင်နိုင်တာ ဘာတာသိတယ်) ကလေးက ကောင်းကောင်းမကြားရဘူး။ ဒါကြောင့် ရှေ့တိုးကာ နားထောင်တယ်။ တစ် လှမ်းတောင် မလှမ်းလိုက်ရခင် . . . အဲ . . . ဒီနေရာမှပဲ ကျည်ဆန်တွေဟာ သူမကိုယ်ထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် သွားတော့တယ်’

ထိုအချိန်မှ၍ ထိုအကြောင်းအရာသည် အလှည့်အပြောင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ တကယ်တမ်း လူတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်မည့်အစား ထိုသူကို အဆုံးစွန်သော အမှိုက်မှောင်ထဲကို ပို့လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မိစ္ဆာပေါ်လာတော့သည်။ သူက ထိုသူ၏ ဝိညာဉ်သည် မိမိသာ ပိုင်သည်။ ထိုသူ၏ ဝိညာဉ်သည် အမုန်းတရားတွေပြည့်နှက်နေသည်။

ထိုသူ သည် ဘာကိုမှမလုပ်ချင်မကိုင်ချင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသူ့တွင် လက်စားခြေချင် လိုစိတ်တွေသာ ရှိနေသည်။

နတ်ကောင်းကတော့ ဒါကိုလက်မခံနိုင်ပါ။ သူသည် လူကောင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ၏ သမီးကိုကူညီပြီး ကမ္ဘာကြီးတွင် ကြီးမားသော ပြောင်း လဲမှု ဖြစ်ပေါ်စေရန် ရည်ရွယ်ထားသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏အလုပ်ကတော့ တကယ်တမ်း သိပ်တော့မဟန်ကျလှပါ။ နတ်ကောင်း၏ အယူအဆသည် သူ၏ခေါင်းထဲ မဝင်လာပါ။ သူ့ကိုမိစ္ဆာက တဖြည်းဖြည်း တစ်စချင်းဖွဲ့ကာ လုံးဝအပြီးအပိုင်နီးပါး အနိုင်ယူသွားသည်။

‘လုံးဝနီးပါး ဟုတ်လား’

ဘာတာက ပြန်မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ် လုံးဝနီးပါးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အလင်းရောင် နည်းနည်း လေးတော့ ကျန်နေသေးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နတ်ကောင်းတစ်ပါး ဟာ လက်မလျော့ဘူး။ ဒီလူ့ကို ပြောဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ညက သူနည်းနည်း ပြောလာနိုင်တယ်။ ဒါဟာလည်း မစွပ်ရမ်းရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့်ပါပဲ’

ချင်တဲလ်၏ အဘွားက ဒါကြောင့် သူမ ဒီမှာရှိကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ ချင်တဲလ်အဘွားက တကယ်လို့အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုကို လုပ်နိုင်တယ် ဆိုပါက သူမ၏မြေးကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် ဒီလိုဖြစ်လာ ဖို့အတွက် အတော်လေးတော့ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရပေဦးမည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မိစ္ဆာရှေ့တွင်

လူစိမ်း၏နတ်ကောင်းသည် ယခုအခါတွင် နှုတ်ဆိတ် နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘာတာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်အေးအေးထားဖို့ ပြောရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှား နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သူတို့ဟာ သေပြီးသားလူတွေပဲ။

စိတ်ညစ်စရာရှိရင် သူမသာ စိတ်ညစ်ရပေမည်။ သူတို့ဟာ ချင်တဲလ် အပြောင်းအလဲလုပ်ဖို့ကိစ္စကို မကူညီနိုင်ဘူးလား။

ချင်တဲလ်၏ မိစ္ဆာသည်လည်း တိုက်ပွဲတွင် အနိုင်ရရှိနေသည်ဟု သူတို့ က ပြန်ပြောပြသည်။ ချင်တဲလ်တောထဲမှာရှိနေစဉ် ချင်တဲလ်၏ အဘွားသည် ဝံပုလွေစဉ်းလဲကို ချင်တဲလ်အား ရှာဖွေရန်လွှတ်ခဲ့သည်။ ဝံပုလွေစဉ်းလဲသည် အမှန်ပင်ရှိပြီး ပန်းပဲဆရာသည် အမှန်ကိုပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချင်တဲလ် သည် လူစိမ်း၏ အကောင်းကိုမြင်သော စိတ်ဓာတ်၏ တစ်ဖက်ခြမ်းကို ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလွန်ခေါင်းမာသောကြောင့် အငြင်း အခုံ ဖြစ်ပွားခြင်းသာ အဖတ်တင်ပြီး အဖြေရှာမရဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုတော့ ကျန်သေးသည်။ အဲဒါကတော့ ချင်တဲလ် သည် သူတို့မြင်စေချင်တာကို မြင်သွားပြီဖြစ်သည်။ သူတို့ သိစေချင်တာကို သိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

‘အဲဒါဘာလဲ’

ဘာတာက မေးသည်။

သူတို့ မဖြေကြ။

သူတို့တစ်တွေသည် လူသားတွေနှင့် ဆက်သွယ်ရာတွင် အချို့နေရာတွင် ကန့်သတ်မှုရှိသည်။ သူတို့အနီးအပါးတွင် မိစ္ဆာတွေရှိသည်။ ဒီအကြောင်း တွေကို သူတို့လည်း နားထောင်နေကြသည်။ အကယ်၍ စီမံချက်ကို သူတို့ ကြိုတင်သိသွားပါက အရာအားလုံး ပျက်စီးသွားပေမည်။

‘တကယ်တော့ ချင်တဲလ်သာ ဉာဏ်ရှိရင် ဒါဟာလွယ်လွယ်လေးနဲ့ ပြီးသွားမှာပါ’ ဟု ဘာတာ၏ခင်ပွန်းက ဆက်လက်ပြောပြသည်။ ချင်တဲလ် အဘွားကတော့ သူမ၏မြေးသည် အင်မတန်ဉာဏ်ကောင်းကြောင်း ပြောဆိုပါ သည်။

ဘာတာကလက်ခံသည်။ ယခု သူမ၏ အသက်အန္တရာယ် နီးကပ်လျက် ရှိသည်။ ဒါဟာလည်း သူမ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူမ မသိသည်ကို တော့ မေးလိုသေးသည်။

‘ရှင်က ကျွန်မကို ဒီအပြင်ဖက်မှာထိုင်နေပြီး ရွာကိုဝင်လာမယ့် မိစ္ဆာကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ပြောထားတယ်။ ရှင်ခိုင်းထားတာ ကြာလှပြီပဲ။ ကိုယ်စောင့်နတ် က မမှားခင်ကတည်းက။ ကလေးမလေး မသေခင်ကတည်းကပဲ။ အဲဒါ ဘာ ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာလဲ’

သူမခင်ပွန်းက ရှင်းပြသည်။

‘ဒီရွာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို မိစ္ဆာက ရောက်လာမှာပဲ။ မကောင်းမှုနတ် ဆိုးဟာ ဗစ်စကိုစ်ကို ရောက်ကိုရောက်လာမှာဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ လူတွေ အငိုက်မိတဲ့အခါ ရောက်လာတာပဲ’

‘ကျွန်မတော့ သိပ်လက်မခံချင်ဘူး’

သူမ၏ ခင်ပွန်းသည်လည်း လက်မခံလိုပေ။

‘လူတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းမှုနဲ့ကောင်းမှုဟာ အမြဲပဲတိုက်ပွဲဆင်နေကြတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ မိစ္ဆာနဲ့ နတ်ကောင်းတွေရဲ့ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားရာနေရာပဲ။ သူတို့ဟာ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာ တိုက်ပွဲဝင်ပြီး အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစား နေကြတယ်။ တစ်ချိန်မှာ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ ပျောက် ကွယ်သွားရမှာပဲ’

ဘာတာ၏ခင်ပွန်းသည် ဝိညာဉ်ဘဝရောက်နေသော်လည်း ဒါတွေကို လုံးဝအပြည့်အစုံ နားမလည်နိုင်ပါ။ ဝိညာဉ်လောကတွင် သိစရာများသည် လူ့လောက ထက်ပိုများလေသည်။

‘ကောင်းပြီလေ။ ရှင့်စကား ကျွန်မလက်ခံပါတယ်။ ဒီတော့ အနားသွားယူ ကြပေတော့။ ကျွန်မ သေတယ်ဆိုရင်လည်း အချိန်ရောက်လို့ပဲ ဆိုတာကို မှတ်ပါ’

ဘာတာအနေဖြင့် သူမ၏ခင်ပွန်းနှင့် ချင်တဲလ်တို့အဘွား အတူသွားလာနေသည်ကို သူမအနည်းငယ် မနာလို ဖြစ်သော်လည်း ဘာမှ မပြောလိုက်ပါ။

တကယ်တော့ ချင်တဲလ်အဘွားသည် တစ်ချိန်က လူကြိုက်များခဲ့သော မိန်းမချောတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူတို့ ထွက်သွားကြသည်။ မထွက်မီ သူတို့က ‘ချင်တဲလ်ဟာ သူမြင်တာ ဘာလဲဆိုတာကို သဲသဲကွဲကွဲသိစေဖို့ ကူညီမည်’ဟု ပြောသွားကြသည်။

ဘာတာ ပိုပြီးမနာလို ဖြစ်သွားသည်။

သူမ၏ခင်ပွန်းသည် သူမကိုလူ့ပြည်တွင်ကြာရှည်နေစေလိုသော အကြောင်းရင်းမှာ သူသည် ချင်တဲလ်အဘွားနှင့်အတူ ပိုပြီးကြာကြာနေလို သေးသောကြောင့်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးမိနေသည်။

ဒါ့အပြင် သူ့ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်သည် နက်ဖြန်ထိပဲ ခံတော့မှာလား။ သူမ ခင်ပွန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာ ကြာလှပြီပဲ။ သူလည်း ဘာတော့အလာ ကို စောင့်နေမှာပါပဲ။ သူလည်း လွမ်းလောက်ပြီပေါ့။

သူမလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် သူမအိမ်အနီး စောင့် ကြပ်နေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူမသည် တောင်ပေါ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

‘အင်း ဒီတောင်ကြားက ရွာလေးမှာနေရတာ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး’ဟု အောက်မေ့မိသည်။

လူတွေသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တိုက်ပွဲဝင်နေကြသည်။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ၊ သစ်ပင်နှင့် လေပြင်း၊ မိစ္ဆာနှင့် နတ်ကောင်း၊ အားလုံး အားလုံး ဆန့်ကျင်နေသည်ပါလား။ သူမ သက်ပြင်းချကာ အိပ်ယာပေါ် လှဲ လိုက်သည်။

‘အင်း နက်ဖြန်တော့ စာပွဲခင်းပန်းထိုးထားတဲ့ သိုးမွေးက နည်း နည်း အရောင်မှိန်နေတာကို အရောင်ပြောင်းဦးမှ’

သူမသည် ရွာလယ်ကွက်လပ်က အစည်းအဝေးမပြီးဆုံးခင်မှာပင် အိပ် ပျော်သွားလေသည်။

မစ္စပရမ်းသည် ဝိညာဉ်များနှင့် မဆက်သွယ်နိုင်သော်လည်း သူတို့ပေး
သော သတင်းစကားကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် သိလာနိုင်မှာကိုတော့ သူမ ယုံ
ကြည် ပါသည်။

ဓမ္မဆရာက ပြောသည်။ ‘ဘုရားကျောင်းမှာနဲ့ မြင့်မြတ်သောနေရာတွေမှာ
အနစ်နာခံပြီး စတေးခံ ဖို့အတွက် ကျွန်တော် ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ ခု ဒီ
မမြင့် မြတ်သော နေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ကို အာဇာနည်အဖြစ် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ဖို့
အကြောင်း ကျွန်တော် တောင်းခံတယ်’

သေးငယ်သော ရွာလယ်ကွက်လပ်တွင် လမ်းမီးတစ်လုံးသာ ခပ်မှိန်မှိန်
လင်းနေသည်။ သူကြီးကတော့ ရွေးကောက်ပွဲ ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း
မီးလုံးတွေ ပိုမိုထွန်းပေးမည်ဟု ကတိခံခဲ့သော်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေ
သည်။

ယနေ့ည ထိုကွက်လပ်ကလေးတွင် လူများပြည့်လှုံ့နေသည်။
လယ်သမားများနှင့် သိုးကျောင်းသားများသည် ငိုက်မြည်းကာ ရပ်နေ
ကြသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့သည် နေ့စဉ် ဒီအချိန်မှာ
အိပ်ယာဝင် လေ့ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့က
အားတင်းကာ ရိုရိုသေသေ ပင် နားထောင်နေကြသည်။

ဓမ္မဆရာက လက်ဝါးကပ်တိုင်ဘေးတွင် ကုလားထိုင်ကို ထားကာ
အပေါ် တက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေသည်။ သူ့ကို လူတိုင်း
မြင်တွေ့နိုင်လေပြီ။

သူ စပြောသည်။

‘ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာက စပြီး ဘုရားကျောင်းတွေဟာ မတရားတဲ့
ဘာသာရေးတိုက်ပွဲတွေ ဝင်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲခံရနေပါတယ်။ တကယ်တော့
ကျွန်တော်တို့ဟာ မိမိတို့ရပ်တည်နေနိုင်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နေခြင်းပါ
ပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုလာတာ ဘုရားကျောင်းအကြောင်းကြားချင်လို့
မဟုတ်ဘူး။ ဗစ်စကို့စ်ရွာအကြောင်းကို ပြောပါ’

ပရိသတ်ထဲမှ တစ်ယောက်က ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို တကယ်တော့ ဗစ်စကို့စ်အကြောင်း သိပ်ပြောစရာ
မလိုပါ ဘူး။ ဗစ်စကို့စ်ဟာ မကြာမီမြေပုံပေါ်ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားဖို့
အခွင့်အလမ်း တွေ အများကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး
သိနေကြတာပဲ။ ကျွန် တော်ဟာ ဒီမှာဘုရားကျောင်းအကြောင်းပြောဖို့
ရောက်လာတာလည်း မဟုတ် ပါဘူး။
သို့သော်ကျွန်တော်တစ်ခုပြောချင်တာက စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံ စတေးခံ ပြီး
နောင်တတွေရပြီးတော့မှသာ အားလုံးဟာ ဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်
နိုင်မှာဖြစ်တဲ့အကြောင်းပဲဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် အနှောင့်
အယှက်မခံရမီ အတိအကျ ပြောလိုက်မယ်။ လူတစ်ယောက်ကို
စတေးခြင်းနဲ့ အများက ဒီလို ဆောင်ရွက်တဲ့အတွက်

နောင်တရခြင်းတို့ကသာလျှင်

ဒီရွာကို

ဒုက္ခအပေါင်းကနေ

လွတ်မြောက်စေနိုင်မှာဖြစ်တယ်’

‘ဒါ အလိမ်အညာတွေပဲ’

ပရိသတ်ထဲက ထပ်ပြောပြန်သည်။

‘မနက်ဖြန်ခါကျရင် လူစိမ်းဟာ သူ့ရဲ့ရွှေတွေကို ပြမှာဖြစ်တယ်’

သူကြီးက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူကြီးက ဆက်ပြီး ‘မစ္စပရမ်းက တစ်ယောက်တည်း တာဝန်မခံလိုဘူး။ ဒါကြောင့် ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် အမျိုး သမီးက လူစိမ်းကို ရွှေတွေအရင်ပြပေးဖို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ လူစိမ်းက သဘောတူတယ်။ တို့တစ်တွေဟာ ရွှေတွေလက်ထဲရမှ ဒီအလုပ်ကို စလုပ်ကြ မှာပါ’

သူကြီးသည် ရွာ၏တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းကို ဆက်လက်ပြောပြသည်။ တည်ဆောက်ပြုပြင်မှုတွေ ပြုလုပ် မည်။ ကလေးကစားကွင်းလည်း လုပ်မည်။ အခွန်တော်ကိုလည်း လျှော့ချ ပေးမည်။ ထို့အပြင် ငွေကြေးလည်း ခွဲဝေပေးဦးမည် ဟုပြောသည်။

ထိုစဉ် ‘ညီတူညီမျှ ခွဲပေးကြ’ဟု တစ်ယောက်က ထအော်သည်။

သူကြီးက ဒါမျိုးဆိုလျှင်နည်းနည်းမှ မကြိုက်ပေ။ သူဘာမှ ပြန်မပြော။ မျက်လုံးအားလုံးသည် သူ့ဘက်ကို ကြည့်နေသည်။

‘ညီတူညီမျှပေးမှာပါ’

သူကြီး ဘာမှမပြောနိုင်မီမှာပင် ဓမ္မဆရာက ကြားဖြတ် ဝင်ပြောလိုက် သည်။

ဒီမှာ တခြားရွေးချယ်စရာလည်းမရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတိုင်း ညီတူညီမျှ တာဝန်ရှိကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဆုရသည် ဆိုလည်း အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြရမှာသာဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မညီမမျှ ခွဲဝေလိုက်ပါက မကျေနပ်သော တစ်ယောက်ယောက်က ဖော်ကောင်လုပ် ပါက မီးခိုးကြွက်လျှောက် ပြဿနာတွေတက်ကုန်မည် ဖြစ်သည်။ ဓမ္မဆရာ သည် ဒါမျိုးကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြားဖူးပြီးဖြစ်သည်။

‘ဘယ်သူကအသေခံမလဲ’

သူကြီးက ကျနသေချာစွာရှင်းပြသည်။ ဒီအတွက် အဘွားအိုဘာတာ့ကို ရွေးချယ်ထားကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သူမသည် ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပါးသွား ကတည်းက စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်နေခဲ့ရသည်။ သူမသည် အသက်ကြီးပြီ၊ မိတ်ဆွေတွေလည်း မရှိတော့။ ခုဆိုရင် နည်းနည်း တောင် ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပြီ။ သူမသည် နေ့စဉ် နေထွက်က နေဝင် အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ထိုင်ကာ ရွာအကျိုးလည်း ဘာမှ သည်ပိုးထမ်းရွက်ခြင်း လည်းမရှိ။ သူမရဲ့ငွေတွေကို မြေတွေ၊ သိုးတွေဝယ်ထားပြီး ဟိုအဝေးကြီးက ဘဏ်တွေမှာ အပ်ထားကာ အတိုးထိုင်စားနေတာ ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် ရပ်ဝေးက ကုန်သည်များသာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းသည်။ ရွာကိုတော့ ဘာအကျိုး မှ မပြု။

ဘယ်သူမှ ဒီလို တင်ပြချက်ကိုမကန့်ကွက်ကြပါ။

သူကြီးကတော့ သူရဲ့ သဘောထားကို ထောက်ခံကြသည့်အတွက် ဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။

သို့သော် ဓမ္မဆရာကတော့ ဒါဟာကောင်းသောလက္ခဏာလည်း ဖြစ်နိုင် သကဲ့သို့ ဆိုးသောလက္ခဏာလည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်းသိသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဆိတ်ဆိတ်နေတိုင်း လက်ခံကြသည် မဟုတ်ပေ။

များသောအားဖြင့် ဒီလိုဖြစ်တာဟာ လူတွေ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင် သောကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်သေးသည်။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်ယောက်က သဘောမတူဘူးဆိုခဲ့လို့ ရှိရင် ကော။ သူတို့ဘာမှမပြောရဘဲ သဘောတူသည်ဟု ယူဆခဲ့သည့်အတွက် လက်ခံလိုက်ရသည့် သဘောမျိုး ဆိုချင်ဆိုမည်။ ထိုအခါ ပြဿနာတွေ တက် လာတတ်ပြီး အကျိုးမဲ့တတ်သည်ကို သတိပြုရပေမည်။

ထိုကြောင့် ဓမ္မဆရာက ထပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ သဘောတူတယ် မတူဘူး ပြောဖို့လိုတယ်။ သဘောတူရင် တူကြောင်း ကျယ်ကျယ်ပြောဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ ဘုရားသခင်က ကြားပြီး သူ့ရဲ့ အဖွဲ့မှာ သတ္တိရှိသူတွေရှိကြောင်း သိမှာဖြစ်တယ်။ သင်တို့ သဘောထားကို ပြောကြားဖို့လိုတယ်။ ကျယ်ကျယ်ကြီးသာ ပြောချလိုက်ပါ။’

သူကြီးကတော့ ‘ပြောကြားဖို့လိုတယ်’ ဆိုသော စကားအသွား အလာကို မကြိုက်။ သို့သော်နိုင်ငံရေးသမားကောင်းပီသစွာ ဓမ္မဆရာကိုသာ ဆက်လက် ရှေ့တန်းတင်ထားသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ သဘောတူပါတယ်လို့ ပြောတာကိုလိုချင်တယ်’

ပထမဦးဆုံးသော ‘သဘောတူတယ်’ ဆိုသည့် စကားကို ပန်းပဲဆရာ ထံမှ ကြားရသည်။

နောက်သူကြီး။ သူက သတ္တိရှိရှိကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပဲ ‘သဘော တူတယ်’ဟု ဆိုသည်။

နောက်တော့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ သူတို့ သဘောတူကြောင်း ပြောကြရာ နောက်ဆုံး အားလုံးပြောပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အချို့ကတော့ အစည်းအဝေး မြန်မြန်ပြီးချင်သောကြောင့် သဘောတူ ကြောင်း ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့ကတော့ ရွှေတုံးကြီးတွေကို မျက်စိထဲ မြင်ကာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့ကတော့ သူတို့ကလေးတွေ မြို့မှာမျက်နှာ မငယ်ရေးအတွက် ငွေလိုနေ၍ သဘောတူခြင်း ဖြစ်သည်။

အားလုံးလိုလိုကတော့ ဗစ်စကို့စ်ဟာ တစ်ချိန်တွင် ပြန်လည်တိုးတက် လာမည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် သဘောတူခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူတို့ လိုချင် သည်မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာချမ်းသာခြင်းကိုသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဘယ်သူကမှ ‘သဘောမတူဘူး’ဟု မပြောပေ။

‘ဒီရွာမှာ မိန်းမ ၁၀၈ ဦး၊ ယောက်ျား ၁၇၃ ဦး နေထိုင်ကြတယ်။ ဒီရွာက လူတွေအားလုံးဟာ အမဲလိုက်ကြတဲ့ ရိုးရာအနေအထားကို နားလည်ကြ တယ်။ လူတိုင်းဟာ အနည်းဆုံး သေနတ်တစ်လက်တော့ ပိုင်ကြတာချည်းပဲ။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မနက်မှာ မိမိတို့ပိုင်တဲ့သေနတ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ဘုရား ကျောင်း ပစ္စည်းသိုလှောင်ခန်းမှာ လာရောက်ထားကြပါ။ ကျည်တစ်တောင့်ပဲ ထည့်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့သူကြီးမှာ သေနတ်တစ်လက်ထက် ပိုရှိတာကို သိ မှာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုလည်း သေနတ်တစ်လက် ယူလာပေးဖို့ ပြောထား ပါတယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သေနတ်ဆိုတာ တန်ဖိုးရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသက်ပဲ။ ဒါကို ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ ထားလို့မဖြစ်ဘူး။ သူများကိုလည်း ပေးမပစ်နိုင်ဘူး’

အမဲလိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ပြီးဆုံးတိုင်အောင် ပြောကြားခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော် ယခု အပြစ်ရှိတဲ့ ရာဇဝတ်သားကို ပစ်ခတ်မယ့် သေနတ်ပစ်အဖွဲ့ရဲ့ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းကို ရှင်းပြပါမယ်။ ရာဇဝတ်သားကိုပစ်ဖို့ ပထမ စစ်သည် (၇)ဦးကို ရွေးချယ်ရတယ်။ စစ်သားတွေအတွက် သေနတ် (၇)လက် ထုတ်ပေးတယ်။ သို့သော် (၆)လက်မှာပဲ တကယ့်ကျည်ဆန် ပါတယ်။ သေနတ်တစ်လက်မှာ တော့ ထိပ်ဖူးမပါတဲ့ ကျည်အတုသာ ပါတယ်။ ဒါကို ဗလာကျည်လို့ခေါ်တာ အားလုံးသိကြပါတယ်။ သေနတ်တွေအားလုံးဟာ ပေါက်ကွဲတဲ့ ပုံစံအတူတူပဲ။ သို့သော်အဲဒီ ဗလာကျည်ဆန်မှာ လူကိုယ်ထဲကို ဝင်သွားစေနိုင်တဲ့ထိပ်ဖူး မပါဘူး။

ဘယ်စစ်သားကမှ ဘယ်သူ့သေနတ်မှာ ဗလာကျည်ပါတယ် ဆိုတာ ကို မသိဘူး။ စစ်သည်တိုင်းဟာ သူတို့ရဲ့သေနတ်မှာ ဗလာကျည်ပဲ ပါတယ်လို့ မှတ်ယူတယ်။ ဒီအတွက် သူတာဝန်မရှိဘူးဆိုပြီး စိတ်ထဲ မရှင်းမလင်း ဖြစ်မနေတော့ဘူး။ သူတို့ပစ်လိုက်လို့ လူသေတာတော့ မှန်တယ်။ ဒီအတွက် သူတို့ ဟာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ မခံစားရအောင်လုပ်တာ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့နည်းပဲ’

‘ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါဆိုတော့လည်း သူတို့အားလုံး အပြစ်မဲ့တယ်လို့ ခံစားရတာပေါ့’ဟု မြေပိုင်ရှင်က ပြောသည်။

ဒါဟာ သူပထမဦးဆုံးပြောတာပါပဲ။

‘ဒါပါပဲ။ မနက်ဖြန် နံနက်မှာ ကျုပ်က ဒီပုံစံအတိုင်း လုပ်မှာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ် သေနတ် ၈၇ လက်ကို ခွဲထုတ်ယူမယ်။ ကျန်သေနတ်တွေကိုတော့ ဒီ အတိုင်းပဲ ထားမယ်။ ပြီးတော့ သေနတ်(၈၇) ခုထဲက ကျည်တွေကို ထုတ် မယ်။ ထိပ်ဖူးတွေကို ဖြုတ်မယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ရောထားလိုက်မယ်။ ပစ်တဲ့ အခါကျရင် တစ်ပြိုင်ထဲပစ်မယ်။ ဘယ်သူ့သေနတ်မှာ ကျည်ထိပ်ဖူးပါလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ မိမိအနေနဲ့ အပြစ်ကင်းတယ်လို့ ယူဆနိုင်တာပေါ့’

လူတွေဟာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသော်လည်း ဓမ္မဆရာ၏ အဆိုပြုချက် ကို အားလုံးသဘောကျကြသည်။ သူတို့ရင်တွင်း တင်းကြပ်နေသည်များ လည်း ပြေပျောက်သွားသည်။ သူတို့ကိုယ်အတွင်း စွမ်းအင်အသစ်တစ်ခု ဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ရဲ့ကြေကွဲဝမ်းနည်း ဖွယ်ရာ စိတ်ဓာတ်သည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ပျောက်ကွယ်သွားကာ သာမန် ရတနာပစ္စည်းရှာဖွေသော ကစားနည်းကို ကစားရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ တော့သည်။

လူတိုင်းက သူတို့၏သေနတ်သည် blankကျည်ဆန်သာပါသည်ဟု ယူဆကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် သူတို့သည် အပြစ်ကင်းသည်ဟု ယူဆကြသည်။ သူတို့၏မိတ်ဆွေများသည်သာ ထိပ်ဖူးပါသောကျည်များနှင့် ပစ်သည်။ သူတို့သည်မိတ်ဆွေများကို ကူညီသည့်အနေဖြင့်သာ ပါဝင်ဆင်နွှဲ သည်ဟူ၍ စိတ်ချမ်းသာစွာဘဝကို တည်ဆောက်သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

လူတိုင်းသည် စိတ်တက်ကြွနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗစ်စကို့စ်ရွာ သည် ထူးထူးခြားခြားအရင်ကနှင့်မတူသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

‘သေချာတာကတော့ ကျုပ်ရဲ့သေနတ်မှာ ကျည်အစစ်ပါမယ် ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် ရဲ့ ရွှေဝေစုကို ကျွန်တော်မယူဘူး။ ကျွန်တော် ရွှေရဖို လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အခြားအကြောင်းကြောင့်ပါပဲ’

ဒီတစ်ခါလည်းသူကြီးဟာ ဓမ္မဆရာပြောတဲ့ ပုံစံကိုလုံးဝဆန့်ကျင်လေ သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူပြောဆိုသည်များသည် သူ့ကိုယ်သူ အမွှန်း တင် နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူဘယ်လောက်သတ္တိရှိသည်၊ သူဘယ်လောက် ရက်ရောသည်။ လောဘမရှိသူ၊ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံသူဖြစ်သည် စသဖြင့် ကိုယ်ရည်သွေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူကြီးကတော်သာရှိလျှင် ဓမ္မဆရာသည် နောက်လာမည့် ရွေးကောက်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်အရွေးအချယ်ခံရန် တာရှည်နေ သည်ဟု ပြောမှာသေချာသည်။

‘တနင်္လာနေ့ထိနေဦးပေါ့’

သူကြီးစိတ်ထဲကနေ ကြုံးဝါးနေသည်။ သူသည် ဘုရားကျောင်းကို အခွန် ငွေမြောက်မြားစွာ ပေးဆောင်စေခြင်းဖြင့် ဓမ္မဆရာကို ဗစ်စကို့စ်ရွာကနေ ထွက်သွားအောင်လုပ်သွားမည်ဟု တွေးနေမိသည်။ ခုလည်းသူက ရွှေမလို ချင်ဘူး၊ မချမ်းသာချင်ဘူးဆိုတော့လည်း ဘာလိုသေးလဲ။

‘အစတေးခံမယ့်သူကော’

ပန်းပဲဆရာက မေးသည်။

‘သူမ ဒီကိုရောက်လာမှာပါ။ ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သန်မာတဲ့ လူသုံးယောက်ကိုတော့ အကူအညီလုပ်အားပေးအနေနဲ့ လိုအပ်တယ်’

ဘယ်သူမှ ထွက်မလာကြ။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မဆရာက လူသုံးယောက်ကို ရွေးသည်။

တစ်ယောက်က ငြင်းဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဘေးကလူတွေ တိုက် တွန်းသည့်အတွက် လက်ခံလိုက်ရသည်။

‘ဘယ်နေရာမှာ စတေးတဲ့ ပွဲကို လုပ်မှာလဲ’
မြေပိုင်ရှင်က ဓမ္မဆရာကို မေးသည်။

သူကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ အာဏာလက်လွတ်သွားတာကို သတိထား လိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါကို သူပြန်ရရန် ကြိုးစားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူကဝင်ပြီး ‘ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ’ဟု မြေပိုင်ရှင် အား စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောချလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ ဗစ်စကို့စ်ရွာရဲ့မြေကြီးကို သွေးစွန်း မခံချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နက်ဖြန် ဒီအချိန်မှာ အနစ်နာခံစတေးတဲ့ပွဲကို ‘ဆဲလ်တစ် ကျောက်ဆောင်’ ပေါ်မှာကျင်းပမယ်။ လူတိုင်းမီးအိမ်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေဆောင်ခဲ့။ ဒါမှ သေနတ်တွေ ဘယ်နေရာချိန်လို့ ချိန်ရမယ်ဆိုတာကို အတိအကျမြင်ကြ ရမှာပေါ့’

ဓမ္မဆရာသည် ခုန်ပေါ်ကဆင်းသည်။ အစည်းအဝေးပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဗစ်စကို့စ်မှ မိန်းမများသည် လမ်းပေါ်က ခြေသံများကို ကြားသည်။ သူတို့ ယောက်ျားများ အိမ်သို့ ပြန်လာကြလေပြီ။ အချို့ အိမ်ရောက်သည့်အခါ

တစ် ခွက်တစ်ဖလား သောက်သည်။ အချို့တော့လည်း

မောပန်းလှသောကြောင့် အိပ်ယာထဲ တိုက်ရိုက်ဝင်အိပ်တော့သည်။

သူကြီးအိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူကြီးကတော်က ‘ဘာတော့’အိမ်မှ အတွေ့ အကြုံကို ပြောပြသည်။

သူမဘယ်လောက် ကြောက်သလဲဆိုသည့် အကြောင်းရင်းကိုပါ ပြောပြ သည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း သူကြီးကတော်နှင့် ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် အမျိုး သမီးတို့၏ စကားအသွားအလာကို ဆန်းစစ်ကြည့်သည့်အခါ အဘွားကြီး ဘာတာ ဘာမှမသိ။ မိမိတို့ကသာ စိတ်ထဲကမလုံ၍ ခြောက်ခြားကြောင်း အဖြေ ရရှိသည်။

‘တစ္ဆေကို ယုံကြတယ်။ ဝံပုလွေစဉ်းလဲကိုလည်း ယုံကြတာပဲ’
သူကြီးက ပြောသည်။

ဓမ္မဆရာသည် ဘုရားကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် တစ်ညလုံး ဆုတောင်းဝတ်ပြုမှုများကို ပြုနေတော့သည်။

ချင်တဲလ်သည် တစ်နေ့က ဝယ်ထားသော ပေါင်မုန့်ဖြင့် ယနေ့နံနက်စာကို စားနေသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီနေ့တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ပေါင်မုန့်ကား မလာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူမပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်လိုက်တော့ ဗစ်စကို့စ်ရွာကအမျိုးသားများသည်

သေနတ်တစ်လက်စီသယ်ဆောင်ကာ သွားနေသည်ကိုတွေ့နေရသည်။
သူမသည် အရွေးချယ်ခံ 'စတေးခံသူ' ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဒီအတွက်
သူမသည် အသေခံရန် အဆင်သင့်ရှိသည်။ သို့သော် မည်သူမှ
သူမတံခါးကို လာမခေါက်။ သူတို့သည် သေနတ်များကို
ဘုရားကျောင်းပစ္စည်းထားရာအခန်းသို့ ယူဆောင်သွားကြသည်။ နောက်
တော့ သေနတ်မပါပဲ ပြန်လာကြသည်။

ချင်တဲလ်သည် အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး ဟော်တယ်သို့ သွားသည်။
ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက် အသေး
စိတ်ကို ပြောပြသည်။ အစတေးခံမည့်သူ ရွေးချယ်ပုံ၊ ဓမ္မဆရာ၏ တင်ပြ
အကြံပြုပုံနှင့် စတေးမည့် ပုံစံများကို ရှင်းပြသည်။ ယခုအခါ ဟော်တယ်
ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီး၏ စော်ကားမော်ကားလေသံလည်း ပြောင်းသွားသည်။
နောက်ပြီးအားလုံးက ချင်တဲလ်၏သဘော ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြ
သလိုဖြစ်နေသည်။

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက ပြောသည်။
'ငါမင်းကို ပြောချင်တာက တစ်နေ့မှာ ဗစ်စကို့စ်ရွာသူရွာသားတွေဟာ
မင်းဘာတွေလုပ်ပေးခဲ့တယ် ဆိုတာကို သေသေချာချာသိလာမှာပါ'
'ဒါပေမဲ့ လူစိမ်းကတော့ ရွှေပြပေးဖို့ လိုသေးတယ်နော်'
'ဟုတ်တယ်။ သူ အခုပဲ ထွက်သွားတယ်။ ကျောပိုးအိတ်အလွတ်ကို
ယူသွားတယ်။ ရွှေတွေ သယ်ယူခဲ့ဖို့တဲ့'

ချင်တဲလ်သည် တောထဲမသွားလိုတော့။ တောထဲသွားပါက ဘာတာ၏ အိမ်ကို ဖြတ်သွားရမည်။ သူမသည် ဘာတာ့ကို မကြည့်ရဲပါ။ မျက်နှာ ပူလှသည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည်ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ကာ ယမန်နေ့ညက မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို စဉ်းစားနေသည်။

အိပ်မက်သည် အတော်ထူးဆန်းသည်။

နတ်ကောင်းတစ်ပါးက သူမကို ရွှေချောင်း (၁၁)ချောင်းကို လာပေး သည်။ ဒါကို သိမ်းထားတဲ့။

သူမက နတ်ကောင်းနတ်မြတ်ကို ပြောသည်။

ဒါကိုရဖို့အတွက် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရပေမည်။

‘မဟုတ်ဘူး’တဲ့။

နတ်ကောင်းနတ်မြတ်ကပြောသည်။

‘မင်း ပြောတာနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ။ ဒီရွှေချောင်းတွေဟာ ရွှေမဟုတ်ပါဘူး ဆိုတာ သက်သေပဲ’တဲ့။

ဒါဆို ရွှေတွေဟာ ဒီရွှာအတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်ဘူးလား။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးအား လူစိမ်းကို ရွှေချောင်းတွေကို ပြစေဖို့ တိုက်တွန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမတွင် အကြံအစည်တစ်ခုရှိသည်။

သို့သော် . . . ။

သူမသည် တိုက်ပွဲတိုင်းတွင် ရှုံးသည်။ တစ်ခါမှ မနိုင်ဖူးဘူး။

ဒီပွဲကော သူမ နိုင်ပါ့မလား။

သံသယ ရှိနေမိသည်။

ဘာတာသည် နေမင်းကြီး တောင်ဆွယ်နောက်ကို ဝင်ရောက်ကွယ်ပျောက်
 သွားသည်ကို ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဓမ္မဆရာနှင့်
 လူသုံးယောက်သည် သူမထံသို့လျှောက်လာနေသည်။ သူမသည် အချက်(၃)
 ချက်ကို စဉ်းစား မိသောကြောင့် ဝမ်းနည်းမိသည်။ ပထမအချက်က
 သူမအတွက် အချိန် ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
 ဒုတိယအချက်ကတော့ သူမခင်ပွန်း ရောက်လာပြီး အားပေးစကား
 မပြောကြားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူမ ခင်ပွန်းသည်
 ယခုလာရောက်ပြောကြမည့် စကားများအတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရမှာမို့
 မလာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် သူသည် သူမအတွက်
 ကာကွယ်ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိခြင်းကြောင့် မလာရောက်သည်လည်း
 ဖြစ်နိုင်သည်။ တတိယအချက်ကတော့ သူမ၏ဘဏ်ထဲရှိငွေတွေကိုတော့
 အစုရှယ်ယာရှင်တွေ ရသွားပေတော့မည့် အရေးဖြစ်သည်။ ဒီငွေတွေကို
 ထုတ်ပြီး မီးရှို့ပစ်ရန် သူမမှာ အချိန်မရတော့။

သူမ ပျော်ရွှင်ရပါသေးသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းက အချက်နှစ်ချက်ကြောင့်
 ဖြစ်သည်။

ပထမအချက်က သူမသည်ခင်ပွန်းသည်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူမခင်ပွန်းသည် ယခုအခါ ချင်တဲလ် အဘွားနှင့် အတူ ရှိနေမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ ဂရုမစိုက်ပါ။

ဒုတိယအချက်က သူမ၏ နောက်ဆုံးအချိန်သည် နေသာသောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ကြောင်း သူမအနေနှင့် မှတ်သားထားမိသည်။ ဒါကို သူမ ဘယ်တော့မှ မမေ့။

ဓမ္မဆရာသည် ကျန်လူသုံးရောက်ကို နောက်ချန်နေစေဖို့ အချက်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

‘ကောင်းတော့ ညနေခင်းပါ ဓမ္မဆရာ’

ဘာတာက စတင်နှုတ်ဆက်သည်။ ဆက်ပြီး သူမက ပြောသည်။

‘ကြည့်စမ်း။ ဘုရားသခင်ဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ဘယ်လောက်သာယာလှပအောင် ပြုလုပ်ထားသလဲ ဆိုတာကို’

‘သူတို့ ငါ့ကို ခေါ်သွားတော့မယ်။ သူတို့ဆီမှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ခံစားရအောင် တော့ ငါလုပ်လိုက်မယ်။ ဒီခံစားမှုကို သူတို့ပခုံးပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး တင်ထားရစေမယ်’ဟု သူမ ဆက်ပြီး တွေးလိုက်လေသည်။

‘ဒါဆိုလည်း ချမ်းမြေ့ဘုံဆိုတာ ဘယ်လောက် သာယာမလဲ။ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့’

ဓမ္မဆရာက ပြောသည်။ ဘာတာ၏မြားသည် တစ်ဖက်ကို မသွား။ မိမိဘက်ပြန်လှည့်လာသည်။ ခုမှတော့ စိတ်ကို ထိန်းရပေတော့မည်။ ထိုကြောင့် သူမက ပြန်ပြောသည်။

‘ဓမ္မဆရာရယ် အဲဒီဆီကျွန်မမှမရောက်ဖူးတာ။ တကယ်ကော ချမ်းမြေ့
ဘုံဆိုတာ ရှိလို့လား။ ရှင်ကော ရောက်ဖူးလား’

‘အင်း မရောက်သေးဘူးပေါ့။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ ငရဲကို တော့
ရောက်ဖူးတယ်လေ။ အပြင်ကကြည့်ရင် အင်မတန်လှပေမဲ့ အတွင်းမှာ
ကြောက်စရာအင်မတန်ကောင်းတယ်’

တရားဟောဆရာက ဗစ်စကို့စ်ကို ရည်ရွယ်ပြောနေကြောင်း ဘာတာ
သဘောပေါက်သည်။

‘အရှင် မှားနေပါပြီ။ ရှင်ဟာ ချမ်းမြေ့ဘုံကို ရောက်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့
ရှင် မသိဘူးလေ။ ကမ္ဘာက လူသားတွေအားလုံးနဲ့ အတူတူပဲပေါ့။
သူတို့ဟာ အင်မတန်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းတဲ့ အရပ်မှာ နေထိုင်ပြီး
ဒုက္ခတွေကို လိုက်လို့ရှာနေကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ခြင်းနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလို့ ယူဆကြလို့ပဲ’

‘အင်း ခင်ဗျားဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အပြင်မှာထိုင်ပြီးနေခဲ့တာ ကြာလာ
တော့လည်း ဉာဏ်ပွင့်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ကျွန်မဆီကို ဧည့်သည်တွေလာပြီး စကားမပြောတာကြာလှပြီ ။ ခုတော့
လူတိုင်းက ကျွန်မအသက်ရှင်နေတာကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။စဉ်းစား
ကြည့်ပါတော်။ မနေ့ညကတော့ ထူးထူးခြားခြား ဟော်တယ်ပိုင်ရှင် အမျိုး
သမီးရယ်၊ သူကြီးကတော်ရယ် ကျွန်မဆီ အလည်လာတယ်။
ခုလည်းကြည့်၊ ဒီရွာဘုရားကျောင်းက ဓမ္မဆရာလာလည်ပြန်ပြီ။
ဘာကြောင့်ပါလဲရှင် ကျွန်မ ဟာ ရုတ်တရက်ချက်ချင်းအရေးကြီးတဲ့
သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလို့လား အရှင်’

‘အင်မတန်ဖြစ်တာပေါ့။ ရွာထဲမှာ အရေးအကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့’

‘ကျွန်မ ပိုက်ဆံတွေ ရလာလို့လား။ ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ’

‘ရွှေချောင်း ၁၀ချောင်းလေ။ အနာဂတ်လူသားတွေက ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ကြမှာ။ ခင်ဗျားရဲ့ကျောက်ရုပ်ကိုတောင် သူတို့ စိုက်ထူချင် ထူကြ မှာ’

‘ကျွန်မတော့ ရေချမ်းစင်ပဲ သဘောကျတယ်။ ရေပန်းလေးနဲ့ပေါ့။ လူ တွေ အမောအပန်း ပြေစေချင်တယ်’

‘ရပါတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်သားထားပါမယ်’

ဘာတာသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားအနိုင်လုပြောသည့် အချိန် ပြီးဆုံးပြီဟု မှတ်ယူလိုက်ကာ တိတိကျကျ လုပ်စရာတွေကိုလုပ်ဖို့ စ ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မအားလုံးသိပါတယ် အရှင်။ ရှင်ဟာ မိမိကိုယ်ကိုယ် မကာကွယ် နိုင်တဲ့ အပြစ်မဲ့သူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အပြစ်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေတယ် မဟုတ်လား။ ရှင်တို့ ပျက်စီးပါစေ။ ရွာတစ်ရွာလုံး ပျက်စီးပါစေ။ အဲဒီမှာ နေတဲ့လူအားလုံး ပျက်စီးပါစေ’

‘ပျက်စီးပါစေ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီရွာမှာနေလာတာ နှစ်(၂၀) ကျော်လာပြီ။ ဒီရွာကိုကောင်းချီးမင်္ဂလာရှိစေဖို့ ဆောင်ရွက်လာတယ်။ ဒါပေ မဲ့ ဘယ်သူမှ အရေးမစိုက်ဘူး။ အဲဒီနှစ်(၂၀)ကျော်မှာ ကျွန်တော် လူတွေကို ချစ်ခင်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ လူတွေရဲ့နှလုံးသားမှာ ကောင်းမှုတွေ ရောက်လာအောင် ဆောင်ရွက်တယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ သူ့ရဲ့ ဝဲဖက်လက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လူတွေ

ဘယ် လောက် မကောင်းမှုတွေကို ပြုလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ပြသဖို့ပါပဲ။
ဒီတော့ မှ လူတွေဟာ အကြောက်တရားတွေနဲ့ နေထိုင်ကာ ဘာသာရေး
လုပ်လာလိမ့် မယ်လို့ ယူဆတာပဲ’

ဘာတာ ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ သို့သော် မိမိကိုယ်ကို ချုပ်တီးနိုင်ခဲ့
သည်။

‘စကားတွေ အများကြီးပြောပေမဲ့ အရှင့်စကားတွေမှာ အနှစ်သာရမပါ
ဘူး။ ဒါဟာ တရားမျှတမှုမရှိတာကို ခုခံ ကာကွယ်ပြောတာတွေပါပဲ’

‘ကျွန်တော်ဟာ ကျန်တဲ့လူတွေလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ငွေအတွက်
လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ရွှေမှာ ကျိန်စာရှိတယ်။
ဒီအရပ် တစ်ခုလုံးမှာ ဘယ်သူမှ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော်ဟာ ဒါကိုဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း လုပ်ရတာပါ။
တကယ်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးစေခိုင်းတာပါ။
အဖဘုရားသခင်ဟာ ကျွန်တော့် ဆုတောင်းကို ဖြေကြားတာပါ’

‘ဒီနေရာမှာ ငြင်းခုံနေကြလို့လည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိပါဘူး’ ဟု
ဘာတာက စဉ်းစားမိသည်။

ဓမ္မဆရာသည် သူ၏လက်ထဲမှ ဆေးလုံးအချို့ကို ထုတ်ကာ သူမကို
ပြသည်။

‘မင်းဘာမှ ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူး။ လာ အိမ်ထဲ ဝင်ကြရအောင်ပါ’

‘ရှင် ဒါမှမဟုတ် ဒီရွာက ဘယ်သူမှ ကျွန်မအသက်ရှင်သမျှ ကာလပတ်
လုံး ကျွန်မအိမ်ထဲကိုမဝင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ညနောက်ပိုင်းမှာ . . .
ခုတော့ မရဘူး’

ဓမ္မဆရာလက်ပြလိုက်သည့်အခါ လူတစ်ယောက်သည် ရေထည့်ထား
သော ပလပ်စတစ်ပုလင်းကို ယူပြီး ရောက်လာသည်။

‘ဒီဆေးကို သောက်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားဒီဆေးလေးကို သောက်လိုက်ပါ။
အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်။ နိုးလာတဲ့အခါ ခင်ဗျားရဲ့ခင်ပွန်းနဲ့အတူ
ကောင်းကင် ဘုံကို ရောက်နေတာ တွေ့ရမှာပဲ’

‘ကျွန်မဟာ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မယောက်ျားနဲ့အတူရှိနေတာပဲ။ နောက်ပြီး
ကျွန်မ ညအိပ်မပျော်တဲ့ ရောဂါရှိပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ အိပ်ဆေးမသောက်ဘူး’

‘ဆေးသောက်တော့ကောင်းတာပေါ့။ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားမှာပါ’

နေရောင်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ တောင်ကြားထဲသို့ အမှောင်
ထူသည် ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်လာသည်။ တစ်ရွာလုံး၊ ဘုရားကျောင်းနှင့်
အိမ်များအားလုံးသည် အမှောင်ထူထဲ နစ်မြုပ်သွားလေသည်။

‘ကျွန်မ မသောက်ရင်ရှင်ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘သောက်ကို သောက်ရမှာပါ’

ဘာတာသည် လူသုံးယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဓမ္မဆရာပြောတာ
အမှန်ပဲဆိုတာကို သူ သဘောပေါက်သည်။ သူမသည် သူ့ဆီကဆေးတွေကို
ယူပြီး သောက်လိုက်သည်။ ရေတစ်ပုလင်းလုံးကိုလည်း
သောက်လိုက်သည်။

ရေ။

ရေသည်အရောင်မရှိ၊ အရသာမရှိ၊ အနံ့မရှိ။

သို့ပါလျက် ကမ္ဘာတွင် အရေးအပါဆုံးအရာ ဖြစ်သည်။

‘လတ်တလော မိမိလိုပါပဲလား’ ဟု သူမ တွေးနေမိသည်။

သူမသည်တောင်တွေကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်သည်။ ခုတော့ မှောင်နေပြီ။ ပထမဦးဆုံးထွက်လာသောကြယ်တစ်ပွင့်ကို သူမ လှမ်းမြင် လိုက်သည်။ သူမသည် ကောင်းမွန်သောဘဝကို ရရှိခဲ့ကြောင်း တွေးနေမိ သည်။ သူမ ချစ်သောနေရာတွင်မွေး၍ သူမချစ်သောနေရာတွင်ပင် သေရ တော့မည်။ သူမသည် မေတ္တာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာတာဝန်ကိုမှ ဖြစ်ဖြစ် မြောက်မြောက် မယူခဲ့ပါ။ ဒီလိုတာဝန်ယူခဲ့ရင်ကော ဘာများထူးခြားသွား မှာလဲ။ လူတစ်ယောက်သည် နောက်တစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ခြင်းတွေနှင့် ချစ်သည်။ ဒါဟာ သက်သက်အချိန်ဖြုန်းတာပါပဲ။

သူမသည် ကောင်းချီးပေးခြင်းခံခဲ့ရပါသည်။ သူမ ဘယ်နိုင်ငံရပ်ခြားကိုမှ မရောက်ဘူးပါ။ သို့သော် ဗစ်စကို့စ်မှာ ဖြစ်တာတွေလိုပဲ အခြားနေရာတွေမှာ ဖြစ်ကြတာပါပဲ။ သူမသည် မိမိ၏ခင်ပွန်းကို ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ သို့သော် သူမ ခင်ပွန်း ကွယ်လွန်ခဲ့သော်လည်း သူ့ကို အနီးအနားတွင်နေဖို့ ဘုရားသခင်က ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

သူမသည် မိမိတို့ကျေးရွာ၏ အတိုးအတက်ဆုံး အချိန်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ သည်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်သွားသည်ကိုလည်း မြင်တွေ့နေရ သည်။ နောက်ဆုံး လုံးဝပျက်စီးသွားမည့် အချိန်မတိုင်မီ ဒီရွာကိုစွန့်ခွာသွားရ ပေမည်။

သူမသည် လူတို့၏ ကောင်းမှုတွေနှင့် မကောင်းမှုတို့ကို သဘောပေါက် သည်။

ခုလိုဖြစ်နေသော်လည်း သူမအနေဖြင့် ခင်ပွန်းသည်၏ စကားအတိုင်း ဘာမဆို အကောင်းဆုံးကိုသာ ဖြစ်မည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကောင်းမှုတွေ သာ ကမ္ဘာမှာ အနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်နေဆဲဖြစ်သည်။

သူမသည် ဓမ္မဆရာအတွက်လည်းကောင်း၊ သူကြီးအတွက်လည်းကောင်း၊ မစ္စပရမ်းအတွက်လည်းကောင်း။ လူစိမ်းအတွက်လည်းကောင်း၊ ဗစ်စကို့စ်တွင် နေထိုင်သော လူအားလုံးအတွက်လည်းကောင်း ဝမ်းနည်းမိသည်။

မိမိမည်သို့ပင် ယုံကြည်သည်ဖြစ်စေ မကောင်းမှုသည် ဘယ်သောအခါ မှာမှ ကောင်းမှု ဖြစ်လာမည်မဟုတ်။ မိမိရှာဖွေတွေ့ရှိသောအခါမှာ ဒါဟာ အင်မတန်နောက်ကျနေမည် ဖြစ်သည်။

သူမ ဝမ်းနည်းတာ တစ်ခုသာရှိသည်။ သူမသည် ပင်လယ်ကို မမြင်ဘူး ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ရှိကြောင်း သူမ သိပါသည်။ ပင်လယ်သည် မိမိတို့လူသားများ မွေးဖွားရာ မိခင်ကြီးဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ဆားငံရေ၏ အရသာကို မိမိ မခံစားဖူးပါ။ ပင်လယ်အောက်ခြေရှိ သဲတွေကို ခြေထောက်နှင့် မထိတွေ့ဖူးပါ။ အမိဝမ်းထဲ ဝင်ရောက် သွားသလို ခံစားရသည်ဆိုသော ပင်လယ်၏ အရသာ မခံစားရဘူးသည့်အတွက်တော့ ဝမ်းနည်းမိသည်။ (၄င်း သည် ဆဲလ်တစ်တို့၏ အသုံးအနှုန်းဖြစ်ကြောင်း သူမသတိပြုမိပါသည်)

ဒါကလွဲလို့ သူမအနေဖြင့် ဘာကိုမှ စောဒကတက်စရာ မရှိပါ။ သူမ အင်မတန် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

သူမသည် ဘဝကို ဒီလိုစွန့်ခွာသွားလိုစိတ် မရှိပါ။

သူမကို ရွေးချယ်တာ မှားနေသည်။ သူမသည် သားကောင်မဟုတ်ပါ။
ဘုရားသခင်က ဘာကြောင့်ဒီလို ရွေးချယ်ရပါသလဲ။
ဘာဖြစ်ဖြစ် ဓမ္မဆရာထက်တော့ သာသေးသည်ဟု တွေးနေမိသည်။
‘ခင်ဗျားကို မကောင်းမှုနဲ့ ကောင်းမှုအကြောင်း ပြောပြချင်သေးတယ်’
ဓမ္မဆရာ၏ စကားကို သူမကြားနေသည်။ ထိုခဏမှာသူမ၏ ခြေတွေ၊
လက်တွေ ထုံသလို၊ ကျင်လာသလို ဖြစ်လာသည်ကို သူမ
သတိထားမိသည်။

‘မလိုပါဘူး။ အရှင်ဟာကောင်းမှုဆိုတာကို မသိပါဘူး။ ရှင်ဟာ မိစ္ဆာရဲ့
အဆိပ်မိနေသူ ဖြစ်တယ်။ ရှင်ဟာ ဒီကူးစက်ရောဂါကြီးကို
ကျွန်မတို့ဒေသကို ဖြန့်ချိနေသူဖြစ်တယ်။ ရှင်ဟာ ဒီအရပ်ကိုလာခဲ့ပြီး
ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ လူစိမ်းနဲ့ ဘာမှမထူးပါဘူး’

သူမ၏နောက်ဆုံးစကားများသည် မသဲမကွဲသာ ထွက်ပေါ် လာသည်။
သူမသည် ကြယ်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်
သည်။

လူစိမ်းသည် သူတည်းခိုရာဟော်တယ်ရေချိုးခန်းထဲကို
ဝင်သွားသည်။ ရွှေချောင်းတစ်ခုစီကို သေချာစွာဆေးကြောသည်။
ပြီးသည့်နောက် ရွှေတုံး များကို သူ၏ကျောပိုးအိတ်အဟောင်းထဲသို့
ထည့်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်က သူသည် စင်မြင့်ပေါ်က

ဆင်းခဲ့သည်။ ခုတော့ သူ စင်ပေါ်ပြန် တက်ရပေဦးမည်။ သူ၏
နောက်ဆုံးအခန်းကို သရုပ်ဆောင်ရပေဦးမည်။

သူသည်အရာရာကို ဂရုစိုက်ကာ ချောမွေ့စွာစီမံချက်ချ ပြင်ဆင်ထားခဲ့
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပထမ လူအနည်းငယ်သာနေထိုင်သော သေးငယ်သည့်
ဝေးလံခေါင်ဖျားဒေသကို ရွေးချယ်သည်။ ဒီလိုမှလည်း မဟုတ်တာကို
လုပ်လို့ရမှာပေါ့။ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ခု ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာရင်
သူက လူတွေကို လူသတ်မှုဖြစ်စေဖို့ ဖန်တီးတယ်လို့ မထင်ရစေဖို့လည်း
လိုသေး သည်။

အသံဖမ်းစက်။ ဆုငွေ၊ ဒါတွေနဲ့သူ သတိထားပြီး အဆင့်ဆင့်
ဆောင်ရွက် သည်။

ပထမ ရွာထဲကလူတွေကို မိတ်ဆွေဖွဲ့သည်။

ပြီးတော့ ကြောက်စိတ်တွေဖြစ်လာစေသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေး
အောင် ဖန်တီးတော့သည်။

ဘုရားသခင်လည်း သူ့ကို ဒီလိုပဲလုပ်ထားတာပဲ။ သူလည်း ဒီပုံစံကို
လုပ် တာပဲ။

ဘုရားသခင်သည် သူ့ကို အကောင်းဆုံးတွေကိုပေးပြီးနောက် ချောက်ထဲ
ကို ချပစ်သည်။

ဒီတော့သူလည်း ဒီလိုပဲလုပ်ရပါမည်။

သူသည် အားလုံးကိုကြိုတင် တွက်ဆထားခဲ့သည်။ ချွင်းချက် အနေဖြင့်
သူ့အကြံအစည် ဘယ်တော့မှမအောင်မြင်နိုင်ဟု သူယူဆထားခဲ့သည်။

တကယ်လို့ ရွေးချယ်ရန်အတွက် အချိန်ကျရောက်လာသည့် အခါ ‘ဟင်အင်း’ ဆိုသော စကားတစ်လုံးသည် အားလုံးကို ပြောင်းသွားမည် ဖြစ် သည်။ အနည်းဆုံး တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ငြင်းဆန်မည်ဟု သူ ယူဆ သည်။ ထိုတစ်ယောက်ငြင်းဆန်ပါက သူ သက်သေပြရန် လုံလောက် သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အရာခပ်သိမ်းအားလုံး ပျောက်ဆုံးခြင်းမဟုတ်ဟု သူ သက်သေပြနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရွာကိုကယ်တင်နိုင်လိုက်သည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာကြီးသည်လည်း လုံခြုံမှုရှိပေမည်။ ကောင်းမှုသည် အင်အားရှိမည်။ အကြမ်းဖက်သမားများသည် သူတို့မကောင်းမှုကို လုပ်နေကြောင်း မှန်ကန် စွာ သိလာကြပေလိမ့်မည်။ ဒီအခါခွင့်လွှတ်ခြင်းများ ပေါ်ပေါက်ကောင်း ပေါ် ပေါက်လာပေမည်။

သူသည်လည်း သူ၏ကြေကွဲစရာနေ့များကို အတိတ်မှာထားခဲ့ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်တတ်လာကောင်း နေတတ်လာနိုင်ပေမည်။

သူကြားချင်သော ‘မလုပ်ဘူး’ ဆိုသည့်စကားကို သူတို့ပြောကြလျှင် ရွာက ရွှေချောင်း ၁၀ ချောင်းကို သူတို့ဆုကြေးအဖြစ် ရပေလိမ့်မည်။ ဒီ အလောင်းအစားကို ချင်တဲလ်နှင့်လည်း ပြောကြားပြီးဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ၏စီမံချက် ပျက်စီးသွားသည်။ ခုတော့ အရမ်းကို နောက်ကျ သွားလေပြီ။

သူ ဘာမှ မပြောင်းလဲနိုင်တော့။

သူ၏ အခန်းတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက် လာခေါက်သည်။

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။

‘သွားကြရအောင်။ အချိန်ရောက်ပြီ’

‘ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့မယ်’

သူ့အပြင်အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်သည်။ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာသည်။ ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကို ဘားခန်းထဲတွင် တွေ့ရသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ ရွှေတွေပါလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို မှားယွင်းပြီး လည်း သားကောင်အဖြစ် မရွေးလိုက်ကြပါနဲ့နော်။ ခင်ဗျားလည်း သိတာပဲ လူအများကြီးက ကျွန်တော်ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သိကြတယ်။ တကယ်လို့ ‘သားကောင်’ကို ပြောင်းပြီးရွေးလိုက်တယ် ဆိုရင်တော့ ရဲတွေလာပြီး ကျွန်တော့်ကိုရှာမှာ အသေအချာပဲ။ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်ဖုန်းတွေ ခေါ်နေ တာ တွေ့နေတာပဲ’

ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ခေါင်းကိုသာ ညိတ်လိုက်သည်။

ဆဲလ်တစ်ကျောက်ဆောင်ဆိုသည်မှာ ဗစ်စကို့စ်မှ နာရီဝက်ကျော်ကျော် လောက် လျှောက်ရသည့် အကွာအဝေးတွင်ရှိသည်။ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ဒီကျောက်ဆောင်ကို လူတွေက ထူးထူးခြာခြားကြီးမားသော ကျောက် ဆောင်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ လေတွေနှင့် ရေခဲတွေပွန်းတိုက်တာကြောင့် ပြောင်လက်နေသော ထိုကျောက်ဆောင်သည် တစ်ချိန်က မတ်မတ်ထောင် နေသည်။ နောက်ပိုင်းမိုးကြိုးပစ်၍ နှစ်ပိုင်းပြတ်ကာ လဲကျသွားသဖြင့် ယခု

ပုံစံရောက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အာဟတ်သည် ထိုနေရာတွင် လူထု အစည်းအဝေးလုပ်လေ့ရှိသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုကျောက်တုံး သည် သဘာဝစင်မြင့်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဗစ်စကိုစ်သို့ အစိုးရက ဖွဲ့စည်းပေးသော သုတေသနအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လာ ရောက်ဖူးသည်။ သူတို့သည် ဆဲလ်တစ်လူမျိုးတွေ လာရောက်အခြေချနေထိုင် သွားသော ဒီတောင်ကြားဒေသအကြောင်း စာတမ်းပြုစုဖို့ လေ့လာကြသည်။ သူတို့သည် ထိုကျောက်ဆောင်ကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ နောက် ရှေးဟောင်းသုတေ သနအဖွဲ့ လာရောက်ကာတိုင်းတာမှုတွေ ပြုလုပ်ကြသည်။ ဆွေးနွေးကြသည်။ ငြင်းခုံကြသည်။ မှတ်ချက်တွေ ပေးသည်။ ထိုနေရာသည် ဆဲလ်တစ်လူမျိုး တို့၏ အထွတ်အမြတ်ထားရာအရပ်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ သူတို့ဘာတွေ ရှိခိုးကြသည်ကိုတော့ မသိကြဟုဆိုသည်။

အချို့ကလည်း ထိုနေရာသည်နက္ခတ္တဗေဒလေ့လာရာ နက္ခတ်ကြည့် မျှော်စင်ဟု ယူဆကြသည်။

အချို့ကလည်း ထိုနေရာသည် အရည်းကြီးရဟန်းများ၏ ပန်းဦးဆက်ရာ နေရာဟု ဆိုသည်။

ကျွမ်းကျင်သူများသည် ထိုနေရာတွင် တစ်ပတ်ကြာ ဆွေးနွေးအဖြေရှာ ကြသော်လည်းရေရေရာရာ ဘာမှမသိရသဖြင့် နောက်ထပ်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းသည့်နေရာများကို သွားရောက်ဖွေရှာရန် ပြန်ကုန်ကြသည်။

သူကြီးသည် သူရွေးကောက်ပွဲအနိုင်ရရှိသောအခါ ထိုနေရာကို ဆဲလ် တစ်များ၏ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ဟူ၍ စာတမ်းပြုစုကာ

သတင်းစာများတွင် ပါအောင် ကြိုးစားသည်။ တကယ်တမ်းတွင် ထိုနေရာသို့သွားသော တော လမ်းသည် ကြမ်းတမ်းပြီး အသွားရခက်သည်။ သတ္တိရှိသူများ ရောက်သွား သည့်အခါတွင်လည်း သူတို့၏ခရီးအဆုံးတွင် ပြိုပျက်နေသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေကိုသာ တွေ့ရသောကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကုန်ကြ သည်။

အချို့ရွာတွေကလည်းကျောက်စာများကို ထုတ်ဖော်ကြသည်။ အချို့က ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာတွေကို ဖော်ထုတ်ပြသသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ထိုကျောက်ဆောင်သည် ထုံးစံအတိုင်းရွာသားတွေ၏အပန်းဖြေခရီးထွက်ရာ ပျော်ပွဲစားထွက်ရာ အရပ်သာ ပြန်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုညနေ၌ ဗစ်စကို့စ်တွင် အိမ်ထောင်စုဝင်များအကြား အငြင်းအခုံ များစွာ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိကြသည်။ ခင်ပွန်းသည်များက တစ်ကိုယ်တည်း သွား လိုကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ဇနီးများက ယခုကဲ့သို့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း စတေးခြင်းကို မမြင်ဖူးသောကြောင့်လိုက်ကြည့်ဖို့ တောင်းဆိုကြသည်။ ဒီလို သူတို့တစ်တွေပြုလုပ်မည့် လူသတ်ပွဲကို စတေးခြင်းဟု ခေါင်းစဉ်ပြောင်းကာ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်ပွန်းသည်တွေက အန္တရာယ်ကြီးကြောင်း သတိပေးကြသည်။

‘ကျည်ဆန်ထည့်ထားတဲ့ သေနတ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး ထွက်တတ် တယ်။ မတော်တဆဖြစ်တတ်တယ်’ ဟု သတိပေးသည်။

ဇနီးတွေကတော့ သူတို့ယောက်ျားတွေသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ကြ သည်၊ မိန်းမတွေရဲ့အခွင့်အရေးကို နားလည်သင့်သည်၊ ကမ္ဘာကြီး၏ အပြောင်း အလဲကို သူတို့နားမလည်ကြဟု စောဒကတက်ကြသည်။

နောက်ဆုံး ယောက်ျားတွေက ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။ မိန်းမတွေ ပျော်ကြသည်။

ယခုအခါတွင် ‘ပွဲ’စတော့မည်။ ကျောက်ဆောင်ဆီသို့ အားလုံး ချီတက်သွားနေကြသည်။

မီးအိမ်မီးတုတ် ၂၈၁ ခုလုံး လင်းလက်နေသည်။

လူစိမ်းသည် မီးတုတ်ကိုယူခဲ့သည်။ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ မီးတုတ် မီးအိမ်ပါကြသည်။

ဘာတာကတော့ ဘာမှယူမလာပါ။

ရွာရှိလူကုန် ဒီကိုရောက်နေသည်မှာသေချာသည်။

ယောက်ျားတိုင်းရဲ့လက်တစ်ဘက်မှာ မီးတုတ် သို့မဟုတ် မီးအိမ်ကို ကိုင်ထားသည်။ နောက်တစ်ဘက်မှာတော့ ပြောင်းချော သေနတ် တစ်လက်စီကို ကိုင်ထားသည်။ သူတို့သည် ကျည်မထွက်စေရန် ပြောင်းကို ချိုးထားကြသည်။ သူတို့ထဲမှာ ဇိမ်အကျဆုံးကတော့ ဘာတာပင် ဖြစ်သည်။ သူမ လမ်းလျှောက် ရန် မလိုပါ။ သူမကို ထမ်းစင်ဖြင့်တင်ကာ သစ်ခုတ်သမားနှစ်ယောက်က ခဲယဉ်းစွာ လမ်းကြမ်းတွေက ထမ်းခဲ့ကြသည်။

‘တော်သေးတာပေါ့။ အပြန်ခရီးမှာ ထမ်းစရာမလိုလို့။ တကယ်လို့ အပြန်ပါ ထမ်းရတယ်ဆိုရင် ကျည်တွေနဲ့ အလေးချိန် (၃)ဆလောက် တိုးနေမှာပဲ’ ထမ်းတဲ့သူထဲကတစ်ယောက်က တွက်ပြနေသည်။

ကျည်ဆန်တစ်ခုမှာ ထိပ်ဖူးကထွက်တဲ့ ခဲသီး ၆ ခု အနည်းဆုံး ရှိသည်။ ဒါကြောင့် တကယ်လို့သေနတ်အားလုံးက ပစ်မှတ်ကို ထိမှန်ရင် စုစုပေါင်း

ခဲသီး ၅၂၂ခု ကိုယ်ထဲကို ရောက်နေမှာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ်ခတ်ပြီး သည့် အခါတွင် သူမကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးမှာ သွေးတွေထက် ခဲတွေက ပိုများ နေမည်ဖြစ်သည်။

ထိုစကားကြားရသောသူသည် ပျို့ချင်အန်ချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒါ တွေ တနင်္လာနေ့ထိ နောက်ထပ်မစဉ်းစားဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ ကြောင့် သူတို့တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်လက်လျှောက်နေကြသည်။

ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ကို စကားမပြောဘူး။

ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ကြဘူး။

သူတို့တစ်တွေဟာ ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်ခံနေရသလို ဒါကို အမြန်ဆုံး မေ့ပစ်ချင်နေကြသည်။

သူတို့သည် ကျောက်ဆောင်ဆီသို့ ရောက်လာသောအခါ မောပန်း နွမ်းနယ်နေကြသည်။ သူတို့မောပန်းရခြင်းမှာ လမ်းလျှောက်ရသည့်အတွက် ထက် စိတ်ဖိစီးခြင်းကြောင့်ဟု ပြောပါက မှားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ရွာသူ ရွာသားများသည် ကျောက်ဆောင်ကို စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံသဏ္ဍာန် ဝိုင်းရံလိုက် ကြသည်။

သူကြီးက အချက်ပြလိုက်သည့်အခါ သစ်ခုတ်သမားများက ဘာတာကို ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် မပြီးအသာချလိုက်သည်။

‘ဟာ။ မင်းတို့ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး’

ပန်းပဲဆရာက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပန်းပဲဆရာသည် မကြာသေးမီကပင် စစ်ကားတစ်ကား ကြည့်ခဲ့ရသည်။

ထိုစစ်ကားတွင် စစ်သားများ မြေကြီးကို တွားတက်လာသည်။

သူတို့တစ်တွေ မြေကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည့်အခါ
ပစ်မှတ်ကျဉ်းသွား၍ ထိမှန်အောင် ပစ်ရခက်လှသည်။

ထို့ကြောင့် သစ်ခုတ်သမားတွေက ဘာတခုကိုထိုင်လျက် အနေအထား
ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးသည်။

သူမ၏နောက်တွင် အမှီအဖြစ် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ထားရှိလေသည်။

‘အင်း၊ ဒါ အင်မတန် ကောင်းတယ်’

သို့သော် မိန်းမတစ်ယောက်က ထအော်သည်။

‘သူ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်မတို့ကို ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မတို့ဘာတွေ
လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူမြင်နေရတယ်’

တကယ်တော့ ဘာတာသည် ဘာကိုမှ မမြင်ရပါ။ သူမသည် အိပ်ပျော်
လျက်ရှိသည်။ ပါးစပ်တွင် ကျေနပ်သော အပြုံးရိပ်လေးများပင် ပေါ်နေပါ
သည်။

‘ဟိုဖက်ကို လှည့်လိုက်ပါ’

သူကြီးက အမိန့်ပေးသည်။

သူလည်းဒီပုံစံကိုကြည့်ရသည်မှာ မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာဖြစ်သည်ဟု ယူဆဟန်
တူသည်။

သစ်ခုတ်သမားနှစ်ယောက်သည် ပါးစပ်က ပွစိပွစိပြောကာ ကျောက်
ဆောင်ပေါ်သို့ ထပ်တက်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ဘာတာကို တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ သူမ၏မျက်နှာနှင့်
ရင်ဘတ်တို့သည် ကျောက်တုံးကို မှီနေစေသည်။ သို့သော် ဒီအတိုင်းတော့

မြဲမနေနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးနှင့်ချည်ကာ ကျောက် ဆောင် တစ်ဘက်မှာချည်ထားလိုက်ကြသည်။

ဘာတာ၏ပုံစံမှာ အတော်လေးအကြည့်ရ ဆိုးနေသည်။ တစ်ဘက်ကို ကုန်းကွပြီး မှောက်နေသလို ဖြစ်သည်။ ဒူးထောက်နေသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေ၍ သူမကိုကြည့်လိုက်လျှင် ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းနေသလို သို့တည်းမဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုကို တောင်းခံနေသလို ဖြစ်နေလေသည်။

လူတစ်ယောက်က ထပ်ပြီး ကန့်ကွက်သေးသည်။

သို့သော် သူကြီးက ‘တော်ပြီ၊ ငါခိုင်းသလိုသာ လုပ်ကြပေတော့’ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မြန်လေကောင်းလေပဲပေါ့။

ဘာမှ မပြောတော့။ အမှားအမှန်စကား မဆိုနိုင်တော့။ ပြောဖို့ ဆိုဖို့ နောက်တစ်နေ့ထိ စောင့်လို့ရသည်။

အရက်ဘားမှာ ပြောကြမလား။ လမ်းမှာ ပြောမလား။ သိုးကျောင်းသား နဲ့ လယ်သမားအကြား စကားပြောကြမှာလား။

ဒါ့အပြင် ရွာမှာရှိတဲ့ လမ်းသုံးလမ်းအနက် တစ်လမ်းကိုတော့ ဗစ်စကိုစ် ရွာသားတွေအနေ တော်တော်တန်တန် သုံးဖြစ်ကြတော့မှာ မဟုတ်။ အဲဒီ လမ်းကတော့ ဘာတော့အိမ်ရှေ့က လမ်းပါပဲ။ အဲဒီမှာ ဘာတာဟာ နေ့စဉ် အိမ်ရှေ့ထွက် ထိုင်ပြီး တောင်တွေကိုကြည့်ကာ သူတစ်ယောက်တည်း စကား ပြောနေတတ်သည်ကို အားလုံးသိနေကြသည်။ တခြားလမ်းတွေက ရွာက နေ ထွက်လို့ရသော်လည်း နည်းနည်းပိုဝေးပြီး မတ်စောက်သော လှေခါးထစ် တွေရှိ နေသည်။ သို့သော်

သူတို့တစ်တွေတစ်နှစ်နှစ်လောက်တော့ ခက်ခဲ သော လမ်းမှသာ
ကျွေပတ်ကာသွားကြမှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

‘ကဲ အလုပ်စလုပ်ကြပါစို့’

ဓမ္မဆရာသည် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှဝင်မပြောပါ။

ထို့အတွက်လည်း သူကြီးဝမ်းသာမိသည်။ သူ၏အာဏာကို ပြန်လည်
တည်ဆောက်ပြီး ဖြစ်နေကြောင်း သူ သတိပြုမိသည်။

‘တောင်ကြားမှာရှိတဲ့လူတချို့ဟာ ငါတို့ရဲ့မီးရောင်ကို မြင်ချင် မြင်ကြ
မယ်။ အဲဒီအခါ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာကို လာရောက်စုံစမ်းနိုင်တယ်။
ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့သေနတ်တွေကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်
ပြင်ဆင်ကြပါ။ပစ်မယ်။ ပြီးရင် ဒီကနေ ထွက်ခွာသွားကြမယ်’

ဘာမှ ပွဲလမ်းတွေ လုပ်စရာမလို၊ ဇာတ်တိုက်စရာမလိုဘဲ သူတို့သည်
မိမိတို့ရွာကို မိမိတို့ကာကွယ်ကြကုန်သော စစ်သားများကဲ့သို့ တညီတညာ
တည်း သေနတ်ကို ချိန်လိုက်သည်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဘာသံသယမှ မရှိ။

‘ဒါဟာ အမိန့်ပဲ။ အမိန့်ဆိုတာ နာခံဖို့’

ဒီအခါမှာ သူကြီးသည် ဓမ္မဆရာတိတ်တဆိတ်နေတာကို သဘောပေါက်
လာမိသည်။

သူသည် ယခုအခါ ထောင်ခြောက်ထဲကိုကျဆင်းနေပြီဖြစ်တာကို
သဘောပေါက်မိသည်။

တကယ်လို့တစ်နေ့တွင် ဒီအကြောင်းပေါက်ကြားသွားခဲ့ပါက လူတိုင်း
လူတိုင်းက မိမိတို့သည် အမိန့်ကို နာခံရကြောင်း အကြောက်အကန်

ငြင်းကြ မှာသေချာသည်။ စစ်တွင်းကာလ စစ်ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူများမှာ အမိန့်ပေး သူများသာ ဖြစ်ကြသည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ သူတို့တစ်တွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိပါသလဲ။ သူတို့တစ်တွေဟာ သူ့ကို ဘာထင်ကြမလဲ။

လူဆိုးလို့ထင်ကြမှာလား ။ ကယ်တင်ရှင်လို့ပဲ ထင်ကြမှာလား။

ခုကျမှတော့ သူ နောက်ပြန်မဆုတ်နိုင်တော့ပါ။

သူသည် ပြောင်းချော သေနတ်များမောင်းချိုးသံကို ကြားလိုက် ရသည်။

သေနတ်ပေါင်း ၁၇၄ လက်၏အသံကို စဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါသည်။

ဒီအချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာရင်တောင် သူတို့အနေနှင့် ကိစ္စပြီးလောက်ပြီဖြစ်သည်။

အပြန်လမ်းတွင်လည်း ဘယ်သူမှ မီးမထွန်းဖို့ မှာထားသည်။ ဘယ် လောက် မှောင်မှောင်မည်းမည်းရွာသားအားလုံးသည် ဒီလမ်းကို အလွတ် ရနေကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

ဒီအချိန်မှာမိန်းမတွေက နောက်ဆုတ်ကုန်ကြသည်။

ယောက်ျားတွေက မလှုပ်မယှက် တည်ငြိမ်လျက်ရှိသော ပစ်မှတ်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ ရပ်နေသောနေရာသည် ပစ်မှတ်မှ ပေ ၅၀ခန့်သာ ကွာဝေးသည်။ သူတို့အနေနှင့် လွဲချော်စရာအကြောင်းမရှိပါ။ ကလေးဘဝကတည်းက ပျံနေ သော ငှက်ကိုသော်မှ ကောင်းကင်မှ ကျလာအောင် ပစ်ချနိုင်သူချည်းသာ ဖြစ်သည်။

သူကြီးသည် အမိန့်ပေးရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံထွက်လာသည်။

‘ခဏလေးနေပါဦး’

ထိုအမျိုးသမီးသည် မစ္စပရမ်းဖြစ်သည်။

‘ဘယ်မှာလဲ ရွှေတွေ။ ရှင်တို့အားလုံး တွေ့ပြီးပြီလား’

သေနတ်ပြောင်းတွေ အောက်ချလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ပစ်ရန်တော့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသေးသည်။

ရွှေဟူသောအသံကြားသည်နှင့် သူတို့သည် လူစိမ်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လူစိမ်းသည် သေနတ်များရှေ့သို့လျှောက်ထွက်လာသည်။ သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ကို မြေကြီးပေါ်တွင် ချသည်။ အတွင်းမှ ရွှေချောင်းများကို တစ်ခု ပြီး တစ်ခု ထုတ်သည်။

ပြီးတော့ သူ မူလ ရပ်နေရာ အစွန်ဆုံးဆီသို့ ပြန်သွားလေသည်။

မစ္စပရမ်းသည် ရွှေချောင်းတွေဆီကိုသွားပြီး တစ်ချောင်းကို ကိုင်လိုက်သည်။

‘ရွှေအစစ်ပဲ’

သူမသည်ရွှေတုံးကိုမြှောက်ပြသည်။

‘ကျွန်မက ရှင်တို့ကို စစ်ဆေးစေချင်တယ်။ ဒီမှာ ရွှေချောင်း ကိုးချောင်း ကျန်နေသေးတယ်။ မိန်းမကိုးယောက် ထွက်ခဲ့ပါ။ ရွှေဟုတ် မဟုတ် စစ်ဆေး ရအောင်လို့ပါ’

အမျိုးသမီး ကိုးယောက်ထွက်လာသည်။

သူကြီးသည် အတော်လေးစိတ်ပူနေသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအမျိုးသမီးကိုးယောက်ထဲတွင် သူ၏ မိန်းမလည်း ပါနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မောင်းတင်ထားသော သေနတ်ပြောင်းဝနှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင် ရှိနေသည်။ မတော်တဆ တစ်စုံတစ်ယောက်က သေနတ်မောင်း ဆွဲ လိုက်မိရင် သေနတ်ကျည်ဆန်လွတ်ထွက်လာမှာကို သူကြီးစိုးရိမ်နေမိသည်။ အမျိုးသမီး ကိုးဦးသည် မစ္စပရမ်းဘေးတွင် သွားပြီး ရွှေချောင်းတစ်ချောင်းစီ ကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။

‘ဟုတ်တယ်။ ဒါဟာရွှေတွေပါပဲ’

သူကြီးကတော်က ရွှေတုံးကို သူမ၏လက်ဝတ်လက်စားတွေနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒီမှာ တံဆိပ်အတိအကျရိုက်ထားတယ်။ နောက်ပြီး နံပါတ်လည်း ပါတယ်။ ရက်စွဲနဲ့ အလေးချိန် အတိအကျပါရှိတယ်။ ဒါ အစစ်အမှန်ပဲ’

‘ကဲ ရွှေတွေကို ကိုင်ထားကြပြီးရင် ကျွန်မပြောတာ ခဏနားထောင်ပါ’

‘ဒီအချိန်ဟာ စကားပြောဖို့အချိန်မဟုတ်ဘူး မစ္စပရမ်း။ မင်းဘေးကို ဖယ်ပေးလိုက်ပါ။ ငါတို့ အလုပ်တွေပြီးအောင် လုပ်စရာရှိတယ်’

သူကြီးက စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက်လေသည်။

‘တိတ်တိတ်နေစမ်း လူမိုက်ကြီး’

ချင်တဲလ်၏စကားသည် လူတွေကို အံ့ဩသွားစေသည်။ သူကြီးကို ဒီလို ပြန်ပြောဖို့ သူတို့တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးကြပေ။

‘နင် ရူးသွားပြီ ထင်တယ်’

‘တိတ်တိတ်နေလို့ ကျွန်မပြောနေတယ်’

ချင်တဲလ်၏အသံသည် ပို၍ကျယ်လာသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး နတ်ပူးသလို တုန်ခါနေသည်။

‘ရှင်သာ ရူးနေတာ။ ရှင်က ထောင်ချောက်ထဲကို ကျသွားပြီး ကျွန်မတို့ တစ်ရွာလုံးကို လူသတ်မှုကျူးလွန်စေပြီး အပြစ်ရအောင် ပြုလုပ်နေတာ။ ဒီအတွက် ရှင် လုံးဝတာဝန်ရှိတယ်’

သူကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုလုပ်ရန် ရှေ့ကို တိုးသည်။ လူနှစ်ယောက်က သူကြီးကို ဆွဲထားသည်။

‘ဒီကလေးမ ၁၀ မိနစ်လောက် စကားပြောတာ ဘာ ထူးထူး ခြားခြား ဖြစ်မှာလို့လဲ။ တို့ကြားချင်တယ်။ ပြောပါစေ’

လူအုပ်ထဲက အသံထွက်လာသည်။

၁၀ မိနစ် မပြောနှင့် ၅ မိနစ်တောင်အတော်လေးအပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွား နိုင်ကြောင်း ဒီမှာရှိနေတဲ့ လူတိုင်း လူတိုင်း ယောက်ျား၊ မိန်းမအားလုံး သိကြ သည်။

သူတို့သည်အခြေအနေကိုသဘောပေါက်လာသည့်အခါ ပိုပြီး ကြောက် လာကြသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် အပြစ်ရှိသလို ခံစားလာရသည်။ ရှက်ရွံ့မှု များ ပျံ့နှံ့လာသည်။ သူတို့၏ လက်များ တုန်လှုပ်လာသည်။ သူတို့သည် တစ်စုံ တစ်ခု လုပ်နေသလိုဖြစ်အောင် စိတ်ကိုအပြောင်းအလဲလုပ်ကာ လှီးလွှဲလိုက် သည်။

သူတို့ဒီကိုလာတုန်းက လူတိုင်းလူတိုင်း သူတို့၏ သေနတ်တွင် ထိပ်ဖူး မပါ ဗလာကျည်ဆန် (blank)ကိုသာထည့်ထားသည် ဟုခံယူပြီး

လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူတို့သေနတ်မှာ တကယ့်ကျည်ဆန်တွေ ပါလာမည် ကို စိုးရိမ်နေသည်။ ဒီအမျိုးသမီးကြီးသည် စုန်းမကြီးပဲ။ သူသေသွားရင် တို့ကို လာခြောက်ကြမည်ဟု ကြောက်ရွံ့မှုတွေ တိုးပွားလာကြသည်။

တစ်ယောက်ယောက်က ဒီအကြောင်းကို ဖော်ထုတ်လိုက်မလား။

ဒါမှမဟုတ် ဓမ္မဆရာက သူပြောသလို ကျည်ထိပ်ဖူးတွေကို တကယ်ပဲ ထုတ်ရဲ့လား။

ဒါဆိုရင် သူတို့အားလုံး အပြစ်ရှိပေတော့မည်။

‘ငါးမိနစ်ဆိုတော်ပြီ’

သူကြီးက သူ၏အာဏာကိုရအောင် ပြန်ယူဖို့ ကြိုးစားခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူ ခွင့်ပြုမှ မိန်းကလေး ပြောခွင့်ရစေမည်။

သို့သော် မစ္စပရမ်းကသာ သူ့စည်းမျဉ်းကို သူပြဋ္ဌာန်းသည်။

‘ကျွန်မ ပြောချင်သလောက်ပြောမယ်’

ချင်တဲလ်သည် သူမ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကိုတစ်လက်မမျှ အလျော့မပေး နိုင်သည့် ပုံစံဖြင့် ပြောချလိုက်သည်။ သူမပြောပုံဆိုပုံ သည်ပိုင်နိုင်လွန်းလှ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှာမှ သူတို့မကြားဖူးသော ပုံစံဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့နေရသည်။

‘ကျွန်မအရှည်ကြီးလည်း မပြောပါဘူး။ အဓိကကတော့ လူစိမ်းအနေနဲ့ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာကို သိဖို့အတွက်ပြောရတာပဲ။ အားလုံးသိတဲ့ အတိုင်း အာဟတ်ရဲ့အချိန်တုန်းက လူတွေဟာ ရွာကို လာလေ့ရှိတယ်။ သူတို့ ဟာ ခဲကို ရွှေအဖြစ် ပြောင်းနိုင်တဲ့တန်ခိုးရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ သူတို့

ကိုယ်သူတို့ အင်္ဂါရတ်ဆရာတွေလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဒီလူတွေထဲက တစ်ယောက် ကိုတော့ အာဟတ်က သတ်ဖို့ခြိမ်းခြောက်လုပ်ကိုင်ခိုင်းတဲ့အခါ တကယ်ပဲ ခဲကို ရွှေဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။

‘ဒီနေ့မှာ ရှင်တို့ဟာ ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ခိုင်းနေတယ်။ ခဲတွေကို သွေးနဲ့ ရောပြီး ဒီကအမျိုးသမီးတွေ ကိုင်ထားတဲ့ ရွှေတွေဖြစ်အောင်ပြောင်းဖို့ ကြိုးစား နေကြတာပဲ။ တစ်ဘက်ကကြည့်ရင် ရှင်တို့အားလုံးက ချွင်းချက်မရှိ မှန်ကန် ပါတယ်။ သို့သော် နောက်တစ်ဘက်ကကြည့်ရင်တော့ ရွှေတွေဟာ ရှင်တို့ လက်ထဲ အရောက်မြန်သလောက် ထွက်သွားတာလည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထွက်သွားမှာပါပဲ’

လူစိမ်းသည် ချင်တဲလ်ပြောနေသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို အတိအကျ မဖမ်း မိသေးပေ။ သို့သော် သူမဆက်ပြောတာကို နားထောင်ဖို့အတွက် သူစောင့် နေသည်။ သူသတိထားမိတာကတော့ သူ၏ မှောင်မည်းနေသော ဝိညာဉ်၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် သူတစ်ကြိမ်က မေ့ထားခဲ့သော အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားစွာ လင်းလက်နေကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘ကျောင်းမှာ ကျွန်မတို့သင်ဖူးတဲ့ အင်မတန်ကျော်ကြားတဲ့ မီးဒပ်စ်ဘုရင် ကြီး ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာသူဟာ နတ်သားတစ်ပါးနဲ့တွေ့တယ်။ နတ်သားက သူ့ကို လိုရာဆုတောင်းဖို့ ပြောတယ်။ တကယ်တော့မီးဒပ်စ်ဘုရင်ဟာ အင် မတန် ချမ်းသာတဲ့သူဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့သူဟာ ရွှေတွေကို ထပ်လိုချင်တယ်။ ငွေတွေကို ထပ်လိုချင်တယ်။ လောဘကို မသတ်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့်သူက နတ်သားကို မိမိထိသမျှ ရွှေဖြစ်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်တယ်။

‘ဘယ်လောက်ဆိုးလဲဆိုတာကို ပြောပြမယ်။ မီးဒပ်စ်ဘုရင်ကြီးဟာ ပထမ သူရဲ့ ပရိဘောဂတွေကို ရွှေပရိဘောဂတွေအဖြစ် ပြောင်းလိုက်တယ်။ နောက်တော့ သူ့ရဲ့နန်းတော်ကိုလည်း ရွှေနန်းတော်အဖြစ်ပြောင်းလိုက်တယ်။ သူရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က အရာဝတ္ထုအားလုံးဟာ ရွှေတွေဖြစ်ကုန်တယ်။ ဟန်ကျ တာပေါ့။ သူ တစ်မနက်စလုံး အလုပ်လုပ်တယ်။ ဥယျာဉ်ကို ရွှေဥယျာဉ် ဖြစ်စေတယ်။ သစ်ပင်ကိ ၊ ရွှေသစ်ပင် ဖြစ်စေတယ်။ သူဟာ ‘တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါပါလား’ ဆိုပြီး ဝမ်းသာနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်လည်း ရောက်ရော သူ့ဆာလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူစားလို့ မရဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထမင်းချက်တွေ စီမံချက်ပြုတ်ပေးတဲ့ အသား ငါးတွေကို သူ့လက်နဲ့လည်း ကိုင်လိုက်ရော ဒါတွေဟာ ရွှေဖြစ်ကုန်တယ်။ သူဟာ ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ကိုင်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းနဲ့လည်း တေ့လိုက်ရော ဒီအရက်တွေဟာ ရွှေဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒီအခါ သူဟာ သူ့ရဲ့ဇနီးသည်ဆီကို သွားပြီး အကူအညီတောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့ဆုတောင်း မှားသွားတယ် ဆိုတာ ကို သူသိလိုက်တယ်။ သို့သော် သူမရဲ့ လက်မောင်းကိုလည်း ကိုင်လိုက်ရော သူ့ရဲ့မိဖုရားဟာ ရွှေရုပ်တုအဖြစ်ပြောင်းသွားတယ်။

အစေခံတွေဟာ သူ့အပါးက ထွက်ခွာကုန်ကြတယ်။ ဒါမျိုးဖြစ်ရင် သူတို့ လည်း သေကုန်ကြမှာကိုး။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဘုရင်ကြီးဟာ အစား အသောက် မစားရဘဲ သေသွားလေသတဲ့’

‘နင်ဘာလို့ ဒီဟာတွေကို ပြောနေတာလဲ’

သူကြီးကတော် မေးသည်။ သူမသည် ရွှေတုံးကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး သူကြီးဘေးတွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

‘နတ်သားတစ်ပါးရောက်လာပြီး တို့ဗစ်စကို့စ်ကို ဒီလို တန်ခိုးတွေ ပေး လိုက်လို့လား’

‘ကျွန်မ ရှင်တို့ကိုပြောနေတာက ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ ရွှေဆိုတာ သူ့သက် သက် ဘာမှ တန်ဖိုးရှိတာမဟုတ်ဘူး။ လုံးဝ ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိဘူး။ သူ့ကို စားလို့လည်း မရဘူး။ သောက်လို့လည်း မရဘူး။ ဥယျာဉ်ခြံတွေကိုလည်း ဝယ်လို့ မရဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေကိုလည်း ဝယ်လို့ မရဘူး။ တကယ်တော့ ငွေကြေးသာလျှင် တန်ဖိုးရှိတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါဆိုရင် ဒီရွှေတွေကို ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငွေဖြစ်အောင်လုပ်ကြမလဲ။

ကျွန်မတို့လုပ်စရာ နည်းနှစ်နည်းတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ပန်းပဲ ဆရာကို အပ်ပြီး အရေကျိုပြီးတော့ ၂၈၁ ပိုင်း အညီအမျှ ပိုင်းစေပြီး ခွဲယူနိုင် တယ်။ ဒီလိုခွဲယူပြီးရင် လူတွေဟာ မြို့ကိုသွားပြီး ရောင်းလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေက သံသယတွေ ဝင်လာမယ်။ ဗစ်စကို့စ်မှာ ရွှေလည်း မထွက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ဒီရွာကလူတွေဟာ လူတိုင်း ရွှေ ချောင်းတစ်ချောင်းစီ ပိုင်ဆိုင်လာကြတာ ဘာသဘောလဲ။ သူတို့ စစ်ဆေး တော့မှာပဲ။ ဒီအခါ ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ရွှေတွေကို မြေကြီးထဲက တွေ့တာ လို့ ပြောနိုင်တယ်။ ဒါ ရှေးတုန်းက မြှုပ်ထားတဲ့ ဆဲလ်တစ်တွေရဲ့ ရတနာ တွေလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စစ်ဆေးလိုက်တဲ့အခါ

ခုခေတ်ရွှေပဲဆိုတာ

ချက်ချင်းပြောနိုင်တယ်။

ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်းအစိုးရအဖွဲ့တွေက

မြေလှန်ရှာပြီးသားပဲ။

တကယ်လို့ ဆဲလ်တစ်တွေမှာ ဒီလောက်ရွှေတွေသာ ရှိနေခဲ့ရင် သူတို့ဟာ ဒီနေရာမှာ မြို့တော်ကြီးကို ရွှေရုပ်တုတွေနဲ့ ပြုလုပ်ခဲ့ ကြမှာပေါ့’

‘မင်းဘာမှ နားမလည်ဘူး။ တို့တစ်တွေဟာ ဒီရွှေတွေကို ဒီလိုအမှတ် တံဆိပ်တွေနဲ့ ဒီအတိုင်း ဘဏ်ကို ယူသွားပြီး ရောင်းမှာပေါ့။ ပြီးမှ ရတဲ့ ငွေကို ခွဲဝေယူကြမှာပေါ့’ ဟု မြေပိုင်ရှင်က ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မဒါကို ဒုတိအချက်အနေနဲ့ ပြောပြမှာပါ။ သူကြီးဟာ ရွှေတွေကို မြို့ယူသွားမယ်။ ဘဏ်ကိုသွားပြီး ငွေထုတ်ပေးဖို့ ပြောမယ်။ ဒါဆိုရင် ငွေထုတ်ပေးတဲ့စာရေးက သူကြီးကို စစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်း ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက သူကြီးကို လူကြီးလူကောင်းဆိုတာကို သိထားတာပဲ။ သူတို့က ရွှေကိုဝယ်ထားတဲ့ စာရွက်ကိုတောင်းမယ်။ သူကြီးက သူ့ဆီမှာ မရှိ ဘူးလို့ ပြောမယ်။ စောစောက သူကြီးကတော် ပြောသလိုပဲလေ ရွှေတုံးတိုင်း မှာ အစိုးရတံဆိပ်ပါတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ ရွှေအစစ်ပဲ။ ရက်စွဲရော၊ အလေး ချိန်ရော ရွှေတုံးပေါ်မှာ တံဆိပ်ရိုက်ထားတာပဲ။

ငွေထုတ်ပေးတဲ့စာရေးက သူ သူကြီးကို သိတယ်။ မှန်ကန်တာကိုလည်း သဘောပေါက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းတော့ ငွေထုတ် မပေးနိုင်ဘူး။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလောက်များတဲ့ငွေကို အထက်လူကြီးတွေဆီက ခွင့်ပြု ချက် တောင်းခံရမှာပဲ။ အချိန်ကို စောင့်ရမှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့ကို ရွှေပေးတဲ့သူဟာ ဟိုအဝေးကြီးကို ရောက်နေပြီ ဖြစ်တယ်။

ဒီအခါ မန်နေဂျာက သူကြီးကိုမေးမယ်။ ဒီရွှေတွေကို ဘယ်ကရပါသလဲ လို့။ သူကြီးဆိုသူက ဉာဏ်ကောင်းတယ်လေ။ သူ့မှာအဖြေအမြဲရှိတယ်။ သူက ဒီရွှေတွေကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးတယ် ပြောမယ်။မန်နေဂျာကလည်း ဘာမှ သံသယဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သို့သော် မန်နေဂျာက လခစားပဲ။ ဒီတော့ ဘာကိုမှ မစွန့်စားလိုဘူး။ ဗဟိုဌာနချုပ်အထိ အကြောင်း ကြားလိုက်မယ်။ သံသယရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘဏ်ရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန် ထုံးစံအတိုင်းလုပ်တာပါပဲ။ သူတို့ဟာ ဒီရွှေရဲ့ အရင်းအမြစ်ကိုလိုက်ဖို့ နောက် ထပ် နှစ်ရက် အချိန်တောင်းပါမယ်။ သူတို့ ဘာတွေတွေ့မလဲ။

ဒီရွှေတွေဟာ အခိုးခံထိထားတဲ့ရွှေလား။ ဒါမှမဟုတ် မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ မကင်းတဲ့ အဖွဲ့အစည်းက ဝယ်ထားတဲ့ ရွှေလား’

ချင်တဲလ်သည် ပြောစကားကို ရပ်လိုက်သည်။ သူမ ပထမရွှေကို ခိုးယူဖို့ ကြိုးစားစဉ်က စိတ်ကူးကို သူတို့အား မျှဝေနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘ဒီရွှေမှာ နံပါတ်တွေ ပါတယ်။ တံဆိပ်တွေ ပါတယ်။ ရက်စွဲလည်း ပါ တယ်။ အင်မတန်ခွဲခြားသိဖို့ လွယ်ပါတယ်’

လူတိုင်းဟာ လူစိမ်းကို ကြည့်နေကြသည်။ သူသည် ချင်တဲလ် ပြောနေ သည်ကို သဘောကျနေသည်။

‘လူစိမ်းကို မေးလို့ကတော့ အလကားပဲ။ ကျွန်မတို့ဟာ သူပြောတဲ့ စကားကို အမှန်အတိုင်းပဲရယ်လို့ ယုံကြည်မှ အဆင်ပြေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ရှင်တို့ကို လူသတ်ခိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှင်တို့ ယုံပါသလား’

‘သူ့ကို ဒီမှာထိန်းထားပြီး ရွှေတွေကို ငွေအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီးတဲ့အထိ နေခိုင်းမယ်’

ပန်းပဲဆရာက ပြောသည်။

လူစိမ်းသည် ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးဘက်ကို ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။

‘ကျွန်မတို့ သူ့ကို ထိလို့ မရဘူး။ သူ့မှာ အာဏာပိုင်တွေနဲ့ ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်မ သူဖုန်းပြောနေတာကို ခဏခဏကြားနေရ တယ်။ သူဟာ လူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောနေတယ်။ သူရဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ် ကိုလည်း ကြိုတင်ဝယ်ထားပြီးပြီ။ သူပျောက်နေတယ်ဆိုရင် သူပြန်ပေးဆွဲခံရ ထားတယ် ဆိုတာကိုသိမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် သူတို့ဗစ်စကို့စ်မှာ လာကြည့်မှာပဲ’

ချင်တဲလ်သည် ဘေးကိုထွက်လိုက်သည်။ အခြားသောအမျိုးသမီးများ လည်း လူတွေအကြား ပြန်ဝင်သွားသည်။ သေနတ်ပစ်သမားများ လမ်းရှင်း သွားပြီ ဖြစ်သည်။

‘ရှင်တို့ပစ်ချင်ပစ်ကြပါ။ ဒါဟာ ထောင်ချောက်ပဲ။ လူစိမ်း ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ ဒီလူသတ်မှုမှာ လုံးဝမပါဝင်ဘူး’

‘မင်း ဘာမှမသိဘူး’

မြေပိုင်ရှင်ကအော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်မပြောတာမှန်ရင်တော့ သူကြီးဟာ ထောင်ထဲ ရောက်သွား မှာ အမှန်ပဲ။ တာဝန်ရှိသူတွေ ဗစ်စကို့စ်ကိုလာပြီး ဒီရွှေတွေ ဘယ်ကရလဲ

ဆိုတာကို စုံစမ်းရှာဖွေစစ်ဆေးကြမှာပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ဒါကို ရှင်းရမှာပဲ။ အဲဒီ တစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မတော့မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ ဒါတွေကိုပြန်မပြောပါဘူးလို့ ကတိပြုပါတယ်။ ကျွန်မမသိပါဘူးလို့ပဲ ထွက်ဆို မှာပါ။ ဒါ့အပြင် သူကြီးဆိုတာလည်း ကျွန်မတို့ ဗစ်စကို့စ်ရွာသား၊ ကျွန်မတို့ သိတဲ့သူပဲလေ။ လူစိမ်းသာ နက်ဖြန်ပြန်သွားမယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဖြစ် ပျက်သမျှအားလုံးရဲ့တာဝန်ကို သူကြီးကယူမှာပါ။ သူဟာ ဒီရွာကို အလည် လာတဲ့ လူဆီက ရွှေတွေခိုးမိပါတယ်လို့ ဝန်ခံမှာပါ။ သူ့ကို ကျွန်မတို့ရဲ့ သူရဲကောင်းလို့ ယူဆကြမှာပါ။ ဒီတော့မှလည်း ရာဇဝတ်မှုကို ဖုံးထားနိုင် မှာပေါ့။ ကျွန်မတို့ ဒီလိုပဲ အေးချမ်းစွာ ဆက်နေသွားရုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေတော့ မရဘူးပေါ့’

‘ငါတာဝန်ယူတယ်’

သူကြီးက ပြောသည်။ ဒါဟာ အရူးမတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဖန်တီးတာပဲဆိုတာကို သူသိသည်။

သို့သော် . . .

ပထမဦးဆုံးပြောင်းချောသေနတ်၏ မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ပိတ်လိုက် သော အသံ၊ ခေါင်းချိုးလိုက်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နောက် တစ်လက်။

နောက်ထပ် တစ်လက်။

‘ငါ့ကို ယုံပါ။ ငါ့စွန့်စားပြီး လုပ်ပါမယ်’

သူကြီးက ထပ်ပြောပါသည်။

မရပါ။ သေနတ်တွေ မောင်းတင်ထားရာမှ မောင်ထိန်းခလုတ်ပိတ်
ခေါင်းချိုးချသံတစ်ဖျောက်ဖျောက်နှင့်သာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နောက်ဆုံးသေနတ်အားလုံး ခေါင်းချိုးလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ သူကြီးလို
နိုင်ငံရေးသမားရဲ့စကား ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ။

သူကြီးနှင့် ဓမ္မဆရာတို့ နှစ်ဦးသာလျှင် သူတို့၏သေနတ်များကို အဆင်
သင့် ပုံစံဖြင့် ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်က မစ္စပရမ်းကို ချိန်ထားသည်။ နောက်တစ်ယောက်က
ဘာတာကို ချိန်ထားသည်။

စောစောက သေနတ်အရေအတွက်၊ ခဲအရေအတွက်နှင့် ဘာတာ့ကိုယ်
အလေးချိန်ကိုတွက်ခဲ့သော သစ်ခုတ်သမားသည် ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ
ဆိုတာကိုမြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလူနှစ်ယောက်ဆီကို သွားပြီး
သူတို့ဆီက သေနတ်တွေကို သိမ်းယူလိုက်သည်။ တကယ်တော့
သူကြီးသည် လက်စား ချေဖို့သက်သက်နှင့်တော့ လူမသတ်လောက်ပေ။
ဓမ္မဆရာသည်လည်း သေနတ်ပစ်နေကျမဟုတ်သဖြင့် လက်မှန်းမတည့်ဘဲ
လွဲချော်သွားမှာဧကန် ဖြစ်သည်။

မစ္စပရမ်းပြောတာမှန်သည်။ ဘယ်တော့မှ တစ်ဘက်သားကို မယုံရပါ။
ဒါကို လူတိုင်းသဘောပေါက်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဝိုင်းအတွင်းကနေ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာသွား
ကြလေသည်။ လူကြီးများ ပထမထွက်ခွာပြီး လူငယ်များက နောက်မှလိုက်
သွားကြသည်။

သူတို့သည် တောင်စောင်းကနေ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်ဆင်းသွား သည်။
သူတို့၏အတွေးများတွင် ရာသီဥတု၊ သိုးများကို အမွေးရိတ်ရန်အချိန် နှင့်
ဘယ်အချိန်တွင် ထွန်ယက်ရမည်ကိုသာ စဉ်းစားနေကြသည်။ အမဲလိုက်
ရာသီလည်း ရောက်လာဖို့ နီးလာပြီ ဖြစ်သည်။

စောစောက အဖြစ်အပျက်များသည် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပါပဲ။ ဗစ်စကိုစ်
သည် ခေတ်တစ်ခေတ်၌ ပျောက်ဆုံးနေသည့် ရွာလေးတစ်ရွာပါပဲ။ ဒီနေ့နှင့်
မနက်ဖြန် အတူတူဖြစ်နေတဲ့ နေရာပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံးသည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြောနေကြသည်။

ဒီစနေတနင်္ဂနွေကတော့ အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲလား။

သို့မဟုတ် ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်သလိုပဲလား။

မီးတိုင်နှစ်ခုနှင့် လူသုံးယောက်သာ ဒီနေရာတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ဒီအထဲ
မှာတစ်ယောက်ကတော့ အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်။ သူမကို ကျောက်
တုံးမှာ ချည်ထားဆဲ။

‘ဟိုမှာ ရွာကပိုင်တဲ့ ရွှေတွေ။ ငါတော့ အဖြေလည်းမရ ရွှေလည်းဆုံး
သလို ဖြစ်နေပြီ’
လူစိမ်းက ချင်တဲလ်ကို ပြောလိုက်သည်။

‘ရွှေတွေကို ရွာကမပိုင်ဘူး။ ကျွန်မသာပိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ဝိုင်ပုံ သဏ္ဍာန် ကျောက်တုံးရှေ့မှာမြှုပ်ထားတဲ့ ရွှေလည်း ကျွန်မပဲပိုင်တယ်။ ရှင် မြို့ကိုလိုက်ခဲ့ပြီး ကျွန်မကို လိုက်ရှင်းပေး။ ဘဏ်မှာ ဒီရွှေတွေကို ပိုက်ဆံနဲ့ လိုက်လဲပေး။ ရှင် ပြောတဲ့စကားတစ်လုံးမှ ကျွန်မမယုံဘူး’

‘မင်းသိသားပဲ။ ငါက မင်းကိုဘာလုပ်မယ်လို့ပြောထားတာကို ငါ မလုပ် ဘူး။ မင်းဟာ ငါ့အပေါ် ကျေနပ်မှုရသလို မင်းကိုယ်မင်းလည်း ကျေနပ်မှုရတာ ပဲ မဟုတ်လား။ မင်းကို ရွှေတွေကိုပြလိုက်ကတည်းက မင်းဟာ ချမ်းသာခြင်း ကို ရတော့မှာပဲလို့သိနေတယ်။ ငါဟာ မင်းကို ချမ်းသာဖို့ အခြေအနေတွေ ပေးလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ မင်းကို ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ငါတွန်းပို့တယ်။ မင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာတွေကို ရပ်တန့်စေတယ်။ နောက်ဆုံး မင်းကို အမှန်ဘက် ရပ်တည်စေနိုင်တယ်’

‘ရှင် အရမ်းတော်တာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်’

သူမသည် စိတ်ချသော လေသံဖြင့်သူ့ကို ပြန်ပြောနေသည်။

‘အစကတည်းက ကျွန်မရှင့်ကို လူတွေရဲ့သဘာဝကို ရှင်းပြလို့ ရသားပဲ။ ဗစ်စကို့စ်ဟာ ပျက်စီးကာနီး ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်နေပါစေ သူ့မှာ တစ်ကြိမ်က ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့အတိတ်ရှိတယ်။ အင်း ကျွန်မသာ စဉ်းစားခဲ့ရင် ရှင် လိုချင်တဲ့ အဖြေကို စောစောကတည်းက ပေးနိုင်မှာပါပဲ’

ချင်တဲလ်သည် ဘာတော့ကို ကြိုးဖြေပေးသည်။

ဘာတာ၏ နဖူးမှာတော့ အနည်းငယ် ရှုကာ ကွဲသွားသော ဒဏ်ရာလေး တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ထို ဒဏ်ရာကား ကျောက်တုံးနှင့်နဖူး ဆောင့်မိထား

သော ဒဏ်ရာပင်ဖြစ်ပြီး သိပ်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့မဟုတ်ပေ။
ခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘာတာနိုးလာမည့်နံနက်အထိ ဒီနေရာတွင်
စောင့်နေ ရမည်ဖြစ်သည်။

‘အခု မင်းငါ့ကို အဖြေပေးနိုင်ပြီလား’
လူစိမ်းက မေးသည်။

‘ဖြေနိုင်တာပေါ့။ ရှင့်ကို စိန့်ဆာဗင်နဲ့ အာဟတ်တွေ့တဲ့အကြောင်း
ပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား။ မှတ်မိလား’

‘မှတ်မိပါတယ်။ စိန့်ဆာဗင်ရောက်လာပြီး အာဟတ်နဲ့ စကားပြောတယ်။
မကြာမီမှာ အာဟတ်ဟာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်အဖြစ်
ကူးပြောင်းသွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတော်စင်ဟာ သူ့ထက်
အများကြီးသတ္တိရှိတာကို သူသိသွားလို့လေ’

‘မှန်တယ်။ တစ်ခုပဲရှိတယ် သူတို့တစ်တွေ မအိပ်ခင် နှစ်ယောက်သား
စကားတွေ ပြောကြတယ်။ အာဟတ်ဟာ သူ့ရဲ့ ဓားကိုသွေးနေပေမဲ့ သူ့ရဲ့
အိမ် ထဲကို သူတော်စင် ဝင်ရောက်လာတဲ့အခါ လုံခြုံမှုတွေရှိနေတယ်လို့
ခံစား လိုက်ရတယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ မိမိရဲ့ ပုံရိပ်
ရောင်ပြန်ဟပ်မှုပါပဲဆိုတာကို သဘောပေါက်တယ်။ ဒါကြောင့်သူဟာ
သူတော်စင်ကို စိန်ခေါ်ပြီး မေးခွန်း တွေကို ထုတ်တယ်။

‘တကယ်လို့ ဒီညမှာ အင်မတန်လှပတဲ့ ပြည့်တန်ဆာမလေးတစ် ယောက်
ဒီအိမ်ထဲကို ရောက်လာမယ်ဆိုရင် အသင်သူ့ကို မလှဘူးလို့ ထင်မှာ လား။
သူ ဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူးလို့ ထင်မှာလား’

‘ဟင်အင်း။ မထင်ပါဘူး။ သူလှတယ်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်လို့ ထင်မှာပဲ ပေါ့။ သို့သော် ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်းနိုင်ပါတယ်’

‘တကယ်လို့ ခင်ဗျားကို ရွှေတွေတစ်လှေလောက် ပေးမယ်။ ဒါဆိုရင် အသင်ဟာ ဂူကနေထွက်ပြီး ဒီကို ကျုပ်တို့နဲ့ လာနေမလား။ ဒါမှမဟုတ် ရွှေတွေကို ကျောက်ခဲကျောက်တုံးတွေလို့ပဲ ထင်မလား’

‘ဟင်အင်း၊ ကျောက်တုံးတွေလို့ မထင်ပါဘူး။ သို့သော် ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်း နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

‘တကယ်လို့ သင့်မှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နောက်ထပ်ရှိဦးမယ်။ တစ်ဦးက အသင့်ကိုမုန်းမယ်။ နောက်တစ်ဦးက အသင့်ကို ချစ်မယ်။ သူတော် စင်လို့ မြင်မယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ညီမျှတဲ့မေတ္တာမျိုး ထားနိုင်ပါ့မလား’

‘အင်း၊ ဒါတော့အင်မတန်ခက်မှာပါပဲ။ သို့သော် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ထိန်းနိုင် ပြီး သူတို့ကို ညီတူညီမျှ ဆက်ဆံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်’

ချင်တဲလ် ပြောနေရာမှ ရပ်လိုက်ပါသည်။

‘ဒီလိုတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြောကြားတဲ့စကားတွေကြောင့် အာဟတ်ဟာ ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ကူးပြောင်းလာတယ်လို့ ဆိုတယ်’

လူစိမ်းသည် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားသည်။ ချင်တဲလ်ကို ထပ်ပြီး မရှင်းခိုင်းတော့ပါ။

အာဟတ်နှင့်စိန့်ဆာဗင် သူတော်စင်တို့မှာ တူညီသော အတွင်းစိတ်တွေ ရှိကြပါသည်။

မကောင်းမှု နှင့် ကောင်းမှု တို့သည် သူတို့ကိုယ်တွင်းမှာ စစ်ခင်းလျက် ရှိသည်။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိလူတိုင်းလူတိုင်းမှာ မကောင်းမှုနှင့်ကောင်းမှုတို့ တည်ရှိနေ သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။

အာဟတ်သည် စိန့်ဆာဗင်ကဲ့သို့ စိတ်အတွင်းမှာရှိနေကြောင်း သူသိ သည့် အချိန်၌ သူသည်လည်း သူ၏ စိတ်အတွင်းတွင် စိန့်ဆာဗင်အတိုင်း တည်ရှိသည်ကို သဘောပေါက်မိတော့သည်။

ဒါတွေဟာ ‘ထိန်းသိမ်းနိုင်မှု’ နှင့် ‘ရွေးချယ်ခြင်း’ များသာ ဖြစ်တော့သည်။

ဒီထက် ဘာမှမပို။ ဘာမှလည်း မလျော့။

ချင်တဲလ်သည် တောင်ကြားတွေဆီသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြည့် လိုက်ပါသည်။ တောင်တွေ တောတွေ။ သူမ ခပ်ငယ်ငယ်က လမ်းလျှောက် နေကျ နေရာတွေပေါ့။ ပြီးတော့ သူမ၏ပါးစပ်ထဲတွင် သီတာအေးမြသော စမ်းရေ၏အရသာကို ခံစားမိသည်။ သူမသည် လတ်ဆတ်သော အသီးအနှံ များကို သတိရနေသည်။ လူမသိသူမသိစိုက်ပျိုးထားသော စပျစ်ခင်းထဲမှ ရသောစပျစ်သီးဝိုင်းကို သတိရနေသည်။ ထိုစပျစ်သီးဝိုင်းသည် ခရီးသွားများ မသိအောင် ကြိုးစားပမ်းစားဝှက်ထားရသော သူတို့ရွာ၏ ရိုးရာယမကာ ပင် ဖြစ်သည်။ အင်မတန်အထွက်နည်းသောကြောင့် မရောင်းနိုင်ခြင်း ဖြစ် သည်ဟုလည်း နားလည်နိုင်သည်။ အကယ်၍ ရောင်းလိုက်ပါက ဝိုင်

ထုတ်လုပ်သူများ စိတ်ဓာတ်ကို ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲစေနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ချင်တဲလ်သည် ဤအရပ်ကို ပြန်လာခြင်းမှာ ဘာတာကို နှုတ်ဆက်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။

ချင်တဲလ်သည် သူမဝတ်နေကျ အဝတ်အစားကိုသာ ဝတ်စားထားသည်။ သို့မှသာ မြို့ကို ခဏလေးရောက်သွားရုံနှင့် သူမချမ်းသာနေသည်ကို အခြား သူ မသိစေရန် ဖြစ်သည်။

လူစိမ်းသည်သူမအတွက် အစစအရာရာ စီစဉ်ဆောင်ရွက် ပေးသည်။

စာရွက်စာတမ်းများကို လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။

ရွှေတုံးများကို ပိုင်ဆိုင်သူအသစ်အဖြစ် လွှဲပြောင်းပေးသည်။

ထိုရွှေများကိုရောင်းပြီး မစ္စပရမ်း၏ဘဏ်စာရင်းအသစ်တွင် ငွေများ ထည့်ထားရန်အတွက်လည်း အကျအန စီမံဆောင်ရွက်သည်။

ဘဏ်စာရေးက သူနှင့်မဆိုင်သောမေးခွန်းများကို လုံးဝမမေးပါ။ သူတို့ အလိုရှိသည်များကိုသာ တရားနည်းလမ်းကျစွာ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

သို့သော် ချင်တဲလ်ကတော့ သူဘာစဉ်းစားနေလဲဟု သိသည်။

သူသည် သူမကို အသက်ကြီးသူတစ်ယောက်၏ ‘အငယ်လေး’ တစ် ယောက်ဟု အသေအချာ ယူဆနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘သိပ်ကောင်းတာပဲ’

သူမသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသည်။

ဒီလောက်ငွေအများကြီးပေးရအောင် သူမအရမ်းတော်တာပဲဟု စာရေး က
တွေးနေမိမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် လမ်းတွင် ရွာသားအချို့နှင့်တွေ့သည်။ ဘယ်သူကမှ သူမ
ဒီက နေ ထွက်ခွာသွားတော့မည်ကို မသိကြပေ။ သူတို့သည် သူမကို
ထုံးစံအတိုင်း (ဘာမှမဖြစ်သလို) နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဘာမှမဖြစ်သလိုဆိုသည်မှာ ဗစ်စကို့စ်ကို မိစ္ဆာတစ်ယောက် အလည်
ရောက်လာခဲ့ခြင်းကို သတိလုံးဝမထားတော့ကြောင်းကို ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။

သူမအတွက် ဒီနေ့သည်လည်း သူမ၏ဘဝရှိ အခြားသောနေ့တွေကဲ့သို့
အတိအကျအတူတူပါပဲ ဆိုသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် သူတို့ကို ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

သူမသည် သူမကိုယ်တိုင် ဘယ်လောက်ပြောင်းလဲသွားသည်ကို မသိနိုင်
ပါ။ ရှာဖွေရဦးမည်။ သို့သော်သူမတွင် အချိန်တွေအများကြီး
ရှိပါသေးသည်။

ဘာတာသည် အိမ်အပြင်ဘက်တွင် ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ သူမ
သည် မိစ္ဆာရောက်လာမည့်အတွက် ကြောက်စရာမလိုတော့။ ဘာကိုမှ
စောင့်ကြည့်စရာမလို။ သို့သော် သူမဘာလုပ်ရမည်ကိုမသိ၍ ထွက်ထိုင်နေ
ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

‘သူတို့က ငါ့အတွက် ရေချမ်းစင်နဲ့ ရေပန်းလေးကို ဆောက်ပေးဦးမယ်
တဲ့’

ဘာတာက ချင်တဲလ်ကိုပြောသည်။

‘ဒါက ငါ ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်တိတ်နေဖို့ နှုတ်ပိတ်ခတဲ့။ ဒါပေမယ့်
ဒီရေချမ်းစင်ဟာ ကြာကြာခံမယ ‘မထင်ပါဘူး။ လူတွေကိုလည်း

ရေငတ်ပြေ စေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဗစ်စကို့စ်ရဲ့
နောက်ဆုံး အချိန် ကို ရောက်ပြီလေ။ တို့တစ်တွေကြောင့်လည်း
မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ လည်း မဟုတ်ဘူး။
မိစ္ဆာရောက်လာလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့
အချိန်ရောက်နေပြီပဲ’

ချင်တဲလ်က ရေပန်းဟာ ဘာနဲ့တူလဲမေးတော့ ဘာတာက ‘နေမင်းကြီး
က ရေတွေထွက်ပြီး ဖားပါးစပ်ထဲကို ရေတွေဝင်နေတဲ့ ရေပန်းပါပဲ’ ဟု
ရှင်းပြ သည်။ သူမသည် နေမင်းဖြစ်၍ ဓမ္မဆရာသည် ဖားအဖြစ်သင်္ကေတ
ယူထား ကြောင်း သူမ ရှင်းပြသည်။

‘ငါကတော့ ဓမ္မဆရာရဲ့ ရေငတ်တာကို ပြောပျောက်ဖို့ ဒီရေပန်း
မပျက်စီး မချင်းကြိုးစားသွားမယ်’ ဟု ဘာတာကပြောပြသည်။

သူကြီးက စရိတ်စက ကြီးမားပုံကို ထောက်ပြပြီး တောင်းပန်သည်။
သို့သော်ဘာတာက နားမထောင်။

နောက်တစ်ပတ်ဆိုလျှင် ရေပန်းနှင့် ရေချမ်းစင်အတွက် ဆောက်လုပ်ရေး
တွေ စတင်ပေတော့မည်။

‘ကဲ မိန်းကလေးရယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ငါအကြံပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်
တော့မှာပေါ့လေ။ တစ်ခုပဲ ပြောချင်တယ်။ ဘဝဆိုတာ ရှည်တယ်၊
တိုတယ် ဆိုတာရှိတယ်။ အဓိကကတော့ မင်းဘယ်လိုကြည့်လဲဆိုတဲ့
အပေါ်မှာပဲ မူ တည်နေတယ်’

ချင်တဲလ် ပြုံးလိုက်သည်။ သူမသည် ဘာတာကို နမ်းပြီး နောက်ဆုံး
အနေနှင့် ဗစ်စကို့စ်ကိုကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အဖွားအိုဘာတာ စကားမှန်ပေသည်။
အချိန်ဖြုန်းလို့မဖြစ်။ ဖွေရှာရပေဦးမည်။
သူမအတွက်တော့ ဘဝသည် တကယ့်ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုဖြစ်မှာ အသေ
အချာပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

-ပြီးပါပြီ-

ဒေါက်တာခင်မောင်ညို

၂၁-၈-၂၀၀၈

